

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

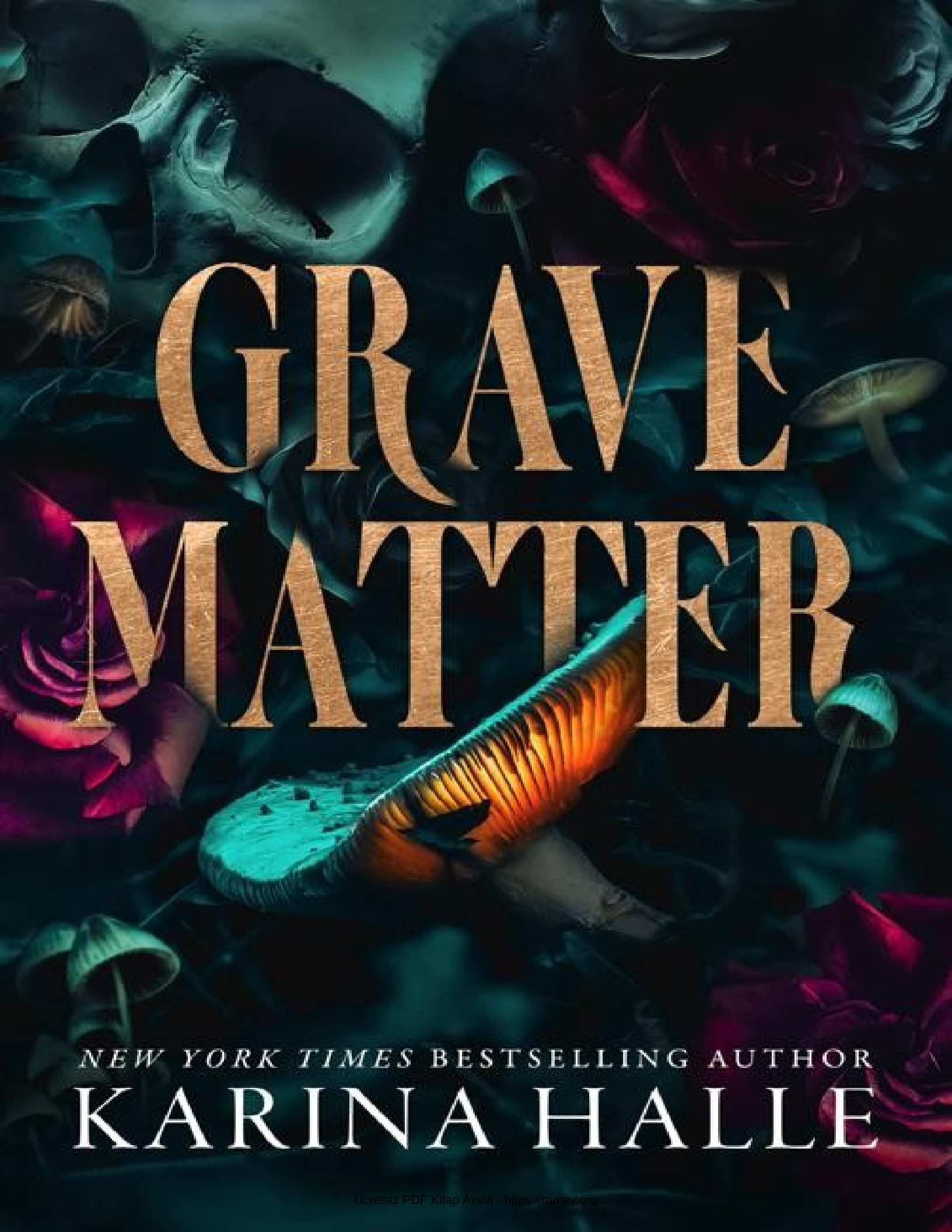
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GRAVE MATTER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
KARINA HALLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MEZAR MADDESİ
KARANLIK BİR GOTİK ROMANTİK
PSIKOLOJİK GERİLİM

KARINA HALLE

Copyright © 2024 by Karina Halle

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,
Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Kapak Tasarımı: Hang Le

Düzenleyen: Laura Helseth, One Love Editing

Düzelten: Kara Malinczak

Scott ve Perry için, bir kızın sahip olabileceği en iyi yelken
arkadaşları

"Kendimize yalan söylemek, başkalarına yalan söylemekten daha köklüdür"

DOSTOYEVSKY

İÇİNDEKİLER

[Mezar Meselesi](#)
[Ayrıca karına halle](#)
[tarafından çalma listesi](#)

[İçerik Uyarısı Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Sonsöz](#)

[Sonsöz Teşekkür](#)

[Kitap Kulübü Tartışma Soruları](#)

[Grave Matter gibi daha fazlasını ister misiniz?](#)

[Keşfedilmemiş Sular'dan Bir Alıntı](#)

[Yazar Hakkında](#)

MEZAR MADDESİ

Karanlık, şehvetli, atmosferik ve yaratıcı New York Times çoksatanı Karina Halle, korku romantizmi ve bilimkurguyu harmanlayarak benzersiz, bağımsız bir psikolojik gerilim romanı kaleme alıyor.

Yüksek Lisans Öğrencisi Sydney Denik ikinci bir şans elde ediyor. Gelecek vaat eden Alzheimer araştırmaları yapan prestijli bir vakıfta rüya gibi bir fırsat ortaya çıktığında Sydney, Vancouver Adası'ndaki uzak, sisle kaplı bir girintide gizlenmiş izole bir kulübede bir düzine diğer öğrenciye katılmak için eski hayatının karmaşasını terk eder.

Ancak Madrona Vakfı parlak beyinlerden daha fazlasını barındırmaktadır. Etrafındaki herkes korkunç bir sır saklamaktadır - aşık olduğu asistan psikolog da dahil. Bir öğrenci kaybolur ve Sydney'den başka kimsenin umurunda değildir. Koridorlarda hayaletler dolaşüyor. Yazın ortasında kar yağar. Ölü hayvanlar yaşayanlar gibi hareket eder. Sydney vakıf hakkında daha fazla şey öğrendikçe, kendi akıl sağlığını daha fazla sorgulamaya başlar. Ve eğer Sydney delirmiyorsa, o zaman çevredeki ormandaki dehşet gerçektir ve Madrona Vakfı hepsinden daha büyük bir canavar olabilir.

MADROŁIA LOGGE "

VİNCDOVER
ISLANO

" " "

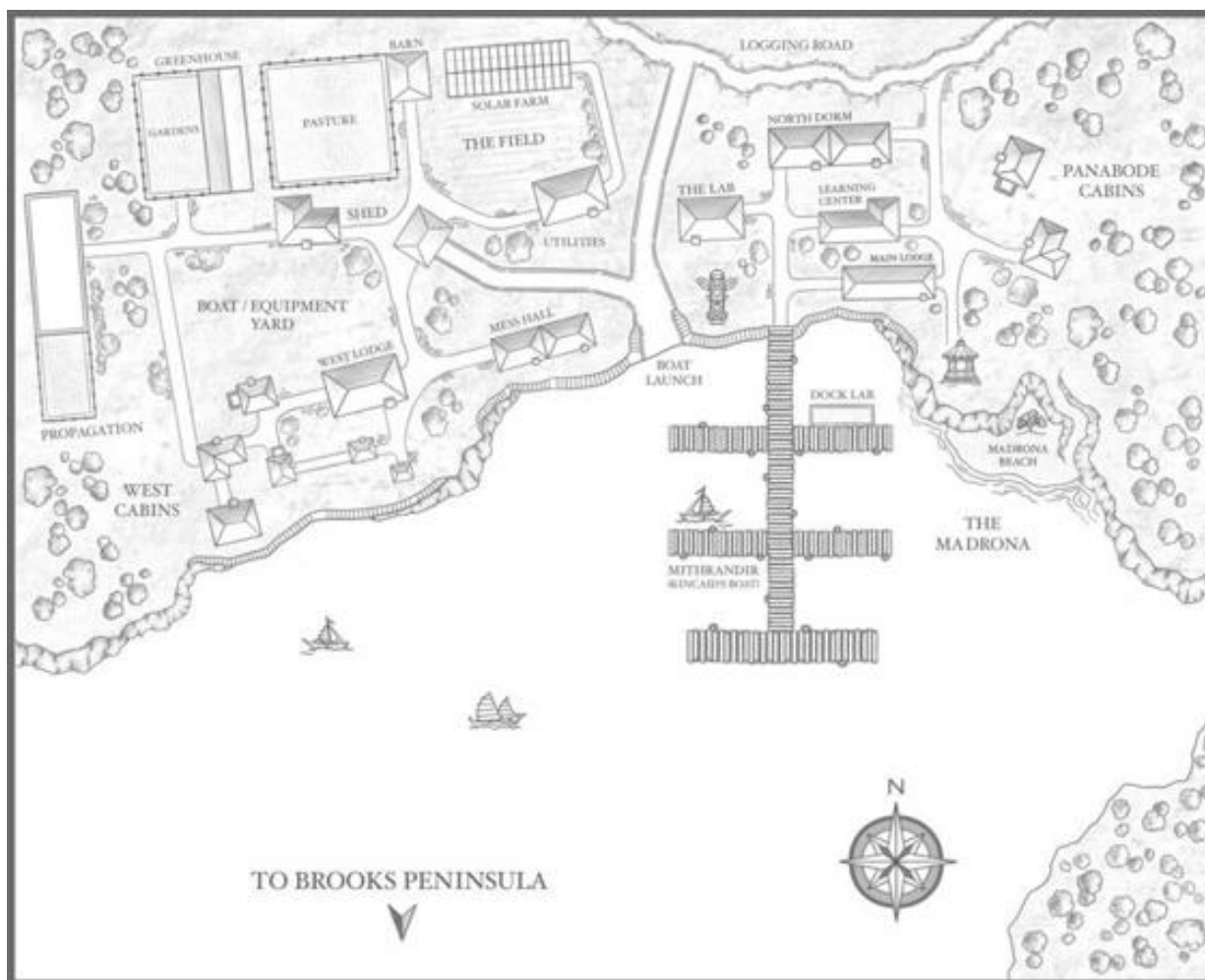

PLC/f/ć

u5A

OCEAN

AYRICA KARINA HALLE TARAFINDAN

KARANLIK FANTEZİ, GOTİK VE KORKU ROMANTİZMİ

Gölgeler Nehri (Yeraltı Tanrıları #1) Kızıl

Taç (Yeraltı Tanrıları #2) Karanlıklar Şehri

(Yeraltı Tanrıları #3) Işık Tanrıçası (Yeraltı

Tanrıları #4) Kara Güneş (Karanlık Gözler

Düeti #1)

Kan Aşktır (Karanlık Gözler Düet #2) Gece

Kurdu

Kan Portakalı (Drakula Düeti #1) Siyah Gül

(Drakula Düeti #2)

Kemik ve Dişlerden Oluşan

Bir Gemi Günah ve Yıldız

Işığı Okyanusu

Hollow (Romantizmin Gotik Gölgesi #1)

Efsane (Romantizmin Gotik Gölgesi #2)

Mezar Meselesi

Karanlık Ev (EIT #1)

Kızıl Tilki (EIT #2)

Benson (EIT #2.5)

Ölü Gökyüzü Sabahı (EIT #3)

Yalan Mevsimi (EIT #4)

İblis Kanatlarında (EIT #5)

Eski Kan (EIT #5.5)

Dex Dosyaları (EIT #5.7)

Oyuğun İçine (EIT #6)

Ve Delilikle Birlikte Işık Gelir (EIT #6.5) Come Alive

(EIT #7)

Küller Küllere (EIT #8)

Tozlar Tozlara (EIT #9)

Hayaletli (EIT #9.5)

Perili Döndüm (EIT #10)

Şeytanın Metali (Şeytanın Duolojisi #1)
Şeytanın Yeniden Doğuşu (Şeytanın Duolojisi
#2) Peçeli (Ada Palomino #1)
Ölüler İçin Şarkı (Ada Palomino #2)

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

İngilizce Aşk/İspanyolca Aşk Where Sea
Meets Sky
Güneşle Yarışmak
Pakt
Teklif Oyun
Kış Yalan Diliyor
Borç
İğrençliği
Sıcak Dalgası
Seninle Hiç
Tanışmadan Önce
Rocked Up
Wild Card
Maverick
Hot Shot
Aşkta Kötü
İsveç Prensi Vahşi Varis
İskandinav Kralı
Kraliyet Haydudu
Kişisel Bir Şey Yok
Karmakarışık Hayatım
The Royal Rogue
Yasaklı Adam
Kaçıp Giden Aşk Enkazı
Sıcak Bir İtalyan Yazı

Dünyadaki Tüm Aşklar (Antoloji) The
Royals Next Door
Üst Kattaki Kraliyet Ailesi

ROMANTİK GERİLİM

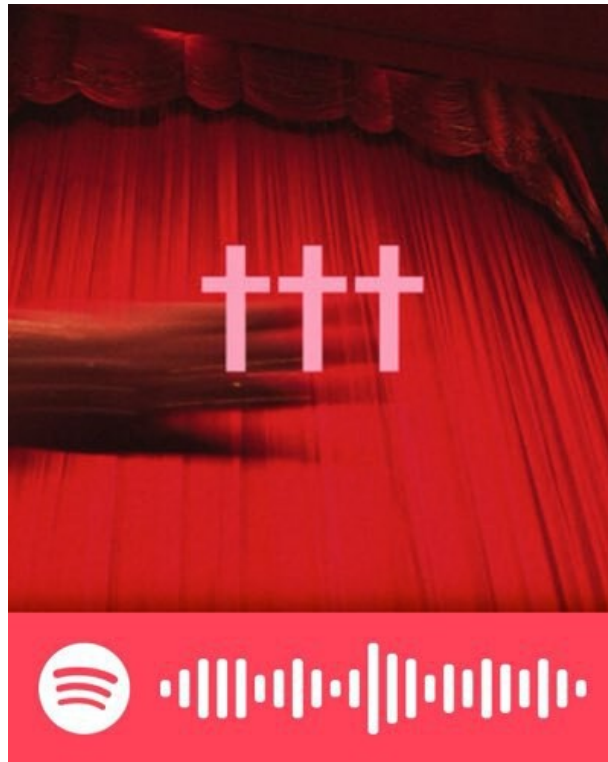
Günahlar ve İğneler (Sanatçılar Üçlemesi #1)
On Every Street (An Artists Trilogy Novella #0.5)
Shooting Scars (The Artists Trilogy #2)
Cesur Numaralar (Sanatçılar Üçlemesi
#3) Kirli Melekler (Kirli Melekler #1)
Kirli İşler (Kirli Melekler #2) Kirli
Vaatler (Kirli Melekler #3)
Kara Kalpler (Sins Duet #1) Kirli
Ruhlar (Sins Duet #2) Gizlilik
(Dumonts #1)
Silahsızlandır (Dumonts #2)
Reddetmek (Dumonts #3)

OYUN LİSTESİ

Aşağıdaki şarkılar (belirli bir sıraya göre değil) bu kitabı yazmama yardımcı oldu, ancak Trent Reznor & Atticus Ross'un Ejderha Dövmeli Kız, Ramin Djawadi'nin Westworld: Ramin Djawadi'den 3. Sezon ve Hans Zimmer'den Inception. Çalma listesine bir sonraki sayfadaki kodu tarayarak Spotify'dan da ulaşabilirsiniz.

- "The Beginning of the End" - +++ (Crosses)
- "The Day the World Went Away" - Nine Inch Nails
- "Change (In the House of Flies)" - Deftones
- "Dissolved Girl" - Massive Attack
- "Alibi" - BANKS
- "Bury a Friend" - Billie Eilish
- "Cinnamon Girl" - Lana Del Rey
- "The Wake-Up" - How to Destroy Angels
- "This is a Trick" - +++ (Crosses)
- "Summertime Sadness" - Lana Del Rey
- "We Come 1 (Radio Edit)" - Faithless "Is That Your Life" - Tricky
- "Butterfly Caught" - Massive Attack
- "Sour Times" - Portishead
- "Girls Float, Boys Cry" - +++ (Crosses)

"The Space in Between" - Melekler Nasıl Yok Edilir
"The Night Does Not Belong to God" - Sleep Token
"Matador" - Faith No More
"Cadavre Exquis" - +++ (Crosses) "How
Long?" - How to Destroy Angels "Body
Electric" - Lana Del Rey
"Snow on the Beach" - Taylor Swift
"We're in This Together" - Nine Inch Nails
"Vivien" - +++ (Crosses)
"Ashes to Ashes" - Faith No More
"Head Like a Hole" - Nine Inch Nails
"Tomb of Liegia" - Team Sleep
"Runner" - +++ (Crosses)
"Into My Arms" - Nick Cave and the Bad Seeds

İÇERİK UYARISI

GRAVE MATTER kanlı sahneler, vücut korkusu, hayvan/yaratık vücut korkusu, sayfa dışı hayvan ölümü, intihardan bahsedilmesi, intihar imgeleri, Alzheimer'dan bahsedilmesi, ebeveyn ve ebeveyn figürlerinin kaybı, yas, nöroderjik olmanın zorlukları, dengesiz güç dinamikleri ve grafik dil içerir.

Ahlaki açıdan gri ana karakterler, gücün kötüye kullanılması ve aşağılama ve övgü sapkınlığı, nefes oyunu, ipler ve kemerlerle esaret ve diğer çeşitli hafif BDSM unsurlarını içeren grafik seks sahneleri gibi bazı karanlık romantizm unsurları da vardır. **Cinsel olarak özgürleşmiş bir FMC'den ya da onu dizlerinin üzerine çöktürmeden önce "pis küçük sürtük" diyen etik olmayan, takıntılı bir MC'den rahatsızsanız, belki de bu kitabı okumak için iki kez düşünün.**

Ruh sağlığınız benim için önemli ve bu kitap her türlü pisliği içeriyor, bu yüzden lütfen dikkatli olun.

Not: Bu kitabın sonunda, Grave Matter için Kitap Kulübü Tartışma Soruları ve benzer hislere sahip diğer kitaplardan alıntılar da dahil olmak üzere ek içerik bulunmaktadır.

BÖLÜM 1

Bütün uçuş boyunca konuştuğum kız ortadan kayboldu.

Kendisini Madrona Lodge'un müdürü David Chen olarak tanıtan yağmur ceketli, sırık gibi bir adamın elini tuttuğumda pervaneler hâlâ dönmeye devam ediyordu. Ama arkamda, az önce karşımdaki koltukta bir saat boyunca sohbet ettiğim soluk pembe başörtülü, neşeli Amani'yi ararken, artık uçakta olmadığını görüyorum. Yardımcı pilotun Madrona Vakfı'nın yeni personeli olduğunu söylediği gür kaşlı bir adam ve ince dudaklı bir kadın olan diğer iki yolcu hâlâ uçakta, arka sırada oturmuş boş bir merakla beni izliyorlar.

Ama Amani yok.

"İyi misin?" David elimi tedirgin edici bir şekilde sıkarak dikkatimi tekrar ona yöneltiyor. "David Chen olduğumu söyledim."

"Sydney Denik," diye dalgınca kendimi tanıtıyorum, iskelede dengemi bulurken elimi mümkün olduğunca kurnazca onunkinden çekiyorum ve uçağı tekrar taramaya başlamadan önce bir anlığına onun meraklı siyah gözleriyle buluşuyorum. "Üzgünüm, ben... Uçakta biriyle konuşuyordum ve şimdi o gitti."

"Amani?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Senden önce yukarı çıktı."

İskeleye baktım. Sular çekildiği için dik bir rampa ve karaya çıkan uzun bir iskele var ama onu göremiyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?

"Muhtemelen fark etmediniz," diye devam ediyor. "Yeni bir öğrencinin buradaki manzaraya kendini kaptırması ilk kez olmuyor. Hatta dikkati dağıldığı için iskeleden düşen bir kişi bile oldu. Eminim oldukça hoş bir karşılamaydı," diye kıkırdayarak ekliyor.

Ama uçaktan ilk inen bendim, ona söylemek istiyorum. Yemin ederim öyleydim. Ama pansiyonun müdürüyle tartışmanın benim için iyi bir başlangıç olmayacağını fark ediyorum, özellikle de işler zaten bu kadar istikrarsızken. Ve belki de haklıdır. Belki de Amani'nin benden önce karaya çıktığını fark etmedim. Şimdiden beynim biraz bulanıklaştı, muhtemelen sonunda buraya sorunsuz ulaşmanın verdiği rahatlama.

Amani tüm uçuş boyunca Madrona Vakfı'nın öğrenci programına seçildiği için ne kadar heyecanlı olduğundan bahsetti ve ben neredeyse tek bir kelime bile edemedim, ki bu benim için sorun değildi. İnsanlarla ilk tanıştığımda sessiz kalmaya çalışırım, maskemi nasıl takacağımı, sohbet için nasıl biri olmam gerektiğini anlamaya çalışırım. Bu yüzden Vancouver'dan Vancouver Adası'nın kuzeybatı kıyısındaki bu ücra girişe doğru uçarken, beyaz feribotlar, koyu yeşil ormanlar, süt mavisi dağ gölleri ve Mayıs güneşinde henüz çözülmemiş sarp, karla kaplı zirvelerle bezeli ışıltılı boğazlar üzerinde süzülürken pencereden manzarayı dinledim ve dışarı baktım.

Ancak kuzeye doğru ilerledikçe manzara bulutlar ve sis tarafından daha fazla karartıldı. Aslında, pilotumuz inmeden önce yaklaşık yirmi dakika boyunca dönerek sisin suyu net bir şekilde görebilecek kadar açılmasını bekledi.

"Çok güzel, değil mi?" David anlatıyor. Ellerini arkasına götürür ve süslü elbise ayakkabılarının topuklarına basarak sallanır,

İskelede yeri yokmuş gibi görünüyor. Sanki beni manzaraya bakmaya teşvik ediyormuş gibi havayı üstünkörü bir şekilde kokluyor.

Mekânın bana evimi hatırlatmasını beklerdim -Crescent City, Kaliforniya'da büyüdüğüm için sise, okyanusa ve yüksek ağaçlara yabancı değilim- ama burada bu unsurlar sanki daha da güçlenmiş. Sis daha cismani ama narin, bana hareket etmiyor gibi görünen ama ağaçların uçları boyunca uzanan örümcek ağlarını hatırlatıyor. Ağaçların kendileri-Douglas köknarı, batı sediri, Sitka ladini

-Kızılağaçlar kadar geniş değiller ama daha uzunlar, dalları daha ağır, gövdeleri yosun ve liken bakımından zengin. Çalılıklar da çılgınca büyümüş ve gözlerim yeşilin cümbüşlü tonlarındaki tüm farklı bitki örtüsünü -salal çalıları, Oregon üzümü, yabani zencefil ve devasa kılıç eğrelti otları- algılamakta zorlanıyor.

Bu bir biyoloğun korkulu rüyası. Ve tam da bu yüzden buradayım.

Ben etrafıma bakarken David beni izleyerek, "Anladığım kadarıyla uçuş sırasında Brooks Yarımadası'nı pek iyi görememişsin," diyor. Suyun koyu zümrüt rengi, cam gibi ve durgun olduğu dar girintiyi, diğer tarafta ormanlık bir yamaç olduğunu tahmin ettiğim alanı gizleyen bulut kümesine doğru işaret ediyor. "Merak etme, yakında bölgeyi yakından ve kişisel olarak tanıyacaksın. İnsanlığın dertlerine deva olan her şey bu sisin ardında saklı."

Sisin suyun üzerinden bize doğru süzülüşünü izliyorum.

Sonunda buradasın, diyorum kendime. Başardın. Rahatla.

Daha önceki gariplik çoktan kayboldu. DEHB'li beynimin dikkati ilaçla tedavi edildiğinde bile kolayca dağılıyor, bu yüzden Amani'nin uçaktan benden önce inmiş olması ve benim dikkatimi vermemiş olmam tamamen mümkün.

"Size odanızı göstereyim ve pansiyonu gezdireyim," diyor David, kolunu rıhtımın sonundaki karanlık, heybetli ahşap binaya doğru uzatarak.

"Çantalarım ne olacak?" Uçağın pontonlarındaki bir kapağı açıp bagajımı, metalik siyah bir el çantasını ve okulda kazandığım, yan tarafında Stanford'un basketbol takımı The Cardinal'in amblemi olan bir spor çantasını çıkarmaya başlayan pilotlara arkamdan bakıyorum.

"Bagajlarınızı görevliler alacak," diyor. Tereddüt ediyorum, onları uçağın yanındaki iskeleye yerleştirmelerini izliyorum. Burada bir terslik var ama ne olduğunu bilmiyorum. "Şimdi gelin, Bayan Denik," diye ekliyor sabırsızlıkla.

Koluyla tekrar işaret ediyor ve sonunda ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "Evet, özür dilerim. Sadece yönümü bulmaya çalışıyorum."

"Bu son derece normal," diyor, sesi yine neşeli. "Ve bir tur atmak sizi çabucak merkeze getirecektir."

Yine de rıhtımdan aşağı inerken son bir kez omzumun üzerinden bakmak zorunda kalıyorum. İki yolcu hâlâ uçağın arka tarafında oturmuş, camdan dışarı bakıyor ve beni izliyorlar. Neden uçaktan inmediklerini merak ediyorum ama başka bir soru sorarsam David'i kızdıracağımı da biliyorum. Onun gözüne girmek için daha fazla çaba sarf etmem gerekiyor. Madrona Vakfı'nı yöneten o değil, ama önümüzdeki on altı haftayı geçireceğim pansiyondan o sorumlu ve buradaki kimseye okulumu kontrol etmek ve gerçeği öğrenmek için herhangi bir bahane vermem gerekmiyor.

Rıhtımda yan yana yürümeye başlıyoruz. Rıhtımın sonunda bağlı duran yüzer uçağın yanı sıra, bu kadar uzak bir yerde dolaşmak için çok önemli olan bir avuç sandal, Zodiac ve balıkçı teknesi, ayrıca Mithrandir adında büyük, şık bir yelkenli ve rıhtımda istiflenmiş birkaç kano ve kürek sörfü var. Bir rıhtımın sonunda üzerinde "Yüzen Laboratuvar" yazan küçük bir bina bulunuyor.

Sudan yükselen serin hava yanaklarımı yıkıyor ve satış rafından aldığım güvenilir Patagonia ceketimin kalan fermuarını çekiyorum.

Fark etti. "Uygun giyindiğine sevindim. Yazın buraya sıcak ve kuru hava beklentisiyle gelen kaç kişi olduğunu bilerseniz şaşarsınız."

"Son birkaç yıldır Bay Area'da yaşıyorum. Buna alışkınım," diyorum ona, Stanford'un etrafındaki bölge yazın çok sıcak olabiliyor. San Francisco bir bulut kümesi içindeyken siz Stanford Çanağı'nın altındaki kuru patikalarda yürüyüş yapıyor, güneşin altında kavruluyor olabilirsiniz.

"Sizi bunaltmamak için turu hızlı yapmaya çalışacağım," diyor David, her ne kadar genel olarak çok kolay bunalan biri olsam da. "Sanırım biraz araştırma yaptınız?"

"Elimden geldiğince," diye itiraf ediyorum, Madrona Vakfı hakkında okuyabildiğim her şeyi saplantılı bir şekilde saatlerce okuduğumu ona söylemek istemiyorum. "Metin yazarı her kimse bir roman yazarı olabilir. Manzarayı çok iyi tasvir etmişler."

Ve anlattıkları hemen hemen bu kadar. Madrona Vakfı son derece gizli bir kuruluş olarak biliniyor ve web sitelerinde sadece çığır açan araştırma bulguları hakkında medyaya bilgi veriliyor. Personel veya günlük operasyonlar hakkında neredeyse hiç yazı yoktu - ziyaretçi araştırma öğrencileri ve stajlarla ilgili bölüme bile sadece birkaç satır verildi. Ancak manzara ve biyolojik çeşitlilik, bölgeyi sevdiği belli olan biri tarafından olağanüstü bir özen ve ayrıntıyla yazılmış.

David kıkırdar. "Oh, bu Kincaid." Sonra kaşlarını çatıyor, bana bakarken yüzü garip bir şekilde ciddileşiyor. "Dr. Kincaid."

"Web sitesi bana buradaki personel hakkında da herhangi bir bilgi vermedi," diyorum, Dr. Kincaid'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını ona bildirme şeklim, ancak ifadesinden David'in pek sevmediği biri olduğunu anlıyorum.

"Araştırmalarımız konusunda ne kadar korumacı olduğumuzu biliyorsunuz," diyor. "Bu yüzden ilk durağımız telefonunuzu teslim etmeniz olacak."

Bunun olacağını biliyordum ama yine de internetsiz ve telefonsuz kalma fikri beni çok korkutuyor. Bu özel programa kabul edilen her öğrenciye, vakfın doğası gereği sadece gizlilik sözleşmesi imzalamak zorunda olmadığımız -ki geçen gün bunu yaptım- aynı zamanda telefonlarımızı da teslim etmemiz gerektiği ve program Ağustos sonunda bitene kadar dizüstü bilgisayar, tablet veya herhangi bir elektronik iletişim cihazı getirmemize izin verilmediği söylendi.

Senin için iyi olacak, kendime hatırlatıyorum. Bu molaya ihtiyacın var. Her şeyden.

David boğazını temizler. "Merak etme, iletişimsiz kalmaya alışacaksın. Hatta bunu hoş karşılayacaksınız. Bunun öğrenciler arasında daha büyük bir yoldaşlık yarattığını gördük, bonus olarak. Ve tabii ki her Cuma telefon görüşmesi yapabileceksiniz ve aileniz sizinle her zaman iletişim kurabilecek."

Ailem olmadığını biliyor olmalı. Sanırım kısmen bu yüzden kabul edildim; gelirim ve yetim olduğumu öğrendiler ve bana acımaya karar verdiler. Belki de David her öğrencinin tüm geçmişini bilmiyordur. Dilimi ısıyorum ve bir şey söylememeyi başarıyorum, her ne kadar yanlış yaptıklarında insanları düzeltmemek için zor zamanlar geçirsem de.

"Web sitesine girdiğine göre buranın tarihini biliyor olmalısın?" diye soruyor sağımızdaki kulübeye yaklaşırken. Gün ışığında bile karanlık ve ürkütücü bir şey, iki kat yüksekliğinde, yıpranmış ahşap yakın zamanda siyahımsı bir kahverengiye boyanmış. Uzunluğu kıyı şeridinin üzerindeki kayalara tünemiş, bana saldırmak üzere olan bir yırtıcıyı hatırlatıyor. Ön taraf boyunca dar bir tahta kaldırım uzanıyor, ara sıra ahşap banklar yerleştirilmiş ve parmaklıklara uçları çiyden ıslanmış narin eğrelti otlarıyla dolu çiçek sepetleri asılmış.

"Eski konserve fabrikasıydı, değil mi?" Diyorum. Tek ses, bir Bewick çalıkuşunun ara sıra çıkardığı rahatsız edici çağrı ve kıyıdaki kayalara vuran su sesi. Ben de öyle olmasını bekliyordum.

Diğer öğrenciler ve araştırmacılarla birlikte hareket ediyor, ama bunun yerine tüm loca sanki bir şey bekliyormuş gibi nefesini tutmuş gibi görünüyor.

Sanki seni bekliyormuş gibi. Bu düşünce zihnimde uçuşuyor ve ensemdeki derinin karıncalanmasına neden oluyor. Ön taraftaki dört camlı pencere sırası bile bana sürekli izleyen çok gözlü bir yaratığı hatırlatıyor.

"Doğru." David'in yumuşak sesi beni aşırı aktif hayal gücümünden çıkarıyor. "1940'lara kadar işlevsel bir konserve fabrikasıydı, önce yengeç ve istiridye, daha sonra somon ve pisi balığı. Daha sonra bir balıkçı kulübesine dönüştürüldü, ta ki on beş yıl önce biz gelip burayı vakfın kulübesi ve genel merkezi haline getirene kadar."

"İlk gelen ben miyim?" Onu siyah ahşap kapıya kadar takip ederken soruyorum, kapının üzerinde tam bana dönük küçük bir video kamera olduğunu fark ediyorum. Bilinçli bir şekilde duruşumu düzeltiyorum.

"Aslında sen sonuncusun," diyerek beni şaşırtıyor. "Herkes zaten öğrenme merkezinde oryantasyon alıyor."

Midem bulanıyor. Her ne kadar zaman körlüğümün bir sonucu olsa da sonuncu olmaktan nefret ediyorum. Bu yüzden milyonlarca alarm kuruyorum ve çok önceden bir yerlerde olmayı planlıyorum (ve yine de geç kalıyorum). Ama bu uçakta olmamı söylediler, yani tüm bunlar benim kontrolüm dışında.

"Yani geç mi kaldım?" Elini kapı koluna koyarken fısıldıyorum.

"Geç kalmadım. Tam zamanında geldin."

Kapıyı açtı ve beni binanın içine soktu.

Hemen sedir ve odun dumanı kokusuyla karşılaşıyorum, oda tam da eski bir balıkçı kulübesinin olması gerektiği gibi görünüyor. En uçta bir şömine var, küçük alevler çıtırdıyor, şöminenin üzerinde bir geyik kafası var. Kitaplarla dolu raflar, yıpranmış ahşap duvarlar boyunca uzanıyor ve küçük yerel oymalar sergileniyor. Kavernöz odanın ortasında deri kanepeler ve arkalarına ekose battaniyeler örtülmüş döşemeli sandalyeler ve bir çift

Sedirden oyulmuş kaba yontulmuş sehpalara. Köşede, ikinci kata çıkan bir merdiven var.

"Burası sizin ortak odanız olacak," diyerek rahat alanı işaret ediyor.

Sol tarafımda üzerinde resepsiyon tabelası olan kapalı bir kapı var. David beni kapıya doğru götürüyor, tam o sırada kapı açılıyor ve bir kadın dışarı çıkıyor. Boyu benim kadar kısa, belki beş üç, kırklı yaşlarının ortalarında, kahverengi küt saçlı, kalın kesilmiş kaküllü, melek gibi bir yüzü var, mavi flanel bir gömlek giyiyor ve bileğine bir sürü gümüş bilezik takıyor.

"Sydney, bu Michelle," diyor. "Michelle, Sydney Denik burada."

"Son gelişimiz," diyor Michelle başıyla onaylayarak. Yüzündeki gülümseme kulaktan kulağa, biraz da fazla geniş. Elini uzatıyor, bilezikleri birbirine çarpıyor ve terli de olsa bana hızlıca bir tokalaşma veriyor. Eli kavrayışımın altında hafifçe titriyor.

"Ben de Sydney'e geç kalmadığımı söylüyordum. Tam zamanında geldi," diyor ben avuç içimi kotuma silme isteğimle savaşıırken.

"Tabii ki, tabii ki!" Michelle yüksek sesle haykırır. "Hayır, hiç de geç kalmadınız. Tam zamanında, tam zamanında. Sonunda sizinle tanışmak çok güzel."

"Amani'nin kaydını yaptırdın mı?" Ona sordum.

Michelle bir an kaşlarını çattı ve David'le şaşkın bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra şöyle dedi: "Amani. Evet, başörtülü. Başörtülü."

"Başörtüsü," diye düzeltiyorum.

"Evet, başörtüsü." Başını kuvvetle sallayıp tekrar gülümsüyor. "Evet. Tabii ki. Evet. Doğruca odasına gitti. Siz de aynısını yapmak ister misiniz? Görevliler çantalarınızı getirecek. Ya da David sizi doğruca öğrenim merkezine götürüp diğer öğrencilerle tanıştıracaktır ve-"

"Bunu yapmadan önce," diye araya giriyor David, "Sydney'in telefonunu teslim etmesinin zamanı geldi."

"Elbette," diyor Michelle, yanakları pembeleşiyor. Bana endişeli bir bakış atıyor. "Üzgünüm canım, bunun acı verici bir süreç olduğunu biliyorum."

Beklentiyle elini uzatıyor.

İçimi çekiyorum ve ceketimden telefonumu çıkarıyorum. Büyükanneimin gülümseyen yüzünün duvar kağıdını son bir kez görebilmek için ekrana bir kez dokunuyorum. Ama bunu yaptığımda, ekranda doğru olmayan bir şeyler olduğunu fark ediyorum. Daha farkına varmadan Michelle telefonumu elimden aldı.

"Bekle, bunu tekrar görebilir miyim?" Geri almaya çalışarak söylüyorum. "Özür dilerim," diyor ve gergin bir kahkaha atıyor.

hızlıca arka cebine sokar. "Zor olduğunu biliyorum ama alışacaksın. Herkes telefonla ve sabit hatla konuşmayı çok daha fazla takdir ettiğini söylüyor. Cuma gecelerinizi iple çekeceksiniz. Ve tabii ki-"

David boğazını temizleyerek onun sözünü kesti. "İşin zor kısmı bittiğine göre sana odanı göstereyim," diyor ve Michelle'e başıyla onay vermeden önce elini kısa bir süreliğine sırtıma koyuyor. "Teşekkür ederim, Michelle."

"Evet, tabii ki," diyor aceleyle ofisine dönmeden önce.

Yine de telefonumu düşünmeden edemiyorum. Büyükanneimin ölmeden yaklaşık bir yıl önce çekilmiş olması gereken fotoğrafı. Alzheimer'ın onu neredeyse tamamen ele geçirdiği en zor günlerden biriydi, ama aniden kim olduğumu hatırladı. Bana baktı ve gülümsedi. "Sydney," demişti, o kadar büyük bir sevgiyle söylemişti ki içim parçalanmıştı. O kadar güzel, saf ve gerçektir ki. O anın bir fotoğrafını çekmiştim. O zamandan beri duvar kâğıdım o oldu.

Ama ekrana dokunduğumda, o kısa saniyede gördüğüm resim bu değildi. Büyükanneimin aynı günün erken saatlerinde çekilmiş farklı bir fotoğrafıydı. O resimde kızgın ve şaşkıncı, kameraya bakıyor ve gitmemi istiyordu.

Bir uyarı.

BÖLÜM 2

"Burası tüm öğrenci arkadaşlarınızın kalacağı yer," diyor David ikinci katın sahanlığına çıkarken. Gündüz olmasına rağmen karanlık, koridor boyunca loş bir ışık yayan ahşap duvarlar boyunca sadece birkaç aplık, her iki tarafta altı kapı ve en sonunda bir çift var. Burada beklemediğim ürkütücü bir yan var, gerçi bunun büyükannemin fotoğrafı hakkında hissettiğim tedirginlikle bir ilgisi olabilir.

Hayal görüyorsun, diyorum kendime. Değişmediğini biliyorsun. Ve değişmiş olsa bile, muhtemelen diğer resmi kazara seçmişsindir.

Merdivenlerin hemen yanındaki kapıyı göstererek, "Ve odanız tam burada," diyor. Ahşap bir levhada, bir madrona ağacı oymasının üzerinde el yazısıyla "Oda Bir" yazıyor. "Duşlar koridorun en sonunda. Dalış yapanlar için yüzen laboratuvar da bir duş var. Her odanın kendi lavabosu ve tuvaleti var."

Gotik filmlerde gördüğümüz türden, eski moda görünümlü bir çift anahtar çıkarıyor, birini halkasından çıkarıp bana uzatıyor. "Biliyorum," diyor yüzümdeki alaycı ifadeyi fark ederek, "ama bu odalar eskiden konserve fabrikası işçileri içindi.

-Neden anahtarları değiştirelim ki?"

Boğazımı temizliyorum, anahtarı avucuma alıyorum. "Ama diğeri sende kalacak?" diye soruyorum.

"Öğrencilerimizin odalarına onların izni olmadan asla girmeyiz," diyor hafif bir gülümsemeyle. "Ancak anahtarları kaybetmek kolay olduğundan, bir tanesini saklamak için elimizde tutmayı tercih ediyoruz. Merak etmeyin, laboratuvar erişimi söz konusu olduğunda, kendi şifreli anahtar kartınız olacak. En azından o bölümdeki teknolojiyi yükselttik."

Umarım öyledir, diye düşünüyorum, anahtarı alıp kilide sokuyorum. Çok tatmin edici bulduğum bir klik sesiyle dönüyor.

Kapıyı açtım ve içeri girdim. Oda küçük ama rahat, penceresi dev bir sedir ağacına bakıyor ve dalların arasından diğer binalar görünüyor. Duvarlarda, bir tarafta gelgit havuzundaki bir denizyıldızının, diğer tarafta baldıran dalındaki bir kuzgunun yağlı boya tablosu var. Üstünde kırmızı-siyah işlemeli bir örtü bulunan çift kişilik yatağın karşısında büyük bir meşe gardırop yer alıyor.

"Bunlar Quatsino First Nations tarafından yapıldı," diye gururla belirtiyor David. "Kulübemiz onların geleneksel topraklarıyla sınır komşusu ve onlarla olan çalışma ilişkimizden büyük gurur duyuyoruz."

Uh-huh. Sanki bir senaryodan okuyormuş gibi konuşuyor. Genel olarak, şirketler yerli toprakların üzerine ya da yanına taşındığında, sonunda kazıklananlar yerel gruplar olur. Madrona Vakfı gibi bir enstitünün, tüm parası ve araştırma hibeleriyle, yerli halkın çıkarlarını gözetmediğini umuyorum.

David'in Apple Watch'u bip sesi çıkarıyor ve kaşlarını çatarak ona bakıyor.

"İzninle Sydney, gitmeliyim," dedi ve bana hızlı ama düz bir gülümseme verdi. "Kendini evinde hisset. Gidip çantalarını kontrol edeceğim ve tura devam etmek için birazdan döneceğim." Ceketinin cebine uzanıyor ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp ellerime tutuşturuyor. "İşte yönünüzü bulmanıza yardımcı olacak bir harita. Arkasında haftalık programınızın bir kopyası var, ancak bazı şeyler değişebilir."

Değiştir. Yan masanızın çekmecesinde de bir saat var. Ona ihtiyacın olacak."

Sonra döner ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkar.

Haritayı tutuyorum ve bir an için kapıya bakıyorum, onun ani gidişine şaşırıyorum. Sonra çekmeceyi açıp üzerinde Madrona Vakfı'nın logosu olan plastik bir saat çıkarıyorum. O kadar ucuz ve basit ki herhangi bir alarma izin vermiyor, bu da varlığımın felaketi olacak, yine de en azından yatağımın yanında bir çalar saat var.

Saati cebime sokuyorum ve tuvaleti kullanmaya karar veriyorum, ancak küçük bir lavabo ve tuvalet için yeterli yer var. Tuvaletin üzerinde, en sevdiğim mantar olan *Omphalotus nidiformis*'e benzeyen eski bir nakış var, dış hatları biyolüminesans olduğunu göstermek istercesine parlak yeşil renkte yapılmış. Garip bir şekilde büyülenmiş halde bir süre bakıyorum. Bu mantarlar daha çok hayalet mantarlar olarak biliniyor, ancak genellikle nakış veya sanat eserlerine konu olmuyorlar ve kesinlikle bu bölgeye özgü değiller. Acaba başvurumu doldururken "en sevdiğiniz mantar nedir?" sorusuna cevap verdim ve onlar da odayı olabildiğince kişiselleştirmeye mi çalıştılar? Eğer öyleyse, bu çok hoş bir davranış.

Tuvalete oturup haritayı çözüyorum ama daha inceleyemeden kapım çalınıyor.

"Geliyorum!" Bağırıyorum, işimi bitirip ellerimi yıkadıktan sonra odama çıkıyorum. Kapıyı açtığımda uzun boylu, soluk sarı saçlı, parlak kırmızı bir yağmur ceketini giymiş, bacakları ince ve kilometrelerce uzun, ayaklarında Burberry ekose çizimler olan çarpıcı bir kadınla karşılaşıyorum.

Valizim yanında.

"Merhaba," diyor bana, kara film kadınlarına özgü o boğuk, boğucu seslerden biriyle. "Bavullarınız burada." Parlak yeşil gözleri üzerimde geziniyor.

Beklenti duygusu. Sanki onu daha önce bir yerde görmüş gibiyim.

"Merhaba. Evet, teşekkür ederim. Muhtemelen size bahşış vermeliyim," diyorum, içinde bozuk para olmadığını bildiğim için postacı çantamı karıştırırken.

"Gerek yok," diyor kadın, bavulumu ve spor çantamı içeri getirirken, Pantene Pro-V reklamı saçları yasemin kokuyor. "Ben kamarot değilim. Sadece bavulları iskelede gördüm ve yardıma ihtiyaçları olabileceğini düşündüm."

Ona bakıyorum, güzelliği mi beni kör ediyor yoksa başka bir şey mi emin değilim. "Seni nereden tanıyorum?" Diye sordum, sonra yüksek sesle söylediğimi fark ettim.

Bir an bana bakıyor, ifadesi garip bir şekilde boş. Sonra tekrar gülümsüyor. "Muhtemelen beni kampüste görmüşsünüzdür. Stanford, değil mi? Biyoloji bölümünde birkaç konuşmadan fazlasını yaptım ama bunlar doktora düzeyindeydi." Duraksıyor. "Biyoloji alanında yüksek lisans yapıyorsun, nörobiyolojiye odaklanıyorsun, öyle değil mi?"

Ben de öyle bakıyorum. "Madrona için çalışıyorsun."

"Burada hepimiz Madrona için çalışıyoruz" diyor. "Önümüzdeki on altı hafta boyunca sen de öyle olacaksın." Duraklıyor ve elini uzatıyor, ben de sıkıyorum. "Ben Everly. Dr. Everly Johnstone."

Elim onun avuçlarında güçsüzleşiyor.

Dr. Everly Johnstone sertifikalı bir dahi ve Madrona Vakfı'nın başkanı. Tanıdık gelmesine şaşmamalı. Eskiden vakfı kuran kişi babası Brandon Johnstone'du.

"Elbette," diyorum kendimi aptal gibi hissederek ve elimi geri çekerek. "Çok özür dilerim, kim olduğunuzu fark etmemiştim."

Geniş bir sırtışa geçiyor, dişleri o kadar beyaz ve mükemmel ki kaplama olmalılar. "Oh, bu tamamen iyi. İnsanların kim olduğumu bilmesini beklemiyorum. İşimin gölgesinde kalmayı seviyorum."

"Öyle bile olsa, siz Dr. Johnstone'sunuz," diyorum özür dileyerek. "Bilmem gerekirdi." Onu ara sıra röportaj verirken görüyordum, her ne kadar bu tür röportajları pek yapmıyor gibi görünse de

bu günlerde çok fazla. Madrona Pharmaceuticals adlı yan şirketi kurup vakfı ve araştırmalarını kızına bıraktığından beri basında daha çok yer alan kişi babası, ya da ben öyle okudum.

"Lütfen," diyor zarif bir el hareketiyle. "Bana Everly deyin. Önümüzdeki dönemde burada bir aile olacağız. İlk isimle hitap edilmesini tercih ederim."

"Sydney," diyorum kendime doğru garip bir başparmak sallayarak. "Ama sen bunu zaten biliyordun."

"Hakkınızdaki her şeyi biliyorum Bayan Denik," diyor. "Başvurunuzu inceleyen ve sizi onaylayan kişi benim." Bakışları sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bir an üzerimde geziniyor ve ifadesi yumuşuyor. "Burada olmana gerçekten çok sevindim Sydney. Sen çok özel bir kızsın."

Yanaklarımın pembeleştiğini hissediyorum. Hiçbir zaman duygusallıkla ya da iltifatlarla başa çıkabilen biri olmadım ve yüzündeki ifadeye bakılırsa bu ikisinin karışımı gibi görünüyor.

"Burada olduğum için ben de mutluyum," diyorum ona. Onun bildiğinden daha fazla. Özellikle de tüm bunların her an elimden alınma ihtimali varken.

Madrona Vakfı'na Ocak ayında Bitirme Tezi Projemin bir parçası olarak başvurdum. Vakıf yaz aylarında öğrenciler için düzenli olarak staj imkanı sunuyordu, bu nedenle kabulün son derece rekabetçi olduğunu bilmeme rağmen şansımı denemeye karar verdim.

Sürpriz bir şekilde kabul edildim. Notlarımın yeterince iyi olduğunu biliyordum, geçen yıl karanlık mantarlarla yaptığım projenin mikoloji çevrelerinde çok ilgi çektiğini biliyordum, ama dürüst olmak gerekirse, ne zaman bir şeyler benim için iyi gitse, temkinli olmasam da şaşıyorum. Hayatın sizi şartlandırmanın bir yolu var ve sert darbeler okuluna gittiğinizde, her seferinde bu darbeleri bekliyorsunuz.

Şoku atlattıktan sonra her şeyden çok rahatladım, özellikle de oda ve yemek dahil olduğu için benim için uzun bir yol kat edecek bir burs alacağım için. Ayrıca, buradaki araştırmacılara da yardımcı olacaktım.

mantarları nörolojik gelişmelerde kullanma arayışları. Kendi arazilerinde bulunan ve daha önce bilinmeyen yerel bir mantarla Alzheimer tedavisinde umut verici adımlar atmışlardı ve Alzheimer benim için çok değerli olduğundan, bitirme ödevim için harika bir şey üretmesem bile burada bir fark yaratabileceğimi biliyordum.

Ama sonra her zaman olduğu gibi darbeler geldi. Berbat ettim.

Büyük bir hata yaptım.

Kendimi sabote etmek her zaman oyunumun adı olmuştur.

Ve böylece, önceki gün, korktuğum ama geleceğini bildiğim bir telefon aldım.

Stanford'daki bursumu kaybetmiştim.

Bu da son senemi bitiremeyeceğim anlamına geliyor çünkü beş parasızım ve okul harcını karşılayabilmemin hiçbir yolu yok.

Ama bu fırsatın elimden kaçmasına izin vermeyeceğime emindim. Yöneticiye bunun Madrona'daki stajımın iptal edildiği anlamına gelip gelmediğini sorma fırsatım olmadı, bu yüzden şansımı denemeye karar verdim. Ve dün havayolu şirketinden Vancouver'a giden uçağıma check-in yapmamı söyleyen e-postayı aldığımda, öğrenci evinin anahtarını teslim ettim, kalan eşyalarımı arkadaşım Chelsea'nin garajına koydum ve bu sabah çantalarımı alıp uçağına bindim.

Vancouver'a iner inmez aceleyle şehir merkezindeki deniz uçağı terminaline gittim ve Madrona'ya yapacağım son yolculuk için uçağına binmeme izin verilmesini umarak dua ettim. Pilot Sydney Denik olup olmadığını sordu ve ardından iki personel ve Amani ile birlikte uçağına bindim.

Bir şekilde, dişlerimle tırnağımla buradayım.

Biri bunu anlayana kadar ne kadar zamanım var bilmiyorum. Şimdiye kadar ne David, ne Everly, ne de resepsiyonist bir sorun olduğunu düşünüyor. Herkes bana buraya aitmişim gibi davranıyor. Belki departman vakfa ulaşmayacak; belki de benden kurtulduklarına o kadar sevinecekler ki bilerek unutacaklar. Belki de

Maaşımı zaten toplu olarak vermişlerdi, geri çağırılmazlar.

Ya da belki de David'in odadan bu kadar çabuk çıkmasının nedeni az önce Stanford'dan bir telefon almış olması ve benim o deniz uçağına geri dönme utancıyla yüzleşmeme birkaç dakika kalmış olmasıdır.

Düşüncesi bile ciğerlerime inen bir yumruk gibi. Gerçek dehşet. Bir hayalin gerçekleşmesi, sadece tadına bakmak, sonra da tümüyle yok olması.

Bu galibiyete çok ihtiyacım vardı.

Everly boğazını temizleyerek dikkatimi tekrar ona yöneltiyor ve elimdeki haritaya başını sallıyor. "David'in bir yere çağrıldığını biliyorum, güneş enerjisi çiftliğiyle ilgili bir şey. Sizi gezdirmekten mutluluk duyarım. Önce yerleşmek ve eşyalarını yerleştirmek için bir şans ister misin yoksa?"

"Hayır," diyorum hızlıca, haritayı kotumun ön cebine yerleştirirken. "Bunu daha sonra yapabilirim." Eğer vakfın başkanı bana etrafı gezdirmeyi teklif ediyorsa, bunu geri çevirecek değilim. David biraz tuhaf olmasa da iyiydi ama Dr. Everly Johnstone bir ikon.

"Pekâlâ," diyor bir başka rahat gülümsemeyle. "Hadi gidelim."

Kapıyı açıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor, takip etmemi bekliyor.

Titreyen bir nefes verdim. Bir parçam, yalan söylemeye dayanamayan parçam, her şeyi hemen şimdi itiraf etmek istiyor, sırf buradayken üzerimde yük olmasın diye, sırf günlerimi altımdan halının ne zaman çekileceğini merak ederek geçirmeyeyim diye.

Diğer yanımda ise mümkün olduğunca uzun süre yalan söylemek istiyor, belki, sadece belki, ne olduğunu öğrenseler bile, kalmama izin vermeleri için onları ikna edebilirim umuduyla.

Bu yüzden korkuyu içimde tutmayı

başarıyorum. Gerçeği yutuyorum.

Onu saklıyorum.

Ve onu takip ediyorum.

BÖLÜM 3

BÜYÜLEYİCİ.

Lush.

Cehennem gibi huysuz.

Everly'nin tüm yerleşkeyi ifade etmek için kullandığı isim olan Madrona Lodge, bir Grimm peri masalına adım atmak gibi. Sanırım daha önce, belki de David tepkilerimi çok yakından izlediği için, burayı iyi hissedemeyecek kadar bunalmıştım, ama şimdi her şey içime işliyor gibi geliyor. Yerleşke tertemiz tutulmuş, düzgün taş patikalar mis kokulu sedir dallarının altında kıvrıla kıvrıla ilerliyor, kurumuş iğneler toprağı kaplıyor. Sis hâlâ ağaç tepelerine yapışmış durumda -kuzgunlar gölgeli hayaletler gibi orada burada beliriyor- ama şimdi sis karanlık, rustik binaların arasından aşağı kayıyor ve burayı bir rüya gibi gösteriyor.

Everly beni sola doğru götürüyor, tekne indirme yerinde nöbet tutan dev bir totem direğini, öğrencilerin ve ziyaretçi araştırmacıların yemeklerini yedikleri yemekhaneyi, ardından personelin kaldığı ve yemek yediğı batı kulübesini ve ana araştırmacıların yaşadığı bir dizi özel kabini geçiyor. Everly, altı numaralı girişe bakan kendi evini işaret ediyor. Muhtemelen milyarlara yakın bir servete sahip olan organizasyon başkanının

daha abartılı bir şeyi var, ama olmaması onu daha çok sevmeme neden oluyor.

"İstediğin zaman beni ziyarete gel," diyor bana, onu bir patikadan aşağıya ve kulübesinden uzağa kadar takip ederken. "Ben ciddiylim. Her zaman, gündüz, gece yarısı, konuşacak birine ihtiyacın olursa, dinleyecek birine ihtiyacın olursa, ben oradayım. Yalnız değilsin."

Muhtemelen "hey, beni üstün olarak düşünme, ben çok cana yakınım" demek istediğini biliyorum, ama gecenin bir yarısı neden konuşacak birine ihtiyacım olduğunu merak etmeye başladım.

Duruyor ve ağaçların seyredildiği patikayı işaret ediyor, ben de üzerinde birkaç tekne ve boş römorkların bulunduğu geniş bir çimenlik görüyorum. "Devam edersek bu ayakkabılarla ıslanacaksın."

"Islatıcı mı?" Ben soruyorum.

Gülüyor. "Ah evet, bunun bir Kanada terimi olduğunu unutmuşum. Ayakkabılarını ıslatacaksın demek. Son birkaç gündür bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, bu yüzden tarlalar şu anda çoğunlukla su birikintisi halinde. Ama zaten yayılma laboratuvarı dışında oraya çıkmanıza pek gerek olmayacak. Belki güneşli bir günde bira eşliğinde bocce oynamak için güneş enerjisi çiftliğinin altındaki tarlaya gidebilirsiniz. Hava bir noktada düzelecektir. Her neyse, geri kalanı burayı çalışır halde tutmak için ihtiyacımız olan her şey."

Beni ana kulübeye geri götürüyor ve güneş enerjisi çiftlikleri, kendi atık su ve içme suyu arıtma tesisleri, ayrıca bahçelerini tamamlamak için inşa ettikleri yeni bir endüstriyel ölçekli sera, tavuk çiftliği ve birkaç domuz ve keçi yetiştirdikleri bir ahır ve mera sayesinde ne kadar kendi kendine yetebildiklerini anlatıyor.

"Eğer çığlıklarla uyanırsan, muhtemelen keçilerdir," diyor gülerek. Omzunun üzerinden bana bakıyor ve yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark ediyor. "Çünkü gürültücü ve huysuzlar, onları kestiğimiz için değil."

Bildiğim iyi oldu.

"Yüzen laboratuvarda ne var?" İskelenin yakınında durduğumuzda, aşağıdaki rıhtımda bulunan kulübeyi işaret ederek soruyorum. Gelgit şimdi daha da alçak, rampa neredeyse dikey bir tırmanış olacak kadar, okyanusun tuzlu kokusu burnuma doluyor.

"Deniz numunelerini kısa süreliğine saklamak için pompalı deniz suyu, tanklar ve masalar var" diye açıklıyor. "Araştırmacılarımızdan birkaçı yalnızca deniz ve kıyı biyoçeşitliliği ve kıyıya yakın habitatlar üzerine yoğunlaşıyor. Planktonlar, deniz yıldızları, yosunlar. İklim değişikliğinin sudaki bakteri ve virüsler üzerindeki etkilerini görmek."

Arkamda bir dalın kırılma sesi başımı döndürüyor.

Ağaçların altındaki patikadan uzun boylu bir adam çıkıyor ve iskeleye doğru yanımızdan geçip gidiyor. Bize doğru bakmıyor bile ve gözlerindeki kararlı bakıştan, burada kenarda durduğumuzu görüp görmediğinden bile emin değilim.

Ama keşke bir saniyeliğine yapsa, çünkü şimdiye kadar gördüğüm en ilgi çekici adamlardan biri olmalı. Geniş omuzlu, siyah paltolu, kısa saçları koyu kırmızımsı kahverengi, alacakaranlıkta sedir ağacı kabuğunun rengi gibi, yüzü sanki ünlü bir ressam tarafından mermerden yontulmuş gibi, hafif kirli sakallı. Yontulmuş elmacık kemikleri, güçlü bir çene ve gözlerindeki uzak bakışa rağmen, sisli girişi tararken ve dik rampadan aşağı inerken bakışları soğuk gri ve yoğun.

"Bu Profesör Kincaid," diyor Everly, sözleri sessiz ama kısa. "Profesör Tilden ile birlikte öğrenme merkezindeki çalışmalara liderlik edecek."

Profesör Kincaid'in rıhtımdan aşağıya doğru adım atışını izliyorum, yürüyüşü aynı anda hem kararlı hem de zarif. Sonra daha önce gördüğüm yata biniyor.

"Bu onun teknesi mi?"

Başını sallıyor. "Onun üzerinde yaşıyor."

"Mithrandir," diyorum yelkenlinin adını hatırlayarak. Nasıl unutabilirim ki? Tolkien hayranı olmalı. "Bekle, bu web sitesindeki metni yazan Kincaid'le aynı kişi mi? David

ondan doktor olarak bahsetti. Öğretmenlik yapacağını bilmiyordum."

Everly bir an için hiçbir şey söylemiyor, gözlerim hala ona yapışmış, güvertenin altında kayboluşunu izliyorum.

"Evet. Aynı zamanda psikoloğunuz da olacak," diyor kesin bir ifadeyle.

Gözlerimi kırptırdım, onu doğru duyduğumdan emin değildim. Yüzümü ona döndüm. "Benim neyim?"

Yüzümü incelerken narin boz kahverengi kaşları birbirine kenetleniyor. "Kincaid senin psikoloğun olacak. Müfredatın o kısmını okumadın mı? Her öğrenci haftalık bir danışmanlık seansı alacak. Yıllar geçtikçe, bize katılanlar için bunun çok önemli olduğunu gördük. Sadece konum anlamında değil, sosyal medya ve internetten uzak olmak anlamında da izolasyon, özellikle haftalar geçtikçe öğrencilere zarar verebilir. Buna bir de buradaki değişken havayı eklediğinizde, daha iyi bir kelime bulamazsanız, zihinsel baskı için bir reçeteniz var demektir. Bunun büyük bir mesele olduğunu düşünmezsiniz ama burada işler kötüye gittiğinde, gerçekten hızlı bir şekilde kötüye gider ve sonra..." Omuzlarını dikleştirip Profesör Kincaid'in teknesine bakmadan önce ifadesi kararıyor. "Her neyse, bu herkesin güvenliği ve refahı için. Seanslarını sevmeye başlayacaksınız. Herkes sever."

"Yani bu adam benim öğretmenim ve psikoloğum mu?"

"Evet. Başlarda biraz huysuzdur ama onu seveceksin. Merak etme."

Aslında endişeliyim. Göze hoş geliyor olabilir ama bir kafa doktoruna isteyerek gittiğim tek zaman DEHB teşhisi konmasıydı.

"Peki ya uymazsam?" Ben sorarım.

Ağzının köşesi kalkıyor. "Bu zorunlu Sydney," diyor o kadar kesin bir ifadeyle ki alternatifin ne olduğunu anlıyorum: İlk uçakla geri gönderileceğim.

Yine de ilk içgüdüm -iyi ya da kötü- her zaman isyan etmektir. Gerginleşiyorum, protesto etmeye hazırım. Zorla danışmanlık

Psikiyatristle seans mı? Hayır, teşekkür ederim.

Everly bunu anlamış gibi görünüyor. Bana dönüyor ve biraz daha yaklaşıyor, öyle ki yasemin kokusunu alıyorum ve kendimi gözlerinin yeşil derinliklerine çekilmiş hissediyorum. Ağaçlardaki yosunlara uyuyorlar, diye düşünüyorum dalgınca.

"Burada bir söz vardır," diyor usulca. "Tekkeyi değiştirmeye çalışma. Bırakın loca sizi değiştirsin."

Kesinlikle akılda kalıcı bir
deyim. Ama yine de merak
ediyorum... Beni neye
dönüştürecek?

BÖLÜM 4

Sekiz yaşındayken hayattaki amacımın çılgın bir bilim insanı olmak olduğuna karar verdim. Herhangi bir bilim insanı değil, çılgın bir bilim insanı. Büyükanнемin VHS'de harika bir klasik film koleksiyonu vardı ve ben hem klasik Boris Karloff Frankenstein hem de Mel Brooks Young Frankenstein kasetlerini kaset bitene kadar tekrar tekrar oynattığımı hatırlıyorum. Birinin korku diğerinin komedi olması önemli değildi, her ikisi de Dr. Frankenstein olmanın kendim için değerli bir hedef olduğunu fark etmemi sağladı. Hayat yaratmak istiyordum; sınırları zorlayan ve deliliğin sınırlarına dayanan bilimsel yaratımın büyüünden zevk almak istiyordum. Bir şeye öylesine takıntılı olmak istiyordum ki etrafımdaki başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu. Ne pahasına olursa olsun, kendi zihnim pahasına bile olsa, dünyaya izimi bırakmak istiyordum.

Büyükanнем genç yaşta bu saplantıyı teşvik etmek için elinden geleni yaptı. Belki benim gizli delilik arzularımı değil ama en azından bilim kısmını. Onun yetersiz emeklilik birikimleri ve babamın balıkçılık işinden oluşan çok mütevazı bir bütçeyle yaşıyorduk (tamam, yani fakirdik). Hiç evde olmazdı, bu yüzden çoğu zaman benden o sorumluydu. Bana sık sık

Küçükken botanikçi olmak istediğini ama ailesinin amacının ev hanımı olması konusunda ısrar ettiğini, bu yüzden onun asla yapamayacağı şeyi yapan kız olduğumu söyledi.

Bana dolar mağazasından ucuz "bilimsel" kitler alırdı, böcek ya da çiçek toplayıp gözlemlemeye yarayanlar. Bazen bunları kendisi yapardı ve ben de karavan evimizin bej muşamba masasının etrafında oturur, evin dışındaki sedir kökleri gibi boğumlu ellerinin bir pensenin ucuna bir büyüteç tutturmasını izlerdim, bana bilim insanlarının sahada nasıl ayıklama yaptıklarını anlatırdı. Sonra Crescent City'deki karavan parkının arkasındaki ormana koşardım ve gökyüzü çürük meyve rengine bürünene ve çıplak bacaklarım böğürtlen çalıları tarafından pembe çizilip çamura bulanıncaya kadar geri dönmezdim.

Bulgularımın sıkıcı ve iyi huylu olduğunu söylemek isterdim ama öyle değildi. Kelebeklerin bacaklarını koparmıyor ya da karıncaları mikroskop altında hain bir kahkaha eşliğinde kızartmıyordum. Çabalarım metodik ve hesaplıydı. Çürümüş ağaç kütükleri boyunca büyüyen mantarları keser, kasıldıklarını ya da herhangi bir acı belirtisi gösterip göstermediklerini görmek için kenarlarını bir kibritle yakardım (tabii ki göstermiyorlardı, ama merak ediyordum). Büyükanneimin bahçesini savunması gerektiğinde, sümüklü böceklerin üzerine tuz serpme işini yaptım, ama aslında sadece nasıl öleceklerini görmek için. Bir şeylere işkence etmeye çalışmadım; her şey tamamen merak ve bilim adınaydı.

Ve fakirliğin saf sıkıcılığı.

Ama büyükanne bana fen deneylerimin nasıl gittiğini sorduğunda bunu ona söylememem gerektiğini de biliyordum. Her ne kadar "çılgın bilim insanı" terimine imrensem de, ona gerçekte ne yaptığımı söylemenin başımı belaya sokacağını biliyordum. Elbette, küçük bir erkek çocuğu duygusuz bir zalimlik için mazur görülebilir, ancak aynı şeyi araştırma adına bile olsa yapan bir kız çocuğu başımı daha büyük belaya sokardı.

Erkeklerin çılgın bilim adamı olmasına izin var. Ama kadınlar bunu yaptığında? Bize deli damgası vuruluyor. Sekiz yaşındayken bile bir fark olduğunu biliyordum.

Muhtemelen bu yüzden zorunlu psikiyatri seansları fikri beni rahatsız ediyor, çünkü bana kaç kez "bir psikiyatriste gitmem" gerektiği söylendi. Kadın olduğum için değil (gerçi erkeklere asla kafalarını kontrol ettirmelerini söylemediklerini fark ettim), uzun süre teşhis edilmemiş DEHB ile uğraştığım için. Öfkemin bu kadar çabuk geçmesinden, en ufak bir eleştiri ya da reddedilmenin dünyanın sonu gibi gelmesinden, bazı günler, özellikle de regl dönemimde, en ufak bir şeyin beni aşağı doğru bir sarmala sokmasından nefret ediyordum. Duygusal düzenlemeden yoksun olduğum için birkaç eski erkek arkadaşım (ve daha iyi bilmesi gereken bir eski kız arkadaşım) tarafından "deli", "çılgın" ve "lanet psikopat" olarak etiketlenmişim.

Nihayet teşhis konulduğunda, sanki kafamda bir şalter attı. Neden böyle olduğuma dair bir açıklama. Ancak giderek daha fazla insana bir şekilde nöroçeşitlilik teşhisi konulsa da, damgalanma ortadan kalkmış değil. Birçok nörotipik, çoğumuzun numara yaptığını düşünüyor; aslında tembel olmadığımızı, ancak aşağı kayan tuğla duvarların bizi bir şeyler yapmaktan, hatta yapmak istediğimiz şeyleri yapmaktan alıkoyduğunu anlamıyorlar. Bize bir şey için endişelenmememizi ya da bir şeyi kişisel olarak algılamamamızı söylediklerinde, çoğu zaman bunu yapamayacağımızı anlamıyorlar. Sonunda da bizi dışlar, yan gözle bakar ve ne kadar "akli dengesiz" olduğumuza dair özlü yorumlar yaparlar, özellikle de kadınsı görünüyorsak.

Everly'nin akli dengemin yerinde olmadığını düşünmesini istemiyorum. I

Profesör/Dr. Kincaid'in de böyle düşünmesini istemiyorum. Yine de gerçeği öğrenirlerse, tam olarak böyle düşüneceklerdir. Stanford'un ahlaki standartlarının altındaysam, burada da olamayacağımdan eminim.

Neyse ki David hiçbir noktada ortaya çıkıp bir sonraki deniz uçağıyla geri gönderilmemi talep etmedi. Everly devam etti

Tur, beni girişe bakan kısa bir uçuruma, sonunda sedir ağacından bir çardağa, yağmurdan saklanıp yüzlerce baş harf ve karalama ile çizilmiş piknik masasına ve kenarda büyüyen yalnız madrona ağacı nedeniyle uygun bir şekilde adlandırılmış hafif bir kum şeridi olan Madrona Plajı'na götürdü.

"Biz burada onlara kocayemiş diyoruz," dedi Everly ellerini kâğıt gibi soyulmuş kırmızı kabukların üzerinde gezdirirken. "Ama babam Amerikan ismi olan madrona'nın kulağa daha hoş geldiğini düşünüyordu. Balıkçı kulübesini satın almadan önce vakfın adı Johnstone Enstitüsü'ydü ve bu ağaç değişimi tetikledi. Normalde bu ağaçlar Vancouver Adası'nın bu kadar kuzeyinde bulunmaz; daha kuru olan Victoria ve Körfez Adaları civarında yoğunlaşırlar.

-Ama babam bu ağaçta, dolayısıyla bu yerde özel bir şeyler olduğunu söylerdi. Ve haklıydı da."

Tur boyunca yaptığım tek şey, milyonlarca soruyu kendime saklamayı başarmak oldu. Ona sadece burada bulunan ve burayı gerçekten özel kılan mantarı sormak istiyorum. Vakıf bu konuda o kadar ketum ki mantarın neye benzediğini bile bilmiyorum. Belki de çoktan yanından geçip gitmişimdir de haberim yoktur (bundan şüpheliyim, ama bir Sitka ladininin altında gökkuşağı Cantharellus cibarius'u görmüştüm).

Everly beni geçici araştırmacılar için inşa edil en Panabode kabinlerinin ve idari ofislerin bulunduğu ve çeşitli ziyaretçilerin kaldığı kuzey yatakhanesinin önünden geçirdikten sonra, onları birbirine bağlayan bir patıkaya sahip iki binanın önünde duruyoruz. "Ve işte turumuzun sonuna geldik ve iki en önemli yerler" diyor. Sol taraftaki binaya başıyla işaret ediyor. "Orası laboratuvar. Dr. Janet Wu ders verirken kendinizi haftada bir kez orada bulabilirsiniz. Kendisi bizim genomik laboratuvar müdürümüz."

"Sadece haftada bir mi?" diye sordum. "Gecemi gündüzümü orada geçireceğimi sanıyordum."

Everly bir an beni inceliyor. "Çoğu öğrenci için laboratuvara giriş aşamalı oluyor," diyor dikkatle. "İçeride günün her saati devam eden pek çok gerçek işimiz ve kendi yöntemlerimiz var. Özellikle eDNA ve Archaeorhizomycetes projenizle bol miktarda laboratuvar deneyiminiz olduğunu biliyorum, bu arada bunlar harika bulgular. Bunu sizinle ayrıntılı olarak tartışmak için sabırsızlanıyorum. Ama öyle olsa bile, kulübede işleri farklı yapıyoruz. Yaz sonunda senin de benim kadar sık orada olacağından hiç şüphem yok."

Konuşmasını parlak bir gülümsemeyle noktalamasına rağmen, kendimi biraz hayal kırıklığına uğramış hissetmekten alamıyorum. Beni bir üst seviyeye taşıyacak bu staja ihtiyacım vardı. Bu vakıfla gerçek bir laboratuvarda çalışma, gerçek bir fark yaratma, sertifikalı dahiler olan teknisyenler ve doktorlarla dirsek sürtme fikri, başardığım anlamına gelirdi. Sadece diplomamı almak benim için yeterli değildi; başka bir yüksek lisans öğrencisinden daha fazlası olmak istiyordum.

Bu yerin beni bir şeye dönüştürmesi gerekiyordu. Daha fazla.

Yakın zamanda diploma alamayacakmışım gibi görüldüğüne göre, buna her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

"Peki o zaman, burada ne yapacağım?" Sesimdeki huysuzluğu gizlemeye çalışarak soruyorum. Adderall'im duygularımı kontrol altında tutmak için fazla mesai yapıyor.

"Çok var, merak etmeyin," diyor diğer binayı göstererek. "Orası öğrenim merkezi. Sabah derslerini orada Profesör Kincaid ya da Profesör Tilden ile yapacaksın. Öğleden sonralarınızı ise yiyecek arama gezilerinde geçireceksiniz."

"Yiyecek arama gezileri mi? Mantarlarınızdan daha fazla bulmak için mi?" "Evet, bu da bir parçası," diyor sitemkar bir şekilde ve ben

çok küstahça davrandığımı fark ettim. "Örneği çoğaltma laboratuvarında yetiştirmeye çalıştık ama pek başarılı olamadık. Ama eğer endişelendiğiniz buysa, siz yüceltilmiş mantar toplayıcıları değilsiniz. Bir sonraki büyük şeyi arıyorsunuz, bu her ne olursa olsun. Brooks Yarımadası

Hemen yanı başımızda, bu dünyadaki herhangi bir yer kadar vahşi, evcilleşmemiş ve keşfedilmemiş bir toprak parçası. Buradaki zirveler son buzul çağı tarafından el değmemiş, başka hiçbir yerde bulunmayan ve henüz keşfedilmemiş flora, fauna ve mantarlara sahip."

"Mantarınızı böyle mi keşfettiniz?" "Amanita excandescio," diyor.

Bir anımı aldı. "Resmi adı bu mu?"

Başını sallıyor ve ben de kafamda hızlıca Latince bir çeviri yapıyorum. "Excandescio. Yani parlıyor mu? Işıldıyor mu?"

Gülümsemesi artık nazlı. "Zamanla öğreneceksin. Seni diğer öğrencilerle tanıştırmaya ne dersin?" Omzuma hafif bir el koyuyor ve öğrenme merkezinin kapısını işaret ediyor.

Topuklarımı kazıyorum. İstedğim son şey, anaokulunun ilk günüymüş gibi diğer öğrencilerle tanıştırmak. Zaten geç gelmiştim; eminim şimdiye kadar derslerini bitirmişlerdir.

"Sorun yok Sydney," diyor Everly. Beni ilerletmek için biraz daha sert bastırıyor. "Onlar sadece senin mezun arkadaşların. Isırmazlar. Gerçi her mevsimde bir çürük elma olur, değil mi?"

Ben olmadığım sürece, diye düşünüyorum. Derin bir nefes alıyorum. Sosyal kaygım tüm zamanların en yüksek seviyesinde olabilir, avuçlarım nemli, kalbim boğazımda güm güm atıyor olabilir, ama bunun beni onun önünde tutmasına izin veremem. Sadece utancımı içime atmalıyım.

Bana kapıya kadar eşlik ediyor ve kapıyı açıp beni içeri buyur ediyor.

Oda düşündüğümünden çok daha rahat. Bir konferans salonuna girmeyi bekliyordum ama burası daha çok bir meditasyon inzivası havasına sahip. Bir masa ve beyaz bir tahta var, önünde kırmızı fanila giymiş, elinde kalem tutan, uzun sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmış bir adam duruyor. Profesör olduğumu sanıyorum ama daha çok otuzlu yaşlarında bir sörfçüye benziyor. Nihai guru.

Önünde öğrenciler, bazıları birkaç uzun masada oturuyor, diğerleri ise çeşitli kilimlerle döşenmiş parke zeminde dev yastıkların üzerinde oturuyor. Arka tarafta, ocakta kütükler yanıyor ve çıtırdıyor, sıcaklık odayı dolduruyor. Hemen on öğrenci sayıyorum ve Amani'nin aralarında olmadığını fark ediyorum. Sanırım sonuncu ben değilim.

"Ah, sen Sydney olmalısın," diyor öğretmen bana, ellerini birbirine vurarak, neşeli bir sesle. "Geç olması hiç olmamasından iyidir. Ben Profesör Tilden, ama siz bana Nick diyebilirsiniz."

Utangaç bir şekilde elimi kaldırıyorum ve ona garip bir gülümseme veriyorum.

Öldür beni şimdi.

"Merak etmeyin," diye devam ediyor, "sizi burada ayağa kaldırıp sınıfa kendinizle ilgili üç ilginç şey anlattırmayacağım."

Teşekkürler.

"Onun yerine ben yapacağım," diye ekliyor.

Lanet olsun.

Yüzüm hemen ısınıyor. "Millet, bu Sydney Denik," diye yavaşça konuşuyor ve adımı duymakta zorlanıyormuşum gibi söylüyor. "Sydney Stanford Üniversitesi'nden. Tuba çalmayı seviyor. Ve en sevdiği mantar hayalet mantarı."

Başımı sallayarak homurdanıyorum.

"Ne?" diye sorar. "Doğru değil mi?"

"Hayatımda hiç tuba çalmadım," diyorum sınıfa şaşkın şaşkın bakarak. Gülmelerini bekliyorum, çünkü tabii ki şaka yaptığını biliyorlar, ama hepsi yüzlerinde garip bir ifadeyle bana bakıyor, sanki endişelenmişler gibi. Muhtemelen benim adıma utanmışlardır.

Nick, "Bakıyorum da yanlış anlamışım," diyor. "Sydney daha önce bilinmeyen bir kara mantarın filumunu sınıflandırdı." Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Öyle değil mi?"

Başımı salladım ve ona "Lütfen çeneni kapatır mısın?" der gibi bir bakış attım.

Nick gülererek, "Tamam, sana işkence etmeyi bırakacağım," der.

Everly kolumu sıktı. "Ben gidiyorum ama sana etrafı gezdirmek çok güzeldi. Sonra görüşürüz, Syd."

Sonra o gitti ve birden kendimi tamamen kopmuş hissettim. Keşke Amani de burada olsaydı da en azından tanıdık bir yüz daha olsaydı.

Neyse ki masanın sonuna yakın oturan bir kız yanındaki boş sandalyeyi çekerek bana hoş geldin anlamında bir baş selamı veriyor.

Oraya koştum ve yanına oturdum.

Nick güneş enerjisi çiftliğinin jeneratör çıkışından bahsetmeye başladığında sesimi alçak tutmaya çalışarak "Teşekkürler," diyorum. Laboratuvarlara her zaman elektrik gitmesini sağlamak için zaman zaman lojmanlara giden elektriğin nasıl kesildiği hakkında bir şeyler söyledi, görünüşe göre bu yüzden odalarımızda el feneri ve mum cephaneliğimiz var.

"Ben Lauren," diyor kız. Güzel ve uzun bacaklı, çene hizasında sarı saçları benimkinden birkaç ton daha açık.

"Sydney," diyorum, o bunu zaten biliyor olsa da. "Evet, tuba çalan," diyor ciddi bir şekilde, sonra sırtıyor, onun genişçe gülümse.

"Evet," diyorum yavaşça. "Bu çok utanç vericiydi." "Merak etme. Hepimize bunu yaptırdı," diyor.

"Teker teker. Kampın ilk günü gibi. Sanırım öyle."

"Bu beni biraz daha iyi hissettirdi," diye itiraf ediyorum. Lauren şimdiden etrafımda olması kolay biri gibi görünüyor. "Başka ne kaçırdım?"

"Sadece arazide bir tur attık," diyor. "Daha sonra buraya geri döndük ve o da bize kulübenin nasıl çalıştığını daha detaylı bir şekilde anlattı."

"Oh, tamam. Everly bana etrafı gösterdi," diyorum.

Bana etkilenmiş bir bakış atıyor ve ben de övünüyorm gibigöründüğümü fark ediyorum. Ama Lauren gülümsüyor. "Eğer özel bir tur olsaydı, onu tercih ederdim. Ama sanırım şu anda bu odadaki herkes hakkında üç şey bilmiyorsun, değil mi? Mesela." Ön tarafta oturan, kırpılmış kahverengi saçlı beyaz bir adamı işaret ediyor.

"Bu Albert. Deniz kestanelerine kafayı takmış. Ve şuradaki Japon adamı görüyor musun? O Toshio ve arkadaşıyla birlikte Microsoft tarafından satın alınan bir video oyunu tasarladı. Yastığın üzerinde oturan uzun siyah saçlı kız var ya? O Natasha ve evde üç tane pug'ı var ve onları şimdiden özlüyor. Peki masanın sonundaki adam? Adı Munawar ve sadece üzerinde mantar esprileri olan tişörtleri paketlediğini söyledi."

"Merhaba, ben Bangladeş'ten Munawar Khatun," diyor adam el sallayarak, masanın ucunda öne doğru eğilerek. "Bugün böyle bir tişört giyiyorum. Üzerinde 'Ben gerçek bir mantarım' yazıyor. Anladınız mı?"

Gömleğini işaret ediyor.

"Ayrıca Munawar'ın kulakları çok iyi işitiyor," diye fısıldıyor Lauren yaklaşıp.

Dikkatimi tekrar öğretmene vermeden önce buna gülmekten kendimi alamıyorum. Nick buradaki sistemin nasıl işlediğini, çöplerimizin her sabah sadece Tamirci Keith olarak hitap edilmesi gereken tamirci Keith tarafından yakma fırınına atıldığını ve hafta sonlarını belirlenen alanlarda kendimize ayıracağımızı anlatıyor.

"Bu hafta sonları parti yapabileceğimiz anlamına mı geliyor?" Munawar soruyor. Sesi ciddi ama gözleri parlıyor.

"Bu, mantık çerçevesinde istediğinizi yapmakta özgür olduğunuz anlamına geliyor," diyor Nick. "Burada hepiniz yetişkinsiniz ama burası hâlâ özel mülk. Sadece resmi bir refakatçi olmadan tehlikeli olduğu için değil, aynı zamanda yerel kabile arazimizi sınırladığı için de fazla uzaklaşmanızı istemiyoruz. Onların mülküne girmek yasa dışıdır ve saygısızlık etmek istemeyiz, değil mi?"

Lauren elini kaldırıyor. "Teknik olarak bunların hepsi onların malı değil mi?"

Lauren için bir puan daha.

"Araziyi Quatsino Nation'dan kiraladık," diyor Nick. "Ama evet, haklısın Lauren. Onların topraklarında yaşıyoruz."

geleneksel bölge."

"Resmi bir refakatçi olmadan bunun neden tehlikeli olduğunu bilmek istiyorum," diyor önümdeki masada oturan bir adam, konuştuğu sesi kalınlaşıyor, sanki korkutucu olmaya çalışıyor, bir yandan da sandalyesinde rahatça arkasına yaslanıyor. "Az önce çalılıklarda çok zaman geçireceğimizi, yiyecek arayacağımızı ve kamp yapacağımızı söyledin."

"Ayılarla deneyimin var mı? Kurtlarla? Bağırsaklarınızı deşecek kadar bölgeci olan Roosevelt geyikleriyle?" Nick soruyor, onu ilk kez uzaktan sert bakarken görüyorum.

Lauren bir kağıda bir şeyler yazıp bana uzatıyor: Bu Clayton. Pisliğin teki. Bilmen gereken tek şey bu.

"Elbette," diyor Clayton, sandalyesinde daha da geriye yaslanarak. "Ben Montana'lıyım. Sen daha doğmadan önce muhtemelen bir düzine ayı öldürmüşümdür."

Lauren ile kuru bir bakış alışverişinde bulundum. Dick haklı.

Nick kaşlarını çatıyor. Clayton'dan en az on yaş büyüktür. "Bu hiç mantıklı değil."

"Peki ya içki?" Clayton devam ediyor. "Yemekhanede bir bar görmedim."

Nick iç geçiriyor. "Haftada bir, fazladan erzak almak için tekneyle Port Alice'e gidiyoruz. Bize parayı verirsin, ne istersen alırsın. Sigara, alkol, Archie Comics, aklınıza ne gelirse."

İçimden nefes veriyorum. En azından burada alkol bulmak o kadar kolay olmayacak.

Ve böylece sınıf dağıldı. Nick bize akşam yemeğinin her gün saat altıda, yani bir saat sonra olduğunu ve yemekte birkaç konuşma yapılacağını, bu yüzden kaçırmamamız gerektiğini söylüyor. Ben kaçırmazdım zaten; midem şimdiden guruldamaya başladı. Uçuşumdan önce sadece bir şeyler atıştırmıştım. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Herkes ayağa kalkar ve birbiriyle sohbet etmeye başlar, biraz garip de olsa, sanırım bu normaldir.

bir grup bilim öğrencisinin zorla birlikte yaşaması.

Ama Clayton'ın siki doğrudan bana geliyor.

"Demek Sydney sensin," diyor. Bana lisedeki sporcu erkek arkadaşımı hatırlatıyor, o da kıvırcık kahverengi saçlara ve sürekli kendini beğenmiş bir gülümsemeye sahipti (ve aynı zamanda bir pislikti), ancak uzaktan bilimsel bir şey (ya da gerçekten herhangi bir şey... neden onunla tekrar çıktım?) Çalışırken ölüme yakalanmazdı.

"Öyleyim," diyorum, diğer öğrencilerin sanki bir kavga çıkmasını bekliyorlarmış gibi bizi izlediklerinin bilincinde olarak.

"Kendini özel mi sanıyorsun, ha?" diyor.

"Clayton," diye uyarıyor kısa b o y l u Asyalı bir adam elini onun omzuna koyarken. "Yapma."

Kafamı sallıyorum, kafam çok karışık. "Özel olduğumu hiç söylemedim."

Clayton gözlerini kısarak bana baktı. "Hayır. Haklısın. Olmadığını görebiliyorum."

Sonra dönüp uzaklaşıyor, Asyalı adam da binadan çıkarken onu takip ediyor.

Munawar, "O bir mantar değil," diyor ve "eğlenceli adam" ifadesinin etrafında tırnak işareti kullanıyor.

Lauren'a bakıyorum. "Bu da neydi şimdi?"

Gözlerini deviriyor. "Kimin umurunda? Ona aldırış etme."

Sanırım çürük elmayı bulduk. Acaba Everly'nin Clayton'dan önceden haberi var mıydı? Sadece kötü haber olmayan öğrencileri kabul ettiklerini umuyordum.

Sonra tekrar, ben buradayım.

Tartışma bittiğine göre, geri kalanımız binayı terk ediyor. Bu drama beni liseye geri çekilmiş gibi hissettirdi, bu da can sıkıcı çünkü hepimiz muhtemelen yirmili yaşlardayız. Sanırım grup arkadaşlarınızla zorunlu bir yakınlık içinde kaldığınızda bunun olması kaçınılmaz. Umarım zamanla daha iyi olur, daha kötü değil.

En son gelen ben olduğum gibi, eğitim merkezinden en son ayrılan da benim. Lauren çıkarken arkasından takip ediyorum, duvardaki kırmızı-beyaz bir Amanita resmine bakmak için biraz gecikiyorum ve bunun gerçekten Amanita excandescio olup olmadığını merak ediyorum.

Kapı neredeyse üzerime kapanıyor, ama kapanmadan önce n kolumla iterek açıyorum, tam diğer taraftan biri kapıyı açmaya çalışırken dışarı ıkıyorum.

Gelecekteki psikoloğumla karşılaştım.

BÖLÜM 5

Dr. Kincaid'in göğsüne çarparken "ÖZÜR DİLERİM" diye haykırıyorum. Adam taştan bir duvar gibi inşa edilmiş ama yine de geriye doğru birkaç adım atıyor, çarpıcı gözleri bir saniyeliğine açılıyor.

"Özür dilerim," diyor, sesi omurgamda bir ürperti yaratıyor. Ben her zaman bir ses kızı olmuşumdur. Bir erkeğin alçak, çakıllı, biraz sert, biraz zengin bir sesi varsa, dizlerimin bağı çözülür. Eğer erkek aynı zamanda kaslı ön kollara ve güçlü ellere sahipse, o zaman bu Sydney'in seks üçlüsüdür.

Bakışlarım, Gurur ve Önyargı'daki meşhur Bay Darcy fotoğrafını hatırlatacak şekilde yumruk haline getirip sıkıdığı ellerine kayıyor. Siyah paltosunun altında ön kollarının nasıl görüldüğünü anlayamasam da bunlar tam olarak uyuyor. Kalın ve yün, ılıman bir akşamdan çok kışa uygun. Üçte iki fena değil, gerçi omuzlarının genişliğine bakılırsa, ön kollarının ona yine de üçlü kazandıracağına bahse girerim.

Kes şunu, kendimi azarlıyorum. Profesörüne şehvet duymak slash psikoloğu ihtiyacınız olan en son şeydir. Eski alışkanlıklar, zor ölürler.

"İzninizle," diyor, hâlâ mesafesini koruyarak ve kapanan kapıyı işaret ederek. Benden uzak durmak istiyor gibi görünüyor ve bunun sebebinin muhtemelen ona yapışkan gözlerle bakıyor olmam olduğunu anlıyorum.

Ama o etrafımda dolanırken, bir an için bakışlarıyla buluşuyorum ve yemin ederim dünya durgunlaşıyor, sanki sis etrafımızı sarıyor, kuzgunların tek tük seslerini, çeşitli ardıc kuşlarının akıldan çıkmayan trilini engelliyor, ta ki sadece sessizlik olana kadar. Gözleri koyu, düşük kaşlarının gölgesinde, irisleri sise uyan hayalet bir gri tonunda. Bakışları yoğun, heyecan verici, doğrudan ruhumu yakıyor, sanki her şeyimi görebiliyor.

Ve gördüğü şey onu korkutur.

Çabucak gözlerini kaçırmamasına yetecek kadar.

"Ben Sydney Denik," diye ağzımdan kaçırıyorum, uzaklaşmasını istemiyorum, müstakbel psikiyatristimin şimdiden hakkımda kesin yargılara varmasını istemiyorum. "Senin sınıfındayım," diye ekliyorum, ama içten içe irkiliyorum çünkü tabii ki onun sınıfındayım. Hepimiz öyleyiz.

Donup kalıyor, uzun parmakları kapının kolunu kavırıyor. Başını sallıyor, dudaklarını yalıyor, tereddüt ediyor. Sonra bir an için gözlerini kapatıyor ve yüzünü bana dönüyor.

Bakışlarımla tekrar buluşuyor ve bu sefer şiddeti azalıyor. Hâlâ şaşkın bakışları var ama düşünceli kaşları yumuşamış. Gözlerinin kenarları, yaşını otuzlu yaşların sonuna yerleştirebileceğim kadar kırışıyor.

Elini paltosuna siler. "Özür dilerim. Ellerim temiz ama mazot gibi kokuyor." Benimkini sıkıyor, sert ve sıkı, avucu sıcak ve sanki teninden benimkine bir elektrik akımı geçiyor. Şok edecek kadar değil ama sinirlerimi dans ettirecek ve omurgamdan aşağı kıvılcımlar gönderecek kadar. Elini muhtemelen uygun olandan daha uzun süre tutuyor ve tutukça bakışları daha da yoğunlaşıyor, ta ki içimde bir şeylerin, çözülmesini istemediğim bir şeylerin çözülmeğe başladığını hissedene kadar.

Sertçe yutkunuyor, dolgun ağız sert bir çizgi oluşturuyor ve sonra elimi bırakarak başka tarafa bakıyor. Parmakları yine yana doğru bükülüyor.

"Wes Kincaid," diyor boğazını temizleyerek.

"Size Profesör Kincaid mi yoksa Dr. Kincaid mi demeliyim?" Sormayı başarıyorum.

"İkisi de olur," diyor, sesi daha da hırıltılı çıkıyor. Tekrar boğazını temizliyor. "Sydney'i mi yoksa Syd'i mi tercih edersin?"

"İkisi de olur," diye yankıladım. "Sanırım sana Kincaid diyeceğim."

Onu eğlendirmişim gibi yumuşak, içten bir gülümseme veriyor. Gözleri parlıyor, yüzü kendi iyiliği için fazla yakışıklı. "O zaman sen aksini söylemedikçe sana Sydney diyeceğim."

"Arkadaşlarım bana Syd der," diyorum ona nazlanarak. "Arkadaş olup olmayacağımızı bilemiyorum."

Biliyorum biraz **cilveli** konuşuyorum, konuşmamalıyım da. gerçekten yapmamalı, ama bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Sanırım göreceğiz," diyor. "Dersine geç kalma

Yarın." Yüzü sertleşiyor, çok iyi yaptığı bir bakış, ama bunun şaka olduğunu anlayabiliyorum.

Bana başıyla selam verip binanın içinde kaybolduğunda "Yapmayacağım," diyorum.

Kapalı kapının önünde bir an duruyorum, kendimi tuhaf bir şekilde dışarıda hissediyorum. Etrafımdaki sis, tuzlu esintiyle dağılıyor gibi görünüyor, ışık daha da parlaklaşıyor. Elim kokluyorum. Hafiften mazot kokuyor ama tütün kokusu da alıyorum. Muhtemelen sigara içiyor.

Her halükarda, hiç de nahoş değil. Ana kulübeye doğru yürürken elimi burnuma götürüyorum, koku bana tam olarak çıkaramadığım bir şeyi hatırlatıyor ama yine de rahatlatıcı. Belki de çocukluğumun kokusu. Büyükannem uzun süre Marlboro Lights içti ve babam balıkçı teknelerinden gelen mazot kokusunu her zaman duydu.

Onları hatırlayınca göğsüm ağrıyor. Keder böyle tuhaf bir şey. Bazen sessizce sizinle birlikte yaşar ve sonra rastgele bir düşünce, anı ya da koku, kanayan kalbinizi avucunun içine alan bir yumruk gibi size çarpar ve her şeyi yeniden yaşamak zorunda kalırsınız. Kederi sık sık kaçıışı olmayan bir döngü, bir ouroboros, kuyruğunu yiyen bir keder yılanı olarak düşünürüm.

Babam üç yıl önce öldü ve artık çoğu gün ağlamadan ya da üzülmeden onu düşünebiliyorum. Çok nadiren evde olduğu için hiçbir zaman o kadar yakın olmadık ama yine de iyi bir ilişkimiz vardı. Gecenin içinde geçen gemiler gibiydik ve onun için bu gerçektir. Bazen nesne kalıcılığı ile mücadelemizin -bazı şeylerin ya da insanların var olmadıkları zaman var olduklarını unutmama yeteneğimin- her zaman kederden çıldırmamamın bir nedeni olduğunu düşünüyorum. DEHB'min bana tanıdığı birkaç imtiyazdan biri bu. Bu ve çok önemseydiğim şeylere aşırı odaklanma ve takıntılı hale gelme yeteneğim, bu yüzden notlarım çok iyi ama sadece aşık olduğum konular hakkında (bu yüzden almak zorunda olduğum bir hesap dersi berbattı).

Bir kuzgunun gırtlaktan gelen cıvıltısı dikkatimi yukarı çekiyor. Önümdeki totem direğinin tepesine tünemişti. Farkında olmadan kulübenin yanından geçmişim.

İçgüdüsel olarak, fotoğraf çekmek için ceketimin içinden telefonuma uzanıyorum, çünkü direğin tepesindeki totem de bir kuzgun ve arka plan olarak sisle birlikte çarpıcı bir fotoğraf olacaktı. Ama parmaklarım hiçbir şeyi kavramıyor ve telefonumun gittiğini ve çok uzun bir süre ona bakamayacağımı hatırlıyorum. Bu fikir sanki bir uzvum eksikmiş gibi beni tedirgin ediyor ama kendime bunun en iyisi olduğunu tekrar hatırlatıyorum.

Cebimden saatimi çıkardım. Öldürmek için hâlâ kırk beş dakikam var. Odama gidip eşyalarımı yerleştirebilirim ama şu anda bu çok ürkütücü görünüyor. Yemekhanede bekleyebilirim ama o kadar erken gelip tek başıma oturmak istemiyorum.

Çardağa doğru yürümeye karar veriyorum, salal çalıları arasında dalgalanan taş patikayı takip ediyorum, ıslak, lastiksi yapraklar bacaklarıma sürtünüyor ve kot pantolonumda nemli lekeler bırakıyor.

Çardağın üzerine inşa edildiği küçük yarımada ağaçsız, çoğunlukla kayalık çıkıntılar ve yosunlardan oluşuyor ve açık bir günde girişin engelsiz bir görüntüsünü veriyor. Şu anda tek görebildiğim rıhtım ve sis örtüsü. Onun ötesinde bir yerlerde vahşi Kuzey Pasifik Okyanusu, resifler, kayalar ve küçük adacıklar, sadece hafif dalgalar girişe yuvarlanana kadar güçlerini kırıyor. Burası sakın, huzurlu ve ben piknik masasının üzerine oturup derin nefes alma egzersizleri yapmaya çalışıyorum. Bir kel kartalın çığlığını duyuyorum ama gerisi hayalet gibi kalıyor.

Kendime bazen üzgün olmanın normal olduğunu söylüyorum. Kendime olan oldu diyorum. Kendime ne olursa olsun, yarın sabah bursumu kaybettiğimi öğrenseler ve eve geri gönderilsem bile, iyi olacağımı söylüyorum.

Peki ev nerede? Düşünüyorum, panik kaynıyor. Artık evim yok. Anahtarlarımı teslim ettim. Kampüste yaşayamam. Döndüğümde bir iş bulmam gerekecek ama bulana kadar kalacak bir yerim yok. Artık Bay Area'da yaşamaya gücüm yetmiyor ama nereye gideceğim?

Çok fena sıçtım.

Parmaklarımı piknik masasının eski ahşabında, oyulmuş baş harflerin ve etiket satırlarının üzerinde gezdiriyorum.

EJ+MP.

Nick sörfçü kardeş gibi
kokuyor. Martin Amy'yi
seviyor.

Yürüyenleri yemeyin, konuşanları yemeyin. Jessica bir...

Birisi bir şey yazmış ve sonra üzeri çizilmiş.

Hiçbirine güvenme.

Hepsi sana yalan
söylüyor.

Arkamdaki alıllarda bir hışırtı duyduğumda bunun üzerinde duraklıyorum.

Arkamı döndüğümde pastel pembe bir başörtüsü ve gülümseyen, sıcak bir yüz görüyorum.

Kalbim
yerinden
fırlayacak.

Amani mi?

"Haydi, Syd!" Amani elini sallayarak bana bağılıyor. "Yemeğe geç kalacaksın!" Sonra dönüp alıllıklara doğru koşmaya başladı.

"Bekle!" Bağııyorum, ayağa kalkıyorum ve Çardaktan dışarı fırlıyorum. "Amani?"

Neredeyse yosunlara basıp kayacaktım ama dengemi sağlayıp patikadan aşağı koşarak ona yetişmeye çalışıyorum ama o çok hızlı.

Ana loca görüldüğünde, o ortadan kaybolmuştu.

"Amani!" Bağıırıp etrafıma bakındığımda Lauren, Munawar ve başka bir adamın binadan çıktığını görüyorum.

"Hey, tuba kız!" Munawar selamlıyor.

Onlara doğru koştum. "Amani'yi gördünüz mü?" Lauren kaşlarını çattı. "Kimi?"

"Amani," diyorum etrafı kolağan ederek. "Pembe bir başörtüsü var.

Sınıfta değildi ama benim uçağımdaydı."

Lauren başını sallar. "Hayır, burada öyle birini görmedim. Akşam yemeği için hazır mısınız?"

"Sanırım," diyorum isteksizce. Amani geç kalacağımı söylemişti. Belki de çoktan yemekhaneye girmiştir.

Yürümeye başladığımızda diğer adam "Ben Justin," diyor. "Justin Wong." Sevimli, uzun boylu, gür siyah saçlı ve ukala bir gülümsemesi var. Fermuarlı polarının üzerine oturduğundan, onun da spor yaptığı anlaşılıyor. "Aslında lisede tuba alıyordum."

Gülüyorum. "Belki Nick'in kafası karışmıştır." Duraksıyorum. "Hey, laboratuvarı o kadar çok çalışmayacak olmamız sizi rahatsız ediyor mu?"

"Laboratuvar alışmaları beni sıkıyor," diyor Lauren neşeyle. "Bölümüm orman biyolojisi. Victoria Üniversitesi. Ben daha çok

laboratuvarda olmaktansa ormanda olmak daha iyidir."

"Deniz bilimi yapıyorum," diyor Justin. "Suda olmadığım zamanlarda yüzen laboratuvarda olacağım."

Munawar'a ve mantar gömleğine bakıyorum. Gülümsüyor ve bana başını sallıyor. "Burada olduğum için mutluyum."

Ondan örnek almam gerektiğini hissediyorum.

Adından da anlaşılacağı üzere çok daha şık olan yemekhaneye giriyoruz. Ana locanın ortak salonunu andırıyor, ancak kırmızı kareli servis altlıklarıyla döşenmiş uzun ahşap masalar ve rahat görünümlü sandalyeler var. Bir uçta şömine çıtırdayarak yanarken, diğer uçta havada kızarmış tavuk kokusu olan hareketli bir mutfak var.

Odayı tarıyorum ama Amani burada değil.

Masalardan biri zaten dolu, bu yüzden diğer öğrenciler içeri girmeden önce diğer masada yerimizi alıyoruz. Örgülü gri saçlı bir personel elinde iki sürahi suyla mutfak kapısından çıkıp herkesin bardağını doldurmaya başladığında, garip konuşmalar ve sandalyelerin sürtünme sesleri ortalığı dolduruyor. Amani'nin her an ortaya çıkmasını bekleyerek etrafa bakmaya devam ediyorum. Belki de tuvalete gitmiştir.

Odanın köşesinde, ocağın yanındaki kapı açılıyor ve David Chen içeri giriyor, ardından Everly, Nick ve tanıdık gelen ama benim tanımadığım üç kişi geliyor: ayakkabı cilası gibi siyah saçları, çok derin, boncuk gibi gözleri ve sert duruşuyla özel dikim takım elbiseli beyaz bir adam; gözlüklü ve uzun saçlı Asyalı bir kadın; laboratuvar önlüğünün üzerinde kat kat kolyeleri olan, kahverengi tenli, kocaman sırtan bir kadın ve bize el sallayan, kafası tıraşlı Latin bir adam. Kapı neredeyse kapanmak üzereyken Kincaid sıkışarak içeri giriyor ve şöminenin önünde toplanmış olan insanların arasına katılıyor.

"İyi akşamlar, öğrenciler," diyor David ellerini birbirine kenetleyerek, "ve kulübedeki ilk gününüze hoş geldiniz. Aç olduğunuzu biliyorum, muhtemelen biraz da yorgunsunuz, bu yüzden sizi fazla tutmayacağız. Ben sadece size

Takım. Bazılarını tanıyor olabilirsiniz, bazılarını tanımayabilirsiniz ama on altı haftanızın sonunda on ikiniz bizi aileniz olarak görmeye başlayacaksınız."

On iki. Sınıfta on bir kişiydik. Amani orada değildi.

Etrafıma bakıyorum, altı kişi bir masadayız, diğer altı kişi de diğer masada.

On iki.

En sonda çilli ve kıvrıkcık kızıl saçlı bir kız var. Daha önce sınıfta değildi. Çenesini eline dayamış, büyülenmiş bir halde David'in konuşmasını izliyor.

Lauren'ı dürtmek ve o kızın kim olduğunu sormak üzereydim ki David'in sesi yükseldi. Ona bakıyorum ve bana doğru baktığını görünce şaşırıyorum. Yemin ederim hepsi bana bakıyor, dikkatimi vermemi bekliyorlar.

David, "Sizi Madrona Vakfı'nın CEO'su ve COO'su Dr. Everly Johnstone ve Dr. Michael Peterson ile tanıştırayım" dedi.

Birkaç alkış kopuyor. İzlendiğim için ben de alkışlıyorum, her ne kadar bu hareket başımı ağrıtıyor olsa da. Bir süredir yemek yemediğim için bu yeni bir şey değil. Umarım gerçekten acıkmadan önce mideme bir şeyler girer.

Neyse ki, Michael konuşurken ekşi mayalı ekmek kasesinde istiridye çorbası olan meze geliyor.

"Bu, yüksek lisans öğrenci programımızın yedinci yılı" diyor. Arada bir gülümsüyor ama bu gülümseme asla gözlerine ulaşmıyor. Tavrında soğuk bir şeyler var ve bunun nedeni sadece gözlerinin çok derin olması, kaşlarının çok belirgin olması ve sürekli kızgın görünmesi değil. Ondandır otomatik olarak hoşlanmıyorum. "Birkaç öğrenciyle başladık, sonra altıya çıktık ve şimdi bir düzine. Yaz sezonunun bu nedenle en sevdiğim sezon olduğunu söylerken doğruyu söylüyorum. Sizler. Kulübeye, araziye hayat veriyorsunuz. Biz araştırmacıları hayal edebiliyor musunuz, çok uzun süre izole durumdayız. İşimizi seviyoruz ve buradaki doğayı yenemezsiniz. Cennette, Tanrı'nın yarattıklarına bakarak yaşamak gibi,

Biz kendimiz yaratırken." Gülümseyip başlarını sallayan diğer doktorlara bakıyor; yere bakan Asyalı kadın ve elleri arkasında, odanın arka tarafında dümdüz ileriye bakan Kincaid hariç hepsi gülümsüyor.

"Ama hepiniz," diye devam ediyor Michael, tekrar bize bakarak, "hepiniz buradaki hayatımızı çok daha ilginç kılıyorsunuz. Sizler sadece öğrenci değilsiniz, yabancı değilsiniz, burada yaptığımız iş için çok önemlisiniz. Bizden birisiniz. Bu yüzden ailemize hoş geldiniz derken yalnız olmadığımı düşünüyorum."

Daha fazla alkış. Bu Everly'nin konuşması olsaydı inanırdım ama nedense o adamın ağzından çıkan hiçbir şeye güvenmiyorum.

Çorbama geri dönüyorum. Mükemmel derecede zengin ve tuzlu, içinde yabani somon parçaları var ve diğer araştırmacılar kendilerini tanıtırken onları dinliyorum. Asyalı kadın Dr. Janet Wu, çok yumuşak konuşuyor ve spot ışıklarının altında olmaktan rahatsız görünüyor, laboratuvarı bize eğitim verecek olan kişi. Ardından, kolyeli kadın, Brezilya'dan genomik laboratuvarı yöneticisi şen şakrak Isabel Carvalho ve kafası tıraşlı adam da Meksika'dan deniz bilimleri başkanı Gabriel Hernandez.

Bir de Kincaid var. Çok kısa tutuyor. Sadece adını söylüyor ve başka bir şey söylemiyor. Az konuşan bir adam onun için doğru izlenim gibi görünüyor.

İşleri bitince çekip gidiyorlar ve kızarmış tavuk geliyor. Daha önce aç olmama rağmen, çorbamın sadece yarısını yiyebildim ve tavuğu yiyebileceğimden bile emin değilim.

Lauren'ı tekrar dürtüyorum. "Kızıl saçlı kim?" Dikkat çekmeden kızı işaret etmeye çalışarak soruyorum.

Tavuğunu çatalıyla mızraklarken ona bakıyor ve başını sallıyor. "Hiçbir fikrim yok. Sınıfta değildi. Yeni mi geldi?"

Ama o yeniyse, Amani'ye ne oldu? Burada bir düzine insan var. Amani 13 kişi mi?

Yine de bunu Lauren'a söylemiyorum. İlk günümde saplantılı ve tuhaf görünmek istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, neden Amani'ye bu kadar takıldığımı bilmiyorum.

Ama biraz öyle. Bunu ne kadar çok düşünürsem, gerçek sorunlarımı o kadar çok düşünmüyorum. Şu meşhur ayakkabı düşmek üzere.

Akşam yemeği bittiğinde, Lauren, Munawar ve Justin ortak salonda dinlenirken ben odama gidip eşyalarımı yerleştiriyorum. Onlara katılmak ve sosyalleşmeye çalışmak isterdim ama sanırım benim için en iyisi Vancouver havaalanından aldığım Nyquil şişesine vurmak ve uyumak.

Ancak bavulumu açtıktan sonra Nyquil'i, Vancouver çıkartmalarımı ve anahtarlığımı hiçbir yerde bulamadım. Ve bazı kıyafetlerim de kayıp. Yemin ederim ki beyaz Stanford kapüşonlumu, en sevdiğim geceliğimi (teknik olarak on yıldır giydiğim ve pamuk ipliğine bağlı büyük boy Miss Piggy tişörtümü) ve siyah Nike spor ayakkabılarımı getirmiştım. Şu anda elimde sadece beyaz ayakkabılarım var ve çamurlu olduğu düşünüldüğünde muhtemelen bu yerde çok uzun süre dayanmayacaklar.

Yatağımın kenarına oturup hatıra eşyalarımı nereye koymuş olabileceğimi düşünmeye çalışıyorum ve onları deniz uçağında bırakmış olmam gerektiğine karar veriyorum. Neyse ki bir şişe melatonin bulmayı başarıyorum ve onun yerine bir tane alıyorum. Bazen işe yarıyor, bazen yaramıyor ama uyuyamayacağımdan, zihnimin tüm keşkelerle yarışacağından korkuyorum.

Kendimi evimde hissetmek için elimden geleni yapıyorum. Tüm ışıkları kapatmadan önce makyajımı çıkarma, cilt bakımı ritüelimi gerçekleştirme ve TME'm için yüz yogası yapma şeklindeki gece rutinimi tamamlıyorum. Yatmak üzereyken pencerenin önünden geçiyorum.

İki kez baktım.

Sedirin altında duran, sadece bir sigaranın yanan közüyle aydınlanan gölgeli bir figür. Kim olduğunu net olarak göremesem de gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Beni izliyorlar, utanmadan, arlanmadan.
Yavaşça dönüp gidene kadar.
Ve ancak o zaman onu tanıdım.
Kincaid.

BÖLÜM 6

RÜYA GÖRÜYORUM.

Rüya görüyor olmalıyım.

Yatağın üzerindeyim ve oda çok karanlık. Soğuk hava açık pencereden içeri giriyor, sedir, deniz ve tütün kokusunu getiriyor.

Çıplağım, tavana bakıyorum, güçlü, sıcak eller beni yatağın kenarına çekerken kalçalarımı kavırıyor.

"Ne kadar güzel bir amcık," diyor çakıllı bir ses bacaklarımın arasından. "Böyle pis bir orospu için ne kadar dar bir amcık."

Uyluklarımın arasında gezdirdiği dili kadar sözleri de beni ıslatıyor, kızarıyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki derimi yırtıp atmak istiyorum.

"Bana ne istediğini söyle, Syd," diyor adam, bacaklarım başının yanını sıkıştırana kadar klitorisime üfleyerek. "Neredeyse boşalana ve bunun için bana yalvarmak zorunda kalana kadar tatlı amını yalamamı mı istiyorsun? Seni yüzüme fişkırtacak kadar ıslatayım mı? Yoksa bu artık seni tatmin etmeye yetmiyor mu? Hayır. İkimiz de sığmayacağını bildiğimiz halde sikimi o daracık deliğine sokmamı istiyorsun."

İnliyorum, kalçalarımı yataktan kaldırıyorum, serin hava vücudumu yıkıyor ve meme uçlarımı acı verici bir şekilde sertleştiriyor,

Yine de derimin altındaki ateşi söndürmek için hiçbir şey yapmıyor.

"İstiyorum..." Fısıldıyorum, sesim kısık, istediğim onca şeyi kelimelere dökemiyorum. Beni aşağılamasını istiyorum, sözlerinin bana getirdiği korkuyu istiyorum, tüm inançlarımdan kurtulmayı istiyorum. Onun sikini, ellerini ve dilini istiyorum. "Bana çenemi kapamamı ve pis bir sürtük gibi almamı söylemeni istiyorum."

Eğlenen bir homurtu. O başını kaldırdı, ben de benimkini kaldırdım.

Gözleriyle tanışıyorum, koyu mavi gri, ruhumun derinliklerine bakan bir bakış.

"Bunu ayarlayabiliriz," diye mırıldandı Kincaid ve bana sapkın bir gülümseme verdi.

Her şey bulanıklaşana ve sonunda kararana kadar bunun düşüncesi bile vücudumu adrenalinle dolduruyor.

O zaman hiçbir şey yok.

Sadece ihtiyaç, istek ve-

Çalan bir alarm beni ayağa kaldırıyor. Panikle kaynağını bulmak için etrafıma bakınıyorum ve elimi yatağımın yanındaki çalar saate vurarak susturuyorum.

Titrek bir nefes verdim. Vay anasını. Parmaklarımı boynuma bastırıyorum, nabzım hızla atıyor. Kalbimi hoplatan rüya mıydı yoksa çok gürültülü çalar saat miydi bilemiyorum.

Muhtemelen ikisinden de biraz.

Bu bir rüyaydı, değil mi?

Neredeyse çıplak olmayı bekleyerek yorganı kaldırıyorum ama tabii ki hâlâ mantar pijamalarım üzerimde. Sabah ışığı kapalı olan pencereden içeri süzülüyor.

Şimdi hatırlıyorum. Yatmadan önce Kincaid'in altında durup sigara içtiğini ve bana baktığını gördüm.

Bu da bir rüya mıydı?

Bunun bir rüya olduğunu ummalısın, diyorum kendime yataktan kalkıp pencereye doğru yürürken ve pencereden sedirlere bakarken, ışık loş ve gri. İhtiyacınız olan son şey profesörünüzün sizi gözetlemesidir.

Yine de, bunun fikri bacaklarımın arasındaki amımın zonklamasına neden oluyor, yine de bu kalan uyarılmayı rüyaya suçlamak zorunda kalacağım.

Başımı sallıyorum ve saate bakıyorum. Sabah altı buçuk. Kahvaltıdan hemen sonra dersimiz var, o da sekizde. Her şeyden çok ihtiyacım olan şey bir duş, tercihen soğuk bir duş.

Tuvalet çantamı ve havlumu alıp kafamı koridora uzatıyorum. Odalarda bazı hışırtılar duyuyorum, ama sondaki duşlardan biri açık, bu yüzden başkası yapmadan önce onu almak için acele ediyorum.

Duş güzel ve geniş, ama kapının çalındığını duyana kadar içinde fazla kalmadım.

"Beş dakika sınırı," diyor kaba bir ses. Hemen Clayton olduğunu anladım.

İçimi çekiyorum ve saç kremi ortalığı dağıtmadan saçımdan çıkarmaya başlıyorum. Mor renkte, koyu sarı saçlarımdaki morumsu rengi dengelemek için. Çaresiz kaldığım bir anda Target'tan çaldığım bir seyahat boyu.

Tam kapıyı tekrar çalarken duştan çıkıp pijamalarımı giyiyorum, Clayton'ın yanından sadece havluyla geçme riskini göze alamıyorum.

Kapıyı açtığımda bana bakıyordu.

Özellikle de göğüslerime. Havlumu sıkıca tutuyorum.

"Sen olduğunu umuyordum," diyor, gözlerime zar zor bakarak.

Yanından geçip giderken kaşlarımı çatıyorum, saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor.

"Hey, sanırım yanlış bir başlangıç yaptık," diye arkamdan bağılıyor.

Onu görmezden geliyorum. Buradaki konumumu göz önünde bulundurarak başımı belaya sokmak istemiyorum, ancak bu saçmalığa devam ederse ve cinsel tacize uzaktan bile yaklaşırsa, onu şikayet edeceğim.

Odama dönüyorum, kapıyı kilitliyorum ve hazırlanıyorum. Clayton'la karşılaşmamın etkisinden kurtuluyorum ama düşüncelerim Kincaid'e, rüyama geri dönüyor. Gerçekten de pencerenin altında mı duruyordu? Işıkları kapatmak üzere olduğumu hatırlıyorum ve pencerenin önünden geçerken yanan bir sigara kuru gözüme çarptı. Rüya o an gerçek gibiydi ama şimdi gerçek değil. Rüyaların kaybolduğu gibi kaybolup gitti. Ama pencerenin altında sigara içmesi? Bu gerçekmiş gibi hissettiriyor.

Ne olmuş yani? Banyo dolabında küçük bir fön makinesi bulurken düşünüyorum. Sigara molasında etrafta dolaşamaz mı? Muhtemelen bana bakmıyordu bile. Gözlerini görmedim. Kincaid olduğunu bile bilmiyordum. Herhangi biri olabilir.

Ama bu düşünce durumu daha da kötüleştiriyor.

Saçlarım kurduğunda, bir an için yansımama hayret ediyorum. Mor şampuan gerçekten işe yaramış çünkü saçlarım birkaç ton daha açık, bal sarısı gibi görünüyor ve gözlerimdeki maviyi doygun gösteriyor. Parmaklarımı yüzümün kenarlarında gezdiriyorum, çeneme odaklanıyorum, sürekli dişlerimi gıcırdatıp sıkıttığım için çenem hep daha genişti ama sanırım dün gece masseterlerimin üzerinde yaptığım yüz yogası işe yaradı çünkü yüzüm de daha ince görünüyor. Sanki ilk kez aynada kendime iyice bakıyormuşum gibi hissediyorum. Bazı günler yansımamı görmezden geliyorum, sanki kendimi görmekten, gerçekte kim olduğumu görmekten çok korkuyorum.

Ama kendimi şimdi bakmaya zorluyorum. Ve geriye dönüp baktığımda farklı bir versiyonumu görmek beni şaşırtıyor. Daha yaşlı, sertleşmiş ve umarım daha bilge biri.

Yeni profesörünün geceleri penceresinden onu izlemesini kesinlikle istememesi gereken biri.

Kahvaltıda Lauren, Justin ve Munawar'la birlikte yemek yiyorum; Munawar her gün farklı bir mantar tişörtü giyme sözünü tutuyor, çünkü bugün üzerinde "Cesedinizle Gerçek Anlamda Ziyafet Çekeceğiz" yazan mutlu karikatür mantarları olan bir tişört giyiyor. Nedense iştahımı kaybettim, dün akşamki yemekten dolayı hala tokum ama bir atı boğacak kadar kahve içiyorum.

Sabah ılık, güneş kıyıya yakın duran sabah sisinin arkasında bir yerlerde parlak, biz öğrenme merkezine doğru yürürken ağaçların arasından kayıyor. Öğrenciler arasında sohbet var, herkes birbirini biraz tanıdıktan sonra düne göre biraz daha canlı ve rahat. Clayton'ın bakışlarını arkamda hissedebildiğim için Lauren'a yakın duruyorum ve onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Binaya girdiğimizde Kincaid beyaz tahtanın yanındaki masaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş durumda. Üzerinde ince kesim kömür rengi bir kot pantolon ve kaslı ama zayıf üst bedenini ortaya çıkaran siyah bir elbise gömleği var, kollarını dirseklerine kadar sıvadiğini söylemeye gerek bile yok. Üçlü tamamlandı: ön kolları muhteşem.

Bir anlığına gözlerime bakıyor, sonra bakışlarını bir sonraki kişiye çeviriyor.

"Lütfen solunuzdaki yığından bir tablet alın," diyor, sert sesi omurgamı gıdıklıyor. Rüyam onu taklit etmekte o kadar iyi bir iş çıkarmıştı ki şimdiden yüzüm kızarıyor.

Bir tablet alıyorum ve Lauren'ı dün oturduğumuz masaya kadar takip ediyorum.

"Tablet burada kaldığınız süre boyunca sizindir" diye bizi bilgilendiriyor.

Munawar, "Güzel, e-postalarımı kontrol edebilirim," diyor.

"Ama tabii ki bağlanabileceğiniz bir Wi-Fi olmayacak," diye devam ediyor Kincaid, ağzını hafifçe eğerek.

"Barbarca," diye mırıldanıyor Munawar nefesinin altında.

Kincaid, "Burada geçirdiğiniz sürenin sonunda tüm verilerinizi evinizdeki bilgisayarlarınıza aktarabileceksiniz, böylece hiçbir çalışmanız kaybolmayacak," diye devam ediyor. "Burada farklı okullardan gelen ve farklı projeler üzerinde çalışan çok çeşitli bir öğrenci grubumuz olduğunu biliyorum, bu nedenle tabletin yeterli olacağını umuyorum. Daha fazla veri içeren bir şeye ihtiyacınız olursa size bir MacBook ödünç verebiliriz."

Kollarını açıp masasından bir ders kitabı alıyor, gömleğinin cebinden koyu çerçeveli bir gözlük çıkarıp takıyor. Bu hareket, kollarının kenarlarının altından görünen siyah tüylere benzeyen bir dövmeyle ortaya çıkarıyor. Kalbim yerinden fırlıyor.

"Gözlükler ve dövmeler," diye fısıldıyor Lauren kolumu dürttüğünde, sanki zaten bariz bir şekilde ona bakmıyormuşum gibi. "Alyans izi de yok." Duraklıyor ve sesini daha da alçaltıyor. "Profesörle yatmaya asla göz yummayacağımdan değil."

Ona bakıyorum ve o da bana şakacı bir göz kırpmıyor. Kıskançlık içimde bir engerek gibi çözülüyor, keskin dişli ve tamamen beklenmedik. Sanki o rüyayı gördüm diye onun üzerinde bir hakkım varmış gibi. Ayrıca, bu yoldan daha önce de geçtim ve bana sadece utanç ve acı getirdi, iyi türden değil.

Kincaid boğazını temizliyor, sayfaları karıştırırken gözlerini yere indiriyor. "Hepiniz Madrona Vakfı'nda bulunuyorsunuz çünkü değerli bir şey sunuyorsunuz - nörobiyolojik araştırmalarda ilerleme. Çoğunuz mikoloji ve likenolojiye odaklanmışken, bazılarınız deniz bilimleri açısından buradasınız, ancak sonuç aynı. İster ortalama bir istiridye mantarı isterse boğa yosunu olsun, halihazırda sınıflandırılmış türlerde yeni özellikler keşfetmek ya da neredeyse hiç kullanılmamış bir dünyada yeni türler keşfetmek için buradasınız."

Bize şöyle bir baktı. "Alzheimer araştırmalarındaki ilerlemelerimiz nedeniyle kaçınız programa başvurdu?"

Öğrencilerin çoğuyla birlikte ben de elimi kaldırdım. "Ben de öyle düşünmüştüm," diyor. "Duymamak çok zor Burada kaydettiğimiz ilerlemenin bir parçası olmak istemezdim. Ancak bu ilerleme, bilimdeki çoğu şey gibi mutlu bir kazaydı. Hif ve misellerin karar verme yetenekleri olduğunu zaten biliyorduk. Misellerin uzamsal tanıma, öğrenme ve kısa süreli hafıza sergilediğini biliyorduk. Ve Hericium erinaceus'un ya da aslan yelesinin nörolojik çalışmalarda umut vaat ettiğini biliyorduk, öyle ki sizi daha zeki yapmayı vaat eden takviyelerde ortaya çıkmaya başladı. Aktif bileşikleri arasında sadece erinacine A'nın merkezi sinir sistemindeki farmakolojik etkileri doğrulanmıştır. İtiraf edin, hepiniz mantar kahvesi diye pazarladıkları çamuru denediniz. İşe yarıyor ama berbat. Ben espresso içmeye devam edeceğim, teşekkürler."

Kincaid bize zayıf bir gülümseme veriyor ve odada birkaç titreme ve mırıltıya izin veriyor. "Ancak ilerlemelere rağmen, mantarın kendi zekasını bileşiklerinden henüz izole edememiştik," diye devam ediyor. "Ta ki bir gün bunu yapana kadar." Duraksıyor, ders kitabına bakıyor ve gözlüklerini düzeltiyor. Gözleri bir an için kapanıyor, düşüncede kaybolmuş gibi kaşlarını çatıyor. Sonra onları açar. "Hepinizin bildiği gibi, öğrenci kredilerinizin zararına, mikoloji her yönden yetersiz finanse ediliyor. Çoğu bilim insanı çığır açacak buluşlar için çabılıyor, araştırma için asla yeterli fon bulamıyor. Madrona Amanita excandesco'yu keşfettiğinde, onu düzgün bir şekilde incelemek için gereken fonlar da mevcut hale geldi. Johnstone'lar sermayelerini ve ilgi alanlarını ekolojik bir gözlemevinden mikoloji ve diğer taksonominin farmasötik çalışmalarda kullanılabileceği bir yere yönlendirerek büyük bir kumar oynadılar. Karşılığını fazlasıyla aldı. Şuradaki binada yapılan araştırma" -başını sallıyor

"dünyayı değiştirmeye çok yakın. Parkinson hastalığı, Alzheimer hastalığı, felç ve hatta DEHB ve OKB gibi nörogelişimsel bozukluklar için tedaviler parmaklarımızın ucunda. Amanita excandescio üzerinde çalışarak öğrendiklerimizi artık diğer birçok organizmaya da uygulayabiliriz ve işte bu noktada siz devreye giriyorsunuz."

"Ama DEHB olan insanların tedaviye ihtiyacı olduğunu kim söylüyor?" Ağzımdan kaçırdım.

Dikkati bana yöneliyor, gözlerinde garip bir bakış yanıyor. "Sanırım sende DEHB var," diyor sakince. Bunu onaylamamı beklemiyor. "Birçok kişi bunun için ilaç alıyor. Birçoğu nörotipik olarak işlev görmek ister. Bunun reçeteli uyarıcılar almaktan bir farkı yok, tek farkı teoride bir kez alıp sonsuza kadar değişmen."

Noor adında bir kız, "Bana uyar," diyor. "Zaten ilaçlarımı almayı bile zar zor hatırlıyorum."

Ama ya kim olduğunuzun özünü kaybederseniz? Düşünüyorum ama bunu kendime saklamayı başarıyorum çünkü eminim Kincaid'in isteyeceği son şey konuşmasının raydan çıkmasıdır. DEHB'yi bir süper güç olarak düşünmenin tehlikeli olabileceğini biliyorum, zira bu kadar çok insan bu hastalıktan dolayı açıkça engellenmişken ve nöroderjik topluluk yekpare bir bütün değilken, yine de DEHB'nin tamamen ortadan kalkması fikri beni duraksatıyor.

"Mantarı Madrona'nın keşfettiğini söylemiştiniz," diyor Munawar ona. "Buradaki arazinizdeydi, değil mi?"

Başını sallıyor. "Öyleydi. Dr. Everly Johnstone onu yiyecek ararken keşfetti."

"O zaman aslan yelesi ile aynı özelliklere sahip olduğunu nereden biliyordunuz?"

Kincaid omuz silkiyor. "Bir önsezi, sanırım." Sonra dikkatini tekrar kitabına veriyor. "Şimdi, burada bulunduğunuz süre içinde bulmanız muhtemel mantar türlerini sıralamak istiyorum. Eminim hepiniz

Chlorociboria aeruginascenes ya da mavi leke mantarı, buradaki sedirlerin kenarlarını boyuyor," diye başlıyor ve sonra karşılaşacağımız tüm mantarların çok uzun bir listesine giriyor.

Hepsini tablete yazıyorum, Kincaid'e değil notlarıma odaklanmak için elimden geleni yapıyorum, yine de dövmesinin ne olduğunu, vücudunda başka gizli dövmeler olup olmadığını, çıplak neye benzediğini anlamaya çalışmamak için zor zamanlar geçiriyorum. Rüyamda, sadece formuna dair bir izlenim edindim ve çoğu rüyada olduğu gibi, ayrıntılar tamamen silinip gitti.

Ders nihayet sona erdiğinde, Lauren ve diğer herkesle birlikte odadan çıkmam gerektiğini biliyorum ama geride kalıyorum. Açıklayamadığım bir şekilde Kincaid'e çekildiğimi hissediyorum (tamam, zeki ve çok seksi, belki de bu kadar yeterli).

Elinde birkaç ders kitabını topladığı masasının yanında duruyorum.

"Kincaid," diyorum.

Bana bakıyor ve gözlüklerini çıkarıp cebine geri koyuyor, duruşu düzeliyor. "Bayan Denik. Umarım söylediklerimden alınmamışsınızdır." Sesi gergin ve gözlerimin içine bakıyor olmasına rağmen okunmuyor.

Başımı sallıyorum, onun yanında kendimi garip bir şekilde dengesiz hissediyorum. "Bana Syd diyeceğini sanıyordum," diyorum ama o bana bakmaya devam ediyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Her neyse, hayır. Alınmadım. Bu fikir nedense beni rahatsız ediyor."

"Seanslarımız sırasında seninle konuşmak istediğim bir şey var," diyor kitaplarını göğsüne bastırarak. Yorganın üzerine yayılmış iri ellerine, ön kollarındaki damarlara bakıyorum. Bire bir seanslar yapacağımız gerçeği beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor. Onunla yalnız kalmak istiyorum ama beynimi kurcalayacak olması fikri beni rahatsız ediyor. Onun için bir sır olarak kalmak istiyorum, gölgeli ve gizemli.

Evet doğru, kendime söyledim. Sanki hiç kimse için gölgeli ve gizemli oldun.

Bana bakmaya devam ediyor, öyle ki gri bakışları altımdaki toprağı ortaya çıkarıyor gibi görünüyor. "Size özellikle yardımcı olabilir miyim?"

Doğru ya. Onunla konuşmak için bir nedenim bile yoktu.

Yoksa ben mi?

"Dün gece beni mi gözetliyordun?" Nasıl söylediğimi hemen anlayınca irkilerek sordum. "Yani, dün gece seni pencerenin dışında gördüm. Bana bakıyormuşsun gibi görünüyordu."

Ağzının köşesi kalktı. "Öyleydim."

"Oh?"

"Casusluk kısmını değil ama ana kulübenin dışındaydım. Gece yatmadan önce sık sık yürüyüş yaparım. Ayıları kontrol ederim. Kafamı toparlarım. Sanırım sizin pencerenizin önünde durdum. Bir dahaki sefere daha dikkatli olmaya çalışacağım."

"Hayır," diyorum hemen. "Hayır, iyiydi, ben sadece..."

"Seni gözetlediğimi sanıyordum," diye söze giriyor ve bana hızlıca gülümsüyor. "Tam da her profesörün ihtiyacı olan şey."

"Benim için sakıncası yok," diyorum.

Tanrım, benim neyim var böyle?

Gülmesini bekliyorum ama onun yerine ifadesi kanımı donduracak kadar kararıyor. "Bence çok sakıncası var," diyor, sesi sert. Sonra boğazını temizliyor ve kaşları yumuşuyor. "Hepsi bu mu?"

Neden oyalanıyorum? İşleri zaten zorlaştırdım ama görünüşe göre onun yanından ayrılamıyorum.

"Amani," demekten kendimi alamıyorum. "Uçağımda Amani adında bir kız vardı."

"Amani Farrokh?"

"Sanırım. Geldiğimden beri onu görmedim."

Başını sallıyor, dudakları özür dileyen bir gülümsemeyle bükülüyor. "Amani bu sabah ilk uçakla erkenden ayrıldı. Kendini iyi hissetmiyordu."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. "Kendini iyi hissetmiyor muydu? O iyi mi?"

"İyi olacağına eminim," diyor. "Sanırım ev özlemi. Kendini farklı şekillerde gösterebilir."

"Ama dün gece iyi görünüyordu."

Çenesindeki kaslar kıpırdıyor, bakışları keskinleşiyor. "Dün gece onu gördün mü? Nerede gördün?"

"Çardaktaydım ve çalıların arasından koşarak çıktı. Acele etmemi yoksa yemeğe geç kalacağımı söyledi."

Gözbebekleri sisin içindeki bir kara delik gibi büyüyor. "Emin misin?"

Kaşlarımı çattım. "Evet, eminim. Beni deli gibi hissettirmeye falan mı çalışıyorsun?"

"Hayır," diyor hızla, başını sallayarak. "Hayır, düşüncelerini asla göz ardı etmem. Bu sadece şaşırtıcı. Everly yerleşkenin hemşiresi olarak görev yapıyor ve ona sakinleştirici verip erkenden yatırdı. Sanırım Amani daha sonra yürüyüşe çıkabilirdi..." Aklından bir şeyler geçirerek sözünü kesiyor. "Her neyse, bu sabah eve dönmeye hazırdı. Doğru seçimi yaptığını görmek güzeldi."

İçimde bir şeyler çalkalanıyor. Belki de aç karnına içilen kahvedir. "Ama burada olduğu için çok heyecanlı ve mutlu görünüyordu."

"Bu sandığınızdan daha fazla oluyor," diyor sertçe. "Her yıl en az bir öğrenci geri dönüyor. İzolasyon çok fazla olabiliyor."

"Haftalık danışmanlığınıza rağmen mi?" Söylüyorum.

"Ben bir psikoloğum, sihirbaz değil" diyor. "Bazı zihinler diğerlerinden daha güçlüdür. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Peki ya benim zihnim?" Sormadan edemiyorum. "Sence benim zihnim yeterince güçlü mü?"

Bir an için beni inceliyor, soğuk dış görünüşünden sıcak, şefkate yakın bir şey geliyor. "Sanırım bunu zaman gösterecek. Ama şimdiden bir göz atmam gerekseydi, evet derdim. Gidelim mi?"

Kincaid kapıyı işaret ediyor ve benim için kapıyı açarken onu takip ediyorum. Sabahın geç saatlerindeki sisin içine adım atıyoruz.

Sisin içinde kaybolmadan önce hafif bir gülümsemeyle bana, "Sonra görüşürüz Sydney Denik," diyor.

BÖLÜM 7

İştahımın hala açılmadığı, fasulye ve kabaktan oluşan doyurucu bir vejetaryen yahnisi olan öğle yemeğinden sonra grup ikiye ayrıldı. Justin, Noor, deniz kestanesi seven Albert ve Chicago'dan gelen kızıl saçlı Christina, Dr. Hernandez ile çalışmak için yüzer iskeleye giderken, geri kalanımıza totem direğinin yanında Nick ile buluşmamız söylendi.

Nick her birimize paketleri ve yiyecek arama malzemelerini dağıtmaya başladığında Kincaid ile yaptığım konuşma hâlâ aklımda. Kendimi gerçekten kontrol altında tutmam gerekiyor. Kincaid beni gözetlemediğini söyledi ve ben de ona inanıyorum ama bu sonuca varmış olmam endişe verici bir işaret. Onunla ilgili ne olduğunu, neden şimdiden beni sinirlendirdiğini bilmiyorum ama suçu bir seks rüyasına atacağım.

Daha önce bana pahalıya mal olan hatalar yaptım ve cinsel iştahım zaman zaman aşırıya kaçsa da dürtüselliğim dizginlenebilir. Profesörünüzü arzulamanızda bir sakınca yok; yeter ki sınır aşılmasın ve zararsız bir aşka dönüşerek gizli kalsın. Bu da demek oluyor ki, böyle davranmayı bırakmalıyım... Bilmiyorum. Onunla flört etmiyorum, tam olarak değil, ama onunla olmam gerekenden daha rahatım. Çok saplanıp kötü kararlar vermeden önce buna bir son vermeliyim.

Kulübenin arkasından geçen tomruk yolu boyunca ilerliyoruz. Nick, çevremizdeki çoğu alan koruma altındaki arazi olarak sınıflandırıldığı için bugünlerde nadiren kullanıldığını, ancak yolun yaklaşık on beş kilometre aşağısında bir tomruk kampı olduğunu söylüyor.

"Dokuz numaralı kamp en yakın komşularımız," diyor elinde budaklı bir bastonla önümüzde yürürken. "Eğer acil bir durum olursa, ki tabii ki olmayacak, bu yoldan yukarı çıkın. Zor bir yol ama sonunda onlara ulaşacaksınız. Ayrıca güneyimizde, Brooks Yarımadası'nın girişini çevreleyen Checlet bölgesi de var ama oraya sadece tekneyle girilebiliyor ve önce izin almanız gerekiyor."

Eğer acil bir durum olsaydı, izin alsınlar ya da almasınlar yardım etmeye istekli olacaklarından eminim. Kulübede ne tür acil durumlar yaşandığını merak ediyorum ama bu soruyla ortamı bulandırmak istemiyorum.

Yürüdükçe sis kalkıyor, güneş neredeyse ağaçların tepelerini yarıyor ve herkesin keyfi yerinde, çantalarımıza takılı ayı çanları yumuşak şingirtılarla havayı dolduruyor. Nick'in dürtüklemesiyle çantamdan bir pusula çıkarıyorum ve kuzeydoğuya döndüğümüzde hareket etmesini izliyorum, arazi sağımızda daha düz ve Sitka ladinlerinin gökyüzüne uzanıyor gibi görüldüğü solumuzdan keskin bir dağ yükseliyor. Kuzgunlar dallardan sesleniyor, ara sıra tepemizde süzülürken, çalılıklardan çeşitli ardıc kuşlarının kederli sesi geliyor. Çam ve taze toprak kokusunu derin derin içime çekiyorum.

Clayton hemen arkamda yürüyor, ama neyse ki Patrick adında Londralı siyah bir adamla sohbet ediyor.

Clayton, Patrick'e "Kardeşimin askere alınacağından endişeleniyorum," diyor. "O orduya katıldığında savaş bir olasılık gibi görünmüyordu."

Hangi savaştan bahsediyor olabileceğini merak ederek kaşlarımı çatıyorum ki Patrick "Şşşt" diyor.

Şimdi arkama bakmam gerekiyor. Patrick tedirgin görünüyor, Clayton bana ters ters bakarken hızla çantasının kayışlarıyla meşgul oluyor.

"Neye bakıyorsun prenses?" diyor. "Yürüyen yerlere alışık değil misin?"

"Sadece kardeşinin hangi savaşa katılacağını merak ediyordum," dedim.

Bir süre öylece bana bakıyor, gözleri benimkileri delip geçiyor. "Balkanlar'da bir çatışma var," dedi sonunda. "Dur tahmin edeyim, haberleri izlemiyorsun. Bunun için çok zeki ya da uyanık olduğunu falan düşünüyorsun."

"Clayton!" Nick ön taraftan ona bağırıyor. "Yeter." Arkamı dönmeden önce bir kayaya takıldım ama Munawar'ın eli dışarı fırlıyor ve kolumu tutarak beni sabitliyor.

"Teşekkürler," diyorum ona, telaşlı bir gülümsemeyle.

Munawar bırakırken başını sallıyor. "Ben de haberleri pek izlemem," diye itiraf ediyor, gözleri kibar. "Çok fazla dram var."

"Evet, eskiden öyleydim," diyorum ona. "Ama dikkatim o kadar dağılıyor ki odaklanamıyorum ve genellikle depresyona giriyorum."

Lauren, "Neyse ki biz buradayken hiç almayacağız," diye belirtiyor. "Bunun için daha mutlu olacağımızı düşünüyorum. Yine de Kardashian'lara ayak uydurabilmeyi isterdim."

"İnsanlar hâlâ o diziyi izliyor mu?"

Gülüyor. "Şaşıracaksın."

Bir süre daha yürüyoruz, ağaç kesme yolu eğrelti otları ve bazı yerlerde çiçek açan pembe ateş otlarıyla kaplanıyor, Nick bizi çalıkların arasından bir patıkaya götürmeden önce. Sonunda küçük bir açıklığa geliyoruz, çimen o kadar zengin ve yeşil ki neredeyse neon gibi, birkaç kıızılağaç zambak yastıklarıyla dolu karanlık bir göleti çevreliyor.

Nick ortada durup çantasını çimenlerin üzerine indirirken, "Burası yiyecek aramamızı istediğim yer," dedi. "Herkes dağılsın ama sizi görebileceğim bir yerde, vadide kalın."

Munawar, "Evet baba," deyince herkes gülmeye başlıyor.

"Peki, daha derinleri keşfetmek istiyorsan ikişer ikişer gidebilirsin. Sadece tüm bu süre boyunca konuştuğunuzdan emin olun," diyor Nick i çekerek. "Ayı anlarınız işinizi görse bile hayvanları uzak tutar. Pusulalar da elinizin altında olsun. Kaybolmanı istemiyorum. Buradaki orman sana oyunlar oynayabilir."

Lauren beklentiyle bana bakıyor. "Eee? Keşfe çıkalım mı?"

Hevesle başımı sallıyorum. Nick'in dikkatli bakışları altında doğuya, Oregon zm ve ısırgan otu arasından geçen zayıf bir geyik patikasına doğru ilerliyoruz. Kızılağalar sedir ve kknara dönüşüyor, orman biz ilerledikçe daha da karanlıklaşıyor. Suya doğru gittiğimizi biliyorum, bu yüzden daha fazla büyümüş, yoğun ve karışık, tepedeki dallar birbirine değen ve gökyüzünü lekeleyen değil, açılıyor olmalı.

"Biraz ürkütücü," diyor Lauren ama gülümsüyor.

"Evet," diye kabul ediyorum, etrafıma bakıyorum. Karanlık ağaçlar ve yabani çalılıklardan başka bir şey yok. "Sanki bir şey seni izliyormuş gibi hissettiriyor," diye ekliyorum, onu biraz daha rktmeye çalışarak.

"Muhtemelen bir şey vardır," diyor şakacı bir şekilde, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Ağaçların gözleri vardır, bilmiyor musun?"

Sonunda bir sedir korusunun yanında duruyoruz, Lauren zerinde Madrona Vakfı logosu bulunan su şişesini çıkarıp içiyor. Önümüzde metrelerce genişliğinde, diğerlerinden daha büyük, canavar gibi bir batı sediri duruyor ve içgüdüsel olarak avucumu sert, kırmızı kabuk şeritlerinin üzerine koyuyorum. Lauren'ın söylediklerini düşünürken gözlerim kapanıyor. Ağaçların gözleri olmayabilir, ama birbirleriyle toprağın altında dolaşan miseller aracılığıyla iletişim kurarlar. Mikorizal ağ, ağaçların gölgede kalanlar gibi fidanlara daha fazla besin göndermesini sağlayarak onlara hayatta kalma şansı verir. Gözleri olmadan görürler.

"Bu bir ana ağaç," diye fısıldıyorum, en yaşlı ve en köklü, en derin mantar bağlantılarına sahip, diğer ağaçlardaki tehlike sinyallerini tanıyan ve onlara daha fazla su gönderen bir ağaç. Sanki yeterince konsantre olursam, ağacın benimle konuşmaya çalıştığını hissedebiliyorum.

Sanki sıkıntıda olduğumu düşünüyor.

Haklısın, düşünmeden edemiyorum. Sıkıntı içindeyim. Tüm dünyam her an yıkılacakmış gibi hissediyorum.

Birdenbire zihnimde bir görüntü beliriyor.

Gecelik giymiş siyah saçlı bir kız, boynu kırılmış halde bir ağaca asılı.

Öldü.

Nefesim kesiliyor ve ağaçtan uzaklaşıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Görünüşe göre gibi mavi leke mantar," Lauren diyor. O

Yanımda diz çökmüş, parmakları ağaç kabuğundaki mavi çizgilerin üzerinde geziniyor, tepkimi fark etmiyordu.

Sakin ol, diye kendime hatırlatıyorum ve kızın görüntüsü ne gördüğümü hatırlayamayana kadar zihnimden silinmeye başlıyor, ama bir şey gördüğümü biliyorum.

"Numune almaya değer mi?" diye soruyor, sonunda bana bakarak.

Kaşlarını çatıyor. "İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diyorum ona çabucak. "Hadi devam edelim."

"Elbette," diyor, patika boyunca ilerlerken avuçlarını kot pantolonuna siliyor. Ben de onun peşinden gidiyorum. Başım dönüyor, yürüyüşüm dengesizleşiyor. Sanırım yiyecek eksikliği sonunda beni yakalıyor ama yine de aç değilim.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuş, körü körüne Lauren'ı takip ederken aniden durdu ve sırtına çarptım.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyor.

"Ne?" Omzunun üzerinden bakıyorum.

Önümüzde, toprak ve çam iğnelerinden oluşan küçük bir açıklıkta, bir ucunda sopalardan yapılmış bir haç bulunan bir toprak tümseği var.

Bir mezar.

Mantarlarla kaplı bir mezar, üzerinde mantarların meyve gövdeleri filizleniyor. Burada

Yüzlercesi, aynı türün çeşitli boyları, o kadar beyazlar ki neredeyse yarı saydamlar, solungaçları parlak turuncu. Birdenbire hava sivrisinekler gibi vızıltılı bir sesle doluyor. "Tadına bakmalı mıyız?" Lauren tedirgin bir şekilde bana soruyor.

Başımı salladım. "Hayır. Geri dönüp Nick'e söylemeliyiz."

Başını sallıyor, bembeyaz olana kadar dudağını ısıyor. "Evet. Eminim... Eminim biliyorlardır. Ama mantarları tanıyamıyorum. Onlar şey gibi..." Yaklaşmak için bir adım öne çıkıyor. Onu tutmak için uzandım ama ıskaladım. "Amanita'ya benziyorlar ama daha önce hiç böyle turuncu solungaçlı olanını görmemiştim. Bana jack-o'-lantern mantarlarını hatırlatıyor ama tamamen turuncu değil. Spor baskısı yapmalıyız."

"Bunun hangi tür olduğunu bilmediğimiz için zehirli olabilir," diyorum ve mezarın yanına diz çökmesini izliyorum. Çantasından lastik bir eldiven çıkarıp giydikten sonra alüminyum bir çiçek, bir damlalık su ve küçük bir bıçak çıkarıyor. "Muhtemelen zehirlidir."

"Dikkatli olacağım," diyor ve bıçağıyla başparmağı büyüklüğündeki en yakın mantara uzanıyor.

"Ama ya buysa?" Çömeli kolunu tutarak ona soruyorum. Çınlama sesi burada daha yüksek ve bir bulantı dalgası hissediyorum ama dayanıyorum. "Ya bu Amanita excandescio ise? Eğer bu onların mantarıysa, belki de en azından onların izni olmadan hiçbir şekilde kurcalamamalıyız."

Bunu düşünmüş gibi görünüyor ve bıçağı isteksizce yerine koyuyor.

"Sence Nick bizi uyarmaz mıydı?" diye soruyor. "Belki de bulamayacağımızı düşünmüştür. Bence bulmalıyız."

Şimdi geri dön. Her neyse, bir mezardan mantar toplamak yanlış geliyor." Munawar'ın gömleğini düşünmeden edemiyorum ve ürperiyorum. Kelimenin tam anlamıyla bir cesetten ziyafet çekiyorlar.

"Seni hiç duygusal bir tip olarak düşünmemiştim," diyor doğrulurken. "Pekâlâ, geri dönelim. Bu şey benim için bile çok ürkütücü."

Patıkaya geri dönüyoruz, hızımız artıyor ve mezarı tekrar görmemiz yaklaşık on dakika sürüyor.

"Bu nasıl olur?" Lauren çılgınca etrafına bakınarak söylüyor. "Nasıl daire çizerek yürüdük?"

Hava giderek soğuyor, ışık azalıyor. Pusulama uzanıyorum ve kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu fark ediyorum.

"Tamam, bir daha deneyelim," diyorum, elimi uzatarak.

Lauren arkamdan geliyor ve tekrar patıkaya dönüyoruz. Bir noktada, dalları çıplak ve cılız, kabukları likenle kaplı ve uçlarından örümcek ağları sarkan bir baldıran otu korusuna sapıyor, ama pusula bize yanlış yöne gittiğimizi söylüyor.

Birkaç metre geri gidiyoruz ve sonra gitmemiz gereken patıkayı görüyoruz, eğrelti otlarının yoğunluğu nedeniyle bu açıdan zar zor görülebiliyor. Sonra yine ölü bir kızla ilgili halüsinasyon görürüm diye bakmaktan kaçındığım ana sediri geçiyoruz, ta ki uzaktan bir ses duyana ve ağaçlar vadiye doğru açılmaya başlayana kadar.

"İşte buradasın!" Nick ellerini kalçalarına koyarak söylüyor. Öğrencilerin çoğu onun etrafında toplanmış, sıkılmış görünüyordu. "Biz de sizi aramaya gelmek üzereydik."

"Düşündüğümüzden daha ileri gittik," diyor Lauren. "Üzgünüm."

"Bir mezar bulduk," dedim ona açık açık.

Herkes dikkat kesilir. Nick'in kaşları kalktı. "Bir... mezar mı?"

Nefes nefese başımı salladım. "Evet. Ucunda haç olan bir toprak yığını. Tanımlayamadığımız mantarlarla kaplı."

Lauren, "Spor izi almak istedim ama bunun Madrona'nın meşhur mantarı olup olmadığından emin değildik," diyor.

Nick bunu bir an düşünür gibi oldu. "Bir mezar. Girişe doğru yeterince uzağa gittiysen Everly ve Michael'ın yaşlı köpeği Grover'a rastlamış olabilirsin. Çubuklardan yapılmış bir haç mıydı?"

Başımı salladım.

"O zaman bu muhtemelen Grover'dır," diyor. "Ekibin en sevilen üyesiydi. Meyve veren gövdeler neye benziyordu?" Ona tarif ediyoruz ve o da gülümsüyor. "İçgüdüleriniz doğruymuş. Bu Amanita excandescio. Örnek almadığınıza sevindim çünkü sporlar rahatsız edildiklerinde sıkıntı yaratabilir. Everly'ye mezarı kontrol etmesini söylemek için not alacağım."

"Açık olmak gerekirse," diyor Lauren kollarını kavuşturarak. "Yiyecek aramamızı ve yeni keşifler yapmamızı istiyorsunuz ama aslında mantarlarınızı aramamızı istemiyorsunuz."

Ona sert bir gülümseme veriyor. "Tüm keşifleri takdir ediyorum. Sadece mantarların bu bölgede bulunduğunu bilmiyordum. Eğer herhangi biriniz onlara rastlarsa, lütfen onları toplamayın, bunun yerine bize haber verin."

Patrick, "Neye benzediklerini bilseydik yardımı olurdu," diyor. "Neden bizi mezara götürmüyorsun ki bilelim?"

Nick saatine bakar. "Biliyor musun, geç oluyor," der. "Geri dönmemiz gerek. Bulutlar yağmura benziyor."

Tam zamanında kafamı kaldırdığımda bir kel kartalın süzülerek geçtiğini görüyorum, arkasındaki bulutlar karanlık ve uğursuz görünüyor.

Lauren, Munawar ve ben geride kalarak ağaç kesim yoluna doğru yürümeye başladık.

Munawar eğilip fısıldıyor, "Bahse girerim neye benzediklerini bilmemizi istememesinin nedeni onları kendimiz için toplamamızı istememesidir. Belki tehlikelidirler, belki de mallarının çalınmasını ve başkasına satılmasını istemiyorlar."

"Ama aslında onların malı değil," diye belirtiyor Lauren. "Mantar için yaptıkları patent başvurusuna baktım. Reddedilmiş. Yaratmadığınız bir şeyin patentini alamazsınız. Tabii onu yetiştirmenin ve melezleştirmenin bir yolunu bulmazlarsa."

başka bir şeyle birleştirip patentini alıyorlar ama yayılmakta zorlanıyorlar gibi görünüyor."

"Bu onları almamıza izin verildiği anlamına gelmiyor," diye belirtiyorum. "İmzaladığımız Gizlilik Sözleşmesi'nde böyle yazdığına eminim. Tek bir organizma bile bizimle birlikte geri dönemez."

"Hmmm," diyor Munawar.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve yüzündeki düşünceli ifadeyi görüyorum. "Onları kışına sokmayı aklından bile geçirme."

"Asla yapmam," diyor ama gülümsemesinden tam olarak bunu düşündüğünü anlıyorum.

Kulübeye döndüğümüzde ve akşam yemeği geldiğinde, kesinlikle bitkin düşmüştüm. Oldukça sağlıklı bir insanım, hiçbir şekilde zayıf biri değilim, bedenim on ile on iki arasında dalgalanıyor, ancak yürüyüş yaparak, bazen eğlenceli bir koşu için antrenman yapıyorsam koşarak her zaman aktif oldum ve kaslarım genellikle oldukça güçlü ve belirgin. Bu yüzden akşam olur olmaz sonsuza kadar uyuyabilecekmişim gibi hissetmem çok garip. Sanki kaslarım körelmiş gibi.

Yemekten sonra, marshmallowlu sıcak çikolata kupalarının ve ufalanmış tereyağlı kurabiye tabaklarının dağıtıldığı ortak odada diğerlerine katılıyorum. Kendimi bir kurabiye ısırmaya zorluyorum ama şeker beni canlandırmıyor.

"Sanırım yatmaya gidiyorum," diyorum yanımdaki koltukta oturan Lauren'a. Munawar, Justin ve Noor kanepede oturmuş, hiç duymadığım bir dizi hakkında derin bir sohbete dalmışlardı. Ama benim onlara baktığımı görünce aniden konuşmayı kesiyorlar.

"Şimdiden mi? Saat sekiz oldu," diyor Lauren, plastik saatine bakarak.

Bir şeyi kanıtlamak için esnedim. "Biliyorum ama bütün gün çok yoruldu. Buraya geldiğimden beri, gerçekten."

"Temiz hava yüzünden," diyor. "Ama seni yemeğini seçerken izliyordum. Bir kuş gibisin. Yeterince yemiyorsun."

Ona yorgun bir gülümseme veriyorum. "Kötü bir değişiklik değil, inan bana. Genelde gördüğüm her şeyi beş saniye içinde mideye indiririm." Karnımı okşuyorum. "IBS'im minnettar."

"Tamam," diyor temkinli bir şekilde. "Sabah görüşürüz."

Grupla vedalaşıyorum ve merdivenlere doğru yöneliyorum. Ensemde bir karıncalanma hissediyorum ve arkamı döndüğümde Lauren'ın diğerleriyle fısıldaştığını görüyorum. Onlara baktığımı görünce dağıldılar.

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve hızla merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Muhtemelen bir şey yoktur. Eminim benim hakkımda konuşmuyorlardı, konuşuyor olsalar bile muhtemelen kötü bir şey değildi. Eminim neden bu kadar erken yattığımı sordular ve Lauren da açıkladı.

Ama yine de, yıllarca kendimi dışlanmış hissettikten, sosyal ipuçlarını algılamakta zorlandıktan sonra, iş arkadaş edinmeye geldiğinde kendimden hep şüphe duyuyorum. Gençken birkaç çürük elma yüzünden herkese şüpheyile yaklaştım.

Bunu aklımdan çıkarıyorum ve yatmaya hazırlanıyorum. Bu gece melatonine gerek yok; neredeyse ayakta uyuyakalıyorum. TME yüz yogamı yapmama da gerek yok. Sanki çene kaslarım küçülmüş, yüzüm incelmış gibi. Yiyeceklerin azalması sayesinde muhtemelen çok daha az şişkinim. Kilo verdiğim için sevineceğimi sanırsınız ama sevinmiyorum. Aslında bu biraz endişe verici çünkü en başta kilo vermeyi hiç istememiştim.

Yüzümü yıkayıp pijamalarımı giydikten sonra yatağa giriyorum ve lambamı kapatıyorum. Oda neredeyse hiç karanlık değil, gökyüzünde yoğun bir alacakaranlık var ve ay ışığı pencereden içeri sızıyor.

Perdeleri kapatmak için yataktan kalktım. Yiyecek arama gezimizden beri yağmur yağıyor ama gökyüzü şimdi açılıyor. Ay görünüyor, sedir tepelerinin hemen ötesinde, neredeyse tam, hızlı hareket eden bulutlar tül gibi üzerinden geçiyor. Bir an ona bakıyorum, garip bir merak duygusu hissediyorum, kendimi ona bağlanmış ve çekilmiş hissediyorum, o sırada aşağıdaki hareket gözüme çarpıyor.

Penceremin altında birini görmek için aşağı bakıyorum.
şekli Kincaid'e benziyor ama arkasındaki ay yüzünden yüzünü
göremiyorum.

Yine de bana baktığını biliyorum.

Sigarası bir kez parlıyor ve sonra dönüp ağaçların
arasında kayboluyor, arkasından su birikintileri dalgalanıyor.

"Sadece gece yürüyüşüne çıkmışsın," diyorum usulca.

BÖLÜM 8

GERGINİM.

Bu Kincaid'le ilk danışmanlık seansım ve ne bekleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Kuzey yatakhanesinin dışında, çatının hafif çıkıntısının altında duruyorum, çiseleyen yağmurdan uzak durmaya çalışıyorum ama kapıyı açıp binanın içine girmeye kendimi bir türlü ikna edemiyorum.

Dün gece onu yine penceremin önünde görmüş olmamın bir faydası olmadı ama bunun başka bir seks rüyasıyla sonuçlanmadığı için minnettar olmalıyım. Aslında oldukça iyi uyudum ve alarmım çalana kadar uyanmadım. Yine de kendimi yorgun hissediyorum. Kahvaltıda içtiğim kahvenin bir faydası olmadı; Lauren'ı çok eğlendirecek şekilde kuş gibi gagaladığım tost ve fıstık ezmesinin de.

Derin bir nefes alıyorum ve binanın içine giriyorum. Burası sıcak, odun dumanı kokuyor. Birkaç kapısı olan uzun bir koridor var ve sonunda, ana kulübedekine benzer küçük bir ortak odaya açılıyor gibi görünüyor.

Dr. Wes Kincaid yazan bir kapı bulana kadar koridorda yavaşça yürüyorum.

Ona hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, diye hatırlatıyorum kendime.

Gelmek zorunludur. Kendini göstermek değil.

Kapısına vurdum.

"İçeri gel," diye sesleniyor artık tanıdık gelen sesi.

Kapının kolunu çevirip içeri giriyorum. Ofisi karanlık, yarı kapalı pencerelerin üzerinde jaluziler var. Kitaplarla dolu kitap rafları, birkaç diploma ve çeşitli kültürlerden toplanmış gibi görünen eserler ile birlikte tüm duvarları kaplıyor: lake bir vazo, kırık bir çömlek, küçük bir Peru heykeli. Güzel kokuyor, santal gibi, bir rafta tütsülük ve çeşitli mumlar görüyorum.

Masasında ayakta duruyor, elindeki beyaz ve kare bir şeye bakıyor, yerine oturmadan önce hızla cebine sokuyor ve sonunda gözlerimle buluşuyor.

"Lütfen, içeri gelin. Oturun," diyor ve masanın diğer tarafındaki boş sandalyeyi işaret ediyor.

Odanın içinde yürüyorum, ayakkabılarım parke üzerinde gıcırıyor, kendimi mahcup hissediyorum. Sandalyeye oturduğumda yıpranmış deri gıcırıyor.

Ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor ve bugünkü kıyafetine dikkat ediyorum, koyu renk bir yeleğin altında gri bir düğme. Sanki bir şey arıyormuş gibi vücudumda ve yüzümde gezinen gözleri de dahil olmak üzere bugün psikolog gibi görünüyor.

Ne yazık ki, profesyonel kıyafetleri onu daha az seksi yapıyor.

Boğazını temizliyor. "Nasılsın?" Omuz silkiyorum. "Şikayet edemem."

Koyu renk kaşları yukarı kalkıyor. "Bunu bilmek güzel. Başlamadan önce, bu seansı videoya çektiğimi söylemeliyim." Arkasındaki pencere kenarında duran küçük bir web kamerasını işaret ediyor.

"Bunun için benden izin alman gerekmiyor mu?" Soruyorum, vücudum kaskatı kesiliyor, filme alınma fikrinden nefret ediyorum.

Gülümsemesi sert. "Burada değil. Gizlilik Sözleşmenizde bunu kabul etmiştiniz."

"İki kez kontrol edebilmem için Gizlilik Sözleşmesi'nin bir kopyası sizde var mı?" Huysuzca sordum. "İmzaladığım şeyi kontrol etmek için bilgisayar erişiminin olmaması adil görünmüyor."

"Bunu daha sonra konuşsak nasıl olur? Haftada seninle sadece bir saatim var ve buna değmesini istiyorum."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, sinirlerim tepemde. Ne kadar yakışıklı olduğu önemli değil, önümüzdeki bir saat boyunca mümkün olduğunca inatçı olacağım. Her konuda gevezelik etme eğilimim varken, özellikle de konu ben olduğumda, bu hiç de kolay değil elbette.

"Söyleyin bana Bayan Denik," diyor Kincaid yumuşak sesiyle. "İyi uyuyabildiniz mi?"

"Sen bilirsin," diye cevap veriyorum. "Geceleri odamın önünde dikilip duran sensin."

Ellerini masumca açıyor. "Sadece akşam yürüyüşüm."

"Doğru. Ayı devriyesi."

Ağzının köşesi kalktı. "Evet. Biri seni güvende tutmalı."

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" Odaya bakarak soruyorum. "Burası çok yaşanmış görünüyor. Bunu sevdim."

"Beş yıl," diyor. "Ama buraya benim hakkımda konuşmak için gelmedik."

"Çok yazık. Sen benden çok daha ilginç birisin."

Gözlerinde bir şey parladı, yoğun ve okunamaz.

"Bu doğru değil. Bunu sen de biliyorsun. Özel olduğunu biliyorsun Sydney."

Gözlerimi deviriyorum. "Herkes buna inanmak istiyor."

"Ama bu doğru. Bu yüzden buradasınız. Her yıl kaç başvuru aldığımızı biliyor musunuz? Binlerce. Gelecek vadeden sinirbilimciler, biyologlar, genetikçiler; herkes girmek istiyor ama sadece senin gibi yeterince özel olanlar kabul ediliyor. Değerinizi kanıtladınız. Bana kara mantarı nasıl keşfettiğinizi anlatın."

"Karanlık mantarları duymuştum ve bir internet sitesinde Dr. Nilsson'un en çok arananlar listesini gördüm. Zaten ilgileniyordum

DNA dizilimi ve moleküler veriler ve bunu listeye uygulamaya karar verdi. Karada, denizde, havada, izole edebildiğimiz ancak bilinen herhangi bir organizmaya atfedemediğimiz tüm bu DNA'larda gerçekten göremediğimiz milyonlarca sınıflandırılmamış mantar olduğu fikri... büyüleyici."

Normalde karanlık mantarlar hakkında konuşurken gerçekten tutkulu ve hareketli olurum, bu yüzden bu kadar sakin oynamama şaşırdım.

"Demek merakınızın peşinden gittiniz." "Evet."

Hafifçe eğilip beni yakından izliyor. "Keşfettiğin her şeyin seninle bağlantılı olacağı, bununla tanınacağın gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Tanınacak ve övgüleri hak edecektin."

Kalın kalın yutkunuyorum. "Yani, sanırım."

Tamam, bununla çok ilgisi vardı. Egom bir şeyi başkasından önce keşfetme fikrini seviyordu, insanların Sydney Denik adını bilmesini seviyordu, sadece küçük bir mikoloji meraklısı çevresi içinde bile olsa.

"Kendinizi hırslı biri olarak görür müsünüz?" diye soruyor, bir kalem ve kağıt çıkarıp bir şeyler yazıyor.

"Evet."

"Her zaman hırslı mıydın?"

"Küçüklüğümden beri," diyorum ona. Büyürken nasıl çılgın bir bilim insanı olmak istediğimi ve büyükannemin beni nasıl teşvik ettiğini anlatıyorum.

En azından itirafımla eğlenmiş görünüyor. "Anlıyorum," diyor hafifçe gülümseyerek, gri gözleri daha sıcak görünüyor. Sonra tekrar ciddileşiyor. "Hırsınızın hiç karanlık bir tarafı oldu mu?"

Bir an ona bakıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bilemez, değil mi?

Oh, ama bekle. İnternete erişimi var. Tabii ki var.

"Hayır," diye yalan söylüyorum. Bilmesine gerek yok, zaten biliyorsa da tekrarlamama gerek yok. Ayrıca, bunun hırs yüzünden olduğunu söylemek bir sıçrama olur. Profesör Edwards'ın beni gerçekten sevdiğini sanıyordum. Beni kullanan oydu, tam tersi değil. Evli olmadığını söyleyip yalan söyleyen oydu. Stanford'daki bursumu kaybetmeme neden olan oydu.

"Madrona'da kendini hırslı hissediyor musun?" diye soruyor. "Bitirme projenizin aklınızın bir köşesinde olduğunu tahmin ediyorum."

Birkaç kez göz kırpıyorum. "Aslında hayır," diye itiraf ediyorum. "Buraya geldiğimden beri bunu hiç düşünmedim."

Çünkü artık benim için bir dönüm noktası yok, sadece gerçeği ortaya çıkarmak için ona itiraf etmek istiyorum.

Kincaid bir şeyler karalıyor ve Edwards hakkındaki düşüncelerim, elleri yazarken ne kadar iyi görünse de profesyonel kalmam gerektiğini hatırlatıyor.

"Nasıl uyuyordun?" diye tekrar soruyor, bana bakarak. "İlk seferinde hiç cevap vermedin. Saptırdın."

Samimiyeti karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Sanırım iyi uyuyorum. Ama uyumuş gibi hissetmiyorum. Buraya geldiğimden beri oldukça yorgunum."

"İştahın nasıl?"

"Yok. Yemekler gerçekten güzel, ama ben... aç değilim. Bilmiyorum. Buraya geldiğimden beri kilo vermişim gibi hissediyorum."

"Herhangi bir ilaç kullanıyor musun?"

"Evet. RİA'm var. Ve Adderall alıyorum."

"Ne kadar alıyorsun?"

"Sadece on miligram. Günde sadece iki kez. Ama azaltmayı planlıyorum. Eczacının bana sadece iki aylık vermesini sağlayabildim. Bilirsiniz, üç tane alırsanız otomatik olarak uyuşturucu sattığınızı düşünürler, Allah korusun. O yüzden buradayken günde bire düşüreceğim."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve zarif parmaklarını kolakların kenarına vuruyor. "Benimle küçük bir deney yapmak ister misin?"

Kaşlarını havaya kaktı. "Ne tür bir deney?"

"Aslında iki deney. Birincisi, bir günlük tutmanı istiyorum. Her gece yatmadan önce ona yaz. Gününle ya da en azından nasıl hissettiğinle ilgili bir iki cümle. Zihinsel, fiziksel olarak."

Masasının çekmecesine uzanıyor ve suni deri bir defteri bana doğru kaydırıyor.

Alıyorum, ters çeviriyorum. İyi bir defteri severim. "Okumayacaksın, değil mi?"

"Hayır. Analiz etmek bana düşmez. Analiz etmek sana düşer." "Tamam. Başka ne var?"

"Birkaç haftalığına ilaçlarını almayı bırakmanı istiyorum." Ona boş boş bakıyorum.

"Neden?" "Sanırım daha iyi uyuyacaksın."

"İşlevimi yerine getirmek için buna ihtiyacım var,"

diyorum ona, biraz paniklemiş hissederek. "Uyarıcılar çok yardımcı olabilir ama belirtilere bakılırsa anlattığınız, uyumaya rağmen yorgun hissetmeniz, iştahsız olmanız, DEHB'nizi davranışsal terapi ile yönetebileceğimizi düşünüyorum. Sadece 10 miligram alıyorsunuz. Bu, ilaçlar olmadan yönetmeye çalışabileceğimiz bir şey. Ve bu günlük yardımcı olacaktır."

Başımı salladım. "Hayır. Buradayken düşünebilmem gerekiyor. Beynimin en iyi şekilde çalışmasına ihtiyacım var. Bitirme ödevime konsantre olmalıyım." Sonuncusu hakkında yalan söyledim.

"İyi olacaksın. Söz veriyorum. Sadece birkaç hafta ve eğer bir fark görmezsen, hemen onlara geri dön. Zaten onları korumak zorundasın." Duraklıyor, dudaklarını yalıyor, bakışları benimkilere dikiliyor. "Bana güvenmiyor musun?"

Nefesimin göğsümde sıkıştığını hissediyorum. "Seni tanımıyorum," diye fısıldıyorum.

"Daha önce hiç tanımadığın birine güvenmedin mi?"

"Evet. Ve sonu hiç iyi bitmedi."

Yavaşça başını sallar. "Anlıyorum. O zaman senden bana güvenmeni istiyorum Sydney Denik. Kalbimde sadece senin iyiliğin var." Yutkunuyor. "Lütfen."

Kendimi aynı fikirde buluyorum. "Tamam."

Bana içten bir gülümseme veriyor, gözleri kırışıyor, yanaklarındaki çizgiler kısa, güzel bir an için yüzünü aydınlatıyor.

Vay be. Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diyor. Sonra hafifçe öksürüyor ve dikkatini tekrar kâğıda veriyor, aramızdaki büyü bozuluyor. "Diğer öğrencilerle aran nasıl?"

Omuz silkiyorum. "Yani, sanırım birkaç arkadaş edindim." "Bu sana kolay mı geliyor? Arkadaş edinmek?"

"Arkadaşları tanımla," diyorum alaycı bir şekilde. "Çoğu insanla iyi anlaşıyor gibiyim. En azından yüzeysel olarak. Sakin ve eğlenceli olduğumu düşünüyorum. İnsanlar etrafımda olmak istiyor gibi görünüyor..."

"Peki yüzey seviyesinin altında?" diye soruyor, dirsekleri üzerinde öne doğru eğilip parmaklarını birbirine geçirerek.

Bunun üzerine sustum, derinlere daldım. "Sanırım insanların ilgisini çekmekte zorlanıyorum. Çünkü her ne kadar dürüst olduğumu hissetsem de, gerçek beni de saklıyorum."

"Maskeliyorsun."

"Evet. Bilinçli olarak değil. Birinin gerçek beni görmesine izin vermek için onu tanımam ve ona güvenmem gerekiyor ve bunu yaptığımda genellikle onu kaybediyorum."

"Eminim gerçek sen, insanların gördüğünden çok da farklı değilsindir," diyor sessizce. "Bazen başkaları maskelediğin gerçeğini fark eder ve bu yüzden belki de gerçek seni göstermeye layık olmadıklarını düşünürler. Bu her zaman insanların sizin kim olduğunuzu kabul etmemesiyle ilgili değildir. Bazen bu, onların sizin için yeterince iyi olmadıklarını ya da zaman ayırmaya değmediklerini düşünmeleriyle ilgilidir. Bazen insanlar sadece içeri alınmaya layık olduklarını hissetmek isterler."

Bunu düşünürken dudaklarımı birbirine sürttüm. Hiç bu şekilde düşünmemiştim. "Belki," diye kabul ediyorum.

Bir an beni inceliyor, bakışları o kadar meraklı ki tırnaklarıma bakmak zorunda kalıyorum. Normalde, onları çiğ alırdım, uyarıcılarımdan biri, ama son zamanlarda iyi görünüyorlar. Eğer cilam bir gün sonra kırılmasaydı onları boyardım.

"Peki iletişim ve internet eksikliğiyle nasıl başa çıkıyorsunuz?" diye soruyor sonunda.

"Sadece üç gün oldu," diye bilgilendirdim onu. "Ben iyiyim."

"Evdeki arkadaşlarınıza nerede olduğunuzu bildirin tabii ki."

"Evet. Arkadaşım Chelsea'de tüm eşyalarım var. İletişimde olmadığımı biliyor."

"Bütün eşyaların mı?"

Hay sikeyim. Evden atıldığımı bilmiyor.

"Eğer burada olacaksam yaz boyunca öğrenci evinde kalmanın bir anlamı yoktu," diyorum yumuşak bir sesle.

"Tabii ki." Bana bakıyor ve zorlukla algılanabilen yüz buruşturmasından bir sonraki söyleyeceği şeyi anlayabiliyorum. "Başvurunuzda çok şey yazmışsınız... Birkaç yıl önce babanızı kaybettiğinizi biliyorum. Ondan bir yıl önce de büyükkanneni. İlişkide olduğunuz, görüştüğünüz başka akrabalarınız var mı?"

Başımı salladım. "Bir teyzem var ama pek konuşmuyoruz."

Bir şeyler daha yazıyor, sonra başını kaldırıp bakıyor, alnı kırışıyor.

"Sen de anneni genç yaşta kaybettin," diyor usulca.

"Doğum sonrası depresyonu" dedim ona. Söylememe gerek yok.

Gerisini ona bırak.

"Hayatınız boyunca çok fazla kayıp yaşadınız. Kaç yaşındasın?"

"Yirmi altı."

"Oh. Daha yaşlı görünüyordun," dedi. "Alınmak yok."

"Alınmadım. Bunu duymak çok nadirdir." Herkes genellikle beni olduğumdan daha genç sanıyor, muhtemelen

bebek gibi bir yüzüm var. Oh, ve inanılmaz derecede olgunlaşmamışım.

"Peki ölümle ilişkiniz nasıl değişti? Ölüm hakkında sık sık düşünüyor musunuz? Ondan korkuyor musunuz?"

Sorular artık beni rahatsız etmeye başladı. Sandalyemde kayıyorum, deri yüksek sesle inliyor. "Bunu düşünmüyorum. Eskiden ailemi kaybetmekten korkardım ama büyükannem ve babamdan sonra... kaybedecek kimsem kalmadı. Sanırım bu iyi bir şey, değil mi?"

Ona garip bir gülümseme veriyorum ve o da bir şeyler karalıyor.

"Yine de kendi ölümümden korkuyorum," diye devam ediyorum. "Başarmak istediğim her şeyi başaramadan, bir şeyleri deneyimleyemeden ve dünyada izimi bırakamadan ölmekten korkuyorum. Ama herkes bundan korkar. Siz korkmuyor musunuz?"

Gözleri yumuşar. "Evet, öyle. Bu çok insani bir tepki. Amaçla ilgili bir şey. Ölmeden önce amacımızı bulmak isteriz." Bir vuruş. Dışarıda yağmur hızlanmaya başlıyor, cama sığıyor. "Amacınızı bulabildiniz mi?"

İğneleyici bir kahkaha attım. "Şaka mı yapıyorsun? Hayır."

Kincaid hafifçe eğiliyor, esmer gözlerinde komplocu bir bakış var. "Bence buradayken amacını bulacaksın, Syd. Gerçekten öyle düşünüyorum."

Sadece egoma oynadığını ve duymak istediğimi bildiği şeyleri söylediğini bildiğim halde bu kadar samimi görünmesinden ve konuşmasından nefret ediyorum.

Yine de ona inanıyorum.

"Bana Syd dedin," diyorum ona. "Bu artık arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Eğer bana güveniyorsan, bunu söylemek doğru olur." Duvardaki saate bakar. "Sanırım bugünlük bu kadar."

"Sadece otuz dakika oldu," diyorum ona.

"Seni yavaş yavaş alıştırmayı seviyorum," diyor, sesi bir an için sertleşiyor, bakışlarında bir yanma var ve lanet olsun, seksi düşünmeden edemiyorum.

"Tamam," diye ciyak ciyak bağıırıyorum.

"İşler iyi giderken bırakmak daha iyi, sence de öyle değil mi?" diyor, yine havalı ve profesyonel görünüyor. "Yarın sınıfta görüşürüz."

Ve bir anda kovuldum.

"Yarın kasabaya gittiklerinde bir şey alacak mısınız?" Lauren bana sordu. "Eğer bölüşmek istersen bir kutu şarap almayı düşünüyordum. Çok şık olmadığını biliyorum ama uzun süre dayanır. Akşam yemeğinde biraz içmek güzel olabilir."

Munawar, Justin ve Natasha ile birlikte çardaktaki piknik masasında oturuyoruz. Akşam yemeği sırasında gökyüzü açtı, bu yüzden ortak odadan vazgeçip gün batımını izlemeye karar verdik. Her zamanki gibi uykum var ama kendimi ayakta kalmaya zorluyorum. Çok güzel bir akşam, girişin ve ötesindeki okyanusun üzerinde alçak bir sis tabakası var.

Su durgun ve her şey yumuşak altın rengiyle yıkıyor, uzakta bir su samuru salı var. Esinti bile her zamankinden daha sıcak, tenimin üzerinde geziniyor ve her şeyi Büyülü. Bir kadeh şarabı hak eden bir manzara ama...

"Beni sayma," dedim ona. "İçkiyi azaltıyorum."

En son Profesör Edwards'ın evine sarhoş gittiğimde içmiştim ve o günden sonra her şey hızla yokuş aşağı gitti.

"Sorun değil. Ben yine de alacağım," diyor. "Benim için daha fazla." "Dr. Kincaid ile seansınız nasıldı?" Natasha soruyor.

Normalde sessizdir, flört ettiği Justin dışında kimseyle birkaç kelimeden fazla konuşmaz.

Gece. "Umarım beni kişisel bir şey hakkında konuşturmaz."

"İyiydi," diyorum ona. "Başlaması sadece yarım saat sürdü. Şimdiye kadar çok istilacı görünmüyor."

"Evli olup olmadığını öğrendin mi?" Lauren göz kırparak, batmakta olan güneşin saçlarında parladığını söylüyor.

"Hayır," dedim ona. "Bu beni ilgilendirmez." Ona evli erkeklerin de yalan söylediğini söylemek istiyorum, ama bu bir kurtlar sofrası açmak olur.

"Öğretmenden hoşlanıyor musun?" Munawar ceketinin düğmelerini iliklerken soruyor, gözle görülür bir şekilde üşümüş görünüyor.

Lauren ve ben hep bir ağızdan "Hayır," diye cevap veriyoruz, bu da diğerlerini güldürüyor.

"Sydney!"

Arkamdan bir ses sesleniyor ve eve gittiğini bilmeme rağmen Amani'yi tekrar görmeyi umarak dönüp bakıyorum.

"Kim var orada?" Tek gördüğüm çalılar olmasına rağmen soruyorum. "Ne?" diye soruyor Lauren.

"Adımı duyduğumu sandım," diyorum ona, herkesin sessiz olmasını işaret ederek.

"Sydney!" diye tekrar bağılıyor, bu sefer daha uzakta. Ses çok tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum.

"İşte!" Herkese dönüp bakarak haykırıyorum.

"Duymadınız mı?"

Justin homurdanıyor. "Bu bir geyik borazanına benziyor. Buradaki geyiklerin senin adını bildiğini sanmıyorum."

"Hayır, Sydney yazıyordu," diyorum ayağa kalkarak.

"Nereye gidiyorsun?" Lauren soruyor.

"Gidip kim olduğuna bakacağım." Çardaktan çıkıyorum, beni tekrar çağırırlarsa duymaya çalışırken kulaklarım zorlanıyor ve çalılıklara doğru ilerliyorum.

"Sydney!" Peşimden koştuğunu duyduğumda Lauren haykırıyor. "Bu doğru, seni de çağırıyorum! Folkloru bilmiyor musun? Ormanda senin için bağırان şeylere cevap verme!"

Bunu duymuştum ama Appalachian tarzı bir şey olduğunu düşünmüştüm. En azından geceleri ılık çalınmaması gerektiğini biliyordum. Ama o kişi gerçekten de bir insandı ve çok net bir şekilde adımı bağıırıyordu.

Sanırım sesi gerçekten Amani'ye benziyordu ama bu imkansız.

Yolun ikiye ayrıldığı yerde duruyorum; sağ taraf sahile ve Panabode kulübelerine, diğer taraf ise ana kulübeye doğru gidiyor. Birden bir hışırtı sesi duyuyorum ve yemin ederim ki ağaçların arasında koşan birini görüyorum, pembe bir kumaş arkasından geliyor.

"Amani," diyorum nefesimin altında ve o tarafa doğru koşmaya başlıyorum.

"Eve giden kız mı?" Lauren arkasından yaklaşarak soruyor.

"Bilmiyorum, belki," diyorum ona, yol kayalıklaşıp yokuş aşağı sahile doğru inmeye başladığında yavaşlayarak. "Belki de gerçekten gitmemiştir."

"Neden yalan söylesinler ki? Ve neden hiçbirimiz onu görmedik? Neden onu sakladılar?" Lauren soruyor. "Yemin ederim, hayal gücünüzün küçültülmesi gerekiyor."

Yine de haklı. Sahile vardığımızda Amani'den ya da başka birinden iz yoktu, sadece beyaz kumlu kıyıya vuran sakin dalgalar, gün batımında daha da ateşli görünen yalnız Madrona'nın soyulmuş turuncu kabuğu vardı.

Lauren bana bakarak, "Belki de yeniden içmeye başlamayı düşünmelisin," diyor. "Farkında olsan da olmasan da biraz streslisin."

"Ben iyiyim," diyorum ona, güneşin ışıltısıyla aydınlanan ormanı tararken. "Adımı duyduğuma yemin edebilirim."

"Muhtemelen Justin'in dediği gibi bir geyik. Buradan çok uzakta olmayan bir haliç var ve çağrıları taşımak için yapılır. Hadi, geri dönelim. Munawar'ı Justin ve Natasha ile yalnız bıraktık ve korkarım üçüncü bir tekerleğe dönmek üzere."

Yatağın altında, yanıma almayı unuttuğumu sandığım siyah Nike spor ayakkabılarım duruyor.

BÖLÜM 9

YİNE RÜYA GÖRÜYORUM.

Kincaid'in ofisi. Ay ışığı panjurlardan içeri sızıyor ve karanlığın ortasında soğuk ışık huzmeleri bırakıyor. Dizlerimin üzerindeyim, kalın halı beni yastıklıyor, uzanıp Kincaid'in pantolonunun fermuarını alaycı bir tavırla açıyorum.

Ona bakıyorum, sessiz bir yoğunlukla bana bakıyor, gözlerindeki ay ışığı griyi bir mezar rengine dönüştürerek daha da vahşi hale getiriyor.

"İşte bu," diye mırıldanıyor, sesi omurgama inen parmaklar gibi geliyor. "Seni kullanmama izin ver."

Bacaklarımın arası ısınıyor. Böyle konuşmaya devam etmesini istiyorum.

Hissetmek istiyorum.

Aletini yavaşça pantolonundan çıkarıyorum, büyük, kalın ve mükemmel şekillendirilmiş. Avucumun içinde dokunmak için sıcak. Onu sıkıyorum, bu da burun deliklerinin açılmasına neden oluyor.

"Kendine bir bak, benim küçük evcil hayvanım," diyor tıslayarak. "Sayısız başkalarını tuttuğun gibi benimkini de tutuyorsun. Ama beni nasıl memnun edeceğini bilmiyorsun, değil mi? Yeterince iyi değilsin. Henüz değilsin."

Sen böyle düşünüyorsun.

"Bana değerini kanıtla," diye devam ediyor, sesi boğuklaşıyor. "İşe yaramaz küçük bir sürtükten, benim zevkim için bir araçtan daha fazlası olduğunu kanıtla."

"Evet, Doktor," diyorum, ona böyle hitap etmemden hoşlandığını bildiğim için.

Dudaklarımı sikinin başının etrafına doluyorum, prekumunun tuzu tat alma tomurcuklarımı dans ettiriyor. Onu bu şekilde almayı, her santimini böylesine savunmasız, çiğ bir şekilde hissetmeyi seviyorum. Sanki şeytana tapan bir kâfir gibiyim. Üzerimde belirmesini, tüm gücü ve kontrolü elinde tutmasını, kaprislerine maruz kalmamı, yalnızca onun hazzı için kullanılmamı seviyorum.

"Çok açsın, çok çaresizsin," diye mırıldanıyor. "Ne kadar ıslak olduğunun kokusunu buradan alabiliyorum."

İnliyorum, saçlarımı tutup sıkı bir yumruk yaparken dilimi çıkıntı boyunca bastırıyorum, kalçalarını pompalamaya başlıyor, ıslak ağzıma sokuyor.

"Devam et. İyi bir küçük orospu gibi sikimi alıyorsun."

Övgü beni heyecanlandırıyor, doğrudan amıma vuruyor ve çaresizlik içinde kıvranmaya başlıyorum, bunun beni tekrar nasıl aşağılayacağını biliyorum.

Duymaya ihtiyacım var. İkisini de duymaya.

Elimi kalçalarımın arasına sokuyorum.

"İtaatsiz," diye homurdanıyor, saçlarımı lezzetli ve acı verici bir şekilde çekiştiriyor. "O tatlı amcığın bana ait olduğunu biliyorsun, evcil hayvan. Benim olana dokunmaya iznin olmadığını biliyorsun."

Belki de cezalandırılmak istiyorum, diye düşünüyorum, ne kadar ıslak olduğumu hissedene kadar parmaklarımı daha derine kaydırıyorum.

Saniyeler içinde geliyorum.

"Aman Tanrım," diye bağıriyorum yastığa, çığlığım bastırıyor. Kalbim kulaklarımda çarpıyor, orgazm içimden geçerken vücudum sarsılıyor.

Sonra başımı kaldırıyorum ve nerede olduğumu fark ediyorum.

Yatağında yüzüstü uzanırken yorgan yana doğru savruldu.

Elimi çekiyorum, kolum vücudumun altında sıkışıp kaldığı için ağrıyor.

Vay anasını. Ne lanet bir rüyaydı. İlk defa mastürbasyon yaparken uyandım.

Zor nefes alarak döndüm. İnce bir ter tabakasıyla kaplıydım.

Bu çılgıncaydı.

Yavaşça doğruluyorum, kalbimin normal hızına dönmesini sağlamaya çalışıyorum. Yatmadan önce günlüğüme yazmayı unutmuşum ama belki de rüyalarımı not etmek iyi bir başlangıç olur.

Yatağımın başucundaki ışığı yakmak üzereyken birden odamın dışındaki döşeme tahtalarının gıcırdadığını duyuyorum.

Gözlerimi kısarak kapının altındaki aralığa bakıyorum. Koridordan zayıf bir ışık geliyor ama sanki biri geçiyormuş gibi bir gölge hareket ediyor.

Ayağa kalkıp odanın içinde sessizce yürüyorum, uzuvlarım jöle gibi. Elim uzatıp duruyorum, açmaktan ve Clayton gibi birinin dışarıda bana baktığını görmekten çok korkuyorum. Tanrım, birini uyandıracak kadar yüksek sesle inlemiş olabilir miyim? Kincaid'in adını mı haykırıyordum? Siktir, umarım değildir.

Onun yerine kulağımı kapıya dayayıp dinliyorum. Birisi fısıldıyor.

Sarsıldım, kafamı başka yöne çektim. Bu da neydi böyle?!

Korku bir buz banyosu gibi üzerime çöküyor. Nefesimi emiyorum, olduğum yerde donmuş hissediyorum.

Yavaşça, kulağımı tekrar kapıya dayayacak cesareti buluyorum.

Lastiklerin havasını indiren biri gibi alçak bir tıslama var, ama bu tıslama daha çok birinin -ya da bir şeyin- konuşmasına benziyor.

Pleeeeeeeeeeease, diyor.

Sonra, her şey sessizleşir.

Bu olaydan sonra bir daha uyumadığımı söylemem yeterli, ki bu hiç de harika değildi çünkü saat sabahın üçüydü. Tüm ışıklar açıkken uyanık kaldım ve ortak salondan aldığım bir mikoloji kitabıyla meşgul oldum. Ancak sabahın ilk ışıkları saat beşte karanlığı aydınlattığında nihayet olanları düşünmeme izin verecek kadar sakinleşebildim. Sorun şu ki, seks rüyası ve kapının dışında lütfen diyen ses birbirine karışmaya başladı, ta ki ikincisinin de bir rüya olup olmadığından emin olamayana kadar.

Öyle olduğunu düşünmek daha güvenliydi.

Kincaid'le sabah dersi garipti, ama sadece ben garipleştirdiğim için - dün geceki rüyamı ve onun garip davranışını düşünüp duruyordum. Odama girmiş miydi, girmemiş miydi? Girdiyse, neden? Ayakkabılarımı bana o mu getirmişti, yoksa onlar hep oradaydı da ben mi görmezden gelmişim? Ne kadar çok düşünmeye çalışırsam o kadar çok hatırlayamıyorum, sanki her şey bulanıklaşıyor.

Bu yüzden ona bakmamak için elimden geleni yaptım ve mantarların sucul ağ sistemlerindeki rolü ve biyojeokimya hakkındaki dersine odaklandım, bunların hepsi benim için büyüleyiciydi, özellikle de karanlık mantarlarla nasıl ilişkili oldukları. Egom, konuşmamızdan sonra bu dersi sadece benim için yarattığını, beynimi gıdıkladığını ve tüm nöronlarımı ateşlediğini düşünmek istiyor.

Öğle yemeği, en sevdiğim yemeklerden biri olan hindi ve beyaz fasulyeli chili'den oluşan bir başka doyurucu yemektir. İştahım biraz arttı ve hayatımda hiç yemediğim kadar yavaş yememe rağmen aslında bütün bir kaseyi bitirebildim. Lauren benimle gurur duyuyor gibiydi.

Şimdi hepimiz rıhtımda durmuş Kincaid ve Nick'i bekliyoruz. Mikoloji grubunun karayoluyla ulaşılamayan ve yürümek için çok uzak olan bir bölgeye tekne gezisine gitmesi gerekiyordu.

"Bu çok heyecan verici," diyor Lauren bana, nemli bir esinti saçlarını karıştırırken. "Umarım balinaları görürüz."

"Megalodonu görmek istiyorum," diyor Munawar. "Jason Statham'ın benim üzerimde hiçbir etkisi yok." Sözüne sadık kalarak, üzerinde Ben, Miselyum ve Ben yazan bir tişört giyiyor ve hemen bir puffer ceketin altına fermuarını çekiyor. Dışarısı serin, sis yer yer çorba gibi yoğun ama en azından yağmur yağmıyor.

Kincaid ve Nick rampanın tepesinde belirir ve tek sıra halinde aşağı doğru yürürler, Kincaid sörfçü adamın üzerinde yükselir, her ikisi de ağır yağmur ceketleri giymiştir, Kincaid'inki zeytin yeşili iken Nick'inki parlak sarıdır.

Kincaid bize, "Görünüşe göre havaya uygun giyinmişsiniz," diyor ve rüyama geri dönerek yoğun bir an boyunca gözlerimle buluşuyor. Yanaklarım yanıyor ve gözlerimi kaçırıyorum. "Şapka, eldiven ya da paçoza ihtiyacınız varsa, bunlar Zodyak'taki kutularda. Havanın ne zaman döneceğini asla bilemezsiniz. Ayrılacağız. Munawar, Natasha, Lauren ve Toshio Nick'le birlikte. Sydney, Patrick, Clayton, Rav, siz benimle olacaksınız." Solumuzdaki şık siyah tekneyi işaret ediyor.

Ayrıldığımız için şaşkınlıkla Lauren'a bakıyorum ve o da aşırı dramatik bir hareketle kolumu tutuyor.

"Hayır, Sydney," diye ağlıyor. "Asla bırakmayacağım."

Şaka yaptığını biliyorum ama ondan ayrı kalmak istemiyorum, özellikle de Clayton ve Kincaid ile aynı grupta olacağım için, ki bu iki kişi hakkında çok zıt hislerim var.

Kincaid, "Can yelekleri koltuklarınızın üzerinde," diye ekliyor. "Giyin onları."

Ortadaki ikişer ikişer oturma düzeniyle turistleri balina izlemeye götürecekmiş gibi görünen tekneye biniyorum. Koltuklarda bizi tutmak için kayışlar bile var. İlk koltuğa oturuyorum ve Rav'a minnettar bir gülümseme veriyorum

yanıma oturduğunda. Ondan hoşlanıyorum ve Lauren ile birbirlerine bakışlarından, yerleşkede yeni bir aşkın filizlenmekte olduğunu anlıyorum.

Göğüslerime zar zor oturan can yeleğini giyiyorum, sonra emniyet kemerini aşağı çekerek beni koltuğa bağlıyorum.

Kincaid teknenin arkasındaki dümenin başına geçip motor kükreyene kadar kordonu çekerek, "Girişten yavaşça çıkacağız," diyor. "Rahatsız etmek istemediğimiz bir su samuru sürüsü ve kıyı boyunca yuva yapmayı seven balıkçılar var. Oldukça huysuz olabiliyorlar. Koruma altındaki sulardan çıkıp bariyer kayalıklarını aştığımızda ise işler biraz karışabilir. Unutmayın, orası Kuzey Pasifik. Japonya ile aramızda başka kara parçası yok. Rüzgâr biraz hızlanıyor, bu yüzden biraz çalkantı olacak, ancak dalgalar bugün tolere edilebilir olmalı. Her neyse, önce Nick'in grubunun gitmesine ve kobay olmasına izin vereceğiz. Çok kötüleşirse telsizle geri dönecekler ve biz de girintilerden ayrılmayacağız."

Nick'in Zodiac'ı iskeleden ayrılıp girişe doğru ilerlerken Rav ve ben hep birlikte Lauren'a el sallıyoruz, arkalarında kıyıya doğru yayılan cam gibi dalgalar bırakıyorlar.

"Balinaları görme şansımız nedir?" Rav, Kincaid'e soruyor. "Orkalar mı?"

Kincaid, "Her zaman bir şans vardır, ancak son zamanlarda kambur ve gri balıkları görme olasılığımız daha yüksek," diye yanıtlıyor. "Herkes hazır mı? Bekleyin."

Tekne rıhtımdan uzaklaşıyor ve çok geçmeden rahat bir hızda ilerlemeye başlıyoruz. Rüzgâr soğuk ve şapka almadığım için pişmanım ama suda olmak da heyecan verici. Su samuru salının yanından geçerken yavaşlıyoruz; bu salda tombul, pofuduk suratlı, sırt üstü yatmış, uyuklayan ve yemek yiyen bir grup sevimli su samuru var. Muhtemelen gördüğüm en şirin şey.

Daha sonra sis kıyısına yaklaşmadan önce girişin başlangıcında nöbet tutan bir adanın etrafından dolaşıyoruz. İçinde olmak

burnum soğuyana, yanaklarım pembeye boyanana, saçlarım arkadan bağladığım saten tokadan kurtulana kadar her şey bir roller-coaster yolculuğu gibi bana doğru koşuyor.

Çok geçmeden sisin içinden kayalar beliriyor, dalgalar üzerlerine çarpıyor ve bize vahşi okyanusa ilk bakışımızı veriyor. Dalgalar yükseliyor, kabarak bize doğru geliyor ve biz onları bir şaplakla karşılıyor, su pruvaya çarpıyor. Rav'la birlikte üzerime su sıçrayınca irkildim, sonra da gülmeye başladım.

"İşte bu beni uyandırdı." Rav kıkırdıyor, alnındaki suyu siliyor.

Sıkı tutunuyoruz, tekne girişten ayrılıp kıyıya doğru ilerledikçe dalgalar yumuşuyor ve birbirinden uzaklaşıyor. Yüzünüze çarpan rüzgâr ve deniz spreyi yüzünden pek bir şey göremiyorsunuz, ama bir tarafta okyanus sonsuza kadar devam ediyor gibi görünüyor, ufuk yok, sadece gri. Bir an için, Dünya'nın kenarından düşmek üzere olduğuma dair kafa karıştırıcı bir hisse kapılıyorum.

Ama sonra uzakta, dalgaların arasında sallanan birkaç küçük balıkçı teknesi fark ediyorum ve hissettirdiği kadar izole olmadığımızı bilmek iyi geliyor. Kulübede olmak insanı gerçekten dünyadan kopuk hissettiriyor.

Diğer tarafta Brooks Yarımadası, tepesi bulutlarla kaplı, dik, ormanlık yamaçlardan oluşan uzun, dev bir kara kütlesi var. Nick'in teknesi iç tarafa dönüp bize yakın bir sahile yöneliyor ama Kincaid yoluna devam ediyor.

"Daha iyi bir sahil biliyorum!" Kincaid bağırıyor, sesi rüzgâr ve motor gürültüsünden zar zor duyuluyor.

Dev dalgaların karaya attığı odunlarla bezenmiş krem rengi kumlardan oluşan uzun, geniş bir alan ve arkasındaki koyu yeşil ormanı görene kadar bir noktanın etrafında ilerliyoruz. Kincaid'in tekneye manevra yaptırdığı birkaç kaya var ama kıyıya yaklaştığımızda hızımızı gerektiği kadar düşürmüyoruz.

"Dayan!" diye bağırıyor.

Zodiac kumun üzerinde kayarak neredeyse kırbaç geçirmeme neden olacak şekilde durana kadar sörfün içinden geçiyoruz, her yerde spreyle uçuşuyor.

"Mikolojinin bu kadar heyecan verici olabileceğini düşünmemiştim," diye şaka yapıyor Rav. "Eğer rıhtım yoksa, bu seni denizden çıkarmanın tek yolu. ve ayaklarını kuru tut," diyor Kincaid. Motoru suyun dışında kilitlediğini görmek için arkama bakıyorum, sonra tekneye doğru adım atıyor ve burnun üzerinden sert kuma atıyor, arkamızda dalgalar kırılıyor.

Kincaid bana elini uzatıyor, ben de hemen kemerimi çözüp elimi onunkinin içine sokuyorum. Onun eli de benimki kadar soğuk ama yine de tenden tene yayılan bir sıcaklık hissediyorum. Elim sıkıldığına bile yemin edebilirim ama bu sadece kuma düştüğümde bir bok yemeyeyim diye beni sabitlemeye çalışıyor da olabilir.

Herkes bizi takip ediyor ve can yeleklerimizi çıkarıp tekneye atıyoruz.

Kincaid yüzünü bize dönüyor ve golf kalemleri iştirilmiş kâğıtlar dağıtıyor. "Burası çok özel bir yer. Ormanın yaklaşık yüz metre içinde, sahile paralel uzanan bir uçurum duvarı var. Yağmur sularıyla sürekli ıslak ve orman çoğunlukla baldıran otundan oluşuyor, bu da onu her tür mantarın gözdesi yapıyor. Burası ile uçurum arasında kalın, ayı çanlarınızla bol bol gürültü yapın ve iyi olacaksınız. Düzgün bir araştırma yapabilmemiz için birbirinizden en az birkaç metre uzakta durun."

"Madrona mantarlarını aramakla ilgili bir kural yok mu?" Rav soruyor. "Çünkü Nick bunu kesinlikle hoş karşılamazdı."

Kincaid başını sallıyor, bakışları benimkilere yöneliyor. "Lauren ve Sydney'in dün keşfettikleri şey hakkında bilgilendirildim." İrkildim. Söyleyiş tarzından iyi bir briefing olmadığı anlaşılıyor. "Hiçbir şekilde yiyecek aramayacağız; bu tamamen bir araştırma. Eğer bir şey bulursanız Polaroid kameramı getirdim, aksi takdirde not defterinize not alın. Hiçbir şeye dokunmayın."

Kincaid Zodyak'tan halatı alıp sahilin yarısına kadar uzanan dev bir dalgaların karaya attığı odun parçasına bağlarken herkes yürümeye başlar.

"Bu tutar mı?" Grupla birlikte araştırma yapmak yerine kalıp onunla konuşmak istediğim için soruyorum.

"İşe yaramalı," diyor homurdanarak ve Zodiac'ı birkaç metre çekiyor. Çok güçlü. "Burada sadece bir saat kadar kalacağız. Gelgit şu anda durgun, sahile inmek için en iyi zaman. Sular çekilmeye başladığında gitmeye hazır olacağız."

İşini bitiriyor ve ellerinin tozunu alarak bana doğru yürüyor. Ayakkabılarıma bakarak "Siyah koşucular," diyor.

"Akıllıca. Beyazlar burada çok çabuk kirleniyor."

Dün geceyi hatırlayarak ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Kulağa garip gelecek ama..." Duraklıyorum, herkes kulak kesilinceye kadar bekliyorum. "Dün gece benim odamda mıydın?"

Gözünü bile kırpmıyor. "Peki neden böyle düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi düz.

"Merdivenlerden inerken yanımdan geçip gittin, bana bakmadın bile. Ondan önce bir kapının kapandığını ve birinin onu kilitlediğini duydum. Sanki benim kapım gibiydi."

"Christina'nın odasına gidip onun için bir şey almam gerekiyordu. Acil bir meseleydi." Kaşlarını çatıyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle kollarını kavuşturuyor. "Sanırım gururum okşanmalı. Önce pencerenin önünde seni takip ettiğimi düşünüyorsun, şimdi de odana zorla girdiğimi düşünüyorsun. Söyle bana, senden bir şey aldım mı?"

"Hayır," diyorum, telaşlanmış hissederek ve keşke bu konuyu açmasaydım diyerek. "Sadece daha önce bulamadığım bu ayakkabılar ortaya çıktı." Ayağımı uzatıyorum.

"Yani odana girip sana ayakkabılarını verdiğimi mi düşünüyorsun? Bu da benim bir tür ayak fetişi olduğumu ve onları çaldığımı düşündüğün anlamına mı geliyor?"

"Artık biliyorum," diye şaka yapıyorum, yanaklarım yanıyor. Bakışlarımı birkaç saniye tutuyor.

"Bu sabah haplarını aldın mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, aslında senin kurallarına uyuyorum."

Bu konuşmanın suçunu ona mı atacaksın?"

Gülüyor. Canlı, içten bir ses, midemi bulandırıyor, sakın dış görünüşüyle tam bir tezat oluşturuyor. "Belki. Günlüğüne yazdın mı?"

"Unuttum. Ama unutmayacağım. Söz veriyorum."

"Peki ya iştahın? Uykunuz?"

Ona tekrar uyuyamadığımı anlatmaya zahmet etmedim çünkü çok korkmuştum.

"Hâlâ yorgunum ama iştahım yerine geldi."

"Güzel," diyor. Alt dudağını emiyor ve sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi bir an beni izliyor. Sonra başıyla ormanı işaret ediyor. "Acele etsen iyi olur."

Bunu onu rahat bırakmam için bir işaret olarak kabul ediyorum.

Başımı sallıyorum ve sonra ormana girene kadar beyaz kum boyunca koşturuyorum. İçimden bir ses güneşli bir gün olsaydı bu kumsalın tropik görüneceğini söylüyor. Hava kuş sesleri ve benimki ceketimin altına iliştirilmiş ayı çanlarının şingirtisiyle dolu. Diğerlerinden uzak durmaya çalışıyorum. Çok uzağa gitmek istemiyorum ama tek başıma keşfetme fikri hoşuma gidiyor. Kendi başıma keşfetmek ve araştırmak, kendi hızımda ilerlemek ve kafamda kimseyle paylaşmak zorunda olmadığım konuşmalar yapmak benim için her zaman daha eğlencelidir.

Eğimin keskin olmadığı ve bir derenin okyanusa döküldüğü sağ tarafa doğru ilerliyorum. Uçurumun dibine gelene kadar baldıran ağaçlarının arasından yürüyorum ama uçurumun kuyruğunda olmalıyım çünkü çok yüksek değil.

Arkamda bir dal kırıldı.

Etrafımda dönüyorum.

Ağaçlardan başka bir şey yok.

Gövdeler, dallar ve gölgeler.

Ama gölgelerden biri insan şeklindeydi. Ve orada birinin olduğunu fark ettim.

Tamamen hareketsiz duruyordu.

Bana bakıyor.

BÖLÜM 10

DONUP KALDIM.

Clayton.

"Ne yapıyorsun?" Bir şey yapmamasını umarak soruyorum, yoksa çığlık atmak zorunda kalacağım. "Birbirimizden uzak durmamızı söyledi."

"Sadece seninle konuşmak istedim," diyor yavaşça yaklaşarak. "Gerçekte neler olup bittiğini anlamak."

Bir adım öne çıktı ama ben elimi uzattım. "Orada kal."

Neyse ki dinliyor.

"Seni rahatsız ediyor muyum?" diye soruyor, kulağının altındaki bir noktayı kaşıyarak.

"Evet." Kahretsin, kalbim küt küt atıyor. Böyle yüzleşmelerden nefret ediyorum.

"Neden?"

"Çünkü sen bir pisliksin," diyorum ona açık açık. "En azından benim için öylesin."

Başını sallayarak acı bir kahkaha attı. "Düşündüğünden daha çok birbirimize benziyoruz."

"Bu da ne demek oluyor? Hayır, değiliz. Beni tanıımıyorsun."

"Senin hakkında düşündüğünden daha çok şey biliyorum."

Blöfünü görerek ona ters ters baktım.

Bana sinsi bir gülümseme veriyor. "İkimiz de burada olmamalıyız."

Yutkunuyorum. Midem huzursuzca dönüyor.

Kaybolan bursumdan haberi yok, değil mi?

"Bunu biliyorsun," diye devam ediyor. "Bence burada olmanız bile çok acımasızca. Herhangi birimizin burada olması."

"Zalim mi?"

"Bize neden araştırma yaptırdıklarını ve yiyecek arattıklarını merak etmiyor musun? Hepsi saçmalık. Hepsi angarya. Ne üzerinde çalıştıklarını görmemize asla izin vermiyorlar. Hepsi bir oyun, hepsi vakfı erişilebilir ve dürüst göstermenin bir yolu ama öyle değil. Bir sebepten dolayı seçildik. Seni buraya kabul ettikleri için gerçekten bir tür dahi olduğunu mu düşünüyorsun? Buraya hiç girmemeliydim. Notlarım asla yeterince iyi değildi."

Ne dediğini anlamaya çalışarak yavaşça gözlerimi kırıştırıyorum. Çenemi hafifçe kaldırarak, "Notlarım yeterince iyiydi," diye onu temin ediyorum.

"Doğru. Öyle olmalılar. Sen çok özel olduğun için."

"Şunu söylemeyi kes. Ben emek verdim. Burada olmayı hak ediyorum."

"Senin özel olduğunu düşünüyorlar," diyor. "Bu iyi bir şey değil Sydney."

Ona biraz daha yakından bakıyorum. Gözleri kan çanağına dönmüş, parmakları hafifçe seğiriyor. "Clayton, bak, neden bahsettiğini bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Bana özel demek istiyorsan, tamam. Ama eğer öyleysem, o zaman hepimiz özeli. Ve bu meşguliyet mi, bilmiyorum. Hepimizin burada olmak için farklı sebepleri var. Müfredatı herkese göre düzenleyemezler."

Birden yaklaşıyor, birkaç adım ötede duruyor. Çok yaklaştı. Geri çekiliyorum ama sırtım kayalık duvara çarpıyor. "Anlamıyor musun Sydney?" diyor, gözleri vahşi, sesi çiğ. "Sana yalan söylüyorlar. Hepimize yalan söylüyorlar. Ve hepimiz buna uyuyoruz çünkü birileri olmak istiyoruz."

çok kötü. Bizi bu şekilde ele geçiriyorlar. İhtiyacımız. İsteğimizi. Görülmek ve duyulmak. Ama umurlarında değil. Bizi böyle görmüyorlar. Bizi, bizden geriye hiçbir şey kalmayana kadar kullanılacak ve göz ardı edilecek bir şey olarak görüyorlar."

"Tamam, şimdi beni çok korkutuyorsun," diyorum ellerimi uzatarak. "Lütfen git ve beni yalnız bırak, yoksa çığlık atacağım. Yemin ederim."

Nefes veriyor, gözle görülür bir şekilde kendini kontrol etmeye çalışıyor ama yüzü buruşuyor, gözleri yaşıyor. "Bir ay önce bir falcıya gittim. Buradan asla ayrılamayacağımı söyledi."

Tamam, bu kadar.

Ağaçlara çarpmamaya çalışırken omzumun üzerinden bakarak Clayton'dan uzaklaşıp hızla yürümeye başlıyorum. Sonunda arkasını dönüp geldiği yoldan geri gidene kadar orada durup beni izliyor.

Bu arada, yosun ve minik eğrelti otlarıyla kaplı çalılar ve kayalık çıkıntılardan oluşan küçük bir cebe girdim, ağaçlar bir alanı temizliyordu. Daha fazla ilerlemek istemediğim için duruyorum ve uzun bir nefes alıyorum. Bu etkileşimden dolayı hala biraz titriyorum, daha da fazla çünkü pek mantıklı konuşmuyordu. Uyuşturucu mu almış? Uyuşturucu almış olmalı. Gözleri kızarmıştı, dengesiz ve seğirerek hareket ediyordu, ilk günkü küstah dangalaklıktan çok daha farklıydı. Belki de burası onu etkiliyordu. İzolasyon ona zarar veriyor olmalı.

Kincaid her zaman bir öğrencinin eve gittiğini söylemişti. Belki Amani bu yıl tek olmayacak.

Clayton'la tekrar karşılaşma ihtimali olmadığından emin olmak için geri dönmeden önce birkaç dakika beklemeye karar veriyorum.

Ta ki gözüme bir şey çarpana kadar.

İleride, kayalık zeminde, yosunların üzerine uzanmış, düşmüş bir dal olduğunu düşündüğüm bir şey var.

Ama

öyle

değil.

Bu bir bacak.

Bir hayvanın bacağı.

Tanrım, diye düşünüyorum, parmaklarım göğsümde kenetleniyor. Bir pençeye benziyor.

Köpek mi?

En iyi kararına rağmen, sürünerek ilerliyorum. Ne olduğunu görmek istemiyorum ama aynı zamanda, ya canlıysa ve yaralıysa ve yardım edebilirsem?

Bir salal çalısının arkasından bakıyorum ve nefesim kesiliyor. Bu lanet bir kurt.

Herhangi bir kurt değil, vücudunun yarısı çürümüş ölü bir kurt. Kemiklerin üzerinde pembe bir sakız gibi uzanan sinirler, yer yer dışarı fırlamış tüyler. Açıkta kalan birkaç kaburganın altında kalbi görebiliyorum, parlak beyaz ve... bulanık.

Mide bulantısı içimi sarıyor. Kusmamak için elimle ağzımı kapatıyorum. Kurdun cansız, çürümeye yüz tutmuş bedenine baktıkça daha da rahatsız oluyorum. Açıkta kalan deri ve kasların etrafındaki ince beyaz teller önce tendon gibi görünüyor ama sonra hiç de öyle olmadıklarını fark ediyorum.

Misel gibi görünüyor. Mantarlar kurdun içinden filizlenmiş gibi, ki bu çürümenin bu aşamasında garip değil, ama yine de...

Bulanık beyaz kalp göğüs kafesinin içinde seğiriyor.

Hayır.

Donup kalıyorum. Kan, çekiç gibi ses çıkarana kadar kulaklarımı dolduruyor.

Kıpırdamayan kalbe bakıyorum, acaba altında görünmeyen kurtçuklar kıvranıp onu hareket ettiriyor mu diye merak ediyorum. Vücuduna göre çok büyük görünüyor ve bakmaya devam ettikçe beyaz tüylerin hif olduğunu fark ediyorum, her biri küçük beyaz tüyler akıntıdaki deniz çayırları gibi birlikte hareket ediyor.

Kalp tekrar atıyor. Bir kez.

İki kere.

Dayak yiyor.

Kurdun bacakları seğirerek kürkünün dökülmesine neden olur.

Dehşet içinde bakıyorum. Damarlarımda kurşun var. Hareket edemiyorum, nefes alamıyorum, düşünemiyorum.

Kurt ağzını açar, göğsünü genişleten uzun bir nefes verir, kaburgaları çatırdar. Dişlerinin arasından siyah bir dil kayıyor, uzadıkça uzuyor ve-

Başını kaldırıyor ve bana bir sütlü göz ve bir boş göz çukuruyla bakıyor.

Bırak beni, kurt tıslıyor.

Sonra bana saldırıyor.

Çığlık atıyorum.

Öyle bir çığlık atıyorum ki tüm vücudum titriyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve geriye doğru sendeliyorum, kurdun çürüyen çenesi bana çarpıyor, kendimi korumak için boşuna çabalarken bir dişim havaya kalkan kolumun kenarına takılıyor.

Geriye doğru yosunların üzerine düşüyorum, hâlâ çığlık atıyorum, başım bir kayaya çarpıyor.

Ama kurt durur.

Onu yüz yüze görmeyi, o tek sütlü göze bakmayı, dişlerinin burnumu kemirmesini bekleyerek doğrulmaya çalışıyorum.

Bunun yerine, geri çekilerek çalılıklara doğru süzülüyor ve sonra da kayboluyor.

"Bu ne lan, bu ne lan," diye bağıriyorum. Koluma baktım. Uzun kırmızı bir iz var ama deriyi parçalamamış.

"Sydney!" Arkamdan Kincaid'in ağaçların arasında yankılanan sesini duyuyorum. "Sydney!"

"Buradayım," diyorum, bağırmaya çalışıyorum ama sesim çatallaşiyor. Az önce ne oldu öyle?

Çalıların arasında bir hışırtı duyuyorum ve arkamdan bana doğru gelen kurdu görmeyi umarak dönüyorum, ama onun yerine Kincaid çalıların arasından fırlıyor.

"Sen iyi misin? Ne oldu?" diye sordu, sesi panikten gerilmişti. Bana doğru koşuyor ve çömeliyor. Sonra uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldı, o kadar güçlü, o kadar sıcaktı ki, alnımdaki saçları bir

O kadar samimi ve hassas bir jest ki beni daha da etkisiz hale getiriyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, yüzlerimizin ne kadar yakın olduğunun, kış gözlerinin endişeyle nasıl canlı olduğunun farkındayım. "Bir kurt vardı."

Gözbebekleri büyüyor. "Bir kurt mu?"

Arkasına bakıyor ve ben de kolumu kaldırıp ona çoktan pembeye dönüşmüş kırmızı izi gösteriyorum. "Beni ısırmaya çalıştı ama derimi parçalamadı."

Parmağını işaretin üzerinde gezdiriyor, yumuşak bir dokunuşla. "Bir kurt," diye tekrarlıyor. "Başka bir yerin incindi mi?"

"Kafamı kayaya çarptım."

Elini hafifçe başımın arkasında gezdiriyor ve irkiliyorum. "Bir şişlik var ama iyi olmalısın," diyor. "Yine de seni geri götürüp Everly'nin sana bakmasını sağlamalıyız. Sonra da bu kurdu bulmalıyız. Buradaki deniz kurtları hiç kimseye saldırmadı. Utangaç yaratıklardır. Kudurmuş olabilir."

"Kuduz değildi. Ölüydü," diyorum.

Sanki ne dediğimi duymamış gibi bana bakıyor. "Ne oldu?!" Rav bağırıyor.

Döndüğümde onu ve Patrick'i açıklığın kenarında görüyorum. "Düştü," diyor Kincaid. "Endişelenecek bir şey yok.

Yosun kaygan olabilir."

Dirseklerimden tutup beni yukarı çekmeye hazırlanırken ona kuşkuyla bakıyorum. Neden onlara gerçeği söylemiyor?

Beni ayağa kaldırırken gözleri hafifçe kısıldı.

Çenemi kapalı tutmam için bir uyarı.

Kincaid diğerlerine, "Şimdi geri dönüp onun iyi olduğundan emin olmalıyız," diyor ve bir elini belime koyarak beni ileriye doğru yönlendiriyor.

"Kahretsin. Sydney, sesin öldürülüyormuşsun gibi geliyordu," diyor Rav onu geçerken.

Ona hafif bir gülümseme veriyorum. Ona ölümsüz bir kurt **gördüğümü** söylemekten başka bir şey istemiyorum, ama bunun

beni deli gibi gösterir. Normal bir kurt bile diğerlerini endişelendirmeye ve panikletmeye yetebilir.

Yine de bunu içimde tuttuğum için kendimi iyi hissetmiyorum ve daha sonra Kincaid'le bu konuda konuşmak zorunda kalacağımı biliyorum.

Biz yarı yolda aracılığıyla ve orman ne zaman
I bir şeyin farkına varmak.
Koşarak gelmeyen tek kişi Clayton'dı.

Everly kolumu tutup solüsyonla temizlerken sakince, "Morarmış ama deriyi parçalamamış," diyor. "Yine de her ihtimale karşı sana tetanos ve kuduz aşısı yapmam gerekecek. Sonra da önümüzdeki birkaç hafta boyunca bir dizi aşı."

"Zorunda mısın?" Ben soruyorum.

Ana binadaki resepsiyonun yanında bulunan hemşire odasında oturuyorum. Odaya sadece resepsiyondan girilebiliyor, bu da Michelle'in beni buraya yönlendirirken bir sürü telaş yapması anlamına geliyordu.

Kincaid burada Everly'yle birlikte, kollarını kavuşturmuş kapıya yaslanmış, sanki barikat kuruyormuş gibi. Yüz ifadesi ciddi, kaşları düşük, gözlerinin üzerinde gölgeler oluşturuyor, ağzı sıkı.

"Tedbirli olmak üzülmekten iyidir," diyor Everly, bana sempatik bir gülümsemeyle. "Görünüşe göre kurt kuduzmuş ve bu riski göze alamayız. Kuduz belirtileri ortaya çıktığında ölümcüldür ve burada ihtiyacımız olan son şey... şey, o."

Kurt sadece kuduz değil, ölüydü de! Ona gerçeği söylemek için içimden çığlık atıyorum. Ama ne gördüğümü bildiğim halde Everly'nin aklımı kaçırdığımı düşünmesini istemiyorum.

Kincaid şimdiden bana akıl hastanesine yatırılmam gerekiyormuş gibi bakıyor.

Dolaba doğru yürüyor ve birkaç şırınga çıkarmaya başlıyor. Bakamıyorum, dikkatimi duvardaki posterlere veriyorum, bunlardan birinde Mantar Zehirlenmesinin Belirtilerini Biliyor musunuz? yazıyor.

"Kolunu kıvrabilir misin?" diye soruyor.

Kazağımın kolları oldukça sıkı. "Hayır." "Lütfen çıkar o zaman."

"Altıma bir şey giymiyorum." Everly sabırla, "Sorun değil," diyor.

Kincaid'e bakıyorum ama o da orada duruyor.

Ama başka tarafa bakmıyor, itiraz etmiyor ve benim düşündüğüm gibi uygunsuz olduğunu söylemiyor.

Everly'nin gözleriyle tekrar karşılaşıyorum ve o da belli belirsiz gülümsüyor. "Burada hepimiz yetişkiniz, Syd. Daha önce görmediğimiz bir şey değil."

Yutkunuyorum. Sanırım haklı. Target'tan alınmış ucuz siyah bir sütyen de olsa en azından bir sütyen giyiyorum.

Kazağımı başımın üzerinden çekip çıkarıyorum, kendimi tamamen bilinçli hissediyorum. Kincaid'in bakışlarının tenimi yaktığını hissedebiliyorum, içgüdüsel ve gerçek, ve göğüslerime baktığını anlamak için ona bakmama gerek yok.

Sertçe yutkunuyorum, aynı anda hem teşhir edilmiş hem de savunmasız ama arzulanmış hissediyorum ve Everly üst kolumu dezenfektan bir pedle silerken kendimi gözlerimi kapatmaya zorluyorum.

"Bu çok acıtmamalı," diyor.

İğne deriyi yırtarken dişlerimi birbirine vurarak irkiliyorum. Acıya tahammülümün bu kadar düşük olmasından nefret ediyorum.

"Biri gitti," diyor. "Bir tane daha kaldı. Sadece nefes al."

İkinci atıştan sonra gözlerimi açtığımda Kincaid hâlâ bana bakıyordu. Burun delikleri hafifçe açılıyor ama alnı endişeyle kaplı.

"Hepsi bitti," diyor Everly, iki yuvarlak yara bandını yapıştırırken. "O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Sanırım gerçekten açıklayamayacağım şekilde korkunçtu.

Ona sert bir gülümseme veriyorum. "Hayır."

"Peki başın nasıl? Hâlâ baş dönmesi yok mu?" "Normalden fazla değil."

İnce kaşları bir araya geliyor, derin bir çizgi oluşuyor. Kesinlikle botoks yaptırmamış. "Normalde başın mı dönüyor?" Kincaid'e keskin bir bakış atıyor, sanki bu bir şekilde onun suçuymuş gibi.

"Evet," diyorum ona. "Ama muhtemelen yeterince yemediğim içindir."

"Doğru," diyor yavaşça. "Umarım iştahın yerine gelir. Tüm bu egzersiz ve temiz hava, ayrıca buradaki yemekler çok güzel. Aşçımız Andrew'un eskiden Michelin yıldızlı bir restoranda çalıştığını biliyor muydunuz? Madrona Vakfı için sadece en iyisi." Bana gururlu bir gülümseme veriyor. "En iyi beyinlerin en iyi besinlere ihtiyacı vardır."

Doğruldu. "Sanırım burada işimiz bitti. Kazağını tekrar giyebilirsin. Hafıza kaybı, kafa karışıklığı, garip baş ağrıları gibi şeyler yaşarsan lütfen bana haber ver."

Kazağımı çabucak geri giydim ve ayağa kalkıp düzelttim.

"Teşekkür ederim," diyorum ona ama odadan çıkarken Kincaid'e bakıyorum, gözlerimle ona bir mesaj göndermeye çalışıyorum.

Seninle konuşmam lazım.

Odadan çıkıyorum, Michelle'in zırvalarıyla beni sıkmaması için resepsiyondan hızla geçiyorum (kadın her zaman histerinin eşiğinde görünüyor) ve sonra ortak salona adım atıyorum.

Lauren, Munawar ve Rav kanepede oturuyorlar ve beni gördüklerinde ayağa kalkıyorlar.

"İyi misin?" Lauren aceleyle yanıma gelirken haykırıyor. "Rav bana ne olduğunu anlattı."

Sanırım size her şeyi anlatmadı. Çünkü hiçbiriniz her şeyi bilmiyorsunuz.

Kurtla karşılaştıktan sonra Kincaid bizi olabildiğince hızlı bir şekilde kulübeye geri götürdü. Yavaşlamadı bile.

su samurlarının etrafında dolanıyordum ama umurlarında değil gibiydi. Nick'in ekibinden önce döndük ve beni hemen Everly'yi görmem için içeri aldı.

"Ben iyiyim," diye dişlerimin arasından yalan söyleyerek onları temin ediyorum. Tüm bunlardan sonra nasıl iyi olabilirim ki?

Kapının arkamdan kapandığını duyuyorum ve Kincaid'in resepsiyondan çıktığını görüyorum.

"Dr. Kincaid," diyorum, mümkün olduğunca profesyonel görünmeye çalışarak. "Sizinle konuşmam mümkün mü? Ofisinizde?"

Yutkunuyor. "Elbette," diyerek kulübenin kapısına doğru ilerliyor ve kapıyı açık tutuyor. "Önden buyurun, Bayan Denik."

Dışarı çıkmadan önce diğerlerine güven verici bir bakış daha atıyorum.

Gri bir duvar, şimdi o kadar puslu ki hava onunla ıslanıyor, neredeyse çiseliyor. Kincaid'i kuzey yatakhanesine doğru takip ediyorum, ikimiz de konuşmuyoruz. Uzaktan, çiftlik bölümündeki keçilerin melemelerini ve bir ATV'nin sesini duyabiliyorum. Yakınıımızdaki bir kuzgun, önümüze doğru süzülmeden önce boğuk bir tıkırtı sesi çıkarıyor, yolun diğer tarafındaki bir sedirin içine konmadan önce neredeyse Kincaid'in başının tepesine değiyor.

"Bu Poe," diyor Kincaid. "Yerleşik yırtıcı kuşlarımızdan biri."

"Orijinal isim," diyorum. "Sakın bana evcil olduğunu söyleme."

"İstediği zaman olabilir," diyor omzunun üzerinden bana bakarak. "Ama ormandan başka kimseye ait değil. Etrafta olması iyi bir şans."

"Kuzgunların kehanet olduğunu hep duymuşumdur."

"Öyleler," diyor kuzey yatakhanesinin kapısını açarken. "Ama bunun ne tür bir alamet olduğuna karar vermek bakana kalmış."

Ölü kurdun görüntüsü, kürklü beyaz atan kalbi, Clayton'ın sözleriyle birlikte beynime çarpıyor.

Bir falcı gördüm. Bana burada öleceğimi söyledi.

Hayır, bekle. Söylediği bu değildi. Bana buradan asla ayrılamayacağımı söyledi.

Şimdiden hafızama güvenemez oldum.

Karanlık koridordan geçiyoruz ve beni ofisine götürüyor. Kapıyı kilitlemediğini fark ettim.

"Otursana," diyor ve pencereye gidip panjurları odayı karartacak kadar çekiyor. Rüyam aklıma geliyor ve görüntüleri uzaklaştırmak için beynimi zorlamam gerekiyor. Kamerasını açmasına ve ardından üzerinde bir şey yazılı gümüş bir Zippo ile masasında bir mum yakmasına odaklanıyorum. Ben daha iyi bakamadan mumu cebine sokuyor, hava santal ve misk kokusuyla doluyor.

"Bunu çekmek zorunda mısın?" Deri koltuğa oturarak soruyorum. "Bu başka bir danışmanlık seansı değil."

"Bunun ne olacağını bilmiyorum," diyor karşımdaki koltuğa oturup ellerini masanın üzerinde kavuşturarak. "Ve evet, bunu filme almak zorundayım."

"Videolarla ne yapıyorsun ki? İzliyor musunuz?"

"Evet," diyor basitçe.

Tuhaf bir arzu hissiyle yerimde kıpırdanıyorum. "Neden?"

"Çünkü beni büyülüyorsun, Syd," diyor. "Ve ben senin doktorunum. Seni iyileştirmeye çalışıyorum."

Umarım yüzüm kızarmıyordur. "Neden seni büyülüyorum?"

"Birçok nedeni var. Bunlardan biri de sanırım bu yüzden benimle konuşmak istemiş o l m a n . Ölü bir kurdun sana saldırdığını düşünüyorsun."

"Sanmıyorum, biliyorum! Ölmüştü," diyorum ona kararlılıkla. "Ölmüştü" kelimesi önemli.

Bir kâğıt ve kalem çıkararak, "Bana başından itibaren neler olduğunu anlat," diyor.

"Önce beni ormanda takip eden Clayton'la uğraşmak zorunda kaldım."

Bakışları benimkine kaydı. "Ne yaptı?" Ses tonu inanılmaz derecede keskin.

"Beni takip etti..." Tedirginlikle söylüyorum. Kincaid'deki değişim hissediliyor, sanki yırtıcı bir hayvana dönüşmüş gibi.

"Sana dokundu mu?" diye mırıldanıyor.

"Hayır! Hayır, öyle bir şey değil. Sadece beni rahatsız etmeye çalışıyordu. Bana garip şeyler söylüyordu."

Yüz ifadesi sertleşir. "Ne gibi?"

"Açıklaması zor. Pek mantıklı konuşmuyordu. Benim özel olduğumu söyleyip duruyordu ama bunun için hiçbir dayanağı yoktu ve yine de bu fikir onu kızdırıyordu. Ve ikimizin de burada olmayı hak etmediğini. Burası... acımasız bir yerdi."

Burnundan sertçe nefes alıyor. "Zalimce mi? Ne şekilde?"

"Sanırım hepimiz sadece angarya işler yapıyoruz ve laboratuvarda gerçekte ne iş yaptığınız bize asla gösterilmeyecek. Sanki Madrona bizi yönlendiriyor ve önemli olmadığımız halde önemli olduğumuzu düşünmemizi sağlıyor."

Kincaid sandalyesine geri otururken dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Bu kesinlikle doğru değil. Sabah ilk iş Janet'la, yani Dr. Wu'yla laboratuvarınız var."

"Onunla aynı fikirde değilim."

Dudakları eğlenerek seğiriyor. "Ama biliyorsun, Syd. Bunu gün gibi görebiliyorum. Merak etme. Yakında iş akışına yeterince entegre olacaksın. Eminim laboratuvar senin gibi parlak bir zekayı kullanabilir."

Alay ediyorum. "Kesinlikle harika hissettirmiyor. Gün geçtikçe daha aptal hissediyorum."

"Bu da geçecek," diyor. "Laboratuvara girdiğinizde, eminim canlanacaksınız. Ne yaptığımızı ilk elden göreceksiniz. Geçen hafta içinde kaydettiğimiz ilerlemeler bile sizi hayrete düşürecek. Çok geçmeden..."

"Neye kadar?"

Göz kırpıyor, kasvetli bir bakış. "Bir sonraki aşamaya kadar." Sertçe yutkunuyor. "Clayton'la bir konuşma yapacağımdan emin olabilirsiniz."

"Hayır," diyorum hızla, sandalyemde öne doğru eğilerek. "Hayır, lütfen. Sorun değil. Ben bir yetişkinim. Onunla başa çıkabilirim."

"Dikkatini dağıtıyor. Ama haklısın. Özür dilerim. Bazen korumacı olabiliyorum."

Düştüğümde yüzümü nasıl tuttuğunu hatırlıyorum, gözlerinde deliliğe benzer bir şey vardı.

"Her neyse, umarım bu konuşma yardımcı olmuştur," diyor ve kalkmak üzereymiş gibi sandalyesinde hareket ediyor.

"Ne? Hayır. Peki ya kurt?"

Tereddüt ediyor, sonra tekrar yerine oturuyor. "Ah. Evet. Kurt.

Bana kurttan bahset."

Ona ters ters bakmaktan kendimi alamıyorum. Sanki her şey benim kafamdaymış gibi umursamaz davranıyor. Ben de elimden geldiğince ölçülü ve mantıklı konuşmaya çalışarak ona olanları tüm detaylarıyla anlatıyorum.

"Bunun mümkün olmadığını biliyorum ama ben böyle gördüm." Hikayemi bitiriyorum, ses tonum sert.

"Anlıyorum," diyor dikkatle, tekrar defterine bir şeyler karalıyor. "Peki meyve veren gövdeler neye benziyordu?"

"Ben hiç görmedim. Sadece misel gibi görünüyordu." "Öyle görünüyordu ama emin olamadın mı?"

İğneleyici bir kahkaha attım. "Üzgünüm, ölmemeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki daha yakından bakamadım."

Bana sabırla bakıyor. Ne düşündüğünü, not defterine ne yazdığını bilmek için can atıyorum. Eminim hiçbirisi hoşuma gitmezdi.

"Orman bize oyun oynayabilir," diyor sonunda ve ben de dişlerimi sıkarak karşılık veriyorum çünkü tabii ki bunu söyleyecek. "Clayton'la olan etkileşiminden dolayı duygusal olarak üzgün olduğun belli. Doğru beslenmiyor, doğru uyumuyorsun ve duygularını kontrol altında tutan ilaçlarını almıyorsun. Yaralı ve ölmek üzere olan bir kurtla karşılaştığından hiç şüphem yok. Muhtemelen onu şaşırttınız, bu yüzden hem size saldırdı hem de hızla kaçtı. Daha sonra bölgeye bir drone gönderip ne bulabileceğimize bakacağız. Tahmin etmem gerekirse, kurdun artık kimseyi rahatsız etmeyeceğini söyleyebilirim."

Ona ters ters bakmaktan kendimi alamıyorum. "Peki," diye homurdanarak sandalyemden kalkıyorum.

Hızla yerinden kalkıp masanın etrafından dolanıyor ve ben gitmeye fırsat bulamadan uzanıp kolumu tutuyor.

"Senin için endişelenmeme neden olma," diyor, sesi hırçın, tutuşu sert.

Eline bakıyorum ve o da yavaşça elini çekiyor.

"Beni de endişelendirme," diyorum ona.

Ben gidiyorum.

BÖLÜM 11

Laboratuvar binasının dışında bekleyen öğrenci kalabalığına yaklaşırken Munawar, "GÜNÜN GÖMLEKLERİ" diyor.

Bir göz attım. Üzerinde Morely Grey yazıyor ve bir kuzugöbeği mantarı resmi var.

"Anladın mı?" diye soruyor. "Ahlaki açıdan gri karakterler gibi."

"Anladım," diyorum ona. "Aslında, onu senden çalabilirim."

"İstersen alabilirsin," diyor, etek ucundan tutup yukarı kaldırmaya başlıyor, yuvarlak göbeği dışarı çıkıyor.

"Hayır, hayır," diye bağıryorum gülerek.

"Munawar," diyor Lauren sırtarak. "Şu haline bak, sırtındaki gömleği vermeye hazırsın."

Omuz silkiyor, yanakları gamzeli.

"Üzgünüm geciktim," diyor nefes nefese bir ses. Dr. Janet Wu elinde anahtar kartıyla arkamızdan beliriyor, beyaz laboratuvar önlüğü etrafında sallanıyor. "Yayılma laboratuvarında küçük bir acil durum oldu."

Ufak tefek, genç ve güzel bir kadın; narin kemikleri ve burnunun ucuna yerleştirilmiş kare gözlükleri var, uzun siyah saçları sabahın hafif güneşinde parlıyor. Yanından geçerken herkese özür dilercesine gülümsüyor ama beni görünce gözle görülür bir şekilde sertleşiyor.

Onu suçlamıyorum, bu sabah berbat durumdayım.

Kahvaltıda bir kase yulaf ezmesinin tamamını yememe rağmen her zamanki gibi bitkinim, muhtemelen ormandaki yürüyüşten dolayı kaslarım gevşek ve ağrıyor, düştüğüm için kıcımın ve başımın morarmasından bahsetmiyorum bile. Ayrıca, iğne vurulan kolum durmadan ağrıyor. Normalde yattığım tarafta uyuyamadım.

Ayrıca kurtla karşılaşmamı kulaktan kulağa duyarsa hiç şaşırmam. Burada doktor-hasta gizliliği diye bir şey olmadığından eminim. Reddedilme hassasiyeti disforim genellikle yüksek vitesle geçer çünkü herkesin benden içten içe nefret ettiğini varsayma yeteneğim var, ancak son zamanlarda sanırım insanlara bana ters bakmaları için nedenler veriyorum.

Kapı açıldığında hepimiz içeri yığıldık. Laboratuvar düşündüğümünden çok daha küçük, diğer ucunda binanın büyüklüğüne bakılırsa dışarıya açılıyormuş gibi görünmeyen bir kapı var. Bana Stanford'daki laboratuvarları hatırlatıyor, bir şey yapmaktan çok öğrenmek için tasarlanmış.

Dr. Wu ışıkları yakıyor ve hepimize oturmamızı söylüyor. Sandalyeler odanın yarısını kaplayan bankolar boyunca dizilmiş; mikroskoplar, test tüpleri, tarayıcılar ve IVD aletleri de aralara serpiştirilmiş.

Penceresi olan birkaç koltuktan birine, Lauren'in yanına oturuyorum. Binanın içini hiç göremediğim için pencerelerin tek yönlü olduğunu ancak şimdi fark ediyorum.

Dr. Wu odanın önünde, üzerinde geçmişten kalma kalemlerin hayalet gibi karalamalarını taşıyan bir beyaz tahtanın önünde duruyor.

"Bu MiSeq, DNA dizileme cihazı," diyor yanındaki makineyi okşayarak. "Bu makineyi kendi kocamı tanıdığımdan daha iyi tanıyorum. Şaka yapıyorum. Benim bir kocam yok."

Bazılarımız onun sevimli ama garip mizahına gülüyor, ancak etrafıma baktığımda buranın aslında laboratuvar olmadığını fark ediyorum. Burası sadece bir

öğrenme laboratuvarı. Bu sadece bizim için. Madrona Vakfı'nın asıl işi başka bir yerde yapılmalı.

Hayal kırıklığına uğradığımı söylemek hafif kalır.

Odada etrafa bakınırken Clayton'ın gözlerini yakalıyorum. Çok kötü görünüyordu ve bana "sana söylemiştim" der gibi bir bakış attı.

Gözlerimi hızla başka yöne çevirip Dr. Wu'ya odaklanmaya çalışıyorum.

"Bu yıl laboratuvarda ders vereceğim için çok heyecanlıyım," diyor avuçlarını birbirine bastırarak. O kadar yumuşak dilli ve samimi ki ondan gerçekten hoşlanıyorum ve onun da benden hoşlanmasına şiddetle ihtiyaç duyuyorum. Sanırım örnek bir öğrenci olmam gerekecek.

Vakıftaki görevinden, ne kadar süredir burada çalıştığından ve Amanita excandescos ve nörolojide kaydettikleri güncel ilerlemelerden bahsetmeye başlıyor.

"Hepinizin bildiği gibi," diye devam ediyor arkamızdaki duvarda bir boşluğa odaklanarak, "çeşitli N-metil-D-aspartat reseptör antagonistleri felç ve travmatik beyin hasarlarını durdurabildi. Amanita excandescos'yu keşfettiğimizde, Hericium erinaceus ile benzer özelliklere sahip olduğunu gördük. Uygun sıralama ile, NGF sentezinin uyarıcıları olarak biyolojik aktiviteler gösteren sitatin diterpenoidleri izole edebildik. İlk başta sıçanlarda, ama sonunda domuz ve keçilerde."

Daha sonra bize excandescos'nun aslan yelesinin geçemediği kan-beyin bariyerini geçebildiğini nasıl keşfettiklerini ve yaptıkları araştırmanın bunun üzerine inşa edildiğini, mantarlarının basit takviyelerinin beyindeki iltihabı tersine çevirmeye veya önlemeye başlayıp başlayamayacağını anlamaya çalıştıklarını anlatmaya devam ediyor.

Dr. Wu aniden susar. Yere bakıyor ve alt dudağı titremeye başlıyor. "Sonra biz..." diye başlıyor, sesi çatlıyor. "Sonra Madrona Pharmaceuticals fonları ve ekipmanları getirdi..."

Elleriyle yüzünü kapatıyor.

Sınıftaki herkes ne yapacağını bilemez bir halde birbirlerine bakar.

Dr. Wu başını kaldırıyor, gözlüklerinin altından gözyaşları akıyor. "Üzgünüm, bunu yapamam."

Dönüyor ve kapıyı arkasından çarparak aceleyle sınıftan çıkıyor.

Ne oluyor lan?

"Bu da neydi böyle?" Lauren sorar. "Olamaz. Sence bir kocası var mıydı ve şimdi kocası öldü mü?"

Ama onu zar zor dinliyorum.

Clayton'a bakıyorum.

Bana gülümsüyor.

Midem sıkışıyor.

Lauren'a "Gidelim," diyorum ve hemen ayağa kalkıp odadan çıkıyorum. "Sınıf dağıldı."

"Ya geri gelirse?" diye soruyor, hemen arkamda olmasına rağmen. Sınıfın geri kalanı da aynı şeyi yapmaya karar veriyor, biz dışarı çıkarken dallanıp budaklanıyorlar.

"O zaman bizi nerede bulacaklarını bilirler," diyorum ona. "Çok uzağa gidebileceğimizi sanmıyorum."

"Sahilde taş sektirmek ister misin?" Munawar soruyor.

"Neyiz biz, on iki mi?" Rav gülüyor.

"Bana uyar," diyorum. O laboratuvardan, Dr. Wu'nun çöküşünden ve Clayton'ın lanet olası tuhaf hislerinden uzak olmak için her şeyi yaparım.

Sol taraftaki patikayı takip ederek çalıların arasından geçiyoruz ve sahile varana kadar engebeli toprak yamaçtan aşağı iniyoruz. Lauren'ın yanında bir kütüğün üzerine oturup Rav ve Munawar'ın taşları sektirmeye çalışmasını izliyorum, ikisi de başarısız oluyor. Taşlar bir gümbürtüyle batıyor.

"Başın nasıl?" Lauren soruyor.

"Sorun yok," diyorum ona. "Sadece dokunmak acı veriyor."

Gözlerinde sinsi bir bakışla daha yakına eğiliyor. "Rav ikinizin çok yakın görüldüğünüzü söyledi. Sen ve Profesör Kincaid. Bilirsiniz, düştüğünüz zaman."

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece benim için endişeleniyordu."

"Uh-huh," diyor. "Benim gördüğümü gördüğünü sanmıyorum." "Görünüşe göre değil," diyorum. Sormamak için dudağımı ısırıyorum

Ne olduğunu. Ama işe yaramıyor. "Ne görüyorsun?"

UVIC kapüşonunun fermuarıyla oynuyor. "Oh, sadece sürekli sana bakıyor. Sana bakıyor. Sen bakmadığında bile. Özellikle de sen bakmıyorken."

Kalbim küt küt atıyor ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. "Gerçekten mi? Fark etmemiştim. Hep böyle gergin bir bakışı var, biliyor musun?"

"Evet. Bu bakışın sebebi sensin. Ben onunla konuşurken öyle bakmadığı kesin."

Tırnaklarıma bakıyorum. "Büyüleyici olduğumu söyledi," diye itiraf ediyorum, biraz utanmış hissederek. "Yine de seanslarımız sırasında söylediklerini tekrarlamam gerektiğinden emin değilim."

"Bebğim, Lauren'a her şeyi anlatıyorsun," diyor ve ağrıyan omzumu sıkıyor.

"Ah!" Rav ve Munawar'ın taş sektirmeyi bırakmasına yetecek kadar bağıriyorum.

"Ne? Özür dilerim. Seni incitmek istememiştim," diyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, gerçek dilimin ucunda. Sır verme ihtiyacı çok büyük.

"Dün bana tetanos ve kuduz aşısı yaptılar," diye fısıldıyorum. "O koluma. Hâlâ çok ağrıyor."

Rav ve Munawar önümüzde durdular, avuçlarında yassı taşlar vardı.

"Kafanı vurduğun için mi?" Rav soruyor, kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

"Hayır." Derin bir nefes alıyorum. "Size bir şey söyleyeceğim ve tıpkı Kincaid ve Everly'nin yaptığı gibi deli olduğumu düşüneceksiniz ama sanırım siz benim arkadaşlarımsınız."

Munawar boştaki eliyle gömleğin eteklerini kaldırarak, "Sırtımdaki bu gömleği yine de sana veririm," diyor.

"Biz senin arkadaşınız," diyor Lauren yalvarırcasına, bir tutam saçını kulaklarının arkasına sıkıştırırken, yeşil gözleri

Ciddi. "Bize anlatabilirsin."

Rav ve Munawar'a bakıyorum, onlar da başlarını sallıyorlar. Kincaid'in bir şey söylememi istemediğini biliyorum ama yine de bana inanmıyorsa ne zararı var?

"Lütfen, bilirsiniz, saçmaladığımı düşünüyorsanız benimle konuşmayı kesmeyin," diyorum onlara. "Böyle bir yerde bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Söz veriyoruz," diyor Munawar.

Ben de bir adım attım ve onlara dün olanları anlattım, Clayton'la başlayıp ölümsüz kurdun ormana doğru süzülmesiyle bitenleri.

"O zaman Profesör Kincaid neden bize yalan söyledi?" Rav soruyor. "Sadece başınızı çarptığınızı söyledi. Ama vurmadığınızı biliyordum. Sesiniz saldırıya uğramış gibi geliyordu."

"Bilmiyorum. Sanırım etrafta kuduz bir kurt varsa paniğe kapılmanızı istemedi, özellikle de diğerlerinden izole edilmiş küçük bir grup olduğumuz için."

Lauren, "Bana gerçekten de kuduzmuş gibi geldi," diyor. "O kadar kuduzdu ki hastalık onu hayatta tutuyor olabilir."

"Ayrıca," diyor Rav yavaşça. "Hepimizin düşündüğü şeyi sen de düşünmüyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum ona. "Ne düşünüyorsun?"

"Sadece ben mi? Tamam, Amanita excandescio. Mantarlar. Bu meşhur mantarın buradaki vahşi yaşam tarafından yutulmuş olması mümkün mü? Ophiocordyceps unilateralis'in bazı karıncaları etkilediğini artık hepimiz biliyoruz. Ya kurtların içindeyse? Ya bu mantar türü zombi karıncalar yerine zombi kurtlar yaratabiliyorsa?"

"Düşündüğüm bu değildi," diyor Lauren, tiksintiyle dudağını kıvrarak.

"Evet, ben de öyle," diyorum. Mantarlar, kurtlar veya bizim gibi sıcakkanlı memelilerde bulunan yüksek sıcaklıklarda hayatta kalamazlar. İnsanların aslında bize özgü yüksek vücut sıcaklığına sahip olmak için evrimleştiğine dair teoriler var.

Amaç. Ayrıca, bu mantar bu şekilde yayılmıyor.

Munawar ona "Sanırım The Last of Us'ın çok fazla bölümünü izlemiştir" diyor.

"Video oyunu mu?" Ben soruyorum. "TV şovu mu yaptılar?"

"Görmedin mi?" Munawar inanamayarak soruyor. "Her Tek bir mikoloji öğrencisi bile dizinin müptelası oldu. Pedro Pascal? Alo?"

Rav onun bacağına tekme atarken Lauren, "Munawar," diye tersliyor. "Görevinin başında kal, tamam mı?"

Yüzü düşüyor, üzgün. "Özür dilerim."

"Bu sadece bir fikir," diyor Rav hemen. "Teorilerimiz olmalı, değil mi?"

Başımı ellerimin arasına alarak iç geçiriyorum. Sabah olmasına rağmen kolayca yatağıma geri dönebilirim. "Bilmiyorum. Belki de stresliydim ve halüsinasyon görüyordum. Bu ilk kez olmadı."

Herkes sessizliğe büründü. Onlara bakıyorum, gözleri acıma ile dolu.

"Sık sık halüsinasyon görür müsün?" Lauren sessizce soruyor.

"Hayır," diyorum, yalan söyleyip söylemediğimden emin olamadan. "Sadece dün, birinin adımı söylediğini duyduğumu sandım."

"İyi uyuyamadığını söyleyebilirim," diyor ve dizimi okşuyor. "En azından daha fazla yiyorsun. Belki de rahatlamak için bir güne ihtiyacın vardır. Onlara akıl sağlığı molasına ihtiyacın olduğunu söyle. Seni anlayacaklardır."

"Daha bir hafta bile olmadı," diye alay ediyorum. "Önümde on beş hafta daha var."

"O halde kendinizi toparlamak için harika bir zaman. Önümüzde uzun bir yaz var."

Geldiğimden beri ilk kez, burada geçirdiğimiz sürenin ağırlığını hissediyorum.

Boğucu gelmeye başladı.

BÖLÜM 12

Uyan, Sydney.

Gözlerim karanlık bir odaya açılıyor.

Kim söyledi bunu? Rüyamda mı gördüm?

Kalbim zaten hızlı atıyor, kan kulaklarımda gümbürdüyor ve yorganı göğsüme doğru tutup beynimi tekrar çalıştırmaya çalışırken titrek bir nefes alıyorum.

Oda buz gibi. Nefes verirken nefesimi görebiliyorum. Şimdiye kadar geceler rahat geçti ama bu gece kaloriferin açık olup olmadığını bile merak ediyorum. Belki de güç tasarrufu için geceleri ısı pompasını kapatıyorlardır ve ben bunu ilk kez fark ediyorum. Bununla birlikte, gün ılık ve güneşliydi, nihayet yaz geliyormuş gibi hissediyordum.

Dr. Wu'nun arızasından sonra sahilde kaldık, hepimiz sonunda bir taş atlama yarışması yaptık ve öğle yemeği gelene kadar havanın tadını çıkardık ve sonra Nick ile bir başka "yiyecek arama" gezisinin zamanı geldi. Akça ağaçlardan liken örnekleri alarak batıya doğru giden ağaç kesme yoluna girdik. Nick bize Dr. Wu'nun şu anda çok kişisel bir şey yaşadığını, bir arkadaşını kaybettiğini ve gelecek hafta Everly'nin onun yerini alacağını söyledi.

Akşam yemeğinde iştahım yerindeydi ve her zamanki gibi erken yatmadan önce ızgara somon balığı ve kızarmış sebzelerin tadını çıkarabildim, ancak günlüğüme yazmayı da ihmal etmedim.

Tekrar uyuyabileceğimi umarak iç çekiyorum ve ağrıyan kolumun üzerine yatmamaya dikkat ederek yastığıma daha da yerleşiyorum. Beni uykumdan çekip çıkaran bir şey duyduğumda tekrar uykuya dalmanın ağırlıksızlığını hissediyorum.

Kapımın dışında yüksek bir inilti. Döşeme tahtaları.

"Siktir," diye fısıldıyorum kendi kendime, bedenim hareketsizleşiyor. Yine mi bu?

Kapıya bakmak için başımı eğiyorum.

Çerçevenin altındaki ışık loş, garip bir beyaz parıltı.

Koridorda duran iki ayaklı bir gölge var.

Keskin bir nefes alıyorum. Soğuk hava göğsümde katılaşıyor, korku sanki iliklerimde bir yuva kurmaya çalışıyormuş gibi kemiklerime yerleşiyor.

Ne oluyor lan?

Lütfen bu bir öğrenci olsun, diye düşünmeden edemiyorum. Clayton bile iyi olurdu.

Aklımın neden doğaüstü olaylara kaydığını bilmiyorum ama bunun gibi gıcırdayan eski bir kulübe ve ormanda zombi kurtlar olunca böyle bir şey kaçınılmaz oluyor.

Kişi hareket ediyor, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor ve bununla ilgili bir şey hem endişeli olduğunu düşündürüyor hem de hayalet olmadığını düşündürüyor.

Sonra hareket ederler, koridorda yürürken döşeme tahtaları gıcırda.

Yerinde kal, dedim kendime.

Bırak
gitsinler.

Ayağa
kalkmayın.

Yine de ayağa kalkıyorum, sanki kanım metalle kalınlaşmış ve dışarıda biri dev bir mıknatıs kullanıyormuş gibi. Terliklerimi giyiyorum, bornozumu alıp soğuğa karşı sıkıyorum, sonra kapıya gidiyorum.

Dinlemek istemiyorum; lütfen tıslayan o korkunç insanlık dışı sesi duymak istemiyorum. Zaten bir kurdun konuştuğunu duydum.

-Bu kadarı yeterliydi.

Beni serbest bırak, demişti.

Kincaid, Everly ve diğerleriyle olanlar hakkında konuşurken atladığım tek kısım buydu. O kısmı bilmelerine gerek yoktu.

Onun yerine kapının kilidini açtım, elimi tokmağa koydum ve çekerek açtım.

Koridor normalden daha karanlık. Duvar boyunca aralıklarla parlayan aplikler yerine, koridorun ortasında tek bir ışık var ve diğer her şeyi gölgede bırakıyor.

Koridorun sonunda bulanık bir insan, beyaz gecelikli bir kız, duş odasında kaybolurken uzun siyah saçları parlıyor.

Gözlerimi karanlığa alıştırmaya çalışarak bir süre ona bakıyorum. Natasha olabilirdi -saçları benziyordu- ama yürüyüşünde, kendini tutuşunda sinir bozucu bir şeyler vardı...

Kırılmış.

Orada durup duş odasının kapısını kapatmasını bekliyorum.

Ama yapmıyor. Kısmen açık kalıyor, içini görebileceğim kadar. Ya da yeterince ışık olsaydı görebilirdim. Siyahtan daha siyah, sadece gölgeler değil, bir boşluk gibi.

Ve pansiyon o kadar sessiz ki sanki benimle birlikte nefesini tutuyor. Başka kimseyi duyamıyorum, kimse horlamıyor ya da uykusunda dönmüyor, duş sesi ya da odada soyunan biri yok.

Neler oluyor?

Kendimi gıcırdayan döşeme tahtalarından kaçınmaya çalışarak terliklerimle koridorda ilerlerken buluyorum. Işığın yanından geçerken bunun bir gece lambası olduğunu fark ediyorum, elektrik kesilirse yanacak bir ışık.

Koridorun sonuna yaklaştığımda nihayet bir ses duyuyorum.

Duştan geliyor. Hışırtılı
bir ses... Hışırtılı nefes
alma.

Kapının hemen dışında duruyorum, aıpmaya korkuyorum, iyi olup olmadıklarını, yardıma ihtiyaıları olup olmadığını sormaya korkuyorum. Göğsüm daralmış gibi hissediyorum, sanki kalbimi sıkıyor ve gittikıe küıültüyor, kaıpmaya ıalıştıkıa ritmi düzensizleşiyor.

Elimi uzattım. Titriyor.

Soğuk hava omurgamdan aşağı nefes alıyor, tenim tüylerim diken diken oluyor.

Düğmeyi
tutuyorum. Geri
ıekiyorum.

Uıuruma, ölüm ve sonsuzluktan başka hiıbir şeyin olmadığı kara bir boşluğa bakıyorum. Duşta kimse yok ve korkarım hiıbir yerde canlı kimse kalmadı. Sadece ben ve beni bütünüyü yutan bu hiı bitmeyen karanlık var. Tekke beni canlı canlı yiyor.

Gıcırtı.

Arkamda.

Koridorun sonundaki kapımın kapandığını görmek için dönüyorum.

Ne oluyor lan?

Koridordan ııkıp kapıma koştum ve kolu tuttum.

Dönmüyor. Aıamıyorum. Defalarca salladım ama kıpırdamıyor.

Anahtarı diğeri taraftaki kilitte tuttum ve şimdi ıeride biri var ve beni ıeri almıyor.

Kahretsin, şimdi ıeri girmek bile istemiyorum.

Anahtar deliğinden bak, sanırım.

Ama bunu yaptığımı hayal edebiliyorum. Eğılip anahtar deliğinden baktığımı ve o kurdun beyaz gözünün bana baktığını hayal ediyorum.

Geri çekiliyorum. Lauren ya da Rav'dan yardım isteyebilirdim ama onlar ne yapardı ki? David Chen'i bulup diğer anahtarı almalıyım.

Everly ile konuşmaya karar verdim. Gecenin bir yarısı bile olsa konuşmak için evine gelmemi söyledi.

Hızla merdivenlerden inip gecenin karanlığına doğru koşuyorum.

Sis yoğun, ayı gizliyor ve tahta kaldırım boyunca acele ediyorum, nemli tahtalarda kaymamaya dikkat ediyorum, terliklerimin tabanı yok. Bornozumu kendime doğru çekiyorum, soğuk ve nemli hava tenimi ısıyor. Oradaki buradaki birkaç ışık dışında her yer karanlık, su obsidyen camı kadar pürüzsüz ve karanlık.

Everly'nin kulübesine varıyorum ve kapısının önünde duruyorum. Onu uyandırmak istemiyorum, özellikle de dün zaten benimle uğraşmak zorunda kaldığı için, ama başka seçeneğim yok.

Parmaklarım soğuktan acıyor, hızlıca vuruyorum. Tanrım, Mayıs ayındayız. Buranın ılıman olması gerekiyordu. Neden bu kadar soğuk?

Pencerelerden bir el fenerinin ışığının düzensiz bir şekilde hareket ettiğini görüyorum ve sonra kapı açılıyor, Everly elinde fenerle diğer tarafta, ipek pijamalar giymiş, uyku maskesini alnına bastırılmış.

"Sydney. Ne oldu? İyi misin?"

Dışarı çıkıyor ve başıma uzanıyor, sanki tekrar vurmuşum gibi başımı okşuyor.

"Odamda biri var," diyorum ona. "Kapımın dışında birinin sesini duydum. Koridorun aşağısını araştırmaya gittim, ama sanırım bu bir numara ya da başka bir şeydi çünkü odama girdiler ve kapımı kilitlediler. İçeri giremiyorum ve anahtar içeride."

Kaşlarını çatıyor. "Biri sana şaka mı yapıyor?"

Umarım bu bir şakadır.

"Bahsettiğin çürük elmalardan biri." El fenerine bakıyorum. "Her yerde elektrikler kesik mi?"

"Jeneratör çalışmıyor," diyor. "Sadece birkaç saatliğine."

"Neden?"

"Rutin," diyor elimi tutarak. "Al, donuyor olmalısın. İçeri gel, birkaç mum yakayım."

Beni içeri çekip kapıyı kapatıyor, sonra karanlık odada bir kanepeye götürüp bacaklarıma bir battaniye örtüyor. "Isın ve burada bekle. Gidip David'i uyandıracam ve yedek anahtarı alacağım, sonra hep birlikte oraya gidebiliriz."

Sehpanın üzerindeki mumun yanına gider, bir paket kibrit alır ve yakar. Sonra paltosunu ve kürklü botlarını giyiyor. "Hemen döneceğim."

El feneri kaybolmadan önce pencerenin dışındaki ağaçlarda parlayarak oradan ayrılır.

Everly'nin oturma odasına bakıyorum. Burası en azından kulübede olduğundan çok daha sıcak. Titrek mum ışığında, portakal ve karanfil gibi kokan Noel kokusunda, modern mobilyaları ve duvarlardaki süslü sanat eserlerini seçiyorum. Diğerleri gibi küçük bir kulübe olabilir ama buradaki her şeyin binlerce dolara mal olduğundan hiç şüphem yok.

"Merhaba."

Koltuğumda zıpladım ve bir çığlık attım.

Bir adam odaya giriyor, pazen bornozunu üzerine geçiriyor.

Herhangi bir adam değil, Michael Peterson, Everly'nin kocası. Onu tanımam biraz zaman aldı. Onu ilk günden beri görmemiştim.

"Çok özür dilerim, misafirimiz olduğunu bilmiyordum," diyor monoton bir sesle. "Everly nerede?"

"Odamda kilitli kaldım. David'i almaya gitti." Elim uzattım. "Ben Sydney."

"Sydney," diyor yavaşça, sanki kelimenin tadını çıkarıyormuş gibi, gözleri her zamanki gibi soğuk olsa da, belirgin kaşları en derin gölgeleri yaratıyor. Yanıma geliyor ve tam önümde, yüksekçe bir yerde duruyor. "Evet, Everly'nin senden bahsettiğini hatırlıyorum."

Elimi sıkıyor.

Beceriksizce geri alıyorum, yanaklarım sıcak. "İyi şeyler, umarım."

"Evet, evet, çok iyi şeyler." Karşımdaki deri koltuğa oturdu. "Söyle bana Sydney, nasılsın?"

"Odamda kilitli kaldığım için gecenin bir yarısı Dr. Johnstone'u ve kocasını rahatsız etmek zorunda kalmam dışında mı? Ben iyiyim."

"Oh, benim için endişelenme," diyor. "Nadiren uyurum. Akıl işte, bilirsin." Yan tarafına dokunuyor. "Durmuyor."

"Seni bu konuda anlıyorum."

Bana küçük bir gülümseme veriyor ama bu beni sadece tedirgin ediyor. Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğiliyor ve bana bakıyor. Başka bir şey söylemiyor, sadece bakıyor.

Ve ben, şey, hiç bir zaman içinden çıkamayacağım bir sessizlikle karşılaşmadım.

"Eviniz gerçekten çok güzelmiş," diyorum, etrafıma bakıyorum ama aslında hiçbir şey göremiyorum. Hâlâ bana bakıyor ve bu beni tedirgin etmeye başlıyor. Everly ne zaman dönecek?

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?" Sormuş olmak için soruyorum. "Başka bir yerde normal bir evin var mı? Olduğunu tahmin ediyorum."

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, kaşlarını kaldırmış. "Karım kadar sık burada değilim. Önemli bir iş olduğunda buradayım. Aksi takdirde beni Carmel'de bulursunuz. Deniz kıyısındaki Carmel. Hiç gittiniz mi?"

"Hayır," dedim ona.

"Ama sen bir Kuzey Kaliforniya kızıydın. Bu beni şaşırttı."

Nereli olduğumu nereden biliyordu? Sanırım Everly ona söyledi.

"Carmel zengin bir bölge. Ben fakir büyüdüm," diyorum açıkça, sırf onun biraz kıvrandığını görmek için.

O böyle bir şey yapmaz. "Öyle mi? Bu ne büyük bir trajedi."

Garip bir şekilde omuz silkiyorum. "O kadar da kötü değildi. İyi bir büyükannem vardı."

"Ve denizde ölen baban," diyor iç çekerek.

Kaslarım gerildi. Ona sert bir bakış attım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Her öğrenci hakkında her şeyi bilirim." Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Beynimde o kadar çok bilgi var ki, bazen yıllar içinde kimin kim olduğunu karıştırıyorum. Ama evet, Sydney Denik, Sydney Denik hakkında her şeyi biliyorum. Çok fazla korkunç kayıp. Ölümün neden sana bu kadar takıldığını merak ediyor olmalısın."

Tamam, Everly'nin geri gelmesine gerçekten ihtiyacım var.

"Bunu sadece kötü şansa bağlıyorum," diyorum, sesimin tonu onu konuşmayı kesmesi için uyarıyor.

Kıkırdıyor. Boş bir ses. "Anlıyorum. Anlıyorum. Kötü şans. Buna katılabilirim. Sen kötü şans getiren bir kadınsın. Ama aynı zamanda bir mucizesin. Buradasın. Vakfı en ham haliyle deneyimleyebilen az sayıdaki kişiden birisin. Perdenin arkasına bir bakış atacaksın, kadife ipin ötesine geçeceksin. Gelecek yıllar için bir örnek oluşturacaksın."

"Neyin örneği?" Ben soruyorum.

Ama o bana sadece sırtıyor, dişleri bembeyaz, gözleri korkunç derecede kaba.

Bu adamla yalnız kalmak istemiyorum.

Aniden kapı açılır ve Everly yanında David Chen ile içeri girer.

"Sydney," diyor David, ayağa fırladığımda, gittiğim için çok mutluyum. "Everly bana ne olduğunu anlattı. Biz de gidip senin için kontrol ettik. Odanda kimse yoktu."

Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır. Vardı. Olduğunu biliyorum. İçeri giremedim!"

Everly anahtarı elime tutuşturarak, "Sana inanıyoruz," diyor. "Sanırım birileri şaka yapıyordu. Ama öğrenileceklerini biliyorlardı. İçeri giremeden gittiler."

sorun." Sesini alçaltarak bana bakıyor. "Kim olabileceğini biliyor musun?"

Ona Clayton olduğunu söylemek istiyorum ve Kincaid'le olan seansımdan sonra benden bunu söylememi beklediğini hissediyorum. Ama o mu değil mi bilmiyorum. Zaten o kadar dengesiz ki, eğer o değilse onu bu işe bulaştırmak istemiyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum ona. Bana inanmadığını söyleyebilirim.

"Zararsız bir eşek şakasına benziyordu," diyor Michael. "Her şeyin halledilmiş olmasına sevindim. Şimdi yatmaya gidiyorum. Tanıştığımıza memnun oldum, Syd."

O uzaklaşıyor, ben de David ve Everly'ye bakıyorum. "Yani orada gerçekten kimse yok muydu?"

Köşede durup duvara bakan Blair Cadısı tarzı bir hayalet yok mu?

"Hayır," diyor David. "Ve anahtar kilidin içindeydi, içerideydi ama çevrilmemişti. Öğrenciler bazen eşek şakası yaparlar ama bunun neden üzücü olduğunu anlayabiliyorum."

"Hadi, seni geri götürüyüm," diyor Everly ve beni kapıya doğru yönlendiriyor.

Sisin içine adım atıyoruz, David jeneratörleri kontrol etmek için yanımızdan ayrılıyor. Everly yürürken pek konuşmuyor, beni tahta kaldırım yerine kulübenin arkasındaki ağaçlarla kaplı patikadan götürürken çam iğneleri ayaklarımızın altında çıtırdıyor.

"Uyandırdığım için özür dilerim," diyorum ona.

Bana karanlıkta zorlukla görülebilen yumuşak bir gülümseme fırlatıyor. "Sana söylemiştim. Gece ya da gündüz. Söylediğine sevindim, yoksa koridorda uyuyor olacaktın. Ya da daha kötüsü, bir öğrenci arkadaşınla kavgaya ederdin. Buradayken ihtiyacın olan son şey bu."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve başımı sallıyorum.

"Evet."

"Ben de zaten seninle konuşmak istiyordum," diyor. "Oh, ne hakkında?"

"Stanford'dan bir telefon aldım."

Olduğum yerde durdum.
O durup bana bakarken ben sadece ona
bakabiliyorum. Kurnaz bir gülümseme. "Seni sinsi
küçük kaltak."

BÖLÜM 13

YUTKUNUYORUM.

Everly gülüyor. "Kaltağı bir iltifat olarak söylüyorum, yine de kesinlikle sinsisin. Bursunu kaybettiğine ve yine de birilerinin fark edip etmeyeceğini görmek için Kanada'ya kadar uçmaya karar verdiğine inanamıyorum. Çok yüzsüzsün."

Sikeyim. Siktir, siktir, siktir.

Orman bir kara deliğe dönüşmüş gibi hissediyorum ve batıyorum, çıkmanın bir yolu yok.

"Tanrım, Syd," dedi bana. "Kesinlikle dehşete düşmüş görünüyorsun. Hadi ama. Dalga geçmeye iznim var. Madrona'da çalışmaya ne kadar bağlı olduğunu kesinlikle kanıtladın."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Söyleyebildiğim tek şey bu.

"Üzülme," diyor. "Bunu söylememeliydim. Özrünüz gerekli ve takdire şayan. Ama artık bitti. Hadi, seni içeri götürelim."

Elimi tutuyor ve beni kulübenin etrafında, Kincaid'i her zaman ayakta gördüğüm sedirin yanından geçiriyor. Pencereye bakıyorum, ben oradayken ne gördüğünü merak ediyorum. Odamın ışığı yanıyor, bu da beni net bir şekilde görebildiği anlamına geliyor.

Eve gönderilmek üzere olduğunuzu düşünürsek, düşünmek için garip bir şey.

Everly'yi kulübeye kadar takip ediyorum, ama üst kata çıkmak yerine beni ocağa en yakın, alevleri kısık kanepeye götürüyor. "Gel, otur. Ben ateşi yakacağım."

Gidip sepetten birkaç kütük alıyor ve içine atıyor. Çıtırtılar ve patlamalar, közler ve kıvılcımlar. Sonra sıcak su sebiline doğru yürüyor ve bir fincan alıp içine bir poşet çay atıyor ve dolduruyor.

Gözlerimi ateşe dikip alevlerin yükselişini izliyorum ve midemin bulandığını hissediyorum. Tam burada yere yığılmak, bir topun içine girip kaybolmak istiyorum.

Everly çayla yanıma geliyor ve bardağı bana uzatıyor. "Papatya çayı. Tüm bu kargaşadan sonra uyumana yardımcı olur ve seni ısıtır."

Soğuk parmaklarımı etrafına doluyorum. "Teşekkür ederim," diyorum sessizce.

"Biliyor musun, bence bursunu ellerinden almaları çok saçma. Sen yanlış bir şey yapmadın. Yanlış yapan o."

Gözlerimi kapatarak irkildim. "Harika. Her şeyi biliyorsun." "Sydney. Olur böyle şeyler," diyor, yanıma oturuyor ve

elini dizime koydu. "Demek profesörünüzle bir ilişkiniz vardı. Sen ilk değilsin."

Ona acı dolu bir bakış attım. "Evli olduğumu bilmiyordum. Hiç yüzük takmadı, karısından ya da başka birinden hiç bahsetmedi. İhmal ederek yalan söyledi."

"Erkekler yalan söyler," diyor basitçe. "Özellikle de güç sahibi erkekler.

Sizi gazla aydınlatıyorlar."

Kesinlikle öyle. Profesör Edwards'ın kızı ikimizi öğrendi. Instagram hesabımdan bana annesi ve babası hakkındaki gerçekleri anlatan tehditkâr bir mesaj gönderdi ve bu da beni çılgına çevirdi. Çok fazla içtim ve sonra gerçek adresini öğrendim ve onunla yüzleşmek için oraya gittim. Kapıyı o açtı ve ben de ona kitaptaki her ismi söyledim.

O kadar sarhoştum ki pek bir şey anlamıyordum. Kızı arkasında durmuş, her şeyi telefonuna kaydediyordu. Çerçeveleme şekline bakılırsa, sarhoş ve saplantılı bir sapığa dönüşmüştüm.

Tek kurtarıcı lütuf, okulun resmi olarak yıl boyunca bitmiş olmasıydı, bu yüzden kimya sınıfımda onunla yüzleşmek için kampüse dönmek zorunda kalmadım ya da diğer öğrencilerimin bakışlarını görmek zorunda kalmadım çünkü videonun viral olduğunu biliyorum. Dışarıda kalırsam tüm bunlardan yara almadan kurtulabileceğimi düşündüm.

Sonra okul aradı. Ve hepsi bu kadar.

"Gerçekten üzgünüm," diyorum tekrar, utancım ateş kadar sıcak. "Buraya gelmemeliydim. Sana haber vermeliydim. Beni buraya kadar sebepsiz yere getirdin. Numara yaptığım için özür dilerim. Ben sadece... korkmuştum. Bu bir mazeret değil ama gidecek başka yerim yoktu. Her şeyimi kaybettim ve-"

"Syd," diyor sertçe, gözleri nazik olsa da. "Sorun yok. Anlıyorum. Daha önce de söylediğim gibi, cesaretin var ve bu gerçekten takdire şayan bir özellik. Bu cesareti gösterir. Bu riski gösterir. Bu, diğer insanların yapmak istemediği şeyleri yapmaya istekli olduğunuzu gösterir. İlerlemek için yalan söylemeye ve hile yapmaya hazırsınız. Hırsınız bu kadar güçlü ve dahileri yaratan da hırdır."

Çayıma bakıyorum, diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum, eve gitmen gerektiğini söylediği kısmı.

"Herkes biliyor mu?" Uysalca sordum. "Kincaid biliyor mu?" "Evet," diyor. "Tüm personel bunu biliyor." Duraksıyor,

ve ona bakmaya cesaret edemiyorum. "Wes'in ne düşündüğünü gerçekten önemsiyorsun, değil mi?"

Buna cevap vermeyeceğim. Yüzümü olabildiğince boş bırakıyorum, maskemi sıkı tutuyorum. İhtiyacım olan en son şey, Profesör Edwards'la ilgilendiğim gibi Kincaid'le de ilgilendiğimi düşünmesi. Tabii ki bir tipim var. Yaşlı bir adam, zeki, alanında başarılı, yatakta baskın, iplere, kırbaçlara ve

biraz eski moda aşâğılama ve övgü sapkınlığı. Ama Kincaid rüyalarımnda sadece ikincisi.

"Kimsenin hakkımda kötü düşünmesini istemiyorum," diyorum sonunda, sesim sabit.

"Öyle değil," diyor. "Hepsi benim gibi hissediyor." Derin bir nefes veriyorum ve çayımnda bir yudum alıyorum. Çok sıcak. "Öyleyse Vedalaşmak için zamanım var, yoksa Amani gibi beni de ertesi sabah ilk uçakla mı göndereceksiniz?"

Yanımda geriliyor ve ona baktığımda kaşlarını çatıyor. "Hayır." Sonra başını sallıyor. "Hayır. Seni geri göndermeyeceğiz, Syd. Burada kalacaksın."

Gözlerim açılıyor, göğsümde bir umut titreşimi beliriyor. "Ciddi misin sen?" Başını sallıyor. "Ama neden?"

"Sana az önce söylediğim her şey yüzünden. Hırsın. Hâlâ hırslısın, değil mi? Hâlâ kendini kanıtlamaya, kendini vakfa adamaya, dünyada iz bırakmaya hazırsın, değil mi?"

"Evet?"

"Sana inanmıyorum. Bir kez daha hissederek."

"Evet!" Şimdi daha yüksek sesle söylüyorum.

"Aferin kızıma," diyerek övgü ihtiyacımı harekete geçiriyor. "Şimdi çayını bitir ve ısın. Elektrik yakında gelir. Ben eve dönüp biraz uyuyacağım. Sana da tavsiye ederim."

"Tamam," diyorum. Gerçi yatağıma dönmektense ortak salondaki kanepede uyuyakalmayı tercih ederim sanırım. "Teşekkür ederim."

Ayağa kalkıyor ve bana bakıyor, sonra uzanıp yüzümdeki bir tutam saçını fırçalıyor. "Ne güzel saçların var," diyor. "Sarışıklık sana çok yakışıyor."

Kızarmamaya ve iltifatını reddetmemeye çalışıyorum. "Teşekkür ederim."

"Unutma, artık ailedensin," diyor doğrulurken. "Sen Madrona'nın bir parçasısın. Eğer burayla bir anlaşmazlık yaşarsan, kendine şunu söylemelisin: Locayı değiştirmeye çalışma, bırak loca seni değiştirsin."

Sonra bana tatlı bir gülümseme veriyor ve çekip gidiyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve beni çıtırdayan ateşle baş başa bırakıyor.

Rahatlama bir anda vücuduma yayılıyor ve neredeyse kanepenin içinde eriyorum.

Ben yaptım.

Gerçek sonunda ortaya çıktı.

Artık saklanmak ya da endişelenmek zorunda değilim.

Güvendesin, diyorum kendime. En kötüsü bitti ve sen hayatta kaldın.

Ama neden yalan söylüyormuşum gibi geliyor?

"Tanrım, Sydney, iyi misin?"

Bir el omzumu şiddetle sarsarak irkilmeme neden oluyor.

Gözlerimi açıyorum ve bana bakan Michelle'e dik dik bakıyorum, gözleri korkudan çıldırmış, dudakları şok edici bir pembe. Oda aydınlıktı ve gözlerimi kırıştırdım.

"Ben iyiyim," diyorum inleyerek ve doğruluyorum. Yere bakıyorum ve vücudumun üzerine örtülmüş, köşesine yıldız sembolü dikilmiş polar bir battaniye görüyorum, ama Everly'nin üzerime bir tane koyduğunu hatırlamıyorum.

"David'i çağırmalı mıyım? Ya da Everly'yi? Senin kafan mı?" Michelle ellerini kuş gibi çırpıyor.

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum. "Lütfen. Dün gece Everly ile birlikteydim. Burada uyumaya karar verdim. Burası... daha sıcaktı." Dün gece ne olduğunu bilmesine kesinlikle gerek yok.

"Oh," diyor elini göğsüne koyarak. "Ne kadar rahatladım." Sonra da resepsiyona doğru koşuşturmaya başladı.

Nefes veriyorum ve ahşap kirişlere bakıyorum, yukarıdan ayak sesleri ve kapıların kapandığını duyuyorum. Burada güneş çok erken kalkıyor ve çoktan pencerelerden içeri girerek toz zerreciklerini dans ettiriyor. Odama gitme fikri dün gece imkânsız görünüyordu ama gün ışığında, öğrenciler uyanmaya başlamışken artık o kadar da korkmuyorum.

Kalkıp battaniyeyi katlıyorum, elektrikler tekrar kesilir ve sıcaklığa ihtiyacım olursa diye yanıma alıp yukarı çıkıyorum. Kapımın önünde durup tereddüt ediyorum. Yukarıda pencere yok ve koridor loş, yine de birinin çalar saatinin çaldığını duymak beni rahatlatıyor.

Anahtarı sokup hızla kapıyı açıyorum.

Her zamanki gibi görünüyor, örtüler yana itilmiş. Odama her kim girdiyse hiçbir şeye dokunmamış. Yine de emin olmak için yavaşça etrafta dolaşıyorum. Eğer kayıp Miss Piggy tişörtüm de ayakkabılarım gibi yeniden ortaya çıkarsa, bu gerçekten aklımı kaçırdığım anlamına gelir.

Ama ben göremiyorum. Banyoya, aynaya doğru yürüyorum ve kendime bakıyorum. Yüzüm bir hafta önceki kadar zayıf görünmüyor, ki bu iyi bir şey. Kendime daha çok benzemeye başlıyorum, Madrona'ya gelmeden önceki halime daha çok benziyorum.

Sloganları ne olursa olsun, locanın beni değiştirmesini istemiyorum. Sydney Denik olarak kalmak istiyorum, her ne kadar berbat bir kadın olsa da.

Görünüşe göre hayalet sorunu olan biri.

O şey bu olmalıydı, değil mi? Bir hayalet mi?

O kadını koridorda gördüğümü biliyorum.

Ama ya yapmadıysan? Düşünüyorum. Ya yaptığını düşündüysen? Ya Natasha'ysa ve onun yerine kendi odasına gittiye ve senin kafan karıştıysa? Ya Clayton senin odana girip seni dışarıda bıraktıysa? Ya kimse seni kilitlemediyse ve sen sadece kapıyı yanlış çektiysen ya da anahtarı kapıda bıraktığın için kapı bir şekilde kendi kendine yeniden kilitlendiyse?

Ya Kincaid'se?

Ne düşüneneğimi bilmiyorum ama en mantıklısı hayalet olmadığı, Natasha olduğu ve kendimi dışarıda bırakanın ben olduğum. En azından en mantıklısı bu. Ne de olsa kafamı çarptım. Belki de gecikmiş bir beyin sarsıntısı beynimi biraz bozmuştur.

Yırtık, esnek bir kot pantolon ve uzun ekose bir gömlek giyiyorum, saçlarımı bağıyorum ve yeterince erken olduğu için kahvaltıdan önce yürüyüşe çıkmaya karar veriyorum. Gece çok soğuk olduğu için puffer ceketimi alıp dışarı çıkıyorum.

Sabah hâlâ aydınlık, masmavi ve kuş sesleriyle dolu, güneş ışığı keşke güneş gözlüğü getirseydim dedirtiyor. Burada onlara neredeyse hiç ihtiyaç duymadım.

Açıklığı ve yüzüme vuran güneşi hissetmek için ağaç kesme yoluna çıkmaya karar veriyorum. Saatileme baktım. Yirmi dakika gidip sonra geri dönersem, kahvaltıya yetişmek için tam zamanında yetişmiş olacağım.

Yürüyüşün beşinci dakikasındayım, ceketimin fermuarını açacak kadar terliyorum, birden hava kararıyor.

Güneşin kaybolması gibi.

Yukarı baktığımda fırtına bulutlarını görüyorum, kabarık ve kömür kaplı, dünyayı koyu grinin bir tonuna dönüştürüyor. Daha önce gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ama sanki bir düğme kapanmış gibi hava kapandı.

Hava serinliyor ve titriyorum, ceketimin fermuarını tekrar çekiyorum ama beni daha sıcak tutmak için hiçbir şey yapmıyor.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Tüm bunlar korkunç derecede yanlış.

Ne olduğunu anlamaya çalışarak etrafıma bakıyorum.

Işık farklı. Sadece gri ve loş değil, ama... zayıf.

Yumruk yapıyorum, parmaklarım şimdiden uyuşmuş hissediyor. Ellerimi ağızıma götürüp nefes alıyorum, verdiğim nefes bulutlara dönüşüyor.

O zaman I duymak Kahkaha. Kimden
bir yerdeyukarı İleride, virajın etrafında.
"Merhaba!" Bağıyorum.
Kahkahalar yükseliyor. Bir kadın. Everly mi?
Bir adam da gülmeye başlıyor. Michael olabilir, ama onun
güldüğünü hayal edemiyorum.
Daha hızlı yürümeye başlıyorum ve sonra koşuyorum,
durana kadar virajın etrafında koşuyorum.
Orada kimse yok.
Kahkahalar kesildi.
Yol, başka bir köşeden aşağı doğru kıvrılmadan önce bir
süre boş bir düzlüktür.
O köşede, sedir ve baldıran ağaçlarının arasında yalnız bir
akçaağaç bulunur.
Akçaağaç ölmüş.
Neredeyse tüm dallar çıplak, büyük kahverengi ve pas
rengi yapraklar yol boyunca yayılmış.
Ne oluyor be?
Ağaca bakıp ona ne olduğunu merak ederken, ormanda
dalların kırıldığını duyuyorum.
Nefes nefese kaldım, etrafımda döndüm.
Korku boğazımı tıkıyor ve gözlerim faltaşı gibi açılmış,
görmeye, duymaya çalışarak dinliyorum.
Çabuk.
Ağaçların arasında hareket eden biri var.
Ormanda karanlık bir şekil bana paralel yürüyordu.
"Kim o?" diye haykırdım. "Ne istiyorsun?"
Birden güneş yeniden doğuyor, görüşüm bembeyaz
oluyor, ellerim gözlerimin üzerinde, irkiliyorum.
Kincaid, siyah p a l t o s u n u giymiş bir halde ağaçların
arasından çıkar.
İşte buradasın, her zamanki gibi. Aklımdan bir düşünce
geçiyor.
"Özür dilerim," diyor, hafifçe telaşlanmış görünüyor. "Seni
korkutmak istememiştim. Endişelendim. I-" Kaşlarını çattı,
bakışları

keskinleştirme. "Tanrım, iyi misin?" Burnunu işaret ediyor. "Kanıyor."

"Ne?" Parmaklarımı burun deliklerimin altına getirip tenime dokunuyorum. Islaktı. Taze kan görmek için elimi çekiyorum.

Midem bulanıyor. Burun kanamasından nefret ederim.

"Oh, kahretsin," diyorum ceketinin ceplerini karıştırarak bana doğru gelirken. Lacivert bir mendil çıkardı. Tabii ki bir mendili olacaktı.

Ondan alıyorum ve burnumun altında tutuyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum. Kumaş onun gibi kokuyor, sıcak bir battaniyeye sarılmışım gibi hissettiren o sıcak tütün ve odun kokusu.

"Sık sık burnun kanar mı?" diye soruyor, çok yakınımda durarak. Normalde umursamazdım, ama burnumdan kan akarken değil.

"ocukken hep olurdu ama o zamandan beri olmuyor," diyorum sesim genizden geliyor. Ona garip bir bakış atıyorum. "Bu çok utanç verici."

O soğuk gri gözleriyle beni inceliyor, rengi bana havanın hızlı değişimini hatırlatıyor. Sıcaklık her geçen saniye artıyor.

Ona kaşlarını çatıyorum, beni takip ettiğini fark ediyorum. "Yine ayı devriyesinde miydin?"

Başı hafifçe sallanıyor ve yutkunuyor. Muhteşem bir boynu var, daha önce bir erkekte hayranlık duyduğumu hiç sanmıyorum. Sonra bakışlarım dudaklarına gidiyor, dolgun ve sert, rüyamda hiç pmediğim dudaklar.

Ağzı sır saklıyormuş gibi görünüyor. "Senin için endişelendim."

"yle demiştin."

Bana sempatik bir baş eğme hareketi yapıyor. "Dün gece olanları biliyorum. Başından yaralıyken ormanda tek başına dolaşmaman gerektiğini de biliyorum."

"Yani sen benim koruyucu meleğim misin?"

"Ben kimsenin meleği değilim," diyor karanlık bir sesle. Elini sırtımın alt kısmına koyuyor. "Ama seni koruyabileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor. Gel. Geri yürüyelim. Kahvaltıyı kaçırmak istemezsin."

"Beni neyden koruyacaksın?" Yan yana yürürken soruyorum. Elini çekmeden önce birkaç saniye daha üzerimde tutuyor.

"Kendinden" diyor.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diyorum ona, sinirlenmiş hissederek.

"Bunu söyleyip duruyorsun ama yine de her gün daha fazla şey biliyorum," diyor usulca, ellerini arkasında kavuşturmuş.

"Bir gün, her şeyi bileceğim."

Kendine güveni karşısında midem bulanıyor. "Bulacağın şey hoşuna gitmeyecek."

"Şu ana kadar bulduklarım hoşuma gitti," diyor bana sabit bir şekilde bakarak. "Çok beğendim." Boğazını temizliyor ve başka tarafa bakıyor. "Burası aklını karıştırabilir, Syd. Eminim şimdiye kadar bunu keşfetmişsinizdir. İzolasyon..."

"Sadece izolasyon mu?" Ben soruyorum.

Kara kaşları bir araya geliyor. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sanki bu yerde bir şeyler varmış gibi geliyor. Açıklayamadığım bir şey."

"Ormandaki kuduz kurtlar gibi mi?"

"Onun gibi bir şey." Dudaklarımı birbirine sürtüyorum, devam edip etmemem gerektiğinden emin değilim.

Ona her şeyi anlatma bence.

Yüksek sesle nefes veriyor. "Buradaki izolasyondan ve en azından öğrenciler için dış dünyayla temas eksikliğinden bahsedip durduğumuzu biliyorum ama bu gerçekten de zihin üzerinde oyunlar oynuyor. Öyle ki öğrenciler kendileri için tehlikeli olmaya başladılar." Duraksıyor. "İntihar tehdidi her zaman var."

Son kısmı o kadar sessiz söylüyor ki, anlaması bir an alıyor.

Yürümeyi bıraktım. "Yani biri kendini mi öldürdü? Burada mı?"

Dönüp bana baktı. "Evet. İlk ölüm en zoruydu."
"İlk ölüm mü? Burada kaç kişi öldü?" Bir an bana
bakıyor, çenesi gergin.
"Dört."

BÖLÜM 14

"DÖRT MÜ? Burada dört intihar mı oldu?" Midemde hastalıklı bir çalkantıyla tekrarlıyorum. "Aman Tanrım. Hepsi öğrenci miydi?"

"Üç öğrenci," diyor Kincaid. Ormanın derinliklerine bakarken gözleri cam gibi. "Bir araştırmacı."

"Siktir," diye yemin ettim. "Tehlikeleri vurgulayan broşürünüzde bu neden yoktu? Uyarı: İnternet erişiminin olmamasının yanı sıra öğrenciler bir ayıya, kuduz bir kurda rastlayabilir ya da hayattan kopabilirler."

"Hiç komik değil, Syd," diyor, sesi soğuk.

Gözlerim büyüdü. "Bunun komik olduğunu düşünmüyorum. Bence korkunç. Bunu ifşa etmeniz gerekmiyor mu? Bunun haberlerde olması gerekmiyor mu?"

"Madrona onaylamadığı sürece burada olanlar asla haber olmuyor," diyor sesinde acı bir tonla. "Üçüncü ölümden sonra güvenlik önlemleri aldık."

"Danışmanlığın bir arıza emniyeti mi?" İnanamayarak sordum. "Alınma."

Bu neden her şeyi kaydetmek zorunda olduğunu açıklayabilir. Belki de görüntülere geri dönüp işaretleri arıyordur.

Umarım bende bir şey bulmaz.

"Öyleydi."

"Ama az önce üçüncü ölümden sonra danışmanlığa başladığınızı söylediniz. Dördüncü ölüm ne zaman oldu?"

"Birkaç yıl önce bir araştırmacıydı," diyor sessizce. "Bu... beklenmedik bir şeydi."

Başımı salladım. "Lanet olsun. Yani buraya sadece öğrencilerin ve araştırmacıların ölmesini engellemek için mi çağrıldınız? Baskı falan yok."

Kıkırdıyor, ciddi ifadesi gevşiyor. "Hayır, aslında. Buraya psikolog olduğum için gelmedim. Buradayım çünkü ben bir beyin cerrahıyım. Klinik deneyler yapmaya başladıklarında birine ihtiyaçları vardı. Tabii ki benim de psikoloji lisansım var. İki el ele gidiyor."

"Beyin cerrahı mısınız?" Bir şekilde daha da seksi oldu.

"Evet, tüm beyin cerrahisi şakalarını duydum, inan Ben," diyor ve tekrar yürümeye başlarken hafifçe gülümsüyor. "Dürüst olmak gerekirse, psikolojiyi tercih ederim. İnsanlar beni büyülüyor. Beyin kendi içinde ilginçtir, ama beyne sahip olan insanlar, duygusal olmak gerekirse, sanırım bana amacımı veriyorlar."

Dar bir geyik patikasına saparken onu takip ediyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kulübeye dönelim," diyor omzunun üzerinden bana bakarak. "Kahvaltı seni bekliyor."

"Dürüst olmak gerekirse, artık çok aç değilim," diyorum.

"Seninle konuşmayı tercih ederim."

İntiharlar hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

Bir an için hiçbir şey söylemiyor. Biz yürürken düşen dallar ayaklarımızın altında kırılıyor, kızılâğaçlar yakındaki bir kızılâğaçtan birbirlerine sesleniyor. "Pekâlâ," diyor. "Teknemde konuşabiliriz. Tabii senin için sakıncası yoksa."

İçimde bir sevinç kabarıyor. Beni teknesine mi davet ediyor?

"Çok isterim," diyorum, birdenbire kendimi çok utangaç hissederek. Mendili tekrar burnuma götürüyorum ve neyse ki kan durmuş. "Öğrenciler burnuma ne olduğunu merak etmeden önce elimi yüzümü yıkamam için bana bir şans verir."

"Yine de bir şeyler yiyeceğine söz vermelisin," diyor. "Sana kahvaltı hazırlayacağım."

"Oh, hayır, cidden, ben-"

"Zahmet değil, Syd. Yemek yapmayı severim. Senin de yemeye ihtiyacın var. Bu sabah bir gereklilik."

"Sana hiç otoriter olduğunu söyleyen oldu mu?" demeye cesaret edene kadar birkaç saniye geçti.

Rıhtıma giden taş patıkaya çıkıyoruz ve ben de onun yanında yürüyorum.

"Bazı insanlar otoriter olmamı seviyor," diyor sırtarak.

Eminim öyledir.

Onu rampadan aşağıya kadar takip ediyorum, gelgit neredeyse düz olacak kadar yüksek, sonra teknesine gidiyorum.

"Yüzüklerin Efendisi hayranısın, ha?" Teknenin adını işaret ederek söylüyorum. Mithrandir. Gandalf'a elfler tarafından verilen isim.

"Sadece layık olanlar bunu anlar," diyor ve kolaylıkla gemiye tırmanıyor. "Sindarin dilinde Gri Gezgin anlamına geldiğini biliyorum. Kendimi Madrona'da bulana kadar ben de bir gezgindim."

"İnek," diyorum nefesimin altında.

Gülüyor ve uzanıp elimi tutuyor, sıkı sıkı tutuyor, tenim onun temasıyla dans ediyor. "Sadece ayağını şuradaki çamurluğa koy. İşte bu kadar. Tüm ağırlığını ver ve yukarı it."

Açık kapıdan sarkan yatay tamponu itiyorum ve tık güvertesine çıkana kadar yolun geri kalanında beni yukarı çekiyor. Bırakmadan önce beni kokpite götürüyor.

"Mütevazı evime hoş geldiniz," diyor beni değerlendirirken. "Şimdiden oldukça rahat görünüyorsun."

"İlk seferim değil," diyorum ona. "Yani, böyle süslü yelkenlilere pek sık binmem ama babam balıkçıydı."

Bana kibar bir gülümseme verdi. "Ah, bu her şeyi açıklıyor."

Yine de babamın ne yaptığını biliyor olmalı. Daha önce ölümünden bahsetmişti ve dün gece detayları gündeme getiren Michael'dı.

Ölümün neden size bu kadar taktığını merak ediyor olmalısınız.

Bu düşünceyle ürperdim. "İyi misin?" Kincaid soruyor.

"Sabah serinliği," diyorum. Limanda bulunduğumuz yerden güneş henüz ormanın tepelerine ulaşmadı.

"Bunu ben hallederim," diyor ve vincin bulunduğu kauçuk kılıfa uzanıp bir anahtar çıkartıyor. Anahtarı ahşap salon kapılarına yerleştiriyor. "Kahve?"

"Evet, lütfen," diyorum ona, kapıları açıp cam kapağı geriye kaydırarak tekneye inerken.

Peşinden gidiyorum, içeri girene kadar beş basamak iniyoruz. Burası güzel ve sıcak, pırl pırl tik aksanları, solda bir koltuk ve harita masası, sağda küçük bir mutfak var. Bir basamak aşağıda yaşam alanı, bir yemek masasının etrafında kanepeler ve iki sandalye, koridorun karşısında bir kanepede daha var. Onun ötesinde, muhtemelen kaptanın kamarası olan kapalı bir kapı var. "E l i n i z i yüzünüzü yıkamanız gerekirse, burası baş taraf," diyor, Arkamızdaki üç kapıdan birini işaret ederek. "Bu motorlu bir tuvalet, bu yüzden zorlu bir şey için endişelenmenize gerek yok, ancak balıkçı teknelerine alışkınsanız, her şeyin üstesinden gelebileceğinizden şüphem yok. Size kahve yapayım."

Ona teşekkür ediyorum ve içeri giriyorum. Alan küçük ama idare edilebilir ve temiz. Küçük tuvaleti kullanıyorum, işediğimi duyabileceği gerçeğinin bilincindeyim, ancak Keurig makinesinin vızıltısı bunu çabucak örtbas ediyor.

İşim bittikten sonra sabuna hayranlıkla bakarak ellerimi yıkıyorum. Siyah-beyaz etiketi olan süslü bir şey, bir yaşam tarzı influencer'ının feed'inde görebileceğiniz türden. Cildimi kokluyorum. Zengin bir beyin cerrahı olmak gibi kokuyor.

Ellerimi kabarık monogramlı havluya kuruluyorum, kaybolmadan önce bir anlığına hafızama takılıyor. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama aynanın düğmesini geri çekince altında bir ecza dolabı olduğunu görüyorum.

Elimi dikkatlice içeri sokuyorum ve Koreli bir cilt bakım şirketinin Sephora'da bir kol ve bir bacağa mal olan yağlı yüz yıkama ürününü çıkarıyorum. Bir de La Mer cilt kreminin küveti var ki o daha da pahalı.

Pahalı bir zevk sanırım. Ama biz cildine özen gösteren erkekleri severiz.

Merakla elimi hafif çıkıntının üzerine daldırıyorum ve parmaklarım başka bir şeyi kavlıyor. Onu çıkarıp önümde tutuyorum.

Bir tüp MAC ruj. Oh.

Oh.

Kapağı çıkardığımda boğazıma ekşi bir tat doluyor.

Rengi parlak pembe, Michelle'in bu sabah giydiği renge benziyor. Hayır. Bu sadece bir tesadüf. Birlikte olmaları mümkün değil. Bu mümkün değil. Başımın üstündeki yarı çekik perdelerden gelen ışığa tutuyorum ve daha yakından bakıyorum. Gölge biraz daha koyu, Michelle'inkinden daha ince ve sofistike.

Ama kimin olursa olsun, ecza dolabında bir ruj var ve bu yüzden artık yüz yıkama ve La Mer'in onun için olmadığını varsayıyorum.

Kahretsin. Kız arkadaşı var mı?

Evli mi?

Hiçbir şey yapmadın bile, kendime hatırlatıyorum. Sadece zararsız bir aşk ve senin kontrolünde olmayan seks hayalleri. Ama bunu bir an önce çözsene iyi olur.

İçimi çekiyorum ve yüzümdeki kanı temizlemek için o yağ temizleyiciden biraz kullanıyorum.

Havluyu tekrar kullandığımda, işte o zaman beynim bir şeylerin farkına varıyor.

Havlunun üzerindeki monogram, iç içe geçmiş bir yıldız ve ipten oluşmaktadır.

Sembol, bu sabah üzerimde bulduğum battaniyedekiyle eşleşiyor.

Tuvaletten çıktığımda onu masaya iki kahve koyarken buldum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Dün gece o battaniyeyi üzerime sen mi örttün?"
Ağzımdan kaçırdım. "Yaptım," diye onaylıyor hiç
atlamadan. Oturuyor

bir sandalyeye oturur ve yanındaki kanepeyi işaret eder.
"Buyurun oturun."

Dediğini yapıyorum ve kahve fincanını bana doğru
kaydırıyor. Sade, tam benim sevdiğim gibi, ama onun kremalı
içtiğini fark ettim.

"Everly bana neler olduğunu anlattı," diyor bir yudum
içerken. Ceketini çıkardığını yeni fark ediyorum, üzerinde
sadece pazu kaslarını, göğsünün ve omuzlarının genişliğini ve
sıklığını gösteren lacivert bir Henley var. Gözlerimi
vücudundan ayırıp yüzüne odaklanmam gerekiyor, ki bu hiç
de zor değil.

"Ama çok geç oldu," diyorum. "Yatmaya gideceğini
söylemişti."

"Burada bir WhatsApp grup sohbetimiz var," diyor kuru
bir sesle. "Bazı geceler, biri beni bir şey hakkında uyarmadan
doğru dürüst uyuyamıyorum."

Sizi ne hakkında uyarıyorum? Sormak istiyorum ama
yoluma devam etmeliyim.

"Everly bana aşı ağı yukarı neler olduğunu anlattı, ben de
gidip seni kontrol edeyim dedim," diyor kahvesini yutkunarak.
"Seni ortak salonda buldum, kanepeye uzanmış horluyordun."

Aman Tanrım. Ne kadar seksiyim.

"Tekneye geri döndüm, bir battaniye aldım ve üzerine
koydum," diyor avucuyla kupasını kavrarken. "Üşümüş
olmalısın diye düşündüm ve seni uyandırıp uyandırmamam
gerektiğine karar veremedim."

"Yani beni uyurken mi izliyordun?" Bu kulağa ürkütücü
gelmeli ama nedense gelmiyor.

Burnundan eğlenceli bir nefes çıkarıyor, gözleri muzip.
"Ben gözlemleme terimini tercih ediyorum. Bir doktor

hastasını gözlemliyor, mışıl mışıl uyuduğundan emin oluyor."

Kahvemden bir yudum alıyorum, o da çenesiyle işaret ediyor.

"Espresso olmadığı için üzgünüm," diyor. "Makine bozuldu ve henüz bir tamirciye götürecek vaktim olmadı. Buralarda bulmak kolay değil."

"Hayır, kahve iyi. Ben sade severim."

"Doğru," diyor çenesini kaşıyarak. "Seninkinin yanında krema ve şeker isteyip istemediğini sormalıydım. Özür dilerim."

"Mükemmel," diye onu temin ediyorum. "Her neyse, sanırım bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Benim melek olmayan koruyucum."

Gözlerinin kenarları kırışıyor ve bana utanmadan bakarken ağzı kapalı bir şekilde gülümsüyor. Bazen bana Viktorya dönemi romanlarından bir kahramanı anımsatıyor; yüzünün klasik hatları, o çenenin ve yüksek elmacık kemiklerinin zamansız kalitesi, çok şey görmüş ama bundan nadiren bahseden bir adamın çekingenliğiyle birleşiyor.

"Ne?" O gri gözlerin içine çekildiğimi hissederek soruyorum. Sis içinde kaybolmak gibi.

Dikkatli olun. Aynı hataları yapmaya devam etmeyin. Tarihin tekerrür etmesine izin vermeyin.

"Hiçbir şey," diyor usulca.

Adamım, psikolog zihni benimle fazla mesai yapıyor olmalı.

"Evli misin?" diye sordum. Bir silah gibi, dobra dobra, sanki varsaymak yerine Profesör Edwards'a sormalıymışım gibi.

Gözlerini kırıştırtıyor ama şaşırılmış görünmüyor. "Hayır."

"Kız arkadaşın mı?"

Başını hafifçe sallar. "Hayır." "Erkek arkadaşın mı?"

Bir gülümseme. "Hayır."

Damarlarımdan rahatlama akıyor, yine de ruju açıklamıyor.

Bu onun tek gecelik ilişkileri olmadığı anlamına gelmez. Muhtemelen ona atlamak isteyen ilk öğrenci sen değilsin. Muhtemelen senin gibi bir kız vardı.

O sesi itiyorum.

"Yıllar önce bir nişanlım vardı," diyor, sesi şimdi biraz hırçın. "Keiko Lynn. Ama ben buraya başladığımda, o bunu kaldıramadı. Yapabileceğini sanıyordu ama bu hayat ona göre değildi. Kıyıdaki en uzak yerlerden birinde bir teknede yaşamak. İzolasyon, sis, yağmur. Benim işim. Ayrıldı ve Japonya'ya geri döndü."

"Özür dilerim," diyorum, şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

Hafifçe omuz silkiyor. "Üzülecek b i r şey yok. Her şeyin bir nedeni vardır. Neden soruyorsunuz?"

"Sadece merak ediyorum," dedim ona. "Sen bir beyin cerrahısın. Bu büyük bir başarı. Ayrıca eskiden gezdiğini ama artık gezmediğini söyleyen birisin. Bir yerlerde ailen var mı diye merak ettim. Michael bir evi olduğundan bahsetmişti-"

"Michael'la ne zaman konuştun?" Kincaid aniden gözleri parlayarak konuştu.

"Dün gece. Everly'yi görmeye gittiğimde."

Çenesi sıkılır, parmakları masanın köşesinde ahşapta bir çatlağın olduğu yerdeki bantları karıştırmaya başlar.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. Tavrındaki değişiklik çok keskin.

O bir şey söylemiyor. "Hayır. Sadece ondan hoşlanmıyorum."

Gürültülü bir şekilde nefes veriyorum. "Vay be. Bu ikimiz için de geçerli. Tüylerimi diken diken ediyor."

Bakışları hala sert olsa da bu hafif bir gülümsemeye neden oluyor. "Güzel. Ondan uzak dur."

İçimden bir heyecan geçiyor. O gerçekten koruyucu. "Ama neden? O COO."

"Sadece bana güven," diyor. "Senin için en iyisini düşünmüyor. Kimsenin iyiliğini d ü ş ü n d ü ğ ü yok. Eğer ona kalsaydı, ben danışmanlık yapmazdım."

ya da öğretmenlik. Laboratuvara geri dönerdim. Yapmak istemediğim bir şeyi yapıyor olurdum. Yapmayı reddetmek zorunda kalacağım. Konuşmasında ne derse desin, öğrenciler umurunda değil. O sadece kârı önemsiyor."

"Ya Everly?" Bu kadar farklı görünmelerine rağmen onunla nasıl evlenebildiğini merak ediyordum.

Yüz ifadesi nötrleşiyor. "Everly kârdan daha fazlasını önemsiyor." Dudaklarını yalayarak başka tarafa bakıyor. "Danışmanlık onun fikriydi."

"Peki ilk ölen kişi kimdi?" "Hastalıklı birisin, değil mi?"

Omuz silkiyorum.

"Farida," diyor sessizce, gözlerini kahvesine dikerek. "Farida Shetty. Bunu sorunlu bir zihne bağladık. Hindistanlıydı, buraya gelmeden önce bile evini özliyordu. İzolasyon bunu daha da kötüleştirdi."

"Kendini nasıl öldürdü?"

Bakışları sitemkâr bir ifadeyle benimkilere kayıyor. "Kendini astı."

"Aman Tanrım."

Sonra, ana sedirin üzerine yaslandığımda gördüğüm şeyin görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor.

Gecelik giymiş siyah saçlı bir kız, boynu kırılmış halde bir ağaca asılı.

"Ne giyiyordu?" Sesim korkudan çatlayarak soruyorum.

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Sadece bilmek istiyorum," diyorum sessizce. "Ne zaman oldu bu?"

Gece mi?"

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyor. "Evet, geceleyin. Güçlü bir sedir ağacının dalına ilmiği geçirdim." Her kelime içime bir bıçak gibi saplanıyor, gerçekliğimi çarpıtıyor. "Bayan Shetty, Tamirci Keith tarafından geceliğiyle bulundu. Kendini kaybetmişti, zavallı adam. Kendini toparlayabildiğinden emin değilim. Danışmanlık alması gereken biri ama bir katır kadar inatçı."

Bilginin eriyen kar gibi tenime düşmesine izin veriyorum.
Kahveme bakıyorum, kara bir delik.

Gecelik.

Kırılmış.

Koridordaki kız.

"Koyu renk saçları vardı, değil mi?" Fısıldıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ve kafamı kaldırıp ona baktığımda yüzünde sessiz bir dehşet ifadesiyle bana bakıyor. Bu bir psikologda asla görmek istemeyeceğiniz bir ifade.

"Neden soruyorsun?" diye soruyor, sesi gergin.

Kalbimin atışını daha da hızlandıracak olsa da kahvemini kalanını bitiriyorum. "Sadece merak ettim," diyorum sonunda, boş bardağı yere bırakırken.

Bir süre beni inceliyor, sonra masadan boş bardağı alıp kalkıyor ve arkamdan mutfağa doğru ilerliyor. Bardağı Keurig'in altına koyarken sakince, "Bana yalan söylüyorsun," diyor. "Ceza olarak sana kahvaltı hazırlıyorum ve bunu yemek zorundasın."

İkisi için de itiraz etmiyorum. Gerçekten yalan söylemek istemiyorum. Zaten benim özel bir durum olduğumu düşünüyor.

Yine de daha fazla açıklama yapmıyorum. Sinirli bir şekilde masanın köşesindeki bandı karıştırmaya başlıyorum ve duvardaki bir tabloya bakıyorum, Robert Bateman'ın ünlü kel kartal tablosuna. Daha önce pek çok kez görmüştüm ama yine de dikkatimi çekiyor. Kartal, ölü bir ağacın tepesine tünemiş, kanatlarını kısmen açmış, sis ve orman arkasında gri bir pelerin gibi, unutulmaz bir çığlık atarak poz vermiş.

Kincaid buzdolabından bir şeyler çıkarıp tezgâhın üzerine koyarken Keurig sessizliği bozarak vızıldıyor. Propan sobanın tıkırtısını duyuyorum.

Kahve bittiğinde dolu bardağı önüme koyuyor ve tekrar oturuyor. Kollarını ön kollarına kadar sıvamış, dövmesinin ucunu gösteriyor. Yakından bakınca tüyleri net bir şekilde görebiliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum kupayı kaldırarak. Dövmesine başımı sallıyorum. "Kuzgun mu?"

"Gömleğimi çıkarmaya mı çalışıyorsun?" diye düşünüyor.
Evet deme. Evet deme.

"Belki."

Lanet olsun, Sydney.

Sırıttıyor. "Farida'nın saçını neden sorduğunu söylersen gömleğimi çıkarırım."

"Bu haraçtır." "Al ya da bırak."

Bir süre onu izliyorum, daha derin bir seviyede okumaya çalışıyorum ama her zamanki gibi gözleri çok şey saklıyor. Bu konuda ciddi mi? Flört mü ediyoruz? Özellikle de bursumu neden kaybettiğimi bildiği için, tüm bu alışverişin son derece uygunsuz kabul edileceğinin farkında mı?

İyi bir adam olmayabilir, düşüncesi aklıma geliyor ve farkındalığı iliklerime kadar hissediyorum. Kötü bir adam olabilir.

Yine de ben kimim ki konuşayım?

Ben de iyi bir insan değilim.

Duvardaki tabloya bakıyorum. "Dün gece odamdan çıkmamın nedeni koridorda bu tanıma uyan bir kadın görmemdi. Sonra ortadan kaybolan bir kadın."

"Anlıyorum..."

"Ve ondan önce, bir sedir ağacına dokunurken onun bir görüntüsünü gördüm. Sanki... Bilmiyorum, bu aptalca gelecek-"

"Hayaletler kadar aptalca mı?" diyor, sanki benimle dalga geçiyormuş gibi, ama ona baktığımda yüzünde ciddi bir ifade beliriyor.

"Daha kötüsü," diye itiraf ediyorum. "Sanki o görüntüyü bana ağaç verdi. Belki de kendini astığı ağaçtı? Her iki durumda da, gecelik giymiş, uzun siyah saçlı, ağaçta asılı bir kız gördüm. Yüzünü görmedim - sadece bir parıltıydı, ama zihnimde gün gibi açıktı."

"Bu ne zaman oldu?"

"Yiyecek arama gezisinde. Nick'le birlikte Lauren'ın mezarını keşfettiğimiz yer."

Uzaklara bakıyor, derin düşüncelere dalmış, yüzü profilden daha yakışıklı. "Anlıyorum." Bakışları benimkilere dönüyor, gözlerinde daha mavi görünmelerini sağlayan ateşli bir bakış var. "Peki bundan ne anlıyorsun?"

"Hayaletler mi?"

"Hayaletlere inanır mısın?"

"Her zaman hayaletlere inanmak istemişimdir. Ama hiç görmedim. Şimdiye kadar. Bunu başka nasıl açıklayabilirsin ki?"

Bunu düşünürken ikimiz de sessizliğe gömüldük. Pastırma ocakta cızırdamaya başladı.

"Tesadüf olabilir," diyor ayağa kalkarken, devasa gövdesi üzerimde yükseliyor. "Bazı şeyler her zaman tesadüf olabilir."

Yemek yapmasını izlemek için dönüyorum. Seks üçlüsüm az önce dörtlüye dönüştü: büyük eller, güzel ön kollar, çakıllı ses ve bana kahvaltı hazırlama yeteneği.

"Şimdi tişörtünü çıkaracak mısın?"

Gülmeyi başarıyor. "Ben pastırma pişirirken mi? Ceza vermeyi severim, almayı değil."

Ağzımın açık kalmasına izin vermemeye çalışıyorum. Bunu gerçekten söyledi mi?

Lanet olsun.

"Pastırmadan sonra," dedim ona.

Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Yapacağımı söyledim. Ne zaman yapacağımı söylemedim. Belki grubu göle götürdüğümde. Yüzmeye gidebiliriz."

Aklımdaki bu değildi ama zorlamamam gerektiğini biliyorum.

Ayrıca, şimdi gömleğinin çıkma tehdidi ortadan kalktığına göre, bunun bir tesadüf olduğu hakkında söylediklerini düşünüyorum. Farida'ya benzeyen ve aynı şekilde ölen bir kadını görmem iyi ve güzel olabilir, ama onu hem zihnimde hem de salonda gördüğüm gerçeğini açıklamıyor.

Ancak buraya geldiğimden beri en az üç kez duyduğum bir cümle var.

Burası sana oyun oynayabilir.

BÖLÜM 15

"HERKESE İYİ AKŞAMLAR," diyor Everly neşeyle laboratuvar sınıfının önünden. "Dr. Wu hala tatilde, bu yüzden bugün onun dersini ben devralacağım."

Dr. Wu'nun ağlayarak kaçtığı son laboratuvar seansımızdan bu yana bir hafta geçti ve bu bir çırpıda geçti. Kincaid'le teknesinde yaptığımız kahvaltıdan sonra kendimi ona çok daha yakın hissettim ama sınıfın dışında pek görünmüyordu. Teknesine gidip merhaba diyecek kadar cesur hissetmiyorum ama birbirimize rastlamayı umarak arazide dolaşmadığımı ya da geceleri onu ayı devriyesinde yakalamayı umarak pencereden dışarı bakmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ders sırasında ona bakmak yeterli olmuyor, yine de ara sıra bakışlarımla buluştuğunda ve onu tuttuğunda, elektrik günün geri kalanı için beni beslemeye yetiyor.

Bu biraz aşk acısı gibi. Kincaid'e aşık değilim ama içimde derinlere gömülmüş, kıvılcım çıkarmak isteyen bir titreşim var. Beni tamamen yakıp yıkacak bir ateşe dönüşmek istiyor. Hızlı ve sert bir şekilde aşık olmaya ve sonra ya sıkıldığımda aşktan düşmeye ya da sonunda çok fazla olduğum gerçeğini kabul ettikleri için bir kenara atılmaya eğilimliyim ve bu sonsuza kadar saklayamayacağım bir şey. Biliyorum ki bana şans verilirse, çok sert düşebilirim.

Kincaid için de öyle, ama hatalarımdan ders çıkarmam gerekirdi, özellikle de hatalarımdan bu kadar kısa süre sonra.

Bu yüzden onu görmek, onunla özel olarak konuşmak istesem de, en iyisi bunu yapmamak.

İstedığınızı elde ettiğinizde tehlikelidir.

Hava durumu da zamanın bulanıklaşmasına yardımcı oldu. Hava o kadar sisli ki bazı günler önünüzü birkaç metreden fazla göremiyorsunuz. Bu nedenle, güneşi görmediğiniz tüm günler bir araya geliyor.

Bugün de bir istisna değil. Sis binayı sardığı için laboratuvarın içindeki tüm ışıklar yanıyor, renkli camlar ortalığı alacakaranlık gibi gösteriyor.

Dikkatimi tekrar Everly'ye veriyorum. Her zamanki gibi laboratuvar önlüğüyle bile muhteşem görünüyor. Gerçi şimdi anlıyorum ki, burası gerçek bir laboratuvar olmadığı için onu gösteriş olsun diye giyiyor.

Uzun sarı saçlarını zarif parmaklarıyla omzundan savuruyor ve hiflerin ve mantarların nasıl bir tür bilinç sahip olabileceğinden ve Madrona'nın bu bilinç kullanımının Amanita excandescio kullanarak belirli ilaçların uyarlanmasıyla yardımcı olup olamayacağını bulma konusundaki çalışmalarını nasıl keskinleştirdiğinden bahsetmeye başlıyor.

"Şu anda incelediğimiz daha büyük soru," diyor ileri geri volta atarak, "eğer tek tek hifler bilinçliyse, bu tek tek hücrelerin binlercesinden oluşan birbirine bağlı bir koloni bir araya geldiğinde ne olur? Daha iyi bir kelime bulamazsak, bir kovan zihni haline mi gelir? Yoksa bağımsızlıklarını korurlar mı? Eğer hifleri ayırabilirsek, onlardan farklı nöronları hedef alarak bireysel şeyler yapmalarını isteyebilir miyiz?"

Munawar omzuma dokunuyor ve ben de koltuğumda dönüp ona bakıyorum. "Bu Nick'in bize verdiği derslerden çok daha ilginç," diye fısıldıyor. O günkü tişörtünü giyiyor. Bunun üzerinde M.I.L.F. yazıyor, altında da Man, I Love Fungi alt başlığı var.

"Son on dakikada, son birkaç haftada öğrendiğimden daha fazlasını öğrendiğimi hissediyorum." Gözleri dans ediyor. "Tabii ki,

Profesör Kincaid de zorlayıcı, değil mi?"

Arkamı dönüp gözlerimi deviriyorum. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden ve ima ettiği şeyden hoşlanmıyorum.

Everly bir süre daha konuşuyor ve sonra mikroskoplarımızda kullanmamız için bazı organik maddelerin bulunduğu slaytları dağıtıyor. Clayton'ın söyledikleri hakkında düşünmeden edemiyorum, bu bir meşguliyet. Yine de, organik maddenin excandescio'nun hifleri olduğu ortaya çıktı, bu yüzden kötü şöhretli mantara daha yakından bakmak güzel.

Sonunda saat doldu ve Everly bizi gönderdi. Lauren, Rav ve Munawar ile kapıya doğru yürürken Everly, "Sydney, seninle biraz konuşabilir miyiz?" dedi.

"Ooooh," diye alay ediyor Munawar. "Birinin başı dertte."

"O değil," diyor Everly gülümseyerek. "Ama eğer sen de kayma." Zarif parmaklarıyla kışkırtıcı bir hareket yapıyor.

Lauren arkasından gülerek odadan çıkmadan önce yüzündeki ifade paha biçilemez.

Beklentiyle ona bakıyorum. Başımın belada olmadığını söyledi ama yine de avuçlarım nemli. Everly'nin benden hoşlanmasını istiyorum ama aynı zamanda, anlayışlı ve nazik davranmasına rağmen beni geriyor.

"Sizin için ne yapabilirim?" Hödük aksanıyla şaka yapıyorum.

"Sadece nasıl hissettiğini görmek istedim," diyor. "Kolların nasıl? Aşının herhangi bir yan etkisi var mı?"

İlkinden bu yana iki kuduz aşısı daha yaptırmak zorunda kaldım, giderken kollarımı döndürüyorum. "Şimdi ikisi de ağrıyor."

Başını sallıyor. "İşimiz neredeyse bitti." Gözleri vücudumda ve yüzümde gezinerek beni değerlendiriyor. "Peki zihinsel olarak nasılsın? Kontrol etmem gerektiğini hissediyorum."

"Bunu yapması için Kincaid'e güvenmiyor musun?"

Gülümsemesi karşılık olarak gergin. "Wes burada bir arkadaş olarak bulunmuyor. Ama ben buradayım. Senin için endişeleniyorum, Syd, yıldız öğrencim." Elini uzatıyor ve sanki bir köpekmişim gibi başımın üstünü okşuyor.

Beceriksizce gülüyorum, başımı önümden çekiyorum. Kızgınlığımı belli etmemeye çalışarak saçlarımı düzeltiyorum. "Evet, doğru, yıldız öğrenci. Daha test bile yaptırmadık."

"Sizi burada test etmediğimizi biliyorsunuz. Buraya kadar gelebildiysen, geçtin demektir. Tüm bu zaman, bitirme projene konsantre olman için." Bitirme projemden bahsedince midem bulanıyor. Bana sempatik bir bakış attı. "Ama tabii ki artık bir tane yapmak zorunda değilsin, değil mi? Söyle bakalım Syd, o zaman buradayken ne yapmayı planlıyorsun? Kalmana izin veriyorum ama yine de bir odağa, bir amaca ihtiyacın var. Madrona'ya bir şeyler katmalısın."

"Varlığım yeterli değil mi?" Şaka yapıyorum.

"Sen öyle san," diyor kuru bir sesle. "Hayır, bizden bir şey saklamayacak kadar zekisin."

Keşke bunu söylemeyi bıraksa çünkü öyle olmadığımı biliyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Sana karşı dürüst olabilir miyim?"

"Sen hiç dürüst olmaz mısın?" diyor göz kırparak.

"Eğer ben bu kadar zekiysen, buradaki herkes zekiye, o zaman neden laboratuvarda basit işler yapıyoruz? Neden bizi gerçek laboratuara entegre etmiyorsunuz ve Madrona'nın gerçekten nasıl çalıştığını görmüyoruz? Bize gizlilik sözleşmesi imzalatmıştın. Eğer görmememiz gereken bir şey görebileceğimizden endişeleniyorsanız-"

"Ne gibi?" diye araya giriyor.

"Bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. Araştırmalardan, deneylerde yaptığınız testlerden ve mantarınızın yapabileceği tüm harika şeylerden bahsedip duruyorsunuz ama biz görmedik."

"Bu işler zaman alır," diyor sakince. "Önce zemin hazırlamayı severim."

"Demek ki haklıyım. Burası gerçek laboratuvar değil."

Etrafına bakınıyor. "Oh, burada çalışıyoruz," diyor bakışları bana dönmeden önce, yeşil gözlerinde sinsi bir bakış. "Ama haklısınız. Burası ana laboratuvar değil. Onlar alt katta."

"Alt kat mı var?" Şaşırarak sordum. "Birden fazla mı var?"

"Görmek ister misiniz?"

"Şey, evet."

"Gel o zaman," diyor odanın diğer ucuna, diğer kapıya doğru yürürken. "Ama kimseye söylemeyeceğine söz ver. Diğer öğrencilerin sana ayrıcalıklı davranıldığını düşünmelerini istemiyorum."

"Yemin ederim," diyorum ve kalbimin üzerinde haç işareti yapıyorum. Katolik büyükanmemin yeminimi bozmadığımdan emin olmak için beni yakından izleyeceğini biliyorum.

Kordonundan anahtar kartını çıkarır ve kapının üzerinden geçirir. Kapı bir klik sesiyle açılır ve karanlık bir merdiveni ortaya çıkarmak için kapıyı çeker. İçeri adımını atar ve hareket dedektörü ışıkları yanar.

Onu dar merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum, heyecandan nabzım hızlanıyor. Sonunda, gerçek sihrin nerede gerçekleştiğini göreceğim.

Merdivenlerin dibinde karşılıklı iki kapı var. Yukarıdaki binanın şekli ve büyüklüğü ile kafamda bir harita çıkarmaya çalışıyorum ve her iki oda da öğrenme laboratuvarının temelini ötesinde yeraltında devam ediyor olmalı gibi görünüyor. Bir çeşit tünel sistemi olup olmadığını merak ediyorum.

Sağ taraftaki kapıdan kartını okutup içeri giriyor ve yanındaki ışıkları yakıyor. Bu laboratuvar üst kattakinin iki katı büyüklüğünde ve birçoğunu daha önce hiç görmediğim makinelerin uğultusuyla dolu.

"Laboratuvarın sürekli çalıştığını sanıyordum," diyorum ona, boş olmasına şaşırarak.

"Öyle," diyor. "Teknisyenler şu anda koridorun karşısındaki test laboratuvarındalar. Sizi oraya götürürdüm ama rahatsız edilmemeliler."

"Teknisyenler," diyorum yavaşça. "Dr. Carvalho gibi mi?" "Evet."

"Diğer teknisyenler kim?" Soruyorum çünkü henüz yerleşkede tanımadığım birini görmedim. "Dr. Wu?"

"Yarı zamanlı çalışanlar," diyor. "Zamanlarının çoğunu laboratuvarda geçiriyorlar ve batı locasında yaşıyorlar. Muhtemelen onları bu yüzden görmediniz" diye ekliyor, sanki aklımı okuyormuş gibi.

"Ah," diyorum, tekrar laboratuvara göz gezdirerek.

"Kendini burada çalışırken hayal edebiliyor musun?" diye boş boş soruyor. Haftalar önce olsa hiç tereddüt etmeden evet derdim.

Şimdi bunu düşünmem gerek. "Sanırım bu ne yapacağıma bağlı."

"Her ne istiyorsan," diyor. "Kartlarınızı doğru oynarsanız, sonunda sizin için bir iş olabilir. Bunun tüm sorunlarınızı nasıl çözeceğini hayal edin. Burada yaşarsınız, çok iyi maaş alırsınız ve çığır açan araştırmalara öncülük edersiniz. Gelecek nesiller için dünyaya izinizi bırakırsınız."

Evet. Tüm bu araştırmalar hakkında hala pek bir şey bilmiyoruz ve bu da tasarım gereği.

"Alzheimer için bir tedavi bulmaya ne kadar yakınsınız?" Ona sordum.

Kaşları kalkıyor. "Çok yaklaştık. Neredeyse tedaviyi bulduk. Sadece denemelere başlamadan önce mükemmelleştirilmesi gerekiyor."

"Ama ben zaten klinik deneyler yaptığınızı sanıyordum."

"Kapalı klinik deneyler," diyor. "Hayvanlar üzerinde testler yapıyoruz."

Yüzümü buruşturdum. "Ama Kincaid dedi ki..."

Duruşu sertleşir. "Wes ne dedi?" diye soruyor kısık bir sesle.

"Onun aslında senin beyin cerrahın olduğunu."

İfadesi rahatlamadan önce gözleri bir an için kısılıyor. "Öyleydi. Michael onun rolünü devralmış olsa da hala öyle. Wes insanları kurtarmayı çok önemsiyor, bunu ne şekilde yaparsa yapsın."

Demek Michael da bir beyin cerrahı. O adamın beynime yaklaşmasına izin vermezdim.

"Yani çalışmalar sadece hayvanlar üzerinde mi yapıldı?" "Tam olarak değil," diyor.

Gizliliği beni rahatsız etmeye başladı.

"Biliyorsunuz, burada çalışmak istememin nedeni röportajlarınızın ve basın bültenlerinizin vaat ettikleriydi. Alzheimer benim için çok önemli, burada olmamın tek nedeni bu. Büyükkannem bu hastalıktan öldü."

"Biliyorum." Başını sallıyor, gözleri yumuşacık. "Bazen seni unutuyorum..."

Sözünü kesiyor.

"Neyi unutayım?"

"Çok şey yaşadığını unut." İç çekiyor, sempati içinde başını sallıyor. "Çok fazla şey. Bir kişi için çok fazla, Syd."

Onun ilgisi beni huzursuz ediyor. "İyi oldum," diye şaka yapıyorum.

Yine de gülmüyor. Bana bakarken gözleri kısılıyor. "Ben öyle demezdim."

Kıllarımı kıpırdatıyorum, acıyı hissediyorum. "Ben iyi oldum," diye açıklıyorum.

Bunu düşünürken dudakları büzülüyor, tavrı değişiyor. "Evet. Sen iyi çıktın. Düşünüldüğünde, bilirsin. Her şeye rağmen. Yine de daha iyi olabilirdin." Açık kahverengi jöleli tırnaklarını uzatıp yüzümdeki bir tutam saçını fırçalıyor. "Belki de sadece biraz daha zamana ihtiyacın vardır. Yaşlanmaya ihtiyacın var. Öğrenmeye ihtiyacın var. Hâlâ bir yüksek lisans öğrencisi olduğunu unutuyorum."

Sadece yüksek lisans öğrencisi mi?

"Teknik olarak artık değil," diye mırıldandım.

"Tabii ki. Bak ne diyeceğim," diyor bir süre sonra. "Başarılı olmaya ve kendini kanıtlamaya devam et, o zaman seni giriş katına alacağım. Madrona'daki amacını bul. Sizi heyecanlandıran bir şey bulun. Bu işi nasıl

faydalı olmak için. Şu aşırı odaklanmanı kullan ve işe yarar bir şeye odaklan. Şaşırt beni."

Hyperfocus. Bu bana Adderall'ımı en az on gündür almadığımı hatırlattı.

"Eğer kendimi kanıtlarsam, o zaman beni gerçekten içeri alacak mısınız, burada ne yaptığınızı görmeme izin verecek misiniz?"

"Söz veriyorum," diyor, sonra uzanıp ışıkları kapatıyor ve bizi çeşitli makinelerin yeşil ve mavi parlayan ışıkları dışında karanlığa gömüyor.

Bu sefer yüzüstü yatıyorum.

Tamamen çıplaktım, göğüslerim Kincaid'in teknesindeki masaya yaslanmıştı.

Ellerim arkamdan birbirine bağlanmış. İp olduğunu söyleyebilirim; lifler derimi kesiyor, acı verici bir şekilde sıkı bağlanmış, tam istediğim gibi.

Duvardaki kartal resmini görmeyi umarak başımı kaldırıyorum.

Onun yerine, üzerinde mantarların büyüdüğü bir mezar resmi.

Toprağın altında bir şey hareket ediyor, ortaya çıkıyor. Resimdeki bir şey gerçek ve doğuyor.

"Ona bakma." Kincaid'in sesi kulağımda sert ve emredici. "Ben sana söylemedikçe hiçbir şey yapma." Elini omurgamdan aşağı, omuzlarımdan kıcıma doğru gezdiriyor ve eldiven giydiğini fark etmem bir dakika sürüyor. Elini tekrar yukarı kaldırıyor ve başımı masaya bastırıyor.

"Kıpırdamadan dur," diyor sertçe. "Bir santim bile kıpırdama, tek bir ses bile çıkarma, yoksa

"Ellerin bağlı, şişmiş amcığın yalvarıyor." Eğilip kulağımın kenarını yalıyor ve beni ürpertiyor. "Yine de yalvarmana bayılıyorum. Sanırım senin amcığın da seviyor."

Geri çekiliyor ve ben gözlerimi kapalı tutuyorum, yüzümü masaya bastırıyorum. Soğuk hava uyluklarımın arkasını okşuyor ve kemer tokasından çıkarılan derinin yumuşak sesini duyuyorum. Hazırlanmak için zamanım yok-

ÇATLAK.

Kemer kıcıma iniyor, keskin, tatlı bir acı. Kendime engel olamayarak bağırıyorum. Kendimi elektriklenmiş, canlı hissediyorum.

"Az önce ne dedim ben?" Kincaid homurdanıyor. Öne doğru uzanıp saçlarımı yumrukluyor, başımı geriye atıyor ve ağzını kulağıma dayıyor. "Seni itaatsiz küçük sürtük."

Ağrıyı dindirmek için kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Hemen bacaklarımın arasına uzanıyor ve onları ayırıyor.

"Şimdi seni doyuracağım." Geriye uzanıyor ve sikinin başının açık ve ıslak olduğum yere bastırıldığını hissediyorum. Elimde olmadan kalçalarımı oynatıyorum, onu istiyorum, derinlere girmesine ihtiyacım var.

"Lütfen," diye

yalvarıyorum ona. Ama

hiçbir şey olmuyor.

Birdenbire, artık arkamda değil. Artık bir masanın üzerinde değilim.

Ben üzerinde ve Lanet olsun. zemin içinde
benim Oda, neredeyse halının üzerinde

kıvranıyordu.

Ne oluyor lan?

Yuvarlanıyorum ve nefesimi tutarak tavana bakıyorum.

Başka bir rüya daha.

Ama nasıl oldu da kendimi yerde buldum?

Ayağa kalktım. Vücudumun hala nabız atışları bana yine uykumda geldiğini söylüyor.

Bu rüyaların Kincaid'e olan ilgimi artırdığını ya da bir şekilde yardımcı olduğunu söyleyemem. Rüyalarımda istediğimi almaya devam edersem belki mesafemi koruyabilirim. Ama odamın zemininde inmek bir sonraki seviye gariplik.

Kimse beni görmemiş olsa da ayağa kalktım, dengesizdim, biraz utanmış hissediyordum.

Yine de Kincaid'in yapmasını isterdim.

Onu düşünerek pencereye gidiyorum. Çalar saat sabahın üçünü gösteriyor, uyanık olmak için asla en iyi saat değil, ama belki de ayı devriyesinde olabilir.

Ama pencereden dışarı baktığımda kimseyi göremiyorum. Sadece ağaçların arasından süzülen ay, zemini ışık parçacıklarıyla kaplıymış gibi gösteriyor.

Kapım çalındı. Hızlı ve hafif.

Donuyorum, omurgamdan aşağı buz damlıyor. Lanet olsun. Bir daha olmaz.

Yine mi?

Bu sefer gitmiyorum. Bir kapı daha.

Sonra...

"Sydney," diye fısıldıyor bir kız sesi heyecanla. "Acele et. Gerçekleşiyor! Gerçekten oluyor! Benimle sahada buluş."

Sesi tanıdık geliyor.

Aynı Amani'ye benziyor.

Ama olamaz.

Döşeme tahtaları gıcırıyor, ardından merdivenlerden koşarak inen birinin sesi geliyor.

Hızlıca terliklerimi giyip ev ceketimi giyiyorum, kapının kilidini açıp anahtarı kilitten çıkarıyorum. Koridor boş ve hâlâ yeterince aydınlık değil ama en azından bu sefer elektrikler açık.

Kalbim boğazımda, kapıyı kilitleyip anahtarı cebime atmayı ihmal etmiyorum. Sonra koşuyorum.

Ön kapının kapandığını görmek için tam zamanında merdivenlerden ortak odaya indi.

Aceleyle ilerliyorum, ateş kor haline gelmiş, oda karanlık ve sonra gecenin içine dalıyorum. Amani'nin köşeden koştuğunu görüyorum ve patika boyunca onu takip ediyorum, laboratuvarı geçip tekne iskelesinden bakım bahçesine giden çakıllı yola girene kadar peşinden koşuyorum, ayaklarımızın altındaki zemin çatırdıyor ve ağaçlarda yankılanıyor.

Boş tekne römorklarının bulunduğu çimenlik alana doğru ilerlemeye devam ediyor ve sonra durup kollarını gökyüzüne kaldırarak dönmeye başlıyor.

"Bu harika değil mi?" diye haykırıyor.

Ne olduğunu, nasıl olduğunu anlamaya çalışarak ona bakarken, Amani'nin neden aptal gibi sırtarak döndüğünü fark ediyorum.

Havadan beyaz taneler düşüyor. Kar yağıyor.

Lanet olası kar yağıyor.

Soğuk bir anda beni vuruyor. Bacaklarım, burnum, yanaklarım, göğsümün açıkta kalan kısmı, pullar tenime çarpıp erirken. Bornozumu daha sıkı tutuyorum, keşke buna bir anlam verebilseydim, keşke beynim buna ayak uydurabilseydi.

"Burada kar yağmaz dediler, kışın bile yağmaz dediler ama şuna bakın!" diye haykırıyor, nefesi havada donuyor. "Bu bir rüyanın gerçekleşmesi."

Sadece olduğum yerde durup bakabiliyorum, kirpiklerimde biriken pulları göz kırparak uzaklaştırıyorum. "Sen gerçek değilsin," diye fısıldıyorum.

"Şanslı değil miyiz?" Dönmeye devam ediyor, sonra beni işaret ediyor. "Everly bursunu önemsemediği için çok şanslısın. Öğretmenin göz bebeğisin."

Yavaşça ona doğru yürüyorum, Amani uçakla eve gönderildiği için korku soğuk gibi kemiklerime işlemeye başlıyor. Amani burada değil. Onun yerini başka biri aldı.

Peki ya Amani eve hiç gitmediyse?

"Amani. Sen iyi misin?" Sesim titreyerek ona sordum. "Ne oldu sana böyle? Nerede kalıyordun? Everly'yi ve bursumu nereden biliyorsun?"

"Sydney Denik, altın çocuk," diyor Amani, şimdi gülerek. Dönüyor ve dönüyor. "Kimin aklına gelirdi ki? O Profesör Edwards denen herif, ondan daha başarılı olduğun güne pişman olacak."

Duruyorum. Hayır. Bunların hiçbiri doğru değil.

Gökyüzüne bakıyorum. Hâlâ kar yağıyor, ahırın ışıklarıyla aydınlanan taneler. Dışarısı çok sessiz, çok durgun ve kar gittikçe yoğunlaşıyor.

Hava soğuyor.

Bu gerçek, diyorum kendime, tenimdeki ve saçımdaki pulları, ısırın buzu hissederek. Haziran başında kar, garip ama mümkün. Ama o gerçek mi?

Birdenbire bir kartopu alıp bana fırlattı. Tam yüzüme isabet etti ve yüzümü kapladı.

Nefes nefese gözlerimdeki, burnumdaki ve saçımdaki karı hızla temizliyorum. Elime baktığımda kırmızıya bulanmış olduğunu görüyorum. Ya kar yüzümü kesmiş ya da burnum yine kanıyor.

Buzlu beyazın içinden göz kırparak yukarı bakıyorum.

Amani gitmişti. Etrafımda dönüp onu aradım.

"Amani!" Sesleniyorum.

Sadece ağaçlar var, dalları artık pudra şekeri gibi beyazla kaplanmış. Orada öylece durmuş, hiçbir şey anlamadan gözlem yapıyorlar.

Tomruk yoluna, ahıra, ormana ya da her nereden geldiyse oraya kaçmış olabilir. Ama artık onu takip etmek istemiyorum.

Ona güvenmiyorum.

Aklıma güvenmiyorum.

Buraya güvenmiyorum.

BÖLÜM 16

Yağmurun altında, eğrelti otları uzanıp kot pantolonuma sürtünürken, şemsiye yerine ceketimi başımın üstünde tutarak aceleyle patikadan aşağı iniyorum. Kincaid'in seansına erken geldim ama onunla konuşarak vakit kaybetmek istemedim ve yağmurdan kurtulmak için sabırsızlanıyorum.

Önce bakım alanına hızlıca bir uğradım. Dün geceki kardan sonra gidip yerde kar kalıp kalmadığını kontrol etmem gerekti. Tabii ki yağmurla birlikte kardan eser kalmadı.

Çakıl yolda koşarken arkamda bir hışırtı duyuyorum.

Duruyorum, belki Amani'yi tekrar görürüm diye düşünüyorum.

Ama orada kimse yok. Sedirlerden yağmur damlıyor, yapraklara sıcıyor. Yine de kafatasımın tabanında huzursuz bir sızı var, izlendiğimi hissediyorum.

Buraya geldiğimden beri ilk kez gözlerin üzerimde olduğunu hissetmiyorum, sadece ağaçlarda bulunan gözleri.

Ensemdeki karıncalanmadan nefret ederek tekrar acele etmeye başlıyorum ve kuzey yatakhanesine ulaşıyorum. Sundurmanın altına girdiğimde ceketimdeki suyu silkeliyorum, sonra kapıyı açıp içeri giriyorum, hala her yerim damlıyor.

Bıraktığım su birikintisinden irkilerek, kaymamaya dikkat ederek koridorda yavaşça yürürken Kincaid'in kapısının bir aralık açık olduğunu fark ediyorum.

Tam kapıyı çalacakken içeriden Everly'nin sesini duyuyorum. Everly ağır bir iç çekişle, "O farklı," diyor. Yutkunuyorum, umarım benden bahsetmiyorlardır. Kapıya yaklaşıp duymaya çalışıyorum. "Şimdi daha iyi," diyor Kincaid. Everly'nin küçümseyici yorumu "Sen öyle derdin" oldu. "O daha iyi," diye tekrarlıyor Kincaid, sesi sert. "İştahı yerine geldi."

Hay sikeyim. Benim hakkımda konuşuyorlar. "Eminim öyledir," diye yorum yapıyor.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, ona olan saplantınız konusunda çok açık olduğunuz anlamına geliyor."

Bana takıntı mı?

Hayır, hiç belli etmedi.

Ama sonra penceremin dışında durduğunu düşünüyorum.

Onu bana açıkça bakarken yakaladığım zamanları düşünüyorum. Yürüyüşümde beni takip ettiğini düşünüyorum.

İkimizin arasında bir tür bağ olduğunu biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse bunun sadece benim kafamda olduğunu düşünüyordum. Yani bunu duymak... bir şey.

Kincaid bir an sessiz kalır. "Elden bir şey gelmez," diye mutsuzca kabul eder.

Bu kulağa romantik gelebilir, ama bunu söyleme şekli sanki tedavisi olmayan bir hastalıkmiş, ölmek üzereymiş gibi geliyor. "Saplantı, onu beslemeyi bıraktığınızda yok olur," diyor Everly. "Onu beslemeyi bırakmalısın. Bir kez olsun kendi zihnine odaklanmalı ve onu dizginlemelisin. İşinize odaklanın. Bana odaklan! Seni tanıyorum Wes. Nasıl biri olduğunu, sabitleme ve kontrol etme ihtiyacını biliyorum... aşağı in, duvardaki yazı..."

"Ya bana karşı bir şeyler hissediyorsa?" Bunu o kadar sessiz söylüyor ki, çekiç sesinden duymak için zorlanıyorum.

kalbimin.

"Öyle düşünmüyor," diyor kesin bir ifadeyle. "Sadece senin seksi olduğunu düşünüyor. Sadece seninle yatmak istiyor. Zavallı şey."

"Peki ya bundan daha fazlasıysa?"

"O zaman bir profesyonel gibi davran," diyor sertçe. "Tanrı aşkına, sen onun doktorusun. Bunu pantolonunun içinde tutabilirsin, değil mi? Bir doktor olarak onun yanında olmalısın. Bir arkadaş olarak değil, başka bir şey olarak değil. Bu mesafeye ihtiyacın var, yoksa işler gerçekten karışacak. Zaten berbat durumda." Duraklıyor, iç çekiyor. "Yeterince zeki değil."

Ne oluyor lan?

Sözleri beni göğsümden bıçakladı. Birden, sınıfın yakışıklısı Ryan Corrigan'ın Vicki Bessey'e matematik dersinde yanımda olmaktan nefret ettiğini, çünkü denklemleri çözmeye çalışırken çok aptal göründüğümü söylediğini duyduğum ilkokula geri döndüm. Üniversitede matematik dersinde çok zorlandım çünkü söyledikleri aklımdan çıkmadı ve aptal olduğumu düşünmeme neden oldu.

Bunu Everly'den duymak, hem de bana harika, yıldız öğrencim dedikten sonra, gerçek bir yolculuktu.

Bana yalan söylüyordu.

Kincaid ona, "O akıllı," diye çıkışır. "Sadece alışmaya çalışıyor. Bu işler zaman alır. Kendini kanıtlayacak, ama şimdi değil."

"Yeterince sıkı çalışmıyorsunuz Dr. Kincaid," diyor.

"Sen de değilsin," diyor sessizce. "Diğer öğrenciler-"

"Onları bana bırak. Zamanla işe yarayabilirler." Kapıya doğru yürüdüğünü duyuyorum. "Sabır anahtardır."

Burada yakalanamam. Hızla arkamı dönüp koridordan aşağıya, ortak salona kaçıyorum. Orada öylece duruyorum, kalbim boğazımda, sırtımı duvara yaslamış, suyun izini takip edip beni bulmaması için dua ediyorum.

Sonra kapının dışarıya doğru kapandığını duydum.

Göğsümü tutarak ağır bir şekilde nefes veriyorum. Tanrım. Kendimi toparlamak için biraz zaman ayırdım. İsteyeceğim son şey Kincaid'in bir şey duyduğumu düşünmesi. Parmaklarımı yüzüme ve boynuma hafifçe vurarak kendimi sakinleştirmeye ve sabit kalmaya çalışıyorum.

Nihayet hazır olduğumda koridora geri dönüp Kincaid'in kapısını çalıyorum. Bu sefer kapalıydı.

"İçeri gel," sesini duyuyorum.

Kapıyı açtım ve kafamı içeri soktum. Tatlı tütün gibi kokan duman bana doğru yükseliyor. Kincaid masasında oturuyor ve bir çekmeceye koymadan önce yine o küçük beyaz kare kâğıda bakıyor. Bunun, plaja gittiğimizde belgelemek için getirdiği mini Polaroid fotoğraflardan biri olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Pencere kenarındaki kül tablasında söndürülmüş bir sigara tütüyor.

"Otursana," diyor ve gözlerimle buluştuğunda gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyorum. Tam olarak ne hakkında konuştuklarını bilmek için her şeyimi verirdim. Ne kadar zeki olduğumu, Madrona Vakfı'nda çalışacak kadar iyi olduğumu kanıtlamak için bir şekilde test mi ediliyorum? Bu aslında her şeyden çok bir staj mı? Hepimiz bu yüzden mi buradayız?

Siktir et, diye düşünüyorum, bilmeden test edilme fikrinden nefret ediyorum. Burada asla çalışmayacağım.

Ama bir de isyan etmek istemeyen, burada çalışmak isteyen, tanınmayı ve hayatımda önemli bir yer edinmeyi arzulayan bir yanım var. Hangisinin daha güçlü olduğundan emin değilim.

Kincaid ve ben bir an birbirimize baktık. Bana olan takıntısı.

Neden ben?

"Yorgun görünüyorsun," diyor sonunda.

Bu yoruma sinirleniyorum ve kendi gözlerinin altındaki koyu halkalara bakarak başımı sallıyorum. "Siz de öyle doktor."

Elini çenesinde gezdirerek başını sallıyor. "Evet. Ben de pek iyi uyuyamıyorum. Belki de bulaşıcıdır."

Daha dik oturuyorum. "Bulaşıcı olan ne?" Kaşlarımı çatıyorum.

"İyi uyuyamıyorsun," diyor. "U y u m a d ı ğ ı n ı varsayıyorum."

"Şey, seninle konuşma fırsatım olmadı," diyorum ona. "Teknedeki kahvaltıdan beri."

Keskin bir nefes alır. "Bu konuyu açtığına sevindim." Gözleri duvara kayıyor. "Sanırım bu bir hataydı."

"Kahvaltı mı?" Midem bulanıyor.

"Bir doktor ile hasta arasında sınırlar vardır ve sanırım sizi özel odama davet ederek bu sınırları aştım. Özür dilerim."

Hay sikeyim. Everly'nin söylediklerinden sonra gerçekten mesafe koyuyor.

"Bunun gerçekten hoş olduğunu düşündüm," diyorum ona sessizce. "Kendimi biraz daha az yalnız hissettim."

Bu, yüzündeki bir şeyi tekrar sertleşmeden önce bir anlığına yumuşatır.

Lütfen bana takıntılı ol, sanırım. Lütfen benim seni istediğim gibi beni iste.

Bakışları okunamıyor. "Bana nasıl olduğunu anlat," diyor.

Nefes veriyorum ve sandalyeme geri oturuyorum.

"Gerçeği mi istiyorsun?" "Ben sadece gerçeği istiyorum."

Bana doğruyu mu söylüyorsun?

"Rüyalar görüyorum."

Kalemini ve kitabını alır ve yazmaya başlar. "Ne tür rüyalar? Ne zaman başladılar?"

"Buradaki ikinci gecemde başladılar," diyorum ona.

"Bunlar seks rüyaları."

Duraklıyor, yutkunurken gözleri kâğıda yapışıyor. "Oh. Şey, bu telaşlanacak bir şey değil."

"Onlar seninle ilgili."

Kalemi bırakır, çenesi gerilir. "Anlıyorum." Gözlerimle buluştuğunda bakışları yanıyor. "Bu benim için uygunsuz olurdu."

bunu daha fazla
tartışmak için."
Kesinlikle öyle olurdu.

"Rüyalarımızda ne yaptığımızı bilmek istemiyor musun?"

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve ellerini aşağı indirmeden önce yüzünü elleriyle kapatıyor. Gözlerini tavana dikeyyor. Sonra sadece bir kez başını sallıyor.

Kalbim birkaç atım atıyor, merhamet ettiğini, bunu duymak istediğini biliyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Birincisinde, pansiyondaki yatağымda bana oral seks yapıyordun. İkincisinde, sana burada ofiste oral seks yapıyordum. Üçüncüsünde, beni teknende masanın üzerine yüzüstü yatırmıştın, bağlamıştın, kenarıma oturtmuştu, kemerinle beni cezalandırıyordun..."

Gözleri kapanıyor ve ağır ağır nefes alıyor. Sertleşip sertleşmediğini merak ediyorum. Acaba şu anda tüm bunları yaptığını mı hayal ediyor?

"Tam olarak nasıl hissettirdiğinin ayrıntılarını ister misin?"

Çenesindeki bir kas tüylenir ve başını sallıyor.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diyor bir süre sonra, sesi kısık. Sesini temizliyor ve öne doğru oturup gözleriyle buluşuyor. Bakışları okunamıyor, boş ve gri. "Ama bu utanılacak bir şey değil."

"Utanç duyduğumu kim söyledi? Bu rüyalar uyumanın en güzel yanı."

Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Lütfen böyle şeyler söyleme." "Neden söylemeyeyim? Sen gerçeği istedin.

Gerçek bu." Yalarım

Dudaklarım garip bir cesaretle, derin bir arzuyla doldu. "Tam burada dizlerimin üzerine çökmek ve o masanın altına sürünmek istiyorum ve-"

"Dur!" diye bağıyor aniden, sanki gerçekten bunu yapmak üzereymişim gibi ayağa kalkıyor. Yüzünde hem korku hem de öfke ifadesi vardı. "Bu konuda tek kelime daha etme. Sana yardım etmek için buradayım Sydney. Hepsi bu. Senin için sadece buyum!"

Sözleri karşısında irkildim, yüzüm alev alev yandı ve kendimi aptal gibi hissettim. Onu yeterince zorlarsam bu saplantıyı görebileceğimi düşündüm. Belki pes etmesini sağlayabilirim diye düşündüm. Belki bana karşı bir şeyler hissettiğini görebilirim diye düşündüm.

Ama benim gördüğüm tek şey bir sınırın yerine oturtulması.

Muhtemelen en iyisi bu, ama burada oturup onunla konuşamam, bundan sonra olmaz.

"Gitsem iyi olacak," diyorum ve hızla sandalyemden kalkıp kapıya doğru koşuyorum.

"Sydney," diye homurdanıyor, arkamdan sesleniyor. "Bekle, geri gel."

Geri dönmedim. Koridorda koşuyorum, yanaklarım alev alev yanıyor, arkamda bıraktığım ıslak su birikintilerinde kaymamaya dikkat ediyorum, sonra yağmurun içine koşuyorum.

"Sydney!"

Durup arkamı döndüğümde onun peşimden koştüğünü ve sırlıslıkla olduğunu görünce şaşırdım.

"Lütfen," diyor, uzanıp elimi tutuyor ve onu tutuyor. "Bağırmak istememiştin. Bağırmanalıydım. Özür dilerim."

Elimi onunkinden çekmeye çalışıyorum ama eli çok güçlü.

Tutuşu her zaman çok güçlüdür, beni yerimde tutmak için mükemmeldir.

"Çizgiyi aştım, anlıyorum" diyorum, çaresiz hissediyorum, gitmek ve kalmak arasında sıkışmış gibiyim. "O çizgiyi bilerek aştım. Ama ben yerimi biliyorum. Ben de seninkini biliyorum. Doktor."

Başını sallıyor, güzel yüzüne yağmur yağıyor. Lanet olası psikoloğuma karşı bir şeyler hissettiğim için beni siksinler.

"Ben... Ben..." diye başladı. Sonra başını kaldırıp omzumun üzerinden bakıyor ve aniden beni bırakıyor. Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve binaya doğru yürümeye başladı.

Gözüne neyin çarptığını görmek için arkamı döndüm.

Michael totem direğinin yanında kıpırdamadan duruyor, başının üzerinde bir şemsiye, bize doğru bakıyor.

Gözlerime bakıyor.

Çok, çok soğuk.

Sonra da çekip gider.

Tepeden tırnağa sırlıslam olana kadar yağmurun altında duruyorum, sonra ana kulübeye doğru yol alıyorum, nerede yanlış yaptığımı merak ederken tam olarak neden yanlış gittiğini biliyorum.

Tarih tekerrür etmek için mücadele ediyor.

BÖLÜM 17

"NEREDEYSE SON BİR TANE," diyor Everly tatlı tatlı, iğneyi koluma saplamadan önce.

Dişlerimi sıkıyorum. "Neredeyse mi? Bunun son olduğunu sanıyordum? İki hafta oldu."

"Haftaya bir tane daha yaparız," diyor iğneyi çıkarırken. "Sadece güvende olmak için." Dairesel yapıştırıcıyı koluma yerleştiriyor ve basınç uygulamamı söylüyor, ben de uyguluyorum.

"Ama kurt yine de deriyi parçalamamış."

"Sadece güvende olmak için," diye tekrarlıyor, iğneyi yerine koyuyor ve eldivenlerini çıkarıyor. Kollarını kavuşturup bana bakıyor, başı eğik, uzun sarı saçları bir buğday perdesi gibi sarkıyor. "Nasılsın?"

Harika. Moron olduğumu düşündüğünü öğrendiğimden beri.

Kincaid ile konuşmasına kulak misafiri olalı birkaç gün olmasına rağmen, sözleri hala canımı yakıyor.

"Peki," diyorum.

İnce ince gülümsüyor. "Güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Umarım sana söylediklerimi düşünüyorsunuzdur. Kendini kanıtlama isteği hakkında. Daha fazla düşündün mü?"

"Henüz değil," diye itiraf ediyorum. "İlham arıyorum."

"İlham her yerde, Syd," diyor. "Buradaki orman... beş yüz yıllık sedirler, bin yaşına yakın Sitka ladinleri var. Tüm bu yıllar, tüm bu tarih, tüm bu hayaletler."

Ona sertçe bakıyorum. "Hayaletler mi?"

"Buranın hayaletleri olmadığını mı sanıyorsunuz? Hayaletler üzerine inşa edilmiş. Binlerce yıldır burada yaşayan yerliler üzerine. Devrilen ağaçlar üzerine. Kemikleri toprağa gömülen hayvanlar üzerine. Tüm bu hayaletler birbirine bağlı ve misel ağları aracılığıyla ayaklarımızın altında yaşıyor." Gözleri parlıyor. "Tarih burada canlı kalıyor. Bunu hissettiğinizi biliyorum. Hepimiz hissediyoruz."

"Belki de çalışmamı hayaletler üzerine yaparım, o zaman," demeyi başarıyorum, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Sırıttırıyor, gülümsemesi çok geniş. "Umarım yaparsın."

Günümün geri kalanı neyse ki olaysız geçti. Yağmur dünden beri durmamıştı ve akşam yemeği boyunca da devam ederek herkesi vıcık vıcık bir ruh hali içinde bıraktı. İğneden dolayı kolum çok ağrıyordu ve Everly'ye haftaya bir tane daha vurdurduğu için lanet ettim ama belki de kuduz hakkında benim bilmediğim bir şey biliyorlardır.

Kincaid ile dersim yoktu ve onu hiçbir yerde görmedim, bu da muhtemelen benden yine kaçtığı anlamına geliyor. Önce tekne kahvaltısından sonra mesafesini korudu; şimdi de ofisindeki tartışmamızdan sonra aynı şeyi yapıyor.

Ki bu konuda hala kendimi aptal gibi hissediyorum. Ne zaman söylediklerimi düşünsem, göğsümde bir utanç dalgası hissediyorum. Bu kadar cesur ve yüzsüz davranarak ne düşünüyordum ki?

Ama yüzündeki o bakışı gördün, kendime hatırlatıyorum. Ona rüyalarının detaylarını anlatmanı istiyordu.

Yine de reddedilme kan dolaşıma karıştı ve yaptığım her şeyi gölgeliyor. Kurtulmak zor, unutmak zor.

Banyomda durmuş, makyajımı çıkarmak üzereydim ki birden kapım gürültüyle çalındı.

Nefesim boğazımda
düşümleniyor. Saat gecenin
10'u.

Dikkatle kafamı banyodan dışarı uzattığımda kapının diğer tarafında bir gölge görüyorum, topuz dönüyor, tıkırdıyor.

Yok artık.

"Sydney!" diye bağılıyor bir ses. "Ayağa kalk! Okyanus pırlı pırlı!"

"Şarabımız da var!" diye ekliyor Munawar.

Rahatlayarak nefes veriyorum ve kapıya yöneliyorum, kapıyı açtığımda Lauren, Munawar ve Rav'ı ellerinde şarap kutularıyla görüyorum.

"Ayakkabılarını ve ceketini al," diyor Lauren çabucak. "Fosforlu ışına bu gece patlayacak!"

Munawar şarap kutusunu kaldırıp ağzına götürmeye çalışırken, "Nick de Alice Limanı'ndan yeni döndü, yani erzağımız var," diyor. Bu, Şüpheli Kuzugöbeği Mantarlı Amatör Mikolog tişörtündeki yakut lekelerini açıklıyor.

Rav, "Biraz da bize ayır," diyerek sırtına vuruyor, bu da gömleğine daha fazla şarap dökmesine neden oluyor.

"Tamam, beni bekleyin lütfen," diyorum onlara. Amani'nin kapımı çalıp gittiğini hatırlıyorum ve eğer bensiz giderlerse kendimi yine karlı bir arazide bulacağımdan korkuyorum.

Ben spor ayakkabılarımı ve kapüşonlu tişörtümü giyerken onlar kapı aralığında takılıyorlar.

Sonra odamdan çıkıyoruz ve merdivenlerden inmeden önce kapıyı arkamdan kilitliyorum. Ortak salonda, bir

Grup ateşin yanında bira kutularını açıyor ve Munawar onlara gösteriye katılmaları için bağıyor.

O grubun da bizim gruba katılmasıyla geceye doğru yola çıkıyoruz. Alacakaranlık hala ufukta uzanıyor, ancak karanlık hızla yaklaşıyor, yağmur bulutları kuzeye doğru ilerlerken yıldızlar açık gökyüzünde beliriyor. Grup gülüyor, bağıyor, içiyor ve buraya geldiğimden beri ilk kez kendimi çetenin bir parçası gibi hissediyorum.

"Fazla şarabın var mı?" Rampadan aşağı yığılırken Lauren'a soruyorum, metal ızgara üzerindeki ayak seslerimiz giriş boyunca yankılanıyor ve alttaki iskeleyi sallıyor.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diyor ve ortak odanın su soğutucusundan tek kullanımlık kâğıt bardaklardan birini çıkarıyor. İskelenin hizasına geldiğimizde duruyoruz ve o kutudan kırmızı şarap doldururken bardağı bana tutturuyor ve sonra bağlı teknelerin olmadığı sonuna kadar yolumuza devam ediyoruz.

Yolda Kincaid'in teknesinin yanından geçiyoruz. Görünüşe göre evde değil. Uyumuyorsa tabii. Bütün ışıklar kapalı.

"Profesörün yanında parti yapmak akıllıca mı?"

Munawar soruyor.

"Yirmili yaşlardayız Munawar," diyor Justin, kelimeleri hafifçe geveleyerek. "Nick bize içkiyi getiren kişi. İstedığımızı yapmaya iznimiz var."

Sonra Justin Natasha'nın kolundan tutup onu kendine doğru çeker ve çılgınca öpüşmeye başlarlar.

Lauren homurdanıyor. "Tanrım. Anladık, birbirinizden hoşlanıyorsunuz."

Hepimiz iskelenin sonuna ulaşana kadar çiftin etrafında yürüyoruz. Lauren dizlerinin üzerine çöküyor ve sonra kenara doğru eğiliyor. Su simsiyah, gökyüzünü yansıtıyor ama yeterince yakından bakarsanız orada burada parıldıyor gibi görünüyor. Yıldızlar da olabilir.

Sonra Lauren elini suya daldırıyor ve su canlanıyor, ışıltılı bir yeşil ve mavi renkte parlıyor.

"Oha!" diyor birkaç kişi hep bir ağızdan ve birden hepimiz iskelenin kenarında oturuyoruz. Ben yan yattım.

ve aşağı uzanıyorum, parmak uçlarım suyun üzerinde geziniyor. Hava dondurucu soğuk ama parmaklarınızı hareket ettirerek hafif çizgiler oluşturabildiğinizde bunun bir önemi kalmıyor.

"Sihir," diyorum kendi kendime, hayretler içinde. Evde de biyoluminesans var ama bu kadar sık değil ve dışarısı hiç bu kadar karanlık olmuyor. Ama burada, rıhtımdaki ve kulübedeki loş ışıklardan başka ışık yok, en yakın kasaba yüz mil uzaktayken gece gökyüzünde sıfır ışık kirliliği var.

Munawar ve Rav atlamak için taş almak üzere sahile gitmeye karar veriyorlar, ben de Lauren'in yanındaki iskelede rahatça oturuyorum. Justin ve Natasha bir balıkçı teknesine tırmanmışlar ve insan orada neler olduğunu ancak hayal edebiliyor. Diğer herkes içiyor ve suyu parlayana kadar etrafa sıçratıyor.

şarabımdan bir yudum alıyorum. Ucuz ama bir ay boyunca hiç içmedikten sonra tadı güzel.

"Bu gece saçlarını serbest bırakacak mısın?" Lauren kendine bir fincan daha doldurarak soruyor. "Biraz rahatlayacak mısın?"

"Belki," diyorum.

Fincanını benimkine değdiriyor. "Pekâlâ, işte buna belki. Gece bitmeden uyumaya kalkma sakın."

"Söz vermiyorum," diyorum, içindekileri mideye indirip Lauren'a uzatırken.

"İyi bir başlangıç oldu," diyor ve tekrar dolduruyor.

"Umarım öyledir," diyorum ondan alırken. şimdiden biraz başım dönüyor ama omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi de hissediyorum. Yine de kendimi kontrol altında tutmam gerekiyor. Sarhoş olup Kincaid'in teknesine vururken saçma sapan şeyler söylemem gerekmiyor.

"Nasılsın?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Yani, gerçekten."

"İyi," diyor, sesi kesik kesik çıksa da. Etrafına bakınıyor ve içimden bir ses Rav'ı aradığını söylüyor. "İyi oldu."

Onu yakından izliyorum. Eskisinden biraz daha zayıflamış görünüyor, elmacık kemiklerinin altında çukurlar var ve karanlıkta gözlerinin altındaki gölgeler derinleşiyor. İlk kez fark ettiğim için kendimi kötü hissediyorum. Her zamanki gibi kendi beynime, kendi endişelerime fazla dalmışım. "Emin misin?"

Şarabını içiyor ve başını sallıyor. "Evet. Yani, bilirsin. Rav'a karşı bir şeyler hissettiğimin bir sır olduğunu sanmıyorum."

"Ve sana karşı bir şeyler hissediyor. En azından ben bunu fark ettim," diyorum. "Ee? Nasıl gidiyor?"

"Şey, hiçbir yerde çünkü ikimiz de harekete geçmedik. Tanrım, kendimi yine lisedeymişim gibi hissediyorum." İç geçiriyor ve karanlık girişe doğru bakıyor.

"Bu kötü bir şey değil," diyorum. "Bunu keşfetmek için bütün yaz vaktin var. Hemen bir şeylere atlamak istemezsin." Hafifçe sallanan balıkçı teknesine bakıyorum, dalgalanmalar suyu parlatıyor. "Natasha ve Justin yarın ayrılırlarsa ve yazın geri kalanında birbirlerini görmekle uğraşmak zorunda kalırlarsa ne olacak? Hayır, teşekkürler."

"Bu doğru," diyor. Eğilip elini tekrar suya sokuyor ve iç çekiyor. "Ama aslında, önümüzdeki birkaç ay nasıl hayatta kalabileceğimden emin değilim. Acaba eve erken gitmeyi talep edebilir miyim?"

Korkudan gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Neden? Hayır. Bırakamazsın. Beni bırakamazsın."

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Sen de gidebilirsin." Ama ben gidemem. Param yok ve gidecek hiçbir yerim yok. Başımı sallıyorum.

"Neden gitmek istiyorsun?"

"Bir dakikalığına e-postalarımı ve Instagram'ımı kontrol etmek için ölebileceğim gerçeği dışında mı?" Elini sudan çıkarıp ona bakıyor, yosun tutmuş derisindeki küçük yosun parçalarını temizliyor. "Burada kendimi sınanmış hissetmiyorum, anlıyor musun? Son sınıf sentezimin buzul çağında hayatta kalan mantarlar üzerine olması gerekiyordu ama henüz yarımadanın yakınına bile gitmedik. Dersler çok farklı. Profesör Kincaid'in dersleri düşündürücü,

Ama hâlâ bizden çok şey saklıyorlar. Everly ile laboratuvar çalışması sadece sözde kalıyor. Zamanımı boşa harcıyormuşum gibi hissediyorum."

Bu konuda haklı.

"Kincaid ile seanslarınız nasıl gidiyor?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "İyi. Çok ayrıntılı değil. Genelde şundan bundan konuşuyoruz. Hangi TV programlarını kaçırdığımdan, ben burada sıkışıp kalmışken dünyanın yanımdan geçip gitmesinin nasıl bir his olduğundan." Duraklıyor ve bana kaçamak bir bakış fırlatıyor. "Yine de ona her şeyi anlatmıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ona neyi söylemiyorsun?"

"Bazen burası beni heyecanlandırıyor." İçkisini bitiriyor ve sonra yakınına eğiliyor. "Delirmiyorum, merak etme. Ama bazen izleniyormuşum gibi hissediyorum. Sınıfa yürürken. Yiyecek ararken. Ortak odadayken. Sanki... gözler üzerimdeymiş gibi hissediyorum. Beni inceliyorlar."

Zor yutkunuyorum.

"Ve bazen," diye devam ediyor, sesi alçalarak. "Bir şeyler görüyorum... ormanda."

"Ne gibi şeyler?" Şarap yüzünden midemin bulandığını hissederek fısıldıyorum.

Gözlerini kapatır ve başını sallar. "Bilmiyorum bile. Sadece... şeyler. Şekiller gibi. Gölgeler. Bazen parlayan gözler gördüğümü sanıyorum."

"Burada bir sürü vahşi hayvan var. Her şey olabilir."

"Bence orman bize oyun oynuyor," diyor.

Buna karşı savaştım istiyorum ama haklı olduğunu biliyorum. "Evet, geçen gece Amani'yi tekrar gördüğümü sandım. Kapımı çalıyordu. Onu dışarıda tekne bahçesine kadar takip ettim ve kar yağmaya başladı."

"Kar mı yağıyor?"

"Evet. Amani'nin gerçek olup olmadığını anlayamadım ama kar gerçektir. Soğuktu. Hissettim. Erimesini izledim. Gerçektir. Ve sabah yağmurla birlikte gitti. Orman bize gerçekten oyun oynuyor."

"Bu kadar kuzeyde Haziran başında kar yağması tamamen imkansız değil. Ve son zamanlarda hava soğuktu. Belki de üzerimizden garip bir hava sistemi geçmiştir?"

"Yine de Amani'yi açıklamıyor," diyorum sessizce, boş bardağıma bakarak.

İkimiz de sessizleştik, düşünüyorduk.

"Deli olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hayır. Sence ben deli miyim?"

"Hayır." İkimiz de gülüyoruz. Gülmek, her şeyi ortaya dökmek çok iyi hissettiriyor.

"Taşlarla geliyoruz!" Munawar bağılıyor ve biz de arkamızı dönüp Rav'la birlikte yaklaştığını görüyoruz, ikisi de avuç avuç. Onları okyanusa atmaya çalışıyorlar, göz kamaştırıcı su ve ışık püskürmeleri yaratıyorlar.

İçmeye devam ediyorum, gülmeye devam ediyorum. Endişelerimi bir kenara bırakıyorum ve kendimi arkadaşlarıma dikkat etmeye, tam da bu anı yaşamaya zorluyorum. Bu kadarının gerçek olduğunu biliyorum. Önemli olan bu. Ama Lauren bir gün erken gitmeye kalkarsa, ben de onunla birlikte o uçakla giderim.

Ya Kincaid?

Eğer birkaç ay içinde aramızdaki şeyler şu anki gibi olursa - hiçbir yere gitmeyen gerginlik dolu - o zaman onunla olan ilişkiyi kesmek zorunda kalacağım. Muhtemelen bunu bir an önce yapmalıyım. İşleri daha da karmaşık hale getiriyor.

Bir süre sonra onlara "Tamam, ben yatmaya gidiyorum" diyorum. Rav yanıma geliyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Rıhtım sallanıyor, ya da belki ben şarap yüzünden sallanıyorum. Bir kutu şarabı küçük bardaklarda içmenin sorunu da bu; ne kadar içtiğinizi bilmiyorsunuz.

"Seninle geleceğim," diyor Lauren, ayağa kalkmaya çalışıyor ama kışının üstüne düşüyor ve kıkırdıyor.

"Hayır, sen kal," diyorum Rav'dan uzaklaşarak. "Ben doğruca odama gidiyorum."

"Ormanda yürüyüşe çıkmayacağına söz ver!" diye bağılıyor, beni yakalamaya çalışıyor ve rıhtım boyunca yayılıyor.

"Ormanın gözleri var!"

Rav ve Munawar'a "Ona iyi bakın," diyorum. "Ciddiyim."

Munawar bana selam veriyor, bunun davanın peşinde olduğu anlamına geldiğini biliyorum.

Mithrandir'in yanından rıhtıma doğru sendeleyerek iniyorum ama yat hâlâ tamamen karanlık. Belki de geç saatlere kadar ofisinde çalışıyordur.

Ama yine de onu ziyaret etmenin çok kötü bir fikir olacağını bilecek kadar dikkatliyim, bu yüzden alçalan gelgit sayesinde artık daha dik olan rampayı sendeleyerek çıkar çıkmaz doğruca kulübeye ve ortak salona giriyorum. Noor ve Toshio şöminenin yanında tavla oynuyorlar ve merdivenlerden yukarı çıkmadan önce onlara el sallıyorum.

Kapımın kilidini açmadan önce biraz tereddüt ediyorum, hayaletlere saklanmaları için zaman tanımak istiyorum ve sonra kapıyı açıp içeri giriyorum.

Işığı açıyorum, gerçi tam da bu nedenle açık bıraktığıma yemin edebilirim, sonra odaya bir göz atıyorum. Her şey normal görünüyor. Yatağımın başucundaki lambaya gidip daha fazla ışık için fiske vuruyorum.

Sonra yavaşça soyunmaya başlıyorum. Kapüşonumu, uzun kollu tişörtümü ve sütyenimi çıkarıyorum, ardından yoga pantolonumu çıkarıp yatağımın üzerine atıyorum. Sonra odayı geçip şifonyerime gidiyorum ve pijama üstümü çıkarıp başımın üzerine geçiriyorum. Bu sabah altlarına kahve dökmüştüm, bu yüzden odanın köşesinde bir yığın halinde çamaşır gününü bekliyorlar.

Arkamı dönüp banyo lavabosuna gidiyorum, bir küvet temizleyici merhem alıp yüzüme sürüyorum ve aynada kendime bakıyorum. Gözlerim biraz camsı ve bitkin görünüyor. Umarım yarın akşamdan kalma olmam.

Yüzümü duruluyorum, zihnime daha fazla su içmeyi not ediyorum. Cildimi havluyla kuruladığım sırada arkamdan bir gümbürtü duyuyorum.

Kıpırdamadan duruyorum.

Kalbim göğsüme yapıştı.

Yavaşça, çok yavaşça arkamı dönüp
bakıyorum. Odam boştu.

Banyodan çıkıp etrafa bakındım ve tüm kıyafetlerimin
yerde olduğunu fark ettiğimde bu gürültüyü neyin çıkarmış
olabileceğini merak ettim.

Onlara boş boş bakıyorum. Hepsini bir yığın halinde
yatağın üzerine koyduğuma yemin edebilirim.

Ve kapüşonlum neredeyse tamamen yatağın altında,
sadece kolları dışarıda.

Sinek kuşu kalbimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir
nefes alıyorum ve sonra odanın içinde yürüyüp duruyorum.

Ya yatağın altında bir şey varsa?

Bunun aptalca bir düşünce olduğunu biliyorum - neden
altında bir şey olsun ki?

Ama elimde değil. Tüylerim diken diken oluyor, omurgam
buz gibi.

Dizlerinin üzerine çök ve yatağın altına bak.

Kapüşonluya
bakıyorum. Bunu
yapamam.

Çömeliyorum ve hızla kollara uzanıyorum.

Tam o sırada büyük, şişman bir örümcek yatağın altından
sürünerek elime doğru geliyor.

Çıglık atıp geriye doğru tökezliyorum ve duvara kuzgun
resminin düşmesine neden olacak kadar sert bir şekilde
çarpiyorum. Görünüşe göre korkmuş olan örümcek yatağın
altına geri kaçıyor.

"Tanrım," diye yemin ediyorum, elim göğsümde duvara
yaslanıyorum. Kırmadığımı umarak tabloya bakıyorum.

Ama doğru olmayan bir şey var. Arkasında
sıkışmış bir şey var.

Yuvarlak, siyah metal bir nesne.

Uzanıp resmi kaldırıyorum ve arkasına dikkatlice
bakıyorum.

Sonra çerçeveyi ters çevirip inceliyorum.

Yakından bakınca kuzgunun siyah gözlerinden birinin
fazladan parlak olduğunu fark ediyorum.

Korku boğazımda düğümleniyor.

Aman Tanrım. Lütfen bana söyleme.

Tekrar ters çeviriyorum ve siyah nesneyi çekip çıkarmaya çalışıyorum. Çekmek ve döndürmek zorunda kalıyorum ve sonunda çıkıyor, bu süreçte resmin bir kısmını yok ediyor, ama bilmek zorundayım.

Tablonun yere düşmesine izin veriyorum ve nesneyi elimde ters çeviriyorum, yan taraftaki USB yuvasına dikkat ederek merceğe bakıyorum.

Birisi odama lanet bir kamera koymuş.

Midemi tutuyorum, midem bulanıyor. Fotoğraf makinesini pijamamın cebine koyuyorum, sonra başımın üstündeki karşı duvarda duran diğer resme gidiyorum. Denizyıldızının ortasında da parlak bir lens var. Onu duvardan çıkarıp fotoğraf makinesini söküyorum.

Başka nerede olabileceklerini merak ederek çılgınca etrafıma bakıyorum.

Hayalet mantarlar.

Banyoya koştum ve duvardaki işlemeli resmi kaldırdım.

Çerçevenin arkasında kamera yok, ancak küçük yuvarlak bir mikrofon var.

Biri beni izliyordu. Beni dinliyor.

Beni

gözetliyorsun.

Beni takip

ediyorsun.

Ve kalbimin derinliklerinde, kim olduğunu

biliyorum. Kincaid.

BÖLÜM 18

Hiç vakit kaybetmem.

Terliklerimi ve bornozumu giyip odamdan çıkıyorum, kapıyı kilitleme zahmetine bile girmiyorum. Kincaid gibi insanlar istedikleri zaman girebiliyorken ne anlamı var ki?

Merdivenlerden aceleyle iniyorum, hala tavla oynayan Noor ve Toshio'nun yanından geçiyorum, onlar da ben dışarıda pantolonsuz koşarken merakla beni izliyorlar. Aşağıdaki rıhtımdan sarhoş şarkıları yükseliyor ama ben Kincaid'i ofisinde bulmayı umarak kuzey yatakhanesine yöneliyorum. Rıhtımdaki partiye rağmen teknesindeyse beklemek zorunda kalabilirim. İsteyeceğim son şey herkesin önünde olay çıkarmak.

Kuzey yatakhanesinin kilidi açıldı ve içeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Koridorda aceleyle ilerleyip Kincaid'in ofis kapısını çalgınca çalıyorum.

Zor nefes alıyorum, hala sarhoşum, hala öfkeliyim ve kendimi kontrol etmem, sakinleşmem ve bunu mantıklı bir şekilde halletmem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Son haftalarda yaşadığım her şey kaynama noktasına gelmiş gibi hissediyorum.

Derin bir nefes alıp geriye doğru ona kadar saymaya vakit bulamadan, öfkemi engellemek için son bir hamleyle kapı açılıyor ve Kincaid diğer tarafa geçiyor.

Gece geç saatlerde çalışırken bile bu kadar iyi görünmesinden nefret ediyorum. Siyah gömleğinin düğmeleri açık, kolları kıvrılmış, koyu renk saçları sanki elleriyle karıştırmış gibi diken diken. İfadesi biraz dengesiz, aramızdaki her türlü profesyonelliğiyi yalanlayan vahşi bir endişe.

"Sydney?"

"Seninle konuşmam gerek," diyebildim, öfkeden köpürerek onun yanından geçip odaya girdim.

Kapıyı arkamdan kapatıyor ve ben de elimi masasına vurarak iki kamerayı ve mikrofonu gösteriyorum.

"Bu da ne böyle?!" Onunla yüzleşmek için dönerek çığlık atıyorum. "Bana bunun ne olduğunu söyle! Sakın bana yalan söylemeye cüret etme."

Bana doğru adım atıyor ama onları görür görmez hızı yavaşlıyor. Önümde durdu, keskin bir nefes aldı.

Yüzünü yakından izliyorum. Yalanı gördüğümde anlarım.

Bakışlarımı karşılıyor ve yutkunuyor. Ofisinin loş ışığında, sadece santal kokusu yayan birkaç mum ve köşedeki bir lambayla aydınlanan gözleri, içimde hissettiklerimi yansıtan bir fırtına renginde.

"Aıklayabilirim," diyor sonunda, dudaklarını yalayarak.

"O zaman açıkla," diye çıkışıyorum, masasına yaslanıp kollarımı kavuşturarak. "Odamda neden lanet olası kameralar olduğunu açıkla. Sen mi yaptın? Everly miydi? Michael miydi?"

"O bendim," diyor. Bir gram bile pişmanlık duymadan bunu çok basit bir şekilde söylüyor.

Dişlerimi birbirine geçirip burnumdan soluyorum. "Biliyorlar mı?"

Bir süre bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Bilmiyorlar. Eğeri beni onlara ihbar etmek istersen, bunu tamamen anlarım. Seni incelemem... yetkisiz."

"alışmak mı?" Tekrar ediyorum. "Sen buna çalışmak mı diyorsun?" "Gözlemlemek o zaman."

Ona göz kırıyorum, ağzım açık. "Mahremiyetimi ihlal ettin! Ne yapıyordun, ofisinde oturmuş beni soyunurken mi izliyordun? Beni uyurken mi izliyorsun?" "Ne yapıyordun?"

Korku beni vurdu. "Tanrım, seks rüyaları gördüğümü biliyordun! Gördün! Duydun!"

Hiçbir şey söylemiyor. Yüzü o kadar vurdumduymaz ki ne yapacağımı bilemiyorum. Öfkem içimde bir deprem gibi yuvarlanıyor, avucum yukarı fırlıyor ve yüzüne bir tokat atmak için karşıya geçiyor.

Ses odanın içinde yankılanıyor ve avuç içimde keskin bir acı hissediyorum.

Burun delikleri alevlenir ama kabul eder.

Ne pişmanlık duyuyor ne de ifadesi değişiyor.

Sadece orada durur ve kabullenir.

"Bir şey söyle!" Ona bağıriyorum.

"Ne söylememi istiyorsun?" diyor, huysuz ama yine de sakın.

"Bana nedenini söyle!"

"Nedenini bilmek istemezsin," diyor sessizce. "Siktir git!" Bağıriyorum ve ona tekrar tokat atmaya çalışıyorum.

Bu kez eli bileğimi yakalıyor ve avucumu yüzüne birkaç santim uzakta tutuyor.

"İçki içiyorsun," dedi. "Kendi iyiliğin için sakinleşmen gerek."

"Sakin bana sakinleşmemi söyleme," diye dudak büküyorum. Şiddet dolu, kontrolden çıkmış hissediyorum, sanki sonunda çözülüyormuşum, gevsemekle tehdit eden her iplik sonunda çekiliyormuş gibi. "Sanki üzölmeye hakkım yokmuş gibi! Dehşete düşmeye!"

Bileğimdeki tutuşu sıkılaşıyor. "Sen yapana kadar bırakmayacağım. Hadi, Syd. Kalp atış hızını düşürelim, derin bir nefes al."

"Siktir git," diyorum, elinden kurtulmaya çalışıyorum ama uzanıp beni ensemden yakalıyor. Otomatik olarak donup kalıyorum.

"Sakin ol," diye tekrarlıyor sertçe. Boynumdaki tutuşu bileğimdeki kadar güçlü ve bir an için gerçek bir korku hissediyorum. Alkolden kaynaklanan kabadayılığımı keskin bir berraklık kırıntısı delip geçiyor ve aptallık ettiğimi anlıyorum. Geldim

Burada tek başıma öğretmenimle, çok az tanıdığım biriyle, tüm güce ve tüm sırlara sahip olan biriyle yüzleştım ve onu bu alevlere, beni tamamen tüketebilecek bir ateşe körükledim.

Bana zarar verebilir. Benim sözüme karşılık onunki olacak. Söylediğim onca şeyden sonra bana kim inanır ki? Eminim bilgisayarını benimle ve davranışlarımla ilgili dosyalarla doludur.

Ne kadar deli olduğum hakkında.

"İşte," diyor usulca, hâlâ gözlerimin derinliklerine bakarak. "Nefes al. Bu mücadeleiydi. Sırada kaçış var. Ama tam burada korkuyu görüyorum. Benden korkmak iyidir, Syd. Herkesten korkmak iyidir. Bunu kaybetmeyeceğine söz ver."

Ne sikimden bahsediyor bu?

"Neden?" Boynumdaki tutuşun gevşediğini fark ederek fısıldıyorum. Başparmağını derimin üzerinde ileri geri hareket ettirmeye, ovmaya başlıyor. Kalp atış hızımı düşürüyor ama bana başka bir şey yapıyor. Dizlerimi güçsüzleştiriyor. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum," diyor iç çekerek. "Benden nefret etmeyi hak ediyorsun. Ben de kendimden nefret ediyorum."

Yine de bir şekilde bu beni kızdırıyor, sanki kolay yolmuş gibi.

"Beni neden gözetlediğini söyle," diyorum çenemi sıkarak. "Sen... bana takıntılı mısın?"

Başka bir kelime olmasa da söylediğimde kulağa kesinlikle aptalca geliyor.

Dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme. "Hepimiz bir şeylere takıntılıyız, değil mi? Hepimizin küçük takıntıları var. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Sertçe yutkunuyorum. "Bu küçük bir saplantıdan daha fazlası, doktor. Kameralar, penceresinin önünde durmak, yürüyüşlerimde beni takip etmek, bunların hepsi küçük bir saplantıdan daha fazlası."

"Biliyorum," diyor, bakışları yere düşüyor. Elimi indiriyor ama hâlâ tutuyor. "Elden bir şey gelmez. Seni ilk gördüğüm anda işimin bittiğini anlamıştım."

Yanaklarım yanıyor. O anı dün gibi hatırlıyorum, öğrenme merkezinin dışında ona çarptığımı. "Benden korkmuş gibi görünüyordun," diye mırıldanıyorum.

"Öyleydim. Çünkü biliyordum." Duraksıyor, gözlerimle buluşmak için bana dönüp bakıyor, kaşları çatılmış. "Ve ben rolümü biliyorum. Konumumu biliyorum. Bu güç dengesizliği yüzünden hiçbir konuda harekete geçemediğimi biliyorum. Ben lanetlendim."

Sözleri etkisini göstermeye başladı.

Beni boğmalarına izin veremem çünkü ellerimi kendi isteğimle kaldırıyorum.

"Ve sen de odama kamera koymaya mı karar verdin? Seanslarımız sırasında olan yeterli olmadığı için mi?"

Boynumu ve bileğimi bırakıyor ve ellerini yüzünde gezdirerek odanın diğer ucuna doğru yürüyor. Beni tuttuğu yerde derim ağrıyor. İçimdeki hastalıklı bir parça bunun bir iz bırakmasını umuyor. "Hayır," diyor sonunda. "Bu yeterli değildi."

Duvardaki süslü bir aynanın yanında durur ve kendine bakar.

"Anlamıyorum," diyorum.

"Buraya gel, belki gelirsin."

Tereddüt ediyorum ve sonra ona doğru yürüyorum. Yerine geçmem için bana işaret ederek yoldan çekiliyor.

Aynanın karşısına geçip bakıyorum.

Berbat görünüyorum. Gözlerimin altında temizleyicinin alamadığı maskara izleri. Saçlarım dağınık, bornozum aceleyle bağlanmış.

Yine de bir an için, sadece bir an için, başka bir şeyin parıltısını gördüğümü sanıyorum.

Ama hayır, bu sadece bir ışık oyunu.

Kincaid yanımda durdu ve "Şu kızı görüyor musun?" dedi.

Onu görüyorum, sanırım. Sydney Denik, sıcak karmaşa ekspresi.

"İşte bununla karşı karşıyayım," diyor, sesi o kadar alçak ve sert ki parmakları omurgamda geziniyor. "Her gün işe gelmeyi bu kadar zorlaştıran da bu, çünkü ben

rol yapmak zorundayım. Onu istemiyormuşum gibi davranmalıyım. Ona ihtiyacım yokmuş gibi davranmalıyım. Onu arzulamıyormuşum gibi davranmalıyım."

Kahretsin, ayaklarımın üzerinde bir su birikintisine dönüşüyorum. Beni arzuladığını söyleme şekli, bu gece yaşadığım diğer tüm hislerle birlikte, onu tekrar tokatlamak mı yoksa onu anlamsızca becermek mi istediğimden emin olamayana kadar dağınık bir demleme haline geliyor.

"Yapmama izin verilen tek şey onu kurtarmaya çalışmak," diye ekliyor. "Ve bu yüzden seni izliyorum. Seni soyunurken ya da uykunda kendini becerirken izlememe gerek yok. İyi olduğundan emin olmam gerekiyor."

Sözlerine göz kırpıyorum ve aynadaki yansımasına bakıyorum.

"Seni ihbar etmeliyim," diyorum ona, her ne kadar içimden gelmese de ve bundan nefret ediyorum. Beni bu kadar zayıf hissettirmesinden nefret ediyorum.

"Yapmalısın," dedi ciddiyetle. "Yapılacak en doğru şey bu olur."

"Gönderilir miydin?" Omuz silkiyor.

Olmayacağına dair bir his var içimde. Ona burada ihtiyaçları var. "Beni izleyen başka kimse yok mu?"

"Benim gibi değil," diyor, bakışlarında bir keskinlik. "Onlar senin iyiliğini düşünmüyorlar."

Şimdi anlaşıyor. Söylediklerini duyduktan sonra Everly tarafından kandırılmış hissediyorum.

Yüzümü ona döndüm. "Neden beni kurtarman gerekiyor? Beni onlardan mı kurtarıyorsun? Burada gerçekten neler oluyor?"

"Sana söyledim. Seni kendinden kurtarmam gerek. Geçmişini biliyorum. Sana ne olduğunu biliyorum. Görmene izin vermediğin, yüzleşmene izin vermediğin şeyleri biliyorum. Burası..." Başını iki yana sallar. "Burası seni bir gün ormana götürecek ve asla çıkmaya izin vermeyecek. Bunun başına gelmesine izin veremem."

"Lütfen bana bunun mecazi olduğunu söyle."

"Bu senin zihninin ormanı, Syd. Lodge, en savunmasız olanlarla uğraşıyor. Bunun olduğunu gördüm."

defalarca. Eğer durdurabilirsem, sana zarar gelmesini istemiyorum."

Göğsüm aniden soğudu, daraldı, sanki kaburgalarım buzdan yapılmış gibi. "Adderall'ı bırakmama sen sebep oldun. O zamandan beri sağlıklı düşünemiyorum."

"Evet, var" diyor. "Söyleyin bana, semptomlarınızı fark ettiniz mi? İlaçlarını aksatıyormuşsun gibi hissettin mi?"

Dudaklarımı birbirine sürterek düşünmeye çalışıyorum. "Bilmiyorum. Söylemesi zor. Çok fazla şey oluyor."

"Bana güvenmeye devam etmelisin."

"Beni gözetlemeye devam edebilesin diye mi?"

"Kameralar yeni Sydney," diyor. "Onları birkaç gün önce yerleştirdim."

Ve bir anda yine sinirlendim.

"Güveninizin sizden güvenmenizi isteyen kişi tarafından ihlal edilmesinin nasıl bir his olduğunu biliyor musunuz?"

"Öyle hissediyorum. Ve böyle hissetmenizden nefret ediyorum" diyor. "Derinden ve içtenlikle özür dilerim. Ama yine de bana güvenmene ihtiyacım var."

Ona bakıyorum. Bana böyle hissettirdiği için gerçekten üzgün olduğunu söyleyebilirim ama bunu yaptığı için gerçekten üzgün olduğunu sanmıyorum.

Bana olan saplantısı ne kadar derin? Nasıl öğrenebilirim?

Yoksa zararımı kesip kaçmalı mıyım?

"Eve gitmek istiyorum," diyorum sessizce. Bu itiraf beni şaşırtıyor ama söylediğim anda bunun doğru olduğunu anlıyorum.

Kincaid ona yine tokat atmışım gibi bakıyor. Yüzü düşüyor, alnı sempati, acıma gibi bir şeyle kırışıyor. "Ev nerede, Syd?"

Ve tabii ki beni de orada tutuyor. Evim yok. Okul yok, iş yok, para yok, umut yok, ev yok.

Hiçbir şeyin yok, diye fısıldıyor kulağıma bir ses. Sen bir hiçsin. Yalnızlıktan başka bir şey değilsin.

İşte o zaman vuruyor beni, kalbimin derinliklerine saplanan zehirli bir mızrak, kendimi korumak için çok uğraştığım bir mızrak

karşı.

Bu dünyada çok yalnızım.

Tamamen kopuk, bağısız ve yalnız.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve gözyaşlarına

boğuluyorum. Bir duraksama oldu, belki bir şok bakışı daha Kincaid, ama sonra ayağa kalktı ve yanıma geldi, kollarını bana doladı ve beni kendisine doğru tuttu. Avuçlarımı göğsüne bastırıyorum, onu itmek için zayıf bir girişim ama kolları güçlü ve beni yerimde tutuyor. Beni sıkıca tutuyor, çok sıkı, ta ki ben yumuşayıp yanağımı ona yaslayana kadar. Gözyaşlarım akıyor ve o da avuçlarını başımın arkasına koyuyor.

"İyi olacaksın," diye mırıldanıyor. "Güven bana, iyi olacaksın."

Nasıl? Sanırım. Nasıl mı?

"Kimsem yok," diye hıçkırıyorum ona karşı. "Gerçekten kimsem yok. Bu dünyada beni seven tek bir kişi bile yok. Bunun ne kadar berbat bir his olduğunu biliyor musun?"

"Seviyorum," diyor ve başımın tepesini öpüyor. Bu beni onun içinde daha da eritiyor, etrafıma sıkıca sarılmış olan ve beni bir arada tutan bir ipliği daha çözüyor. "Keşke yapmasaydım."

"Çenem öylesine titriyor ki kelimelerim kesik kesik çıkıyor. "Yalnız olmakla, sadece ben olmakla, kafamın içinde sıkışıp kalmakla, sadece kendime eşlik etmekle sorunum yok sanıyordum. Her zaman çok farklıydım, ama bununla gurur duyuyordum ve başkaları yalnızlıktan şikayet ettiğinde, bunun benim değil başkalarının başına gelen bir şey olduğunu düşünüyordum. Ama yanılmışım. Hem de çok yanılmışım."

Buna bir şey demiyor, sadece bana sarılmaya devam ediyor, avuç içiyle başımın arkasını okşuyor.

Yine de gözyaşlarımı durduramadığım gibi kelimelerin akmasını da engelleyemiyorum. "Büyükannem vardı, beni her şeyden çok severdi. Beni annemin kaybını telafi edecek kadar sevdi. Beni, annemin kaybını telafi edecek kadar sevdi.

Babam yokken, günlerce ve haftalarca denizdeyken. Ve sonra onu kaybettim. Onu o korkunç hastalıkta kaybettim, beni onun hafızasından koparan o hastalıkta, onun için bir hiçtim, bir hiç."

Titreyen bir nefes alıyorum. "Sonra belki de babamla yakınlaşmam gerektiğini, bunun onu daha iyi tanımak için bir işaret olduğunu düşündüm, her ne kadar sürekli çalışıyor olsa da. Ben de çaba gösterdim, o da öyle yaptı. Zamanımız çok kısıydı. Çok kısıydı. Sonunda hayatımın gölgelerindeki adamı gördüğümü hissettim ve sonra o benden alındı. Birlikte yeterince zaman geçiremedik. Hiçbir zaman yeterli zamanımız olmadı!"

"Biliyorum," diyor. "Biz bilmiyoruz."

"Şimdi ne olacak? Şimdi beni koşulsuz seven tek insan gitti ve başka kimsem yok. Sadece ben varım. Sadece kendim varım ve artık kendimi tanıyormuş gibi bile hissetmiyorum. Ondan hoşlanmıyorum bile."

Sessizlik odayı dolduruyor. Kalbinin kulağıma çarpışını duyabiliyorum, hızlı ama sabit. Kokusunu içime çekiyorum, mumlardan gelen sıcak santal ile karışan tatlı tütün ve sedir kokusunu.

"Bir gün birini bulacaksın," diyor sonunda. "Bunu bilemezsin," diye çıkışıyorum, her şeye öfke duyuyorum.

"Ama seviyorum. Çünkü senin sevmeye değer biri olduğunu biliyorum. Sevmeye layık olduğunu. Ve dışarıda bir gün senin için hayatını ortaya koyacak biri var."

Eğer bana tutunmasaydı, sanırım yerde olurdum.

Sen olabilir misin? Düşünüyorum, kollarına daha derinden yerleşiyorum. İkimiz de alev almadan saplantın aşka dönüşebilir mi?

"Sadece inanca ihtiyacın var," diye devam ediyor, sesi yumuşak. "Sadece sabra ihtiyacın var. Şimdilik hayatta kalmaya devam etmelisin. Her zaman böyle olmayacak, söz veriyorum."

"Ama bir çıkış yolu göremiyorum," diye fısıldıyorum. "Biri için çok fazla olmayı nasıl bırakacağımı bilmiyorum. Çok düşüncesiz,

çok küstah, çok pervasız, çok bencil, çok soğuk, çok hassas, çok fazla. Fazla ben."

Yüksek sesle nefes veriyor ve başımın üstünü tekrar öpüyor ve tanrım, onu istiyorum, sabırlı olmanın diğer tarafında ne varsa o olmasını istiyorum. Ya da hasta olmanın.

"Her zaman bir çıkış yolu vardır," diyor. "Oh, Syd, tatlım. Keşke sözlerinin beni ne kadar kırdığını bilseydin."

Tatlım?

Ona bakacak kadar geri çekiliyorum. Bana bakıyor, gözleri duygu dolu cam gibi.

"Sen iyi bir insansın," diyor sertçe yutkunarak. Gözlerim dudaklarına yapışıyor, içimde bir dürtü dolaşıyor, damarlarımda ağır bir şey ona doğru çekiliyormuş gibi hissediyorum, bir mıknatısın demir gibi.

Kendime engel olamıyorum.

Parmak uçlarımda duruyorum.

Ve kendi gözyaşlarımdan tadıyla onu öpüyorum.

BÖLÜM 19

KINCAID DE BENİ ÖPTÜ.

Hiç tereddüt etmeden.

Azıcık bile değil.

Dudaklarım onunkilere değiyor, ağzım hafifçe aralanıyor ve birden tüm dünyam altüst oluyor. Onun içinde eriyorum, dudakları yumuşak ama sert, göğsümde yankılanan bir inilti çıkarmadan önce bir anlığına bana boyun eğiyor. Bu, kaçmaya çalışan bir duygunun, nihayet yerine getirilen bir özlemin sesi.

Ama bu inilti hızla gırtlaktan gelen bir hırıltıya dönüşüyor ve birden ne kadar açgözlü olduğunu fark etmiş gibi beni öpüyor, sert ve emredici, kendisine ait olanı alıyor. Kendimi ona teslim ediyorum, dizlerimin bağı çözülüyor, bir tepsideki tatlı gibi yenmek istiyorum, bütün olarak yutulduğum sürece onun tarafından istediği şekilde kullanılmak istiyorum.

Ben seninim, ben seninim, ben seninim.

Ağzımın içinde homurdanıyor, dili ağzımın içini yalıyor, beni yine ensemden tutuyor, o kadar sahiplenici ve güçlü ki.

Al, al, al. Lütfen,
lütfen, lütfen.

Zevk içimde duman gibi kıvrılıyor, kokusu burnumu doldururken tenim tüylerim diken diken oluyor ve ipeksi dilindeki viski tadı kafamı bulandırıyor. Kalçalarım birbirine yapışıyor, onun için her zaman var olan acıyı, rüyalarım sızan o acıyı dindirmeye çalışıyorum.

Yine de bu bir rüya, baş döndürücü bir halüsinasyon gibi geliyor. Onunla ilgili her şey aynı anda hem sert hem de yumuşak; ağzımı sikerken dilinin ıslak, ipeksi kalitesi, dudaklarının sert baskısı, boynumdaki elinin sıkı tutuşu, diğer eli şimdi kaçabileceğimi düşünüyormuş gibi çenemi kavırıyor.

Bundan asla kaçamam. O bir akıntı, öpücüğü beni kaderime sürüklüyor. Ya da belki de bu benim sonum. Bunu söylemek çok zor.

Aniden geri çekiliyor. Elastik bir bant gibi. Ona bakıyorum, vücudum onunkine yapışmış, zor nefes alıyorum. Bana çılgınca bakıyor, gözbebekleri büyümüş, gözleri alnının gölgesi altında karanlık. Gözlerinde şaşkınlık, utanç ve o kadar yoğun bir şekilde dalgalanan bir şey görüyorum ki farkına bile varamıyorum.

"Bunu yapamam," diyor kesik kesik nefes alarak. "Bunu yapamam."

"Bunu yapıyorsun," diyorum ona, elim sırtının küçük kısmına gidiyor ve onu bana doğru bastırıyor. Ereksiyonu kalçamı itiyor ve ben bir nefes alıyorum. Hayal ettiğim her şey doğru çıkıyordu.

"Siktir," diye homurdanıyor ve ben de o lezzetli seslerden daha fazlasını isteyerek ona doğru çekiştiriyorum.

"Evet, sik beni," diye fısıldıyorum, ellerim pantolonuna gidiyor ve kemerini çözmeye çalışıyorum.

"Sydney," diye mırıldanıyor, başı geriye gidiyor ve boynunu açıkta bırakıyor. Ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum ve sabun tadındaki adem elmasını yalıyorum.

Göğsünde güçlü bir homurtu daha titreşiyor ve ben dizlerimin üzerine çöküyorum, halı çıplak tenimde yumuşacık.

"Hayır, Syd," diyor kabaca, bana bakarken gözleri arzuyla parlıyor. "Lütfen, iradem yok."

"Amaç da bu zaten," diyorum tatlı bir sesle ona bakarken, koyu renk kot pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını yavaşça indiriyorum. Odanın sessizliğinde gök gürültüsü gibi bir ses çıkıyor.

"İznim yok," diyor nefes nefese, ama sonra saçlarımı yumrukluyor, bir acı hissedene kadar saç tellerimi sıkıca çekiyor, amımdaki ağrı yoğunlaşıyor.

"Kimseye söylemem." Ona sırtıyorum. "Sadece beni kullan. Ağzıma gir ve senin küçük evcil hayvanın olayım."

Sesli bir şekilde yutkunuyor, onu yaladığım yerde boğazı parlıyor. "Siktir, Sydney. Beni kışkırtma."

Sanki otoriteye isyan etmeyi sevdiğimi bilmiyor.

Pantolonuna uzandım ve sikini çıkardım. Parmaklarımın altında çok sıcak ve onun büyüklüğünü kavramakta zorlanıyorum, uzun, kalın ve sert. Mum ışığı şişmiş tepesine yansıyor, bir damla prekum parlıyor.

Öne doğru eğilip yalıyorum, dilimi yarıktan geçiriyorum, o bir nefes verene kadar hafifçe içeri itiyorum. Saçımı çekerek "Siktir, siktir, siktir" diye küfrediyor.

Tanrım, kendimi hiç burada dizlerimin üzerinde hissettiğim kadar güçlü hissetmemiştim. Bu hesapçı ve kontrollü saplantılı doktoru alt ediyorum ve ona inkar etmek için çok uğraştığı zevki verebilirim.

Beni takıntı haline getir, sanırım. Lütfen. Saplantına ihtiyacım var.

Ona sahip olmak istiyorum.

Onu almak için ağzımı sonuna kadar açıyorum, ama şimdi kontrol onda, dudaklarımı zorluyor, boğazımın arkasına ulaştığında başımı aşağıda tutuyor. Geri dönüşü olmayan noktadan içeri iterken öğürme refleksinden kaçınarak kendimi hemen gevşemeye zorluyorum.

Yine küfrediyor, ne kadar iyi uyduğuna, onu ne kadar iyi aldığıma dair sessiz, kaba sözler söylüyor.

"Boğulmanı istiyorum," diyor inleyerek. "Pis küçük sürtük."

Sikeyim.

Bacaklarımın arasındaki nabız şimdi keskin, serbest bırakılmak için çılglık atan acı verici bir basınç düğümü. Ne söyleyeceğini çok iyi biliyor.

Bir şekilde onu daha derine sokuyorum ve hızı gittikçe artmaya başlıyor, ta ki aniden nefesi kesilip geri çekilene kadar, aleti ağzımdan dışarı kayıyor.

"Yapamam," diyor ama nefes almakta zorlandığı, kontrolünü kaybetmemek için mücadele ettiği belli.

Aletini pantolonunun içine sokuyor ve fermuarını çekiyor.

Ağzım bir karış açık, son anda ortaya koyduğu irade karşısında şok olmuş bir halde ona bakakalıyorum.

Bana bakıyor, siki fermuarını zorluyor, özgür olmak için yalvarıyor ve ben o gölgeli gözlerdeki savaşı izliyorum, arzu ve sevişme ihtiyacı ile görev ve profesyonel kalma ihtiyacı arasındaki savaşı.

"Masaya doğru sürün," diye emrediyor.

Ona göz kırpiyorum. "Ne?"

Kendini tekrarlarken çenesi gergin. "Masaya doğru sürün dedim, küçük evcil hayvanım." Duraklıyor. "Sana böyle hitap edilmesini istiyorsun, değil mi?"

Evet.

"Evet, doktor," diyorum, sanki bana rahatsızlık veriyormuş gibi hafifçe somurtarak. İçten içe benden bunu yapmamı istediği için çok heyecanlıyım. Hayatımda hiç bu kadar sersemlemiş ve tahrik olmuş olduğumu sanmıyorum. Başımı döndürüyor.

Ellerim ve dizlerimle parkenin ve kilimlerin üzerinde sürünüyorum ve o önümde geriye doğru yürüyor, sanki ona yetişmeye çalışıyormuşum ama yetişemiyormuşum gibi.

Masasının önünde durup avucunu uzatıyor ve bana da aynısını yapmamı emrediyor.

Sürünmenin ortasında duruyorum, vücudumun üst kısmını dirseklerimin üzerinde duracak şekilde indiriyorum, böylece üstümün yakasının altındaki göğüslerimi iyi görebiliyor. Daha önce rüyamda onunla birlikte olduğumu görmemin bir faydası var mı emin değilim, ama bir şey var

Tüm bunlar çok doğaldı. Avucunu sikinin üzerinde gezdiriyor, pantolonunun kumaşının arasından sıkıyor, dumanlı gözleri göğüs dekolteme yapışmış. Keskin bir nefes alıyor, çenesindeki kaslar kasılıyor, boynu sanki bir şeye hazırlanıyor gibi geriliyor.

"Masanın üzerine çık," diye emretti.

Ayağa kalktım, hangi yöne doğru diye soracaktım ki homurdanarak uzandı ve beni kollarımdan tutup kabaca ayağa kaldırdı. Nefes nefese kalmaktan başka bir şey yapamadan ellerini belime doladı ve beni kaldırıp masanın üzerine koydu.

Başka bir şey söylemiyor, sadece avucunu göğsüme koyuyor ve sırtım masasına gelene kadar itiyor, başım bir tarafa, bacaklarım diğer tarafa sarkıyor.

Sonra morartıcı bir tutuşla bacaklarımı ayırıyor ve kalçalarım kadar uzanıyor, parmakları iç çamaşırımın bel bandında kıvrılıyor. Onları kalçalarımın üzerinden aşağı indirmeye başlıyor, hareketleri aceleci, sanki fikrini değiştireceğinden korkuyor.

"Cehenneme gideceğim," diye mırıldanıyor. Ama durmuyor.

O gidiyorsa, ben de gidiyorum.

İç çamaşırımı dizlerime kadar çekiyor, sonra birden doğruldu.

Üzerime eğildi. Masadaki bir şeye uzanıyor.

Ağızma bir kalem sokması için tam zamanında başımı kaldırıyorum.

"Çıglık atmak istediğinde onu ısır."

Gülümsüyorum, ahşabın tadına bakıyorum. Sanırım gürültücü biri olduğumu çoktan anlamış.

Sonra tekrar bacaklarımın arasına giriyor, kalçalarımı kavırıyor ve başını eğiyor.

Tüm bedenim beklentiyle geriliyor, parmak uçlarım masaya gömülüyor.

Ama ilk başta hiçbir şey yapmaz.

Nefesinin beni gıdıkladığını, kalçalarımı kıpırdattığını hissedebiliyorum ve biraz baskı, bir tür rahatlama elde edebilmek için yüzüne doğru eğilmeye çok yakınlım.

"Çok güzel amına koyayım," diyor, sesi hırçın ve amıma baktığı belli, sadece açık ve onun için sergileniyor. "Çok güzel amına koyayım."

Parmak ucuyla klitorisime dokunuyor ve ben dişlerimi kaleme geçirip inleyerek daha fazlasını istiyorum. Yavaşça ovuyor, sonra parmağını aşağıya doğru sürüklüyor, şimdi bir tüy gibi basınç, korkunç derecede ıslak olduğum yere ulaşana kadar.

"Çok tatlı," diye inliyor, giriş yerimle dalga geçerek. "Çok çaresiz."

Nefesim kesiliyor, kendimi tutamayarak ona katılıyorum. Kalçalarımı ona doğru itmeye çalışıyorum.

Bu sadece parmağını çekmesine neden oluyor ve beni inlemeye bırakıyor.

"Bu kadar iyi bir öğrenci için bu kadar açgözlü küçük bir amcık," diye tahmin ediyor, keskin sözleri beni arzudan baş döndürüyor. "Çaresizliğinin kokusunu alabiliyorum. Bunu görebiliyorum."

İstedğim gibi bir ses çıkarıyorum, kalem tarafından mufflediliyorum. Başını eğiyor ve bana üflüyor.

Çıglık attım, kalem neredeyse ağızımdan düşüyordu.

Birden üzerime atlıyor, dudakları ve diliyle beni yutuyor, ateşli bir saldırı, dağınık bir saldırı. Beni aşağı yukarı yalıyor, klitorisimi ağzına alıyor, hafifçe ısırıyor, bu arada parmakları beni teker teker, ikişer ikişer, üzer üzer sikmeye başlıyor. Onları içime sokup çıkarırken ben inliyor, kasılıyor, neredeyse masadan düşüyordum.

Birkaç kez kalçalarımıdan tutup beni aşağı çekmesi ya da yukarı çekmesi gerekiyor ve sonra sanki iştahı asla yenilmeyecekmiş gibi beni yemeye devam ediyor.

Bu doğru hissettiriyor. Milyonlarca farklı şey gibi geliyor ama doğru hissettiriyor.

Sanki tadına bakmak için onunmuşum gibi, ne isterse onunmuşum gibi.

Kafamın arkasında, bundan sonra geri çekilmeye çalışacağını biliyorum, beni bu kadar çok istediği için teslim olmasına izin verdiğini biliyorum. Ama yarın için endişeleneceğim, yarın. Şimdilik, amım psikoloğum tarafından, onun ofis masasının üzerinde tahrip ediliyor ve ihtiyacım olan tek şey bu. İyi bir orgazm haftalarca süren çekişmeyi geri alabilir.

"Siktir," diye soluyor bana karşı ve nefesi kesiliyor, vücudu sertleşiyor. Sonra klitorisime karşı titreşen uzun bir inilti.

Az önce boşaldı
mı? Pantolonunun
içine mi?

Bunu düşünmek bile beni uçurumun kenarına itmeye, bırakmaya yetiyor.

"Tanrım!" Orgazm içimden geçerken kalemin içinden haykırıyorum, uzuvlarımı sarsıyor, vücudumu masadan kalkıyormuş gibi hissettiriyor. Bir şeytan çıkarma ayini. Kıvranmaya devam ediyorum, gözlerim kapalı ama yıldızlar görüyorum, tırnaklarım tahtayı çılgınca pençeliyor, ciğerlerimdeki hava sıkışıyor. Eğer kalçalarımı bu kadar sert kavramasaydı, eğer ağzı terk edilmiş bir şekilde yemeye devam etmeseydi, sanırım milyonlarca parçaya ayrılabilirdim.

En azından kalem öyle.

Ortadan ikiye ayrılıyor ve tükürmek zorunda kalıyorum, odun ve kurşun tadı coşkunun en yüksek noktasıyla karışıyor.

Sonunda sert nefes alarak geri çekiliyor ve ben sevinçten deliye dönüyorum. Vücudum seğiriyor, coşkulu.

Sesli bir şekilde yutkunuyor, düzensiz bir nefes veriyor ve ona bakmak için başımı kaldırıyorum, karın kaslarım yanıyor.

Dirseklerimden tutup beni öne doğru çekerek doğrulmamı sağlıyor, sonra da elini başımın arkasına koyuyor. Alnı benimkine değiyor ve ikimiz de nefeslerimizi geri almaya çalışıyoruz.

Hiçbir söz söylenmez.
Söylenmesine gerek
yok. Şimdi değil.

Sonunda bıraktı ve doğruldu.

Bakışlarım kasıklarına düşüyor ve ıslak noktayı görüyorum.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Geldi, değil mi?

Bana üzgün bir bakış atıp evet diyor ve boğazını temizliyor. Ağzı benim arzumla parlıyor. "Bazı şeylere yardım edilemez," diyor açıklama olarak.

Bunu daha önce de söylemişti ve ben de katılıyorum. O, ben, biz, bu... Elden bir şey gelmez.

BÖLÜM 20

Nick, Öğrenme Merkezi'nin önünden "BUGÜN ŞANSLIYIZ" diye anons ediyor. Yerlerimizi daha yeni bulmuştuk, tabletlerimiz hazırды. "Ve bu güzel bir değişiklik. Bir saha gezisine çıkıyoruz."

"Daha fazla yiyecek aramak mı?" Rav ağır bir iç çekişle, sanki bu düşünce altında eziliyormuş gibi sandalyesinde arkasına yaslanarak söylüyor.

"Hayır," diyor Nick dikkatle. "Yiyecek arama işini gelecek hafta yarımada ya yapacağımız kamp gezisine bırakacağız. Bu sabah seni davul çalmaya götürüyorum lütfen." Gözlerimin yuvarlanmasına neden olan abartılı bir hayali davul çalıyor. "Çoğaltma laboratuvarı."

Oh? Biraz daha dik oturuyorum. Diğer herkes de öyle.

Bu güzel bir değişiklik.

"Sonunda," diyor Lauren yorgun bir sesle. "Oraya asla varamayacağımızı sanıyordum."

Ona bakıyorum. Gözlerinin altında koyu halkalar var, yüzü kül rengi. Munawar ve Rav'a bakıyorum. Onlar da pek iyi görünmüyor. Munawar'ın tişörtünde bile mantar-pun yok. Onun yerine Madrona Vakfı'nın logosu var, yine mantarlar var ama nedense bu daha kötü. Sanki onlardan birine dönüşüyor.

Burası hepimizi etkiliyor mu?

Eğer üç haftalık sis size bunu yapıyorsa, üç ay ne yapar?
Yoksa hava durumundan daha fazlası mı var?

Midemdeki huzursuzluk çukurunu yutuyorum. Öğle yemeğinden sonra Kincaid'le bu konuyu konuşmam gerekecek. Onunla bir seansım var ve ofisindeki buluşmamızdan bu yana onu ilk kez görecek.

Olanlar hakkında ne hissettiğimden hala emin değilim, ancak kelimenin tam anlamıyla düşünmekten başka bir şey yapmadım.

Bir yandan, lanet olsun.

Tam olarak istediğim, ihtiyacım olan şeydi. Hiçbir şeyin hayallerimin üstesinden gelemeyeceğini düşünüyordum ama Doktor Kincaid beni nasıl düzelteceğini çok iyi biliyordu. En azından o anda. Gözlerimi kapattığımda hala dilini içimde hissedebiliyorum, kalçalarımı sertçe tutuşunu, saçlarımdaki yumruğunu. Benim sapkınlığıma boyun eğmesinin, bana küçük evcil hayvanım demesinin, sanki onun mallarından biriymişim gibi pis, heyecan verici yolu. Tüm bunların tekrar olmasını istiyorum, hem de yakında.

Ama öte yandan... gözlerindeki utancı görmezden gelmek zordu.

Geçmek istemediği bir çizgiyi geçtiğini. Bir hata yaptığını.

Bana olan arzusu çok açıktı. Beni öyle bir yedi ki.

O kadar tahrik olmuştu ki pantolonunun içine boşalmıştı, sanki otuzlu yaşlarının sonunda bir beyin cerrahı değil de hormonlarını kontrol edemeyen azgın bir ergen gibiydi. İtiraf etmeliyim ki bu uzun zamandır gördüğüm en ateşli şeydi.

Ama o benim
doktorum. Ben onun
hastasıyım.

O benim
öğretmenim. Ben
onun
öğrencisiyim.

Beni güvende tutanın kendisi olduğunu söylüyor.

Ama onunla birlikte olduğum her an, tehlikeye bir adım daha yaklaştığımı hissediyorum.

Buradan nefret etmeye başlıyorum ama kendimi hiç bu kadar...

Canlı.

Yine de, kalkıp kapıdan çıkarken, Nick bizi sedir dallarının altına götürürken onu takip ederken, kuzgunlar gökyüzünden seslenirken, ölümün köşede olduğunu hissediyorum. Belki beni değil ama birilerini bekliyor. Bunu tenimde hissediyorum, nemli havanın nemli öpücüğü gibi.

Burada bu kadar çok insan ölmüşken ölümü görmezden gelmek zor.

Bu düşünceleri kafamdan atıyorum. Belki de kendi iyiliğim için fazla hastalıklıyım.

Çoğaltma laboratuvarı, arazinin batısındaki en uzak bina olan bakım bahçesini ve ahırını geçmektedir. Son birkaç gündür ya yağmur yağdığından ya da sisle örtüldüğünden yürüyüş oldukça ıslak ve çamurlu. Başarısız bir şekilde su birikintilerinden kaçınmaya çalışırken ayakkabılarımız gıcırıyor. En azından bulutlar bugün hızlı hareket ediyor, okyanustan gelen ılık bir esinti gelgitte deniz yosunu kokusu getiriyor.

Nick anahtar kartını okutur ve kapı bip sesi çıkarır. Kapıyı iterek açıyor ve ışıkları yakıyor.

"Herkes koridorlara dağılsın ve sakın bir şeye dokunmaya kalkışmayın" diyor.

İçeri girdiğimizde heyecanı hissedebiliyoruz. Tüm pencerelerin karartılmış olması dışında bir seraya benziyor. Örtülerin tam olarak ulaşamadığı yerleri delip geçen ince ışık şaftları havada uçuşan toz ve sporları aydınlatıyor. Gerektiğinde gün ışığını içeri alabilecek şekilde geri çekilebilir oldukları hissine kapılıyorum.

Ancak sıra sıra bitkiler yerine, bazıları yosunlu yüzeylerden, diğerleri topraktan büyüyen mantar sıraları var. Pek çok farklı tür -kanayan diş, hayalet mantar, pis kokulu dikenler, ametist aldaticılar. Kimi tatlı, kimi ekşi kokuları ve toprağın metalik balçığı havayı küflendiriyor.

Nick konuşuyor ama hiçbirimiz dinlemiyoruz. Bizi zapt etmek imkansız, kedi gibiyiz ve mantarlar da kedi nanesi. Koridorlara yayılmış, bazılarının doğa ana dışında yetişmesi zor olan tüm farklı çeşitlere hayretle bakıyor, Nick bunu yaptığımız için bizi azarlamaya devam ederken dokunuyoruz.

"Bak," diye cıvıldıyor Lauren, durup papağan balmumu mantarlarına bakıyor, zarif yeşil mantarlar, yüzeyleri dudak parlaticısı kadar parlak. "Bunlar benim favorim. Onları görmek için Avustralya'ya kadar gitmem gerekecek sanıyordum."

Ancak en sevdiklerimin birçoğunu görmeme rağmen, ki bunların birçoğunu böyle bir ortamda yetiştirmek için Madrona'nın nasıl bir sihre -ya da bilime- sahip olduğunu hala merak ediyorum, ünlü Excandesco'larını göremiyorum. Birkaç kez laboratuvarda taklit etmekte zorlandıklarını söylediklerini biliyorum ama yine de burada olmasını umuyordum. Ya da en azından bu konudaki girişimlerini, gerçi bunu da gizli tuttuklarından eminim.

Bir süre sonra sıkıldım. Laboratuvar klostrofobik ve havasız gelmeye başlıyor. Etrafta yüzen tüm sporları görebiliyor olmam, muhtemelen havaya kendi sporlarını fırlatan dünya yıldızlarının kalıntıları, onları soluma konusunda beni biraz temkinli yapıyor. Sporları solumanın size zarar vermeyeceğini biliyorum ama...bilmiyorum. Ne de olsa buraya laboratuvar deniyor. Şansımı denemek istemiyorum.

Nick'e, "Biraz temiz hava almam lazım," dedim. "Ben dışarıda olacağım."

"İyi misin?" diye soruyor. "Koku kötü olabiliyor, değil mi?"

Ona dudak bükerek gülümsüyorum ve kapıya yöneliyorum, iterek açıyorum ve temiz havaya çıkıyorum. Bir an için ışığa göz kırpmak zorunda kalıyorum. O kadar karanlık bir mezarda kaldıktan sonra grilik güneş gibi geliyor.

Birkaç derin nefes alıyorum, sonra huzursuzluğum beni ele geçiriyor. Ahıra doğru yürümeye karar veriyorum. Sabahtan beri keçilerin ve horozların sesini duymama rağmen henüz ahıra gitmedim, sadece yanından geçtim.

Bir tarafında keçilerin otladığı çitle çevrili bir padok, diğer tarafında da tavukların koştuğu bir alan var. Çitlere yaslanıp biraz keçileri izlemeye karar veriyorum. Keçiler en sevdiğim hayvanlardan biri ve tüm ürkütücü gözlerine rağmen onları çok sevimli ve izlemesi eğlenceli buluyorum.

Ama çite yaslandığım anda keçilerin hepsi bana bakmak için başlarını kaldırıyor. Meleyip ağlıyorlar ve ters yöne, çitin uzak köşesine doğru koşmaya başlıyorlar.

"Ne oluyor lan?" Yüksek sesle mırıldandım. Keçiler ne zamandan beri benden nefret ediyor? Çoğu hayvan beni sever. Belki de burada yeterince etkileşime girmiyorlardır.

Üzerlerinde deneyler yapılıyor, kendime hatırlatıyorum. Everly'nin testler hakkında söylediklerini hatırlıyor musun? Keçi sütü için burada olmayabilirler.

Tüylerim ürperdi. Tıp bilimi için bazı açılardan gerekli olduğunu bilsem de hayvan deneylerinden her zaman nefret etmişimdir. Yine de herhangi bir nörobiyoloji alanına girmenin en kötü yanı bu. Fareler üzerinde yapılan testlerin Alzheimer gibi hastalıkları tedavi eden ilaçları geliştirmemize yardımcı olduğunu biliyorum, hatta Adderall bile ilk başta fareler üzerinde test edilirdi. Ama bu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

Keçinin beni reddetmesinin acısını hissederek onun yerine tavuk avlusuna gitmeye karar veriyorum. Tavuklar en azından bana doğru koşup gıdaktıyorlar.

"Keşke sizin için biraz yemeğim olsaydı," diyorum onlara.

Başlarını hep bir ağızdan eğip ödül istiyorlar.

Birden havayı korkunç bir ses dolduruyor, sanki omurgama çivi çakılmış gibi. Tavukların hepsi birden alarm halinde gıdaktıyor.

Yavru bir keçi gibiydi ama aynı zamanda yavru bir keçi de değildi.

Rüzgâr saçlarımın etrafında esiyor, bu sefer beraberinde bir ürperti de getiriyor ve sesin geldiği ahırın girişine doğru bakıyorum. Karanlıktı. Birkaç dakika önce görüldüğünden daha karanlık. İçeride ne olduğunu zar zor görebiliyorum; birkaç saman balyası, birkaç ahır.

Meleyen ıgık tekrar duyuldu.

Sıçradım.

Şimdi daha gürültülü.

Bir şeylerin başı dertteymiş gibi geliyor ve her ne kadar zaten korkmuş olsam da, bu görmezden gelemeyeceğim bir şey. Yine de ahıra adımımı attığımda karanlığın etrafımı sardığını hissediyorum. Fiziksel, nemli hava gibi, beni ağırlaştıran bir battaniye.

Bir ilmik.

Git Nick'i getir, sanırım. Git ve Nick'e söyle.

Ama daha önceki tüm zamanlarda olduğu gibi, bedenim ben söylemeden hareket ediyor. Kendimi kontrolden çıkmış hissediyorum, sadece bir ayağım diğerinin önünde, korkunç, korkunç sese doğru gidiyorum.

Kalbim boğazımda, ciğerlerim gelgit gibi sığ. "İyi misin?"

Dikkatlice sürünürken seslenmeyi başarıyorum

Karanlığa doğru ilerliyorum. Sonunda gözlerim yan taraftaki pencerelerden gelen gri ışığa alışıyor ama bu sadece gölgeleri derinleştiriyor.

Ve sonra onu gördüm.

Uzak duvarın karşısında, yerde bir şey kıvranıyor. Pembe bir şey.

Parlak, pembe ve duvara yapışık.

İlk başta bunun bir tür ağa sıkışmış bir domuz yavrusu ya da yalıtım olarak kullandıkları sıvı bir şey olduğunu düşünüyorum. Belki de duvarın arkasına sıkışmıştı ve içinden çıkmaya çalışıyordu. Beynim önce en mantıklı açıklamalara yöneliyor, gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyor.

Ama yaklaştığımda ağzını açıp kulakları tırmalayan bir ıgık daha attığında ne kadar yanıldığımı anlıyorum.

Duvara sıkışmış bir domuz yavrusu bu dünyada mantıklı. Benim baktığım şey mantıklı değil.

Herhangi bir dünyada.

Yavru bir keçi. Tüm deriden yoksun. Sadece pembe, kırmızı ve koyu bordo kas katmanları, kremi yağ çizgileri. Bu

Gözleri yok; bunun yerine yuvalarından çıkan, duvara karışan, küf gibi yayılan uzun yılan gibi çizgileri var.

Keçi şey yine çığlık atıyor.

İçimdeki dürtüler çarpıyor ve kusuyorum. Elimde değil.

Ahırın beton zeminine kusuyorum, içimde tutamıyorum, neye baktığımı anlayamıyorum, sadece bunun yanlış olduğunu biliyorum. Çok yanlış. Büyükannem şu anda haç işareti yapıyor, bu şeyin Tanrı'dan gelmediğine, doğadan gelmediğine yemin ediyor olurdu.

Keçi fark etmiyor. Çırpınıyor, sesi ıslak, çamurlu, çıplak kasları kaderinden kaçmaya çalışırken dalgalanıyor. Gözlerinden çıkan beyaz filamentler ağzından da çıkıyor, kaslarının altından yılan gibi dışarı fırlıyor.

Misel, sanırım. Onlar filament değil, misel.

Mantarlar tarafından bütün olarak yutuluyor.

Tekrar kusmak üzereydim ki birden arkamda ayak sesleri duydum.

Elim ağızımda, Nick'in bana doğru yürüdüğünü görmek için arkamı dönüyorum. Yüzü siluet halinde olduğu için ifadesini göremiyorum ama o bile beni alarma geçiriyor. Yürüyüş şekli. Amaçlı. Güçlü.

"Bu da ne böyle?" Tekrar kusmamak için kendimi zor tutarak söylemeyi başarıyorum. "Nick. Bu zavallı yavru keçi. Ona ne oluyor?"

Yanımda duruyor ve sonunda yüzüne odaklanabiliyorum. Buradan çok uzakta olmayan dalga kıranlarını yakalayan hippî sörfçü adam gitmiş. O artık başka biri. Belki de her zaman altında olduğu kişi.

"Başka kimseye tekrarlamaman gereken bir şey," diyor. Kahverengi gözleri sert, sözleri daha sert. "Bunların hiçbirini görmedin."

"Ama bu ne?" Haykırıyorum. "Ne oldu ona?!"

Sadece bana bakıyor. "Kohortuna geri dönmeli ve bunu gördüğünü unutmalsın."

Başımı sallıyorum. "Yapamam. Yapmam gerek..." Keçi şey yine çılgılık atıyor.

"Lütfen, sadece acısına son verin!"

Bağırıyorum. "Ben hallederim," diyor. "Geri dön."

Ama yerimde durmak istiyorum.

"Yoksa ne olur?" diye soruyorum.

Gözleri kısıldı. Çok soğuk. Çok ciddi. "Everly ve Michael'a imzaladığınız Gizlilik Sözleşmesi'ni size okumalarını söyleyeceğim."

"Biz buradayken bu konular hakkında konuşmamamız konusunda hiçbir şey söylemedi!"

"Okudun mu ki?" diye soruyor alaycı bir homurtuyla. "Ciddiyim Sydney. Bu konuda konuşursan sana dava açarlar. Bunu nasıl ödeyeceksin? Bir işin yok, bursun bile yok. Hiçbir şeyin yok."

Çenem sıkıştı. Siktir et onu. O sadece kılık değiştirmiş bir kardeş, altında kurumsal bir pislik var.

Başını ışığa doğru salladı ve ben de gittim.

Hem oradan çıktığım için mutluyum hem de o kadar rahatsızım ki ahırdan çıktığımda, öğle yemeği için dağılan diğer öğrencilere yetiştirme zahmetine bile girmiyorum.

Doğruca Kincaid'in ofisine gidiyorum ve o açana kadar yumruğumla kapıya vuruyorum.

Yüzünde hem temkinli hem de rahatlamış bir ifade var. Beni gördüğü için mutlu ama yine de değil.

"Erkencisin," diyor kaşlarını kaldırarak.

"Kapıyı kapat," diyorum hızla, içeri girip sandalyeye oturuyorum, başım ellerimin arasında, bir akıl hastası gibi ileri geri sallanıyorum.

Kapıyı kapattığını, sonra kilitlediğini duyuyorum ve yanıma geliyor, sandalyenin yanına çömeliyor, eli dizimde. "Syd," diyor usulca. "Ne oldu?"

Adımı söyleme şeklinden başka bir nöbet geçirdiğimi düşündüğünü anlayabiliyorum. Farida'nın hayaletinden, belki başka bir öğrenciden ya da Amani'den bahsededeğimi düşünüyor.

Ellerimi çekerek doğruluyorum. "Az önce bir şey gördüm. Ahırda. Nick bu konuda kimseyle konumamam için bana söz verdirdi. Gizlilik anlaşmasının burada bile uygulanabilir olduğunu söyledi."

"Neydi o?" diye soruyor, kaları atılmı bir halde bana bakarak. "Gizlilik Sözleşmeleri hakkında söyledikleri yalan mıydı?"

" anda bunun için endielenmene gerek yok," diyor sakince ve dizimi sıkıyor. "Bana anlatabilirsin. Bana neler olduğunu anlat. Ne gördün?"

Derin bir nefes alıyorum ve midemin bulandığını hissederek onu dolduruyorum. Pembe yaratığın görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum.

"O da neydi?" diye sordum.

Bunca zamandır yüzü hiç değişmedi. Söylediklerimin hiçbiri onu aırtmadı.

"Kulağa laboratuvara ait bir eymi gibi geliyor" diyor.

"zerinde alımı olabileceğiniz bir şey mi?"

Karanlık bir kaç yukarı kalkıyor. "Ben de gizlilik anlaşması imzaladım, Syd."

Ona pis bir bakış attım. "Oh. Anlıyorum. Bana karşı dürüst olmana bile izin verilmezken sana güvenmek biraz zor."

"Güven budur," diyor basitçe. "Bu inançtır."

" anda kendimi sadık hissetmiyorsam kusuruma bakmayın. Burada nereye baksam bir yığın yalanla karılaıyorum."

Kincaid doğrulurken, "Vakfı korumak için yalan söylüyor," diyor. Masasının etrafından dolaşıyor ve ellerini önünde kavuturarak oturuyor. Yine psikiyatristim olmaya döndüm. "Buradaki i..." Kelimeleri ararken gözleri odada geziniyor. "nemli."

"Ve gizemli."

Ağzının köşesi kalktı. "Hem de çok. Burada iyi şeyler yapıyoruz. Everly ile aynı fikirde olmayabilirim,

Michael, hatta zamanın yarısında Nick, ama dünyada bir fark yarattığımızı düşünmeseydim burada olmazdım. Hastalığı değiştirme yeteneğimiz var. Hayatı değiştirme. Ölümü önleyebiliriz."

Kollarımı kavuşturuyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Sanki şirket broşüründen okuyormuşsun gibi konuşuyorsun," diye homurdanıyorum. "Ama bekle, onu yazan sensin."

Kuru bir kahkaha attı.

"Güldüm." Ama ben bunu komik bulmuyorum.

"Endişelenmeli miyim?" diye sordum. "Ne hakkında?"

Omuz silkiyorum, tırnaklarımı kolçağın kenarına geçirirken iç çekiyorum. "Geçen gün senden korkmam gerektiğini söyledin. Sonra da sana güvenmemi istedin. Beni bu masanın üzerinde yedin, sonra da benden kaçmak için elinden geleni yaptın. Seni anlayamıyorum. Benim tarafımda mısın bilmiyorum. Hangi tarafta olduğunu bilmiyorum."

Hafifçe gülümseyerek, "Seçtiğin kelimelerin ne kadar cesur olduğuna asla hayran olmayacağım," diyor.

Ona ters ters bakıyorum. "Bu kadar mı? Az önce söylediklerimin hepsi bu mu?"

Uzun bir süre bana bakıyor ve kaşlarını hafifçe çatıyor. "Söylemek istediğim çok şey var Syd. Ama söyleyemeyeceğim çok şey var."

"Sikeyim böyle işi," diye mırıldanarak sandalyemden kalkıyorum. "Siktir git, Bay Bana Bir Bok Söyleyemez."

Çok hızlı. Masanın etrafından dolanıyor ve beni masaya doğru itiyor, eli boğazımda. "Yaptığım her şey senin iyiliğin için," diyor, sesi gergin, sert ve uyarıcı. Gözleri fırtına gibi parlıyor. "Bana ya güvenirsin ya da güvenmezsin."

Avucuna karşı yutkunuyorum. "Beni boğarken size güvenmek zor, doktor."

Burun delikleri şişiyor ve elini bırakıyor. Dişlerini sıkıyor ve başka tarafa bakıyor, ama ben hâlâ masaya yaslanmış durumdayım, kenarı kışıma batıyor. Kalbim kaburgalarımın karşı çılgınca atıyor, onu daha fazla kışkırtmak, daha fazla itmek istiyorum.

Beni boğabilsin, saçımı çekebilsin, benimle tekrar birlikte olabilsin diye.

"Yaptığımız şeyden utanıyor musun?" Fısıldıyorum.

"Hayır," diyor hızla, bakışları benimkilere kayıyor. "Biraz bile değil."

Bu cevaptan tatmin olmuş bir şekilde sinsice gülümsüyorum. "Biliyor musun, bir dahaki sefere içime boşalabilirsin. Pantolonunu tekrar kirletmek zorunda kalmazsın."

Yemin ederim ki yanaklarının günler önceki kirli sakalının üzerinde pembeleştiğini görüyorum. Ufak, mahcup bir kahkaha atıyor. "Bunun sonunu duymama asla izin vermeyeceksin, değil mi? Vücudum yine lisedeymişim gibi davranıyor."

"Bunu bir iltifat olarak algıladım," dedim. "Yine de teklifim geçerli."

Gözlerindeki neşeli ifade bir bulutun kararması gibi kayboluyor. "Bir dahaki sefer olmayacak, Syd."

Başımı sallıyorum. İlk kez reddedilmenin ezikliğini hissetmiyorum çünkü yalan söylediğini biliyorum.

Biz amansızız.

Kilitlendik.

Benden uzaklaşıyor ve ben de doğruluyorum. "Bu bizim seansımız mıydı yoksa gitmekte özgür müyüm?" diye sordum.

Elini sırtıma koyuyor ve beni kapıya doğru yönlendiriyor. "Başka bir sefere erteleyelim. Sanırım artık benimle istediğin zaman konuşabileceğini biliyorsun. Ama şimdilik Nick'le konuşmam gerek."

Ofisinden çıkarken gözlerim korkuyla açılıyor. "Sana söylediğimi ona söyleyecek misin?"

"İyi olacaksın. Doktoruna her şeyi anlatabilirsin."

Sisin içinde dışarı çıktık. Ben ana kulübeye doğru gidiyorum, o da laboratuvara doğru gidiyor.

Clayton aniden bir ağacın arkasından çıkar.

"Onu gördün, değil mi?" diyor.

Berbat görünüyor ve bu bana onu bugün laboratuvarda görmediğimi ve son zamanlarda da pek görmediğimi fark ettiriyor.

son birkaç gündür. Onun yokluğu ferahlatıcı oldu ama yine de biraz endişeliyim.

Özellikle de gözlerindeki vahşi bakışa.

Kesinlikle vahşi görünüyor ve iyi anlamda değil.

"Neyi gördün?" Tedirginlikle soruyorum. Bir çıkış yolu bulmak için etrafıma bakıyorum ve Clayton'ı fark edip bize doğru kararlı adımlarla yürüyen Kincaid'i görüyorum.

"Deney," diyor Clayton. "Bazen kaçıyorlar. Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi? Onları gördün."

Kurttan mı bahsediyor?

Bekle. Amani mi?

"Clayton," diye bağılıyor Kincaid yaklaşırken. "Seninle konuşmam gerek."

"Başım belada mı profesör?" Clayton bir adım geri çekilerek alay eder.

"Sydney'i yalnız bırakman gerektiğini biliyorsun," diyor, bana kısa bir bakış atarak. Ne kadar sahiplenici ve korumacı olduğunu görünce kalbim sıkışıyor ama yine de derinlerde bir tedirginlik var. Kincaid'in ona beni takip etmesi konusunda ders verip vermediğini merak ediyorum.

Clayton sadece gülüyor. Gürültülü ve dengesiz. Yardım edemiyorum ama geri çekiliyorum.

Onda doğru olmayan bir şeyler var.

Kincaid'e bir an önce danışmana ihtiyacı varmış gibi bakıyorum ama Kincaid bana sadece başını sallamakla karşılık veriyor.

"Gitsen iyi olur Sydney," diyor acımasızca.

Orada durup ikisinin arasına bakıyorum, sonra başımı sallayıp yürüyüp gidiyorum.

Kulübeye ulaştığımda omzumun üzerinden bakıyorum ama ikisi de kaybolmuş.

BÖLÜM 21

"AMAN TANRIM, GÜNEŞ IŞIĞI," diye haykırıyor Lauren kulübeden çıkarken. "Ve sanırım yarımada'yı gerçekten görebiliyoruz."

Daha yakından bakmak için totem direğine doğru yürüyoruz ve pırıl pırıl girişin ve diğer taraftaki köknar ve baldıran ormanının ötesinde, Brooks Yarımadası'nın dağlık kütlesi kör edici mavi gökyüzüne doğru yükseliyor.

"Var olmadığını düşünmeye başlamıştım," diyorum kağıt bardaktan kahvemden bir yudum alarak, gerçi şimdi kafeine ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Sadece havadaki değişiklik bile beni canlandırmaya yetiyor.

Aynı şey diğer öğrenciler için de geçerli; öğrenme merkezine doğru yürürken herkes biraz daha yüksek sesle, adımlarında biraz daha fazla sıçrayışla yürüyor. Hava serin ve yumuşak, sedir ve taze kesilmiş çimen kokuyor, ağaçlardan kuş sesleri geliyor ve parlak ışıktaki herkes biraz daha sağlıklı görünüyor.

Bu da iyi bir zamanlama çünkü kamp gezisi yarın ve hava berbat olursa çok kötü olur. Bir keresinde sekiz yaşındayken babamla birlikte Redwood Ulusal Parkı'nda kamp yapmaya gitmişim ve kamp boyunca yağmur yağmıştı. Geriye dönüp baktığımda, bu benim en güzel anılarımdan biri.

Çünkü babamın tüm dikkati benim üzerimdeydi ve çadırımıza sızan suya rağmen kendimi dünyanın en şanslı kızı gibi hissediyordum ama zavallı babam durmadan şikâyet ediyor, kendini kötü hissediyordu. Belli ki küçük kıızıyla mükemmel bir gezi geçirmeyi çok istiyordu.

Hatırladıkça gözlerim doluyor, keder bir yılan balığı kadar kaygan.

Sınıfa girip yerlerimize oturuyoruz. Kincaid her zamanki yerinde, sıraya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Üzerinde gözleriyle uyumlu, kolları kıvrılmış, koyu mavi bir düğme var. Vajinamı ağzına aldığına ve henüz dövmesinin tamamını görmediğime inanamıyorum.

"Günaydın," diyor sınıfa ürkek bir sesle. "Bugün zamanımızı yarın Brooks Yarımadası'na yapacağımız kamp gezisini tartışarak geçireceğiz. Sabahın altısında erkenden yola çıkacağız, bu yüzden her şeyi şimdi gözden geçirmemiz en iyisi. Bu, deniz bilimleri öğrencileri de dahil olmak üzere tüm öğrenciler için bir gezi ve hepimizin tam anlamıyla hazırlıklı olması gereken bir şey."

Duraklıyor ve boğazını temizliyor. "Ancak bu konuya girmeden önce, bir öğrencinin eve gönderilmesi gerektiğini size bildirmeliyim. Clayton Wade."

Kaskatı kesildim, midem düğümlendi.

Mırıltılar odayı doldururken hepimiz etrafımıza bakıyoruz ve onun burada olmadığını fark ediyoruz.

Ne oluyor be?

"Ne yazık ki," diye devam ediyor Kincaid, ben ona pervasızca bakarken gözlerimi kaçırarak, "Clayton Madrona'daki hayata umduğumuz gibi uyum sağlayamadı. Bu sabah ilk deniz uçağına bindirildi. Bu hepiniz için bir uyarı olsun - eğer herhangi biriniz herhangi bir şekilde zorlanıyorsa, lütfen gelip benimle konuşun. Mümkünse ekstra bir danışmanlık seansı ayarlayın. Burası, kulübenin tüm konforuna rağmen yaşanması zor, vahşi bir yer ve izolasyon en dayanıklı zihinleri bile etkileyebilir."

Kincaid daha sonra yolculuk hakkında konuşmaya başladı ama ben artık dinlemiyorum. Clayton dün garip davranıyordu. Bunca zamandır garip davranıyordu. Geçen gün Kincaid ile ne konuştuğunu merak ediyorum. Gitmek istemesine sebep olan şey neydi? Vakfa güvenmiyor gibi görünen bir sürüngendi, ama gitmek istediğini söylediğini hiç duymadım, sadece falcısının ona gitmeyeceğini söylediğini duydum.

Bekle, Kincaid Clayton'ın uçağa bindirildiğini söyledi, bu Clayton'ın fikri değilmiş gibi görünüyor. Binadan zorla mı çıkarılmış?

Benim yüzümden mi?

Lauren beni dürtüyor. "O etrafta olmadan daha güzel olmalı," diye fısıldıyor. "Clayton'ın başını belaya mı soktun?"

Başımı sallıyorum. "Bilerek değil," diye fısıldıyorum.

Kincaid'in odağı şu anda benim üzerimde, bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve kendimi dikkat etmeye zorluyorum.

Ancak ders bittiğinde, Clayton'a gerçekten ne olduğunu sormak için doğruca masasına gidiyorum, çünkü bunun o kadar basit olduğundan emin değilim. Ama ben yaklaşıp yaklaşmaz Everly öğrenme merkezine giriyor.

"Günaydın, Syd," diyor Everly bana neşeyle, gülümsemesi gergin olsa da. Sabah bile uzun ince bacaklarını gösteren siyah yoga takımıyla şık görünüyor. "Sözünü kestiğim için özür dilerim ama Wes'le konuşmam gerek. Yalnız olarak."

Kincaid'e bakıyorum ve o da bana hafifçe başını sallıyor.

"Tamam, endişelenmeyin," diyorum onlara, soğukkanlı davranarak. Tabii ki, sadece tamamen endişe dolu olduğumda endişe yok diyorum.

Kapıyı açıyorum, omzumun üzerinden baktığımda Everly'nin keskin gözlerinin üzerimde olduğunu ve gitmemi beklediğini görüyorum.

Neredeyim ben?

Hangi cehennemdeyim ben?

Bu da başka bir çılgın rüya

mı? Ayağa kalktım.

Zifiri karanlık ve ben dışarıdayım.

Yatağımda değil, odamda değil, dışarıda.

Aman Tanrım, Aman Tanrım.

Ellerimle etrafı yoklamaya başlıyorum, yosunların, eğrelti otlarının ve dalların üzerinden geçiyorum.

Zor nefes alıyorum. Kan beynime hücum ediyor.

Uyumadığımı biliyorum. Her şey çok gerçek. Çok soğuk. Pijamamın altından içeri sızan nemi hissedebiliyorum, zemin nemli, hava yoğun ve nemli. Keskin bir nefes alıyorum, ciğerlerim zayıf ve sık, burnum denizin, çamların ve hayvan kokusunun kokusunu alıyor.

Çok karanlık, çok

karanlık. Buraya nasıl

geldim? Uyurgezer

miydin?

Ben... alındım mı?

İliklerime işlemiş bir çaresizlik var ve ben en çok bundan korkuyorum. Çünkü bu mümkün olmamalı ve zihnim artık benim arkadaşım değil.

Zihnim bana sırt çeviriyor.

Ve çok korkuyorum.

Korkudan donmuş bir halde oturuyorum, hareket edemiyorum. Gözlerim alışmaya başlıyor, üzerimdeki ağaçların ana hatlarını seçiyor, dalları esintide hareket ediyor. Uzakta bir ışığın parıltısını görüyorum, umarım bu kulübeden çok uzakta olmadığım anlamına geliyordur.

Kalkmalıyım, ormandan geçip ışığa doğru ilerlemeliyim.

Yine de olduğum yerde kalabilir miyim diye merak ediyorum. Kıpırdamadan. Saklı kalabilir miyim? Tekrar uzanıp uykuya dalarsam, tekrar yatağımda uyanacak mıyım? Hatırladığım son şey, akşam yemeğinden sonra bize ödünç verdikleri sırt çantalarından birini kamp gezisi için hazırladığım, sonra da gökyüzü henüz kararmamışken, çürük bir alacakaranlıkta yatağa girdiğim.

Aklını kaçırıyorsun, diyorum kendime. Gerçekten aklını kaybediyorsun. Bunca zamandır kaybediyordun.

Kincaid'i bulmalıyım. Onunla konuşmalıyım.

Parmaklarımı yosunun içine sokuyorum, serin, yumuşak ve nemli, gerçek olanı hissetmeye çalışıyorum, gerçekliğe tutunmaya çalışıyorum.

Ama parmaklarımı soktukça daha da derine iniyorlar, ta ki yumruğum gömülene ve alttan bir şey uzanıp elimi tutacak ve beni aşağı çekecekmiş gibi korkunç bir hisse kapılana kadar.

Birden elimi çekiyorum, bu düşünce beni ayağa kaldırmaya yetiyor. Engebeli zeminde dengemi kaybederek tökezliyorum ve ellerim bir Sitka ladininin sert kabuğuna takıldığında yana doğru düşmek üzereyim.

Geniş, sert bir gövde, yaşlı bir ağaç ve ona yaslanıyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum, yosunların altında gizlenenler, ağaçların arasında saklananlar hakkında sahip olduğum tüm korkutucu görüntüleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Sanki bir şey beni izliyor, belki de birçok şey.

Kesin şunu! Kendimi azarlıyorum. Böyle düşünmeyi bırak. Işığa giden yolu bul!

Ama ağaç rahatlatıcı bir his veriyor. Başımı ona ne kadar yaslırsam, o kadar çok fısıldadığına yemin edebilirim: dinlen, dinlen, dinlen.

Sadece rüzgar, üstümdeki dalları hareket ettiriyor.

Sadece rüzgar diyor ki, kal, kal, kal.

Bu fısıldıyor, Sydney.

Sydney, evdesin.

Doğruluyorum, kalbim küt küt atıyor. Rüzgâr bana oyun oynuyor. Buradaki her şey bana oyun oynuyor, insanlar bile.

Özellikle de insanlar.

Derin bir nefes alıyorum, vücudum titriyor.

Terliklerime şükrederek yürümeye başlıyorum, bir adımdan diğerine düzensiz adımlarla ilerliyorum, ayak bileğim birkaç kez neredeyse iflas ediyor. Gözlerim ormanın ortasında küçük, açık bir alanda olduğumu görece kadar alıştı ve doğrudan uzaktaki ışığa bakmadığım sürece nereye gittiğimi görebiliyorum.

Ta ki ayak parmağım bir şeye takılana ve bir çığlık atarak yere uçup yumuşak bir toprak yığınının üzerine düşene kadar.

Yumuşak, devrilmiş toprak.

Nefes nefese kendimi dik tutmaya çalışıyorum ama ellerim dirseklerime kadar toprağa batıyor. Paniklemek üzereyken gözlerimin arkasında yıldızlar olduğunu sandığım şeylerin aslında gözlerimin önünde yıldızlar olduğunu fark ediyorum.

Her yer onlarla kaplı.

Altında turuncu olan deniz mavisi parlayan yıldızlar.

Excandesco.

Excandesco, Latince'de parlamak ve yanmak anlamına gelir.

Madrona mantarlarına bakıyorum, biyolüminesanslarıyla parlıyorlar ve etrafımdalar, düşen yıldızlar gibi dünyayı aydınlatıyorlar.

Onlara hayranlıkla bakıyorum, kendimi fosforlu denizde yüzüyormuş gibi hissediyorum, ama kafatasımın arkasında bir uyarı var. Bir şey bana kalkmamı ve hareket etmemi söylüyor. Oradan hemen çıkmam gerektiğini söyleyen bir şey.

Hareket etmeye çalışıyorum, dizlerim toprağa batıyor. Bir an için, lanet pijamalarımı tekrar yıkamak zorunda kalacağım konusunda aptalca bir endişeye kapılıyorum ama içine battığım bu toprak yığınının aslında ne olduğunu fark ettiğimde bu düşünce çabucak siliniyor.

Bu bir mezar.

Lauren ve benim tesadüfen bulduğumuz köpeğin mezarı. Ortaya çıkarıldı.

Ve içinde sürünüyorum.

Hayır, hayır, hayır, diye düşünüyorum içimden tiksinti geçerken, topraktaki bir şey bileğimi sarmaya başladığında elimi çekmek üzereydim.

Çıglık atıyorum.

Panik içinde elimi çekiyorum, mezarın içinde çılgınca sürünüyorum, mantarları eziyorum, her yere toprak saçılıyor, sonunda sert zemine ulaşıyorum. Sendeleyerek ayağa kalkıyorum, doğruca bir ağaca çarpıyorum ve neredeyse beni tekrar geriye savuruyor ve çılgınca ışığı arıyorum.

Ağaç gövdesini itiyorum, ciğerlerim sıkışıyor, karanlık ormanda koşmaya çalışırken kalbim dört nala atıyor, dallar vücudumu tırmalıyor, beni esir almak istercesine saçlarımı çekiyor. Elimde olmadan bileğimde hâlâ bir şey varmış gibi hissediyorum ve orada bir şey olmadığından emin olmak için ona dokunmaya devam ediyorum, ağaçların arasında zikzaklar çizerek ilerlerken üzerimdeki tüm kiri fırçalıyorum.

Işığa yaklaşmıştım ki birden hava değişti ve sırtımda ağır bir şey hissettim.

Karanlık bir varlık, boğucu ve uğursuz.

Dehşet kişileşmiş, arkamda belirliyor.

Dalların kırılması ve alçak, aç bir hırıltıyla peşimden geliyor.

Ağaçların arasından sıyrılıp kendimi Panabode kulübelerinin arkasında bulana kadar hiç olmadığım kadar hızlı ve sert koşmak için kendimi zorluyorum. Madrona Lodge'u gördüğüme daha önce hiç bu kadar sevinmemiştim.

Yine de koşmaya devam ediyorum, dolambaçlı yollardan aşağı, doğruca rampaya. Çılgınca sallanırken bağırarak iniyorum, sonra rıhtım boyunca hızlanıyorum, Kincaid'in teknesine ulaşmadan önce neredeyse iki kez kayıyorum.

Güverteye tırmanıyorum, yarı sürünerek, güverteye düşerken terliklerim neredeyse çıkıyor.

"Kincaid," diye haykırıyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Salon kapılarının açılma sesi.

"Sydney," diye haykırıyor ve sonra kollarını bana dolayarak beni ayağa kaldırıyor.

Kollarına yığılıyorum. "Aman Tanrım. Korkunçtu."

"Yaprak gibi titriyorsun," diyor ellerini kollarımda gezdirerek. "Tenin buz gibi. Ne oldu?" Saçlarımdan birkaç yaprak koparıyor ve şaşkınlıkla onlara bakıyor.

"Çığlığımı duymadın mı?" diye sordum.

Başını sallar. "Gel, içeri geçelim, sana bir çay yapayım."

Beni kapıya kadar götürüp merdivenlerden inmeme yardım ederken başımı sallıyorum. Bir battaniye alıp omuzlarıma örtüyor, sonra da beni kanepeye oturtuyor.

"Ne oldu?" diye tekrar soruyor, lavaboya gidip çaydanlığa su dolduruyor. Teknenin rahat loş ışığı ve ısıtıcının sıcaklığı şimdiden kalbimi yavaşlatıyor, korku daha da uzak görünüyor. Olanların gerçek olduğunu hatırlamak için tırnaklarıma, onlara gömülü kirlere bakmam gerekiyor.

Gerçekti, değil mi?

Derin bir nefes alıyorum, başlamadan önce yavaşça nefes veriyorum. "Ormanda uyandım. Oraya nasıl gittiğime dair hiçbir fikrim yok. Kamp gezisi için eşyalarımı topladıktan sonra erkenden yattım ve bir de baktım ki ormanın zemininde yatıyorum."

Duraklıyor. "Anlıyorum." Çaydanlığı ocağa koydu. "Peki sonra ne oldu? Çılgık attığını söylemiştin."

"Kalktım ve kulübeden gelen ışığı gördüm, çıkış yolunu bulmaya çalışırken..." Ona rüzgârdan ve ağaçların adımı fısıldamasından bahsetmemeye karar veriyorum.

Bana evde olduğumu söylüyordu.

"Evet?" diyerek ocağı yakıyor ve geri dönüp karşıma oturuyor, eli dizimde. "Ne?"

"Bir mezara düştüm. Lauren ve benim bulduğumuz köpek mezarına. Grover. Parlayan bir ışıkla kaplıydı.

Mantarlar. Boştu, sanki biri kazmış ya da... gömülü olan her neyse sürünerek çıkmış gibiydi."

Köpek bile olsa, sanırım. Arkamda bir hırıltı duyduğumu biliyorum ama bu herhangi bir şey olabilir.

Kim olursa.

Aman Tanrım.

Kincaid'e korkuyla bakıyorum. "Deli olduğumu düşündüğünü biliyorum."

"Bilmiyorum," diyor ama kaşlarını çatıyor, burnundan derin derin nefes alıyor. "Her seferinde bir adım atarak bu işin üstesinden gelmeye çalışıyorum. İlk ve en önemli şey ormanda nasıl uyandığını bulmak."

Başımı salladım. "Evet. Kesinlikle. Peki bu nasıl oldu?"

"Keşke odanızda hâlâ kameralar olsaydı da kendimiz görebilseydik," diyor sessizce. Tanrım, haklı. Belki de onları geri koymalı. "Ama sadece tahmin yürütebiliriz. Uyurgezerlik geçmişiniz var mı?"

"Ben gençken."

"Tıpkı burun kanaman gibi." Başımı salladım. "Başka var mı?"

Amani'nin yüzüme kartopuyla vurduğu zamanı düşündüm. Kar beni kesmiş miydi ya da burnum kanıyor muydu?

"Emin değilim."

Kaşları birbirine çatıldı. "Emin değil misin?"

"Olabilir. Yüzüme bir kartopu isabet etti. Buzun beni kesip kesmediğini söylemek zor."

Yavaşça göz kırpmıyor, sonra dik oturuyor. "Bir... ne? Kartopu mu?"

"Gecenin bir yarısı uyandım ve Amani beni dışarıya, kar yağmaya başlayan tarlaya götürdü. Bana bir kartopu fırlattı."

"Bu ne zaman oldu?" diye dikkatle sorar.

"Bilmiyorum. Zaman bulanık. Bir hafta önce mi?"

Bakışları keskinleşiyor, grisi çakmaktaşına dönüşüyor. "Ve bana hiç söylemedin. Benden sır saklamaman gerektiğini biliyorsun."

Gülüyorum. "Oh, işler nasıl da değişti. Sana söylemediğim için üzgünüm, sanırım hiçbir açıklama yapamadığım milyonlarca başka şey yüzünden dikkatim dağılmıştı."

Bir süre bana bakıyor, gözlerinin ardında çarklar dönüyor. "Bu ilginç."

"Evet, Haziran ayında kar yağması ve hayaletlerin size kartopu atması gerçekten ilginç."

"Amani bir hayalet değil," diyor. "Bildiğim kadarıyla o ölmedi. Buradaydı ve sonra evine gitti."

"Ne yani? Onu halüsinasyon mu görüyorum?"

"Evet. En mantıklı açıklama bu. Onu daha önce gördüğün zamanki gibi."

"O zaman kartopu da bir halüsinasyon muydu?" "Olabilir."

"Peki ya Haziran'da kar?"

"Bunun olması için okyanusa çok yakınız. Çevredeki dağlarda mı? Elbette, eğer kuzeyden garip bir soğuk hava dalgası gelirse. Ama burada değil."

Lanet olsun.

Yani gerçekten her şeyi hayal ettim. Bekle.

Yoksa ben mi?

"Clayton'a ne oldu?" Aniden sordum. Bakışları inceliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyorum ona. "Bir an beni taciz ediyor, bir an sonra deniz uçağıyla eve gönderiliyor."

"Bunun seni mutlu edeceğini düşünmüştüm," diyor sertçe.

"Mutlu musun?" Haykırıyorum. "Bunu benim için mi yaptın?" "Tabii ki."

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Clayton'ı deniz uçağına bindirip eve mi gönderdin? Benim için mi?"

"Ben yaptım."

Bunun son derece romantik mi yoksa başka bir şey mi olduğuna karar veremiyorum.

"Ne..." Ben başlıyorum. "Ve isteyerek mi gitti?" Başını salladı.

Ama ben ona inanmıyorum.

I Hatırla Everly geliyor içinde için konuşmak için onu bu sabah. "Everly biliyor muydu?"

"Sana sıkıntı verdiğini biliyordu. Onun gitmesini istedi.

Ben de ondan kurtuldum."

Ondan kurtuldum.

Tıpkı Amani'den kurtuldukları gibi.

BÖLÜM 22

"Clayton'ın gitmesi artık daha iyi," diyor Kincaid, kalkıp mutfağa giderken. "O bir baş belasıydı. Baştan kabul edilmemeliydi ama bazen Michael ve Everly daha az şanslı olanlara, ailesi ya da parası olmayan öğrencilere acıyorlar."

Fincanlara çay doldururken "Benim gibi insanlar" diyorum.

"Hayır," diyor sertçe. "Sen zekisin. Notların bunu kanıtlıyor. Potansiyelin var. Sana acıdığım için burada değilsin."

"Büyükannemin ve babamın ölümü ve parasızlığım sürekli gündeme getirilirken buna inanmak çok zor." Nick'in söylediklerini, bir işim ya da bursum olmadığını düşünüyorum. Hiçbir şeyim olmadığını. "Başvuru formunda yaşadığımız zorlukları listelememizi isteyen bir boşluk vardı. Şimdi onu doldurduğum için pişmanım."

Ve zihnim benden kaçıyor, artık güvenemediğim zihnim.

Gerçekte ne olduğunu düşünüyorum? Kincaid'in onu öldürdüğünü mü?

Hayır.

Ama eğer onu halüsinasyon görmeye başlarsam, Amani'yi gördüğüm gibi, o zaman başka bir şey oluyor demektir.

Beynimin hatası.

Bana bir bardak papatya çayı getiriyor ve oturuyor. İç çekerek elini yüzünde gezdiriyor, duvardaki pirinç saate bakıyorum ve saatin sabahın ikisi olduğunu fark ediyorum. Yorgun olmasına şaşmamalı, onu uykusunun ortasında uyandırdım.

Yine de kıyafetlerini giyiyor, yani sanırım zaten uyanıktı.

"Bunun korkutucu olduğunu biliyorum Syd. Ama bana anlattıkların hiç de şaşırtıcı değil."

"Peki ya ortaya çıkarılan mezar? Umarım bu şaşırtıcı olmuştur."

"Öyleydi," diyor yavaşça. "Ama karanlıktı. Neyin üzerine düştüğünü bilmiyorsun."

İtiraz etmek üzereydim, mezar olduğunu bildiğimi söyleyecektim. Ama belki de haklıydı. Zifiri karanlıktı. Herhangi bir yerde olabilirdim. Herhangi bir toprak yığını olabilirdi.

"Ama mantarlar, Excandesco," diyorum ona. "Parladıklarını gördüm."

"Geceleri parlıyorlar, belli belirsiz, ama özellikle rahatsız edildiklerinde. Ama o kadar da nadir değiller. Eminim yolculuğumuz sırasında birkaç tane bulacağız-" Saate bakıyor. "Dört saat içinde."

Çay ve arkadaşlık için teşekkür edip odama dönerek biraz uyumaya çalışmak için doğru zaman olduğunu biliyorum ama gitmiyorum. Kendimi tamamlanmamış ve tatmin olmamış hissediyorum.

"O zaman nasıl oldu da kendimi ormanda buldum?"

"Benim dürüst görüşüm uyurgezer olduğun yönünde. Tıpkı burun kanamanızda olduğu gibi, gençliğinize geri dönüyorsunuz. Gerileme yüksek stres durumlarında yaygındır. Halüsinasyon olarak da ortaya çıkabilir. Başlangıçta bundan bahsetmiştik, böylesine izole ve yalnız bir yerde Amani'ye yakınlık hissetmek bile beynimizin ona bağlanmasına neden olabilir. Ve buraya gelmeden önce zihinsel olarak sağlıklı bir yerde olmadığınızı kendiniz söylediniz."

"Halüsinasyon görecektik kadar sağlıksız mı?"

"Bana hiçbir şeyin olmadığını söylemiştin, Syd. Evin yok, ailen yok, hiçbir şeyin yok. Bursunu kaybettin, diplomana giden can simidini. Evet. Bence bu yeterli. Bu bir insanın aklını başından almaya yeter." Çayından uzun bir yudum alıyor. "Bazen beyinlerimiz gitmesine izin vermekte zorlanır. Olayları bırakmakta, mekanları bırakmakta, insanları bırakmakta..."

"Bu yüzden mi banyonda ruj var?" Durumu tersine çevirmeye karar vererek üzerine atıldım.

Yüzüne utanç yağıyor. Buharın yükseldiği kupasına bakıyor ve cevap vermiyor.

"Bu eski sevgilinin ruju mu?" diye sordum. Başını salladı.

Kalbim tepki olarak sıkışıyor.

"Buraya en son ne zaman gelmişti?" "Birkaç yıl önce," diyor.

Sanki bunca zaman sonra hâlâ onun eşyalarını saklaması beni rahatsız etmiyormuş gibi rahat ve umursamaz davranmaya çalışıyorum. "Muhtemelen hepsini atmalısın çünkü son kullanma tarihleri geçti. Kimse küflü La Mer sürmek istemez."

"Küflü La Mer," diye tekrarlıyor, yumuşak bir şekilde gülümseyerek. "Belki laboratuvarında üzerinde çalışabiliriz. Orijinalinden bile daha iyi olabilir."

Bunu komik bulamayacak kadar yorgunum. "Kendin hakkında konuşman çok nadir olduğundan, onun için taşıdığın meşalenin psikanalizini yaparken bana aldırma."

"Bu sadece ruj, Syd," diyor. "Hiçbir anlamı yok."

"Peki gerçekten neden ayrıldınız?"

"Sana söyledim."

"Ama... aşk fedakârlık demek değil midir? Birini gerçekten sevmiş olsaydım, yaşamak zorunda olduğum uygunsuz yere katlanacağımı biliyorum."

"Belki de ilişkimiz düşündüğüm kadar güçlü değildi," diyor acı bir şekilde, bakışları acımasız. "Bazen insanlar aşık olduklarında aşık kalırlar, çünkü şanslıdırlar."

Diğer insanlar ilişkilerine bir anahtar sokarlar. Bazen araya başka insanlar girer ve her şeyi berbat ederler. Böyle bir şey olana kadar ne yaşayacağınızı bilemezsiniz."

"İşler sarpa sardı ve Keiko Lynn bu fırsatı değerlendirerek Japonya'ya geri döndü."

"Bitirdin mi?" diye soruyor test edercesine.

Omuz silkiyorum. "Sadece geçmişe nasıl bu kadar takılıp kalabildiğini anlamıyorum..."

"Ve yine de ne?"

Başımı salladım. "Boş ver." Çayımdan uzun bir yudum alıyorum. "Yine de ne?" diye tekrarlıyor, elini koluma koyarak,

Sıkı tutun.

"Ve yine de kendini bana saplanmış buluyorsun."

Bir yanım başka tarafa bakmak istiyor, çünkü söylediklerim ikimiz için de çok çığ, ama kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorluyorum. Beni yerimde tutarken alev alev yanıyorlar, kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına yetecek yoğunluktalar.

"Çünkü sen benim geleceğimsin, Syd," diyor, sesi alçak ve hırçın. "Çünkü var olan tek şey bu. Geçmiş diye bir şey yok artık. Sadece şimdi ve yarın var. Ve ben seni istiyorum-şimdi ve yarın."

Ben bir şey söyleyemeden öne doğru eğilip yüzümü kavırıyor ve beni ayak parmaklarımı kıvrandıran sert, derin bir öpücüğe çekiyor. Onun içinde eriyorum, beni ağzıyla sahiplenirken tüm kontrolümü teslim ediyorum. Tadı çaydaki çiçekler gibi, naneli diş macunu gibi, ev gibi kokuyor: ağaçlar, vahşi okyanus.

O inilti tekrar yükseliyor, göğsünü sarsıyor, iliklerime işliyor; bir yalvarış, bir söz, benim için, daha fazlası için çaresizlik. Öpüşmemiz aniden derinleşiyor, sanki aç bir canavar serbest bırakılmış gibi, dili ağzımı sikerken güçlü, her şey ıslak, dağınık ve çığ hale geliyor.

Tanrım, diye düşünüyorum içimdeki zevk yükselirken. Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi öpücük olabilir.

Asla durmasını istemiyorum.

Ve yine de, açgözlülükle, daha fazlasını istiyorum.

Tüm vücudumda bu şekilde hissetmek istiyorum. Sadece ağzım değil, tenimin her santimi.

Çenemdeki kavrama sıkılaşıırken bir başka el boynuma gidiyor, beni hafifçe boğuyor, nefes boruma hava emmeme neden olacak kadar baskı yapıyor, boğulma tehdidi.

Çekiliyor, zor nefes alıyor, ağzı ıslak, ağırlaşmış, yanan gözlerle bana bakıyor. Diğer eli çenemi bırakıp pijama üstümün ön düğmelerini açmaya başlarken, boynumdaki tutuşu, sahiplenici, çok fazla olmanın sınırında kalıyor.

"Ben bir aptalım," diye mırıldanıyor gömleğimi hızla çıkarırken. "Konu sen olunca zayıf bir aptaldan başka bir şey değilim, tatlım."

Elini açık üstümün içine kaydırıyor ve yavaşça göğsümü avuçluyor, başparmağı yavaşça meme ucumun üzerinde geziniyor. Nefesim kesiliyor, sinirlerim doğrudan merkezime fırlıyor, bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor.

"Tanrım, mükemmelsin," diyor, diğer başparmağıyla boğazıma masaj yaparken beni yerimde tutmaya devam ediyor. Başı aşağı eğiliyor ve göğsümü yalıyor, dili güçlü ve düz, başım geriye dönene ve ona karşı kıvranana kadar meme ucumu emiyor. Boynumdaki baskı artıyor, başım dönüyor ve asla durmasını istemiyorum.

Ama sonra aniden durdu ve ben bir inilti çıkarırken boynumu bıraktı.

"Özür dilerim," diyor ve gözlerindeki fırtınayla çelişen mahcup bir bakış atıyor. "Seni boğmak yapmam gereken son şeydi."

Yutkunuyorum, boynum zaten hassas. "O zaman yapman gereken ilk şey ne?"

Yüzünde hınzır bir sırıtış belirliyor, kirli sakalında bir gamze belirliyor.

Aşağı uzanıp beni belimden yakaladı, yukarı çekti ve karnımı masaya çarparak yere düşürdü.

Çayın üzerine, içindikiler her yere döküldü.

Şaşkınlıkla bir çığlık attım ve homurdandı, bir eliyle beni aşağı itti, diğeri tamamen çıplak olana kadar pantolonumu ve iç çamaşırimi aşağı çekti.

Bir tıslama sesi çıkarıyor, bir an duraklıyor, sonra kollarımı tutuyor ve bileklerimi sırtımın altından kavıyor.

"Seni zapt etme ihtiyacı duyuyorum," diye mırıldanıyor, sesi şehvetle kalınlaşıyor. "Seni bir kelebek gibi kıstırmak için. Güzelliğine hayran olmak ama yakalandığını, benim olduğunu bilmek." Titrek bir nefes veriyor. "Bu seni korkutuyor mu?" diye sessizce ekliyor. "Arzuladığım şeyleri anlayabilecek çok fazla kadın yok, en azından yatak odasında."

"Bu beni en iyi şekilde korkutuyor," diyorum ona, yanağım masaya yaslanırken sesim titriyor. "Ve tamamen anlıyorum. İhtiyacım olan şey bu."

"Güvenli bir kelime isteyeceksin. İşleri çok ileri götürdüğümü anlamamı sağlayacak bir şey. Sana hiçbir şekilde zarar vermek istemiyorum."

"Okyanus," diyorum, kelime yeni aklıma geliyor.

Mutlu bir iç geçiriyor. "Okyanus. Bu mükemmel. Sen benim için mükemmelsin, Syd."

Çünkü benim içimde senin ahlaksız ruhunu tanıyan ahlaksız bir ruh buldun, diye düşünüyorum ama bunu ona söylemiyorum. Bu çok sevimsiz ve duygusal, aslında olacak olan şey için çok fazla, yani saf, çiğ seks. Bir şey nihayet iyi ve doğru hissettirdiğinde bu şekilde olabiliyorum; hızlı düşünüyorum ama bunu asla kendime saklamıyorum. Dünyaya ya da en azından duygularımı hissettiğim kişiye söylemem gerekiyor ki bu da sadece kaçmalarına neden oluyor.

Bu yüzden ona "Beni tut. Lütfen, doktor." En azından birimiz kaçamayacak.

Kalın kalın yutkunuyor, şehvet gözlerini bulandırıyor.

"Sakin kıpırdama," diyor, rüyama geri dönerek.

Rüyalarımın geleceğe ait olması mümkün mü?

O teknenin içinde bir yerlerde kaybolurken ben duvardaki resme bakıyorum. Rüyamda mezarlardan biriydi, ama şimdi yine kartal, Tanrı'ya şükür. Gecenin anısını zihnimden siliyorum, buraya gelmeden hemen önce olanları düşünmeyi reddediyorum.

Kincaid kulübeye geri geliyor. "Aferin kızıma," diyor, övgüsü yüzümü kızartıyor. "Talimatlarıma ne kadar iyi uyuyorsun. Belki sana karşı daha hoşgörülü olurum."

"Yapma," diyorum ona, yanağımı tahtaya bastırarak. "Bunu hak etmiyorum."

Kıkırdıyor ve bir şeyin çözülürken çıkardığı yumuşak sesi duyuyorum.

Halat.

"Bu konuda haklısın, evcil hayvanım," diye homurdanıyor. "Ama yargılayacak olan benim, sen değilsin. Şimdi kapa çeneni ve seninle konuşulana kadar konuşma."

Vay anasını. Evet, doktor.

Bileklerimi tekrar kavıyor ve etraflarına ip sarıyor. Rüyamdakinin aksine, bu ip yumuşak ve pürüzsüz, güvertedeki yelkenler için kullanılanla aynı türden. Bileklerimle işi bittiğinde, ipi vücudumun altına getiriyor, omuzlarıma kadar sarıyor ve kıcımın altından ve uyluklarımdan aşağıya doğru, her tarafım bağlanana kadar onları bir arada tutuyor.

Üzerimde Shibari ipi kullanıyor olması masanın içinde eriyip gitmeme neden oluyor.

Sen bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş halisin, düşünmeden edemiyorum.

Kelimeni

n tam

anlamıyla

"Mükemmel," diye mırıldanıyor kabaca, elini üzerimde gezdiriyor, iplerin vücudumun neresinden geçtiğini takip ediyor. "Neredeyse bir başyapıt."

Sonra kemerini çözdüğünü duyuyorum, derinin kaygan kayışı. Kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor ve vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum. Kendimi destekliyorum, beni onunla kırbaçlamasını bekliyorum.

Ama beni şaşırtarak kemeri boğazıma doluyor ve bir tasma gibi sıkıyor. Beni boğacak kadar değil ama kontrol altında tutmaya yetecek kadar sıkıyor, bunu da kemeri çekiştirerek gösteriyor.

"İşte," diyor. "Şimdi bir başyapıt oldu. Artık gerçekten benimsin."

Henley'sini ve pantolonunu çıkardığını duyuyorum. Arkamı dönüp ona bakmaya çalışıyorum ama bir uyarı olarak kemerini sertçe çekiştiriyor. "Dur," diye emrediyor.

Deriye karşı yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, ancak bana bağlı ve çıplak bir şekilde bakmasını ve vücuduna ya da dövmesine bile bakamamamı suçlu buluyorum. En azından siki neye benzediğini zaten biliyorum.

Kendini arkamda konumlandırıyor, uzun parmakları belimin etrafındaki ipin üzerinde kıvrılırken, diğer eli kıkımın altını saran ipi aşağı doğru iterek sikine yer açıyor. Aletin başı bacaklarımın arasına bastırıyor, ısladığım yerle alay ediyor.

"Sırılsıklam," diyor huysuzca. "Bütün bunlar benim için." Gülümsediğini duyabiliyorum. "Buna ihtiyacın olacak."

Sert ve gerici bir hamleyle içime itiyor.

Haykırıyorum, siki daha derine, kabzasına kadar batarken gözlerimin arkasında yıldızlar beliriyor. Yüksek sesle inliyor, nefes alırken nefesi kesiliyor.

"Siktir, amın çok sıkı," diye homurdanıyor, iki eli de şimdi ipin etrafında kıvrılmış, tutunuyor.

Çok sıkıyım. İzinsiz girdiği için gözlerim sulanıyor, siki o kadar derine sokulmuş ki nefes bile alamıyorum. O kadar gerildim ki acı kıvılcımlar gibi üzerime yağıyor.

"Nefes al," diyor Kincaid yavaşça çekilirken, uzunluğu her sinirin üzerinde sürükleniyor. "Nefes al, evcil hayvanım. Nefes al. Dayanabilirsin, bunu biliyorum."

Nefes alıyorum, nefesimi vermeden önce tutuyorum ve acı zevke dönüşmeye başlıyor, amım zonklamaya ve ihtiyaçla titreşmeye başlayana kadar acı eriyor.

"Kahretsin, evet," diye mırıldanıyor, "işte bu. İşte bu, tatlım.

Almaya devam et."

Tekrar içeri itiyor ve bu sefer hazırım, etrafında genişliyorum, sıkı, kaygan kayışı g-noktama çarpıyor, çekirdeğimi patlayacakmış gibi hissettiriyor.

"Seni kullanmama izin vereceksin," diyor nefes nefese bana vurmaya başlarken, kalçaları kıcıma çarpıyor. "Bana benim olduğunu söyle."

"Kullanman için seninim," diyorum soluk soluğa.

"Ağzından çıkana kadar seni doldurmamı söyle," diye homurdanıyor.

Tanrım, merhamet et.

"Ağzımdan çıkana kadar doldur beni," diyorum ve ekliyorum, "Doktor, lütfen."

"Kahretsin," diye yemin ediyor. "Ne söyleyeceğini çok iyi biliyorsun. Küçük bir sürtüksün, değil mi? Bu şekilde kullanılmaya, sadece benim sikilmem için kullanılmaya gönüllüsün."

"Evet," diye haykırıyorum. Vücudum masanın üzerinde titriyor, tüm tekne şimdi onun acımasız hareketinden dolayı ileri geri sallanmaya başlıyor. "Kullan beni, lütfen. Ne istiyorsan al, sana yalvarıyorum."

Hızını artırırken göğsünden alçak, gürleyen bir ses çıkıyor. Sikişinde ince bir zalimlik var, içime daldıkça hareketleri sertleşiyor, elleri ipleri derime derinlemesine saplanana kadar çekiyor. Arada bir kemeri tutup bir tasma gibi çekiyor, başımı masadan çekiyor ve "beni çok iyi alıyorsun, iyi kız, açgözlü küçük sürtük, evet aynen böyle" gibi şeyler mırıldanıyor.

Bu arada klitorisim o kadar şişmiş, serbest bırakılmaya o kadar muhtaç ki masanın üzerinde kıvranmaya başlıyorum, kalçalarımı ayarlamaya çalışıyorum, böylece horozunun sert çıkıntısı ona sürtünüyor, ama beni sadece geri itiyor.

"Bunun için yalvar bana," diye homurdanıyor.

"Lütfen," demeye çalışıyorum ama kelimelerim zayıf, titriyor, bedenim beni tutan ipleri kırmaya çalışıyor

yer. Daha önce hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim, sanki içimden çıkmaya çalışan bir yaratık gibi. "Lütfen gelmeme izin ver."

Tekrar homurdanıyor ve sonra aşağı uzanıp klitorisimi okşuyor.

O kadar ıslak, o kadar vahşiyim ki, orgazmımın üzerime çökmesi için parmağının sert bir şekilde geçmesi yeterli oluyor. Tekneyi dolduran, gökyüzüne ve aşağıdaki okyanusa doğru yükselmesi gereken bir çığlıkla patlıyorum. Eğer beni tutan halatlar olmasaydı, eminim parçalarım dalgalara yayılırdı. Beni tekrar bir araya getirmenin imkansız olacağına eminim. Bedenimin gidemediği yere zihnim gidiyor, bir yuvarlanan ot gibi milyonlarca farklı duyguyu bir araya getirirken yüzüyor ve serbestçe dolaşıyor.

Sertçe pompalıyor, birkaç kısa, derin itişten sonra duruluyor ve yüksek sesli, nefessiz bir iniltiyle serbest kalıyor.

"Tatlım," diye mırıldanıyor. "Çok iyisin."

Son bir kez daha itiyor, iterken homurdanıyor ve sonra öne doğru eğiliyor, bir eliyle iki yanımı destekliyor. Zor nefes alıyor, boynumdaki kemeri çözmeden önce omurgama titrek öpücükler yerleştiriyor.

"Mükemmelsin," diyor bana tekrar, sesi çakıllı. "Benim için çok itaatkâr ve isteklisin."

Masanın içinde eriyormuşum gibi hissediyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, gözlerim yaşıyor, göğsümün içindeki her duygu tortu gibi karışıyor.

Etrafıma uzanıp ipi çözmeye başlıyor ve ben serbest kaldığımı hissedene kadar vücudumun altından kaydırarak çıkarıyor. "Burada kal, lütfen," diye fısıldıyor ve dürüst olmak gerekirse denesem bile hareket edemiyorum.

Musluğun aktığını duyuyorum ve sonra geri gelip bacaklarımın arasına ılık ıslak bir bez bastırıyor, beni o kadar büyük bir şefkatle temizliyor ki kalbim çarpıyor.

Nefes veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum, bana değer verildiği, üzerime titrenildiği hissinin tadını çıkarıyorum. Hayatımda beni sevecek kimse olmayabilir ama şu anda bir şekilde sevildiğimi hissediyorum.

Sonra oturmam için fısıldadı. Dizlerimin üzerine çökmeme yardım ediyor, sonra masanın üzerine eğilip beni kucağına alıyor. Ben ağır bir kızmım ama o bunu kolaylıkla yapıyor ve beni çıplak göğsüne bastırarak dar bir kapıdan kaptanın kamarasına taşıyor.

Beni V şeklinde bir yatağa yatırdı. Ona bakıyorum. Arkadan aydınlatılmış olmasına rağmen kolundaki dövmeği seçebiliyorum. Bir kuzgun, arkasında soluk bir ay, tüyleri ön koluna kadar iniyor.

"Dövmen ne anlama geliyor?" Fısıldıyorum.

"Kuzgunları sevdiğim anlamına geliyor," diyor ama sesinde bir ciddiyet var. "Buradaki birçok yerel kabile için kuzgunlar sırların koruyucusu olarak bilinir."

Gerçekten çok uygun.

"Bana göre," diye devam ediyor, "bunlar kehanetler, ama iyi mi kötü mü olduğuna kişinin karar verebileceği şeyler. Bana perspektifi hatırlatıyor. Ve dürüst olmak gerekirse, bana burayı hatırlatıyor. Bu dövmeği, Madrona'da yeni olduğum ve bu doğaya aşık olduğum zamanlarda, Campbell River'a yaptığım bir tedarik gezisi sırasında yaptırmıştım. Hâlâ da öyleyim."

"Kuzgunlar da psikopomptur," diyorum ona, edebiyat derslerimi hatırlayarak ve psikopomp kelimesini sevdiğim için. "Yaşayan dünya ile ruhlar dünyasını birbirine bağlar. Yaşam ve ölüm arasında bir arabulucu."

"Bu hoşuma gitti," diyor ve benimle birlikte yatağa girip yorganı çekmeden önce bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Ama şu anda ölümü düşünmeni istemiyorum. Uyumanı istiyorum. Birkaç saat içinde kalkmamız gerekiyor."

Beni kendine doğru çekiyor, böylece sırtımı kaşıklıyor. Hafifçe dönüyorum, cam kapaklardan yukarı bakınca gökyüzünde milyonlarca yıldız görüyorum. Kendimi o kadar küçük ve önemsiz hissettiriyorlar ki başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Kincaid kolunu bana dolayıp sıkıca sarılırken ben de ona sarılıyorum.

"Seni düzeltebilirim Syd," diye fısıldıyor kulağıma. "Nasıl?"

"Güven bana."

BÖLÜM 23

Yarımadadaki gezimize yürüyüşle değil, ATV ile başladık. Güneş tam tepeye yaklaşırken hepimiz totem direğinin yanında buluştuğumuzda Nick tarafından bakım bahçesine park edilmiş ATV'lere yönlendirildik. Bir dakika sonra Kincaid, ardından da Dr. Hernandez ellerinde bir araba dolusu malzeme ve herkese birer tane olmak üzere çadırlarla geldiler.

Kincaid'e bakmamak, onun alarmı çalana kadar birbirimizin kollarında değilmışiz gibi davranmak zordu. Sabahın 5'i ve duş alıp hazırlanmak için odama koşmam gerekti. O kadar yorgunum ki doğru düzgün göremiyorum bile.

Ama ATV beni uyandırıyor. Lauren ve Munawar'ın yanında oturuyorum. Rav ve Patrick önde, bizi bırakma noktasına götüren Dr. Hernandez'in yanındalar. Diğer iki araç Nick ve Kincaid tarafından kullanılıyor ve geri kalan öğrencileri ve malzemeleri götürüyorlar. Bilerek Hernandez'in olduğu aracı seçtim, bu da Lauren'ın tuhaf bir bakışına neden oldu. Gerçek şu ki, kafamı toparlamak için Kincaid'den biraz uzak kalmaya ihtiyacım var - dün gece yaptığımız her şeyin görünür olmasından o kadar korkuyorum ki, sanki şehvetini bedenime kazımış gibi. Sanırım öyle yaptı ama o ip izleri gizli.

Bebek keçi olayından sonra Nick'le oturacak değildim. Artık onun karanlık tarafını gördüğüme göre, sörfçü kişiliğinin bir rol olduğunu anladığıma göre, bu adamla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Resmen tüylerimi diken diken ediyor. O ve Michael arasında, Madrona'da beni kimin ürküteceğini merak ediyorum.

ATV ile yolculuğun yaklaşık 90 dakika sürmesi ve yarımadağa doğru giden bir ağaç kesme yolunu takip etmesi bekleniyor. Hava dünkü kadar güzel değil. Yer yer sabah sisi ve gökyüzünde bazı bulutlar var, ancak hava hala kuru ve sıcak ve güneş patladığında manzarayı yeşilin milyonlarca tonuyla aydınlatıyor.

Buraya geldiğim ilk gün, hava bulutlu olmasına rağmen, tüm bu yeşilin beni büyülediğini hatırlıyorum. Sanki bir milyon yıl önceymiş gibi. Madrona'da zaman durmuş durumda ve Nootka güllerinin ve böğürtlen çalılarının çiçek açmasıyla birlikte havanın gün geçtikçe giderek ısınması olmasaydı, baharın yaza karıştığını fark etmezdim bile.

"Oh bak!" Lauren uzakta bir siyah ayı ve yavrularına bakmam için beni dürtüyor. Yine keşke fotoğraf makinem yanımda olsaydı dediğim anlardan biri. Kincaid'e Polaroid'ini getirip getirmediğini sormak için bir not alıyorum. Eminim asıl yürüyüşümüzde bir sürü yaban hayatı göreceğiz.

Birden ahırın duvarına yapışmış yavru keçiye hayal ediyorum ve midem bulanıyor. Bu görüntü sonsuza dek beynime kazınacak. Madrona'nın yapmaması gereken bir şey yaptığı bilgisi.

"Sorun nedir?" Lauren, ATV'nin gürültüsü ve lastiklerin altındaki kayaların çıtırtısı arasında sesini duyurabilmek için eğilerek soruyor.

Başımı sallıyorum, Nick'in tehdidi kafamın içinde çınlıyor. "Sadece biraz hareket hastalığı," diyorum yüksek sesle ve çarpışıyoruz. "Nasıl hissediyorsun? Hâlâ eve dönmeyi düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum," diyor. "Şimdi burada, vahşi doğada olduğumuza göre?" Arkasına yaslanıp gözlerini kapatıyor ve derin derin nefes alıyor. "Hayır, pek sayılmaz. Duyurduklarından beri bu lanet geziyi dört gözle bekliyordum. Bunun bir anlamı var mı onu bile bilmiyorum, yani dağlarda olacağımıza göre Justin ve Dr. Hernandez gibi deniz bilimleri çalışanları neden burada? Tahminimce daha yoğun bir iş. Ama bizi kulübeden çıkaracaksa, o zaman umurumda değil. Delirmeye başlıyordum."

"Sen ve ben," diyorum, bu da ironik bir gülümsemeye yol açıyor.

O haklı. Bu kamp gezisi havaların güzelleştiği bir döneme denk geliyor, bu kesin, ama aynı zamanda çoğu öğrencinin sisin ve izolasyonun altında ezilmeye başladığı bir zamanda gerçekleşiyor. Muhtemelen isyan etmememiz için arada sırada bize biraz özgürlük vermek için iyi bir zamanlama.

Belki de loca bizden uzak durmak istiyordur. Geride sadece Everly, Michael ve araştırmacılar kaldı, öğrencilerin hepsi gitti.

Omurgamdan aşağı bir huzursuzluk damlası yuvarlanıyor. Bizden bilerek mi kurtuldular?

Madrona'da bir şeyler mi oluyor?

Yoksa burada bir şeyler mi oluyor? Bir ses fısıldıyor.

Görmezden geliyorum. Yapabileceğim tek şey bu, yine de derimin altına gömüldüğünü biliyorum. Yüksek alarmda olacağım. Ayılar ve kurtlar için değil ama...

Tehdidin ne olduğunu bile bilmiyorum.

Nerede olursam olayım, kiminle olursam olayım, gardımı düşürmenin hata olacağını biliyorum.

Omzumun üzerinden, biraz gerimizde ATV'yi süren Kincaid'e bakıyorum. Zeytin rengi yağmurluğu ve havacı gözlükleriyle, bu canavar gibi makineyi dik bir dağ yolunda sürerken de, elinde ders kitabıyla sınıfın önünde dururken olduğu kadar rahat görünüyor.

Sanırım o yanımda olduğu için şanslıyım.

Yine de ona tamamen güvenmiyorum.

Ona cinsel olarak güveniyorum. Bana bakacağına güveniyorum. Ama her şey burada bitiyor.

Kincaid'in gerçekten iyi bir insan olup olmadığından hâlâ emin değilim.

Başka türlü Madrona için çalışabileceğini sanmıyorum. Ve Kincaid'i hiç tanımıyorum.

"Arabayla gitmediğinden emin olmak için mi?" Lauren eğilerek alaycı bir şekilde soruyor.

Yüzümü öne çeviriyorum, yukarı tırmanırken serin havayı hissediyorum, yanaklarımın yanmadığından emin oluyorum. "Sadece manzarayı seyreliyorum."

"Eminim öylesindir," diyor.

Sonunda ATV, büyük boş bir arazinin ortasında, yeşil teneke çatılı endüstriyel görünümlü bir binanın önünde durdu, bu kadar çok güzellikle çevrili garip bir manzara. Hernandez'in bize söylediğine göre burası eskiden ağaç kesenler tarafından kullanılıyormuş ama bölgedeki ağaç kesimi uzun zaman önce durmuş, parkın hemen sonunda.

ATV'lerden inip bacaklarımızı esnetmek için sabırsızlanıyoruz. Dr. Hernandez öğle yemeğine kadar bizi idare etmesi için atıştırılabilirlik olarak protein barları dağıtıyor ve su şişelerimiz Nick'in aracının arkasındaki römorktan dolduruluyor.

Sonra Kincaid hepimize çadırlarımızı veriyor -benimkini verirken parmağı benimkine çok uzun süre dokunuyor- ve yapabiliyorken pahalı şeyleri içmemizi söylüyor. Şu andan itibaren dere ve göllerden su içeceğiz, suyumuz arıtma tabletleriyle temizlenecek.

Sonra Nick el sallayarak veda eder ve ATV'sine binerek uzaklaşır.

"Neden gidiyor?" Munawar soruyor.

"Neyim ben, doğranmış ciğer mi?" Dr. Hernandez şaka yapıyor. "Nick'in laboratuvarında halletmesi gereken bazı işleri var."

Lütfen yavru keçiler olmasın.

Hernandez, "Ve ben bu keşif gezisine hiç çıkmadım," diye devam ediyor. "Normalde deniz bilimleri öğrencileri de gitmez. Bu yüzden güzel bir değişiklik oldu. Gerçi şimdi

Buradayım, biraz gözüm korktu. Üç gün içinde ve üç gün dışında olduğuna emin misin?"

Kincaid ona sırtıyor, havacı gözlüklerinin köşesinde beliren kırıksıklıklar midemin bulanmasına neden oluyor. "Pısırik olma."

Çadırımı sırtımda ayarlıyorum ve hepimiz tek sıra halinde diziliyoruz, Kincaid en önde ve korunmak için bir tüfek taşıyor, Hernandez arkadan geliyor, ayı çanlarımız çantalarımızda şingırdıyor. Nick'in yanında kendimi pek rahat hissetmeyeceğim için Hernandez'in burada olmasına seviniyorum, ama yine de Nick'in hangi laboratuvar işini yapmak için geride kaldığını merak ediyorum.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Sadece kendimi telaşlandırıyorum.

Bunun yerine, beni sıkıca şimdiki zamana yerleştirmek için duyularıma odaklanıyorum. Artık sedir değil, dağ baldıranı ve balzam köknarı olan ağaçlardan gelen viski sesleri ve ayaklarımızın altındaki toprağın çıtırtısı. Ezilmiş iğnelerin kokusu, keskin dağ havası ve akan dereler. Yukarıdaki gölgelikten içeri giren güneşin, soğumaya başlayan sıcaklığa rağmen tenimi ısıttığını hissediyorum. Dilimdeki suyun tadı ve ne olduğunu bilmesek de bir şeye doğru yürüyen biz öğrencilerin sıra halinde görüntüsü.

Meslektaşlarım için bir dostluk acısı hissediyorum. Hepsini gerçekten tanıdım ve sevdim.

Clayton hariç. Gerçi sonlara doğru artık ondan korkmuyordum. Sanki bana bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş, beni kolluyormuş gibi hissediyordum. Sadece bu konuda çok garip ve yıpratıcıydı, deşifre etmek zordu.

Umarım Kincaid bana doğruyu söylemiştir. Clayton'ın bir uçağa bindirilip eve geri gönderildiğini. Umarım felaketle sonuçlanabilecek bir şeyi önlemeye çalışıyordur, sadece aşırı korumacı bir tavırla beni gözetmiyordur. Bu jest ne kadar tatlı ve romantik olsa da üzerimde büyük bir baskı yarattı. Kendi başımın çaresine bakabilirim ve Clayton'ı da halledebilirdim. Kızlar bu konuda uzmanlaşıyor.

Bunu yapmak bizi yoruyor olsa da, bunu yapmak zorunda olmamamız gerekse de, bir süre sonra sürüngenlerle uğraşmak.

İlk molamızı verene kadar birkaç saat yürüyüş yapıyoruz. Yorgunum ve başım dönüyor, ne bu kadar egzersize ne de bu kadar az uykuya alışkınım. Kincaid sürekli bana bakıyor ve zihinsel olarak nasıl olduğumu kontrol ettiğini söyleyebilirim. Zaman zaman ona ılık bir gülümseme veriyorum. Öğle yemeği bitene kadar, Hernandez'in dağıttığı basit jambonlu ve peynirli sandviçler, biraz canlanıyorum ve yürümeye devam ediyoruz.

İl parkına girdiğimizde bile patika engebeli ve yer yer takip etmesi zor. Madrona'dakiler dışında kimsenin buraya gelmediğini söyleyebilirim. Arada sırada patika açık kaya ve kayalıklardan geçerken, uzakta ormanlık bir dağ görüyoruz ve sivri şekli bana bir çene kemiğini hatırlatıyor.

Kincaid, "Orası Kıyamet Dağı," diyor.

Tabii ki öyle.

"Teknik olarak Doom Dağı," diye devam ediyor, "ama bilirsiniz, aynı tınıya sahip değil."

Devam ediyoruz, tekrar aşağı iniyoruz ve sık ormana giriyoruz.

Kincaid konuşmaya devam ediyor, Hernandez de dahil olmak üzere on ikimize sesini duyurmak için etkileyici bir iş çıkarıyor ama yarımadanın botanikçiler tarafından ilk kez 1975 yılında keşfedildiği dışında pek bir şey anlamıyorum. O tarihten önce kimse burada nasıl bir mantar, yosun, liken ve bitki hazinesi olduğunu bilmiyordu.

Sonunda geceyi geçireceğimiz kamp yerinde duruyoruz; küçük beyaz ve pembe çiçeklerin serpiştirildiği, lodgepole çamı ve baldıran otuyla çevrili çimenli bir açıklık. Ayaklarım yanıyor ve o kadar yorgunum ki hemen çadırıma girip uyumak istiyorum ama önce çadırımı toplamam gerekiyor.

Kincaid yanıma gelip bana yardım edene kadar kıpırdamadan, aptal aptal bakıyorum.

Onu bir profesyonel gibi ve rekor bir sürede kurduktan sonra, onunla ilgili inanılmaz derecede seksi bir şey daha, yakınına eğiliyor. "Biraz yürümek ister misin?"

Midem bulanıyor. "Şu anda mı?" Fısıldıyorum. Etrafıma bakıyorum. Herkes çadırlarıyla uğraşmakla meşgul ama kimse bizimle ilgilenmiyor.

Başını sallar ve sonra tarlanın kenarına doğru yürür.

Sakin davranmaya çalışıyorum. Açıklığın kenarlarından dolanıyorum ve sonra ormana dalıyorum. Kincaid oldukça ileride, bu yüzden onu kaybetmemek için olabildiğince hızlı hareket ediyorum ve aniden karanlık ormandayız. Burada hava serin ve nemli, tenimde bir öpücük kadar yumuşak ve eğilmiş ağaçların arasından şırıl şırıl akan bir derenin sesi geliyor.

Kincaid dalların altında duruyor ve gömleğini çıkarıyor.

"Temizlenebileceğimiz bir dere var," diyor başını sallayarak

ormanın derinliklerine doğru. "Çok soğuk ama bu yürüyüşten sonra kendimizi yeniden yeni gibi hissedeceğiz."

Ama ona neredeyse hiç dikkat etmiyorum çünkü tek yapabildiğim pervasızca vücuduna bakmak. Evet, dün gece gördüm, bundan daha fazlasını, ama şimdi akşamın erken saatleri ve ışık parlak ve gergin kasları, pürüzsüz, hafif bronz teni, kolundaki kuzgun dövmesi ile bir orman tanrısı gibi görünüyor.

Antik Yunan'da bir erkek Dryad olsaydı, Wes Kincaid onlardan biri olurdu diye düşünüyorum.

Hiç vakit kaybetmeden kıyafetlerimi çıkarıyorum, her şey etrafıma saçılana kadar onun için soyunuyorum. Ormanda cırılçıplak durmak beni de bir peri perisi gibi hissettiriyor.

Bir peri gibi yapılmadığımı da biliyorum. Kalın kalçalarımda selülit var, erken verdiğim kilolara rağmen göbeğim var. Ama Kincaid'in önünde bu şekilde dururken, sikiğin kot pantolonunda sertleşmesini izlerken, vücudumda dolaşmasına izin verdiği bakışlarında şehvet yükselirken, tenim alevler tarafından yalanıyormuş gibi titrerken, kendimi efsanevi bir yaratık gibi hissediyorum.

"Dere bekleyebilir," diyor Kincaid bana doğru adım atmadan önce ve beni belimden yakalıyor. Beni bir öpücük için kendine çekti, aç ve hızlı. Vahşi bir hayvan gibi

boynumdan aşığı öpmeye başlıyor, köprücük kemiğimi ısıyor, sonra göğüslerime gidiyor, ben çığlık atana kadar yalıyor ve emiyor.

Tam dizlerimin büküleceğini düşündüğüm anda kollarını boynuma doluyor ve beni yumuşak yosunlara ve pembe açelyaların yumuşak yapraklarına sokulana kadar aşığı indiriyor. Elleri sert, kalçalarımı ayırırken hızlı hareket ediyor, güneş ışığı yukarıdaki dalların arasından süzülürken kendimi ona açık bırakıyorum.

Başını bacaklarımın arasına indirmesini, kollarını kalçalarımın dolmasını, beni açık tutarken yerimde sabitlemesini büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Bir süre amıma hayranlıkla bakıyor, sonra kirpiklerinin arasından bana bakıyor, gülümsemesi çarpık ve sinsî.

Sonra başını aşığıya daldırıyor, aşığıktan ölmek üzere olan bir adam gibi bana saldırıyor, dudakları, ağız ve dili ıslak, güçlü ve kuvvetli.

Bir nefes boğazımda düğümleniyor ve başımı geriye atıyorum. Ağaçlar sanki bizi koruyormuş gibi üzerime geliyor ve kendimi hem lezzetli hem de sersemlemiş hissetmeye başlıyorum. En iyi şekilde başım dönüyor, sanki hava parılıyor ve eriyor.

Başım yana kayıyor ve etrafımızı saran mantarları fark ediyorum.

Bazıları küçük, bazıları büyük. Hepsi yarı saydam beyaza yakın ve turuncu solungaçlı.

"Excandescio," diye nefes alıyorum, tam Kincaid'in dili içime dalıyor ve kelimeyi boğulacak gibi söylememe neden oluyor. Gözlerimi kısıtıyor zevk dalgasının etkisiyle kapatıyorum ve tekrar açtığımda mantarlar bir şekilde daha yakın görünüyor.

Neler oluyor? Düşünüyorum ama aynı zamanda umurumda da değil. Başım dayanamayacak kadar ağırlaşıyor ve yosunların içine daha da gömölüp hislerin etrafımda dönmesine izin veriyorum.

Kincaid beni kucaklamaya devam ediyor, o kadar derine batıyorum ki sanki yosunla bütünleşmeye başlıyorum. Zihnim yıldızlara doğru kayıyor ve ruhumun parçalanmaya başladığını hissediyorum.

"Durma," diye fısıldıyorum. Gözlerimi açtığımda ağaç dallarının bana doğru uzandığını, beni istediğini, beni arzuladığını görüyorum. Hava, güneş ışığında parıldaayan turuncu tozla dolu ve onu içime çekiyorum, olabildiğince derin, ciğerlerimi doldurduğunu, damarlarımdaki kanı aşıladığını hissediyorum.

Ben birim, sanırım. Biz biriz.

Başımı kaldırıp Kincaid'e bakıyorum, saçlarında turuncu tozlar birikmiş, omuzları beni yemeye devam ediyor, dilinin her darbesi bedenimi kıvrandırıyor. Ama hareket etmeye çalıştığımda yapamıyorum.

Aşağı bakıyorum ve yosundan çıkan ince misel ipliklerinin bileklerimi ve ayak bileklerimi nazıkçe sardığını görüyorum. Kincaid beni yutarken bacaklarımı birbirinden ayırıyor ve alpin açelyanın pembe çiçekleri çıplak tenime sanki beni öpüyormuş gibi baskı yapıyor. Etrafıma baktığımda mantarlar artık daha da yakınımda.

Ben bakmadığım zaman hareket ediyorlar. Yavaşça benim için geliyorlar.

Bu gerçek değil, zayıf düşünce zihnimin bulanıklığını zorluyor. Bu gerçek değil. Halüsinasyon görüyorsun.

Ama eğer herhangi bir korku hissedersen, Kincaid beni doruğa çıkarırken kayboluyor. Sertçe boşalıyorum, miseller Kincaid'in dün gece kullandığı ipler gibi geriliyor ve beni olduğum yere bağlıyor.

Ben ormanın tutsağıyım, onun mülkiyetindeyim, diye düşünüyorum bedenim kasılmaya devam ederken ve onun ağzına doğru eğilirken. Miseller derimi kazıyor, daha sıkı, daha sıkı, içimde atomlara bölünüyormuşum gibi hissediyorum. Ben yeryüzüyle birim, ruhlar ruhlarla birleşti, bir ağ sürekli ulaşıyor. Görüşüm uzay ve zaman boyunca seyahat eden ışık darbeleri ve-

"Sydney!?"

Gözlerimi
açıyorum.

Başımı
kaldırıyorum.

Kincaid'in bacaklarımın arasından bana baktığını ve endişeli görüldüğünü gördüm.

Gözlerimi kırpiştırıyorum ve sonra bileklerime ve ayak
bileklerime bakıyorum.

Misel yok.

Ormanın etrafına bakıyorum.

Ağaçlar yerlerine geri döndü ve hiç mantar yok.

Sanki hiç var olmamışlar gibi.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi biraz paniklemiş gibi çıkıyor.

Hiçbir yerde turuncu toz görünmüyor.

Ona orantısız bir gülümseme veriyorum, kendimi çok tuhaf hissediyorum. "Ben sadece..." Ama cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyorum.

Ben iyi miyim?

"Başka bir dünyada gibiydin," diyor yavaşça doğrulup dizlerinin üzerine oturarak. "Adını söyleyip durdum ama cevap vermedin. Ödüm bokuma karıştı."

"Sanırım orgazm o kadar iyiydi," demeyi başarıyorum, dirseklerimin üzerinde durmak için kendimi yukarı itiyorum. Ona, benimle birlikte olabilmek için ormanın beni sıkıştırdığı halüsinasyonunu gördüğümü söyleyecek değilim. Haziran ayında Amani'yi ve karı görmek gibi gariplikler var, bir de tuhaflıklar var. Kincaid her ne kadar akıl sağlığım ile oynasa da, bence bu onun merhametini bile zorlar.

Ayağa kalkmama yardım ediyor, bana hızlı bir öpücük veriyor ve sonra yıkanmam için beni elimden tutarak dereye götürüyor.

Pantolonunu çıkardı, siki yarı sertti ve ben de işini bitirmek için dizlerimin üzerine çöktüm. Adil olan bu ve ben de onun işini çabucak bitirip salgısını boğazımdan aşağı yutuyorum.

Sonra suya giriyoruz. Cehennem kadar soğuk ve sadece uyluklarıma kadar girebiliyorum, kendimi temizlemek için suya çömeliyorum. En azından bu beni uyandırıyor, aklımı başıma getiriyor. Bir rüyadan çıkarılıyormuşum gibi hissediyorum.

İkimiz de sendeleyerek dereden çıkıyoruz, gökyüzü güneşin tenimizi ısıtması için tam zamanında açılıyor. Burada rakım daha yüksek olsa da, bu ışınların daha güçlü olduğu ve çabuk kuruyacağımız anlamına geliyor.

Kıyafetlerimi aldım ve işemek için izin istedim.

"Fazla uzağa gitme," diye uyarıyor, boxer külotunu giyerken. "Aklımdan bile geçmezdi," diyorum ona, bir masanın arkasına geçerek.

birkaç ağaç.

Siz bakmadığınızda orman bir şeyler yapıyormuş gibi görüldüğünde değil.

İşemeyi bitirdikten sonra iç çamaşırımı ve taytımı giyiyorum. Tam gömleğimi sütyenimin üzerine geçiriyordum ki çalıların arasında bir hışırtı duydum.

Altımdaki yamaçta Oregon üzümünün sarı çiçeklerinin üzerinde mavi bir şapka ve koyu renk bir başın belirdiğini görmek için gömleği hızla aşağı çekiyorum.

Birden bir adam kafasını kaldırıyor ve beni orada görünce donup kalıyor.

Yerli, kısa kollu siyah bir gömlek ve kot pantolon giymiş, bir omzunda sırt çantası var.

"Sensin," diyor, sesi sert ve küçümseme dolu. "Seni bir süredir görmüyordum. Beni tekrar becermeyi mi planlıyorsun? Bizden yeterince yararlanamadın, değil mi?"

Ona sadece göz kırpabiliyorum. Bu adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım. "Affedersiniz?" Diyorum, sesim tedirgin.

Şapkasının kenarını kaldırıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Sonra gözlerine korku gelir.

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Hayır. Üzgünüm, çok üzgünüm. Bu sen değilsin. Sen o değilsin."

Sonra arkasını döner.

"Hey!" diye bağıriyorum ama durmuyor, sanki benden kaçıyormuş gibi hızla çalıların arasında kayboluyor.

Ne oluyor lan?

"Sydney?" Kincaid yanımda belirdi. "Kiminle konuşuyordun?"

Çalıları işaret ediyorum ama adamdan iz yok.

"Bir adam vardı," deyince kaşlarını çattı. "Hayır!" Çabucak söylüyorum, içimden hayal kırıklığı akıyor. "Hayır, bu bir halüsinasyon değildi. Gidip onu yakalayabilirsin,

Hemen şurada. Bir adam vardı. Bir yerli. Beni başka biri sandı."

"Senin kim olduğunu sanıyordu?" diye soruyor, altımızdaki çalılıkları ve ormanı tarayarak.

"Bilmiyorum. Beni bir süredir görmediğini ve onu tekrar becerip beceremediğimi merak ettiğini söyledi."

Yüzünde bir farkındalık belirir ve başını sallar. "Anlıyorum. Seni Everly sandı." Bana baktı. "Everly'nin buradaki yerlilerle sorunları var. Ondan ve Madrona'daki herkesten korkuyorlar."

"Onları sikip atması gibi sorunlar mı?"

"Evet."

"Aman Tanrım, şimdi ne olacak? Madrona hakkında etik bir şey var mı?"

Kincaid iç çekerek, "İyi bir iş yapıyoruz," diyor. "Ama bunun bir bedeli var. Madrona araziyi kir alıyor ama mantar onların arazisinde bulunduğu için Madrona tüm kârı alıyor. Ben ve birkaç kişi daha, yerlilerin ilaç şirketinden satışların bir yüzdesini almasını sağlayacak şekilde ayarlamıştık, ancak benim haberim olmadan, esasen onları dışarıda bırakan yeni bir sözleşme hazırlandı. Johnstone'lar sinsi avukatlarına sözleşmeyi bu şekilde kaleme aldırılmışlar, dilin içine gömmüşler ve demir gibi sağlamlaştırmışlardı. Avukatlar buna karşı çıkmaya çalıştığında, yerliler dışarıda bırakıldı."

Tiksintiyle dudağımı kıvırıyorum. "Bu çok saçma. Burası onların toprağı, hepsi öyle. Her şeyi onlara borçlular."

"Biliyorum," diyor üzgün bir şekilde ama bana sırtıyor. "Neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü," diyor rahat bir nefes alarak. "Bütün bu olayda nerede durduğunu bilmek istedim. Senin de benim gibi hissettiğini bilmek beni rahatlattı."

"Tabii ki var. Ahlaki değerlerim var."

"O zaman bu ahlak kurallarını koru," diyor, gözleri şiddetle parlayarak. "Çünkü hırsın bir insanı ne hale getirdiğini gördüm. Everly'ye ne yaptığını gördüm. Her şey

önem ya da yüce dolar uğruna bir kenara atılır."

"Buradan gerçekten nefret ediyormuşsun gibi konuşuyorsun," diyorum ona. "Neden yelken açıp buradan ayrılmıyorsun?"

"Bir gün," diyor, uzaklara bakarak. "Bir gün bunu yapacağım."

Ama şimdi bırakamam. Sen burada olduğun sürece ben de buradayım."

"Hayır," diyorum ona, göğsüm hafiflemiş olsa da. "Benim için kaldığını söyleme."

"Senin için kalıyorum tatlım," diyor, elimi tutup ağzına götürüyor ve dudaklarını tenime bastırıyor. "Senin için yanıyorum. Sen benim ateşimsin, Syd. Tedavisi yok."

BÖLÜM 24

O AKŞAM, herkes uyuduktan sonra, karanlıkta sürünerek Kincaid'in çadırına gidiyorum. Neyse ki çadırını benimkine yakın bir yere kurmuştu da fazla uzağa gitmeme gerek kalmadı.

Benim için fermuarını açıyor ve yalnız kalmak istemediğim için içine giriyorum. Etrafımı saran misellerin, beni yalayan çiçeklerin anıları... Gözlerimi kapatırsam Kincaid yanımda olmadan toprak tarafından yutulacağımı düşünüp duruyorum.

Ama uyumuyoruz. Onun yerine seks yapıyoruz, sessiz ve kontrollü hareketlerle çadırın sallanmasını minimumda tutuyoruz. Kincaid acele etmiyor, yavaş ve alaycı bir şekilde girip çıkıyor, vücudumu yalamak için duraklıyor. Bazen tekrar üzerime iniyor, doymak bilmeyen susamış bir çocuk gibi, sonra beni sırtüstü yatırıp arkamdan alıyor.

Seks sisinin bir noktasında, çadırın dışında ayak sesleri duyulur ve bir siluet gösteren bir ışık belirir.

Ben donuyorum ama Kincaid sikişmeye devam ediyor.

"Wes," diye fısıldıyor Hernandez. "Uyanık mısınız? Fazladan kazıkları nereye koydun?"

Kincaid elini ağzımın üzerine koyuyor ve boğazını temizliyor. "Çantanın altındalar, içinde fazladan

battaniyeler," diyor, sanki şu anda aletini içime sokmuyormuş gibi.

Gözlerimi Kincaid'e dikmiş bakıyorum, o da bana sırtıyor, şu anda hiçbir şeyden haberi olmayan ama bizi her an yakalayabilecek olan iş arkadaşının önünde sevişiyor olmamızdan açıkça zevk alıyor.

"Teşekkürler. Uyandırdığım için özür dilerim," diyor Hernandez uzaklaşırken.

Kincaid arkasından, "Uyumuyordum," diyor ve elini hiç çekmeden beni hızla doruğa ulaştırıyor.

Ondan sonra mışıl mışıl uyuyorum, kötü rüya falan görmüyorum, ta ki Kincaid sabahın ilk ışıklarında beni uyandırana kadar. "Çadırına dönsen iyi olur. Güneş doğduğu anda herkes uyanmış olacak."

Gri şafakta kimse beni görmeden çadıma döndüğümü sanıyordum ama daha sonra Lauren beni kenara çekip "Seni onun çadırından gizlice çıkarken gördüm" dedi.

Midem huzursuzca çalkalanıyor ve ona utangaç bir bakış atıyorum. "Sürekli bana baktığını söylemiştin. Sadece doğru olup olmadığını görmek istedim."

Kincaid konusunda benimle sürekli dalga geçtiği için gülmesini bekliyorum ama gülmüyor. Yüz ifadesi ciddi, ses tonu ciddi. "Dikkatli olmanı istiyorum," diyor. "Senden faydalanıyor."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, değil. Ne demek istiyorsun?"

Elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. "Ona karşı dikkatli ol, lütfen."

Daha sonra herkes yulaf ezmesi ve kuruyemişten oluşan bir kahvaltı yapıyor ve çadırlarımızı sökmekle görevlendiriliyoruz. Ama Lauren'ın söylediklerini düşünmeden edemiyorum. Kincaid'in benden faydalanmadığını biliyorum çünkü her şeyi başlatan benim. Bunu bilmesini istiyorum ama Rav ya da Munawar etrafta yokken onu yalnız yakalamakta zorlanıyorum.

Hepimiz çadırlarımızı kendi çantalarımıza yerleştirdiğimiz sırada, Hernandez ile sohbet etmekte olan Kincaid

ciddi görünen bir şeyin üzerinde, elindeki küçük radyoyu dinleyerek bize döndü.

"Dikkatinizi bana verebilir misiniz?" Kincaid gürleyerek bize tedirgin bir gülümseme verdi. "Korkarım bazı kötü haberlerim var. Hava durumu merkezi kırk sekiz saat içinde büyük bir pasifik fırtınasının bizi vuracağını söylüyor, ilk bantlar yirmi dört saat içinde gelecek. Yarımadanın üç köşesi de hava koşullarına açık ve hava zaten genellikle kötüdür. Bu riski göze alamayız ve derhal kulübeye geri dönmek zorundayız."

Ben de dahil olmak üzere herkes hayal kırıklığına uğramış bir inilti koparıyor.

"Biliyorum, biliyorum," diyor Kincaid. "Ben de en az senin kadar üzgünüm, özellikle de şu anda hava bir kez olsun harika olduğu için. Ama burada işler değişiyor ve değiştiğinde de çok hızlı değişiyor. Fırtına dinler dinmez geziyi gelecek hafta için yeniden planlayabiliriz, söz veriyorum. En azından o zaman ne bekleyeceğini bilirsin."

"Sandviçten daha iyi yemek yiyebilir miyiz?" Munawar soruyor.

Kincaid kıkırdar. "Evet. Söz veriyorum."

Böylece hepimiz çantalarımızı giydik, yukarı çıkmak yerine aşağı ineceğimizi biliyorduk.

Tuhaf, Madrona'dan uzak olmak ilk kez kafamın berraklaşmasına yardımcı oldu. Ormanda gördüğüm tuhaf cinsel bitki halüsinasyonlarını saymazsak, çünkü hala ne halt olduğunu bilmiyorum. O anı küçük bir fiyonkla sarıp sarmalamaya ve bir daha asla bakmak istemediğim diğer anılarla birlikte tozlanabileceği kafamın içine geri itmeye karar verdim.

En azından aşağı iniş yukarı çıkıştan daha hızlı oluyor. Kulübeye erken dönmenin olumlu yanlarına odaklanmaya çalışıyorum ve aklıma gelen tek şey, gecenin bir yarısı çadır yerine Kincaid'in teknesine gizlice girmenin benim için çok daha kolay olduğu gerçeği. Ve bu benim için yeterli bir avantaj. Kincaid ile seks yapmak

Bugünlerde normal hissettiren tek şey, sanki beni uzaktan aklı başında tutan tek şey o.

Ancak nihayet ATV'lere ulaştığımızda hava değişmeye başladı. Hava çok daha serin, ıslak bir okyanus esintisi var ve bulutlar boğucu bir şekilde alçalmış, bizi yağmurla tehdit ediyor.

Tabii ki erken döndüğümüz için bizim için ekstra bir ATV yok.

Kincaid düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturarak, "Herkeseye yetecek kadar yer yok," diyor.

"Römorka binebilirim!" Munawar teklif ediyor.

"Hâlâ yeterli yer yok," diyor Hernandez. "İki ATV'miz ve üç grubumuz var, bu yüzden bir grup geride kalırken diğerinin insanları bırakıp sizin için geri gelmesi gerekecek."

"Tüfek bende," diyor Kincaid. "Ve tüfek bulundurma yetkisi olan tek kişi benim. Ben geride kalacağım."

Ve kulübeye yalnız dönmeyeceğim. "Ben de kalacağım," diye yüksek sesle konuşuyorum ve bunun tuhaf görünmesi umurumda bile değil. Lauren'ın bakışlarından bilerek kaçınıyorum ama sonra o da "Ben de kalacağım" diyor.

"Ben de," diyor Munawar ve Rav.

Yukarı çıkarken bizimle birlikte olan Patrick omuz silkiyor ve kendisinin de kalacağını söylüyor.

Hernandez ellerini birbirine vurarak, "Şimdi hanginizin ATV kullanabileceğini öğrenelim," diyor.

Şaşırtıcı bir şekilde Natasha elini kaldırıyor. "Ailemin Chicago dışında bir mandırası var. Bunu yapabilirim."

Natasha direksiyona geçti, çok rahat görünüyordu ve Hernandez diğerinin arkasına geçti, diğer öğrenciler de arabaya doluştu. El sallıyorlar ve bizi tozlarının içinde bırakarak gidiyorlar.

Sertçe yutkunuyorum. "Şimdi ne olacak?" Yol göstermesi için Kincaid'e bakarak söylüyorum.

"Burada oturup parmaklarımızı oynatabiliriz ya da harekete geçebiliriz" diyor. "Ben hareket edelim derim. Eminim ki

Onlar bizim için dönene kadar yolu yarılamış olurlar. Beklemekten iyidir."

Tomruk yolundan aşağı doğru yürümeye başladık. Yağmur dinmiş gibi görünüyor ve rüzgâr yok denecek kadar azalıyor. Ama onun yerine sis yükseliyor, her şeyin üzerinde yoğunlaşıyor, atmosferi soğuk, nemli ve ürkütücü bırakıyor. Orman yolun diğer tarafından yükseliyor, ancak ağaçların arasından sadece birkaç metre görebiliyorsunuz ve tepeleri sisle kaplanıyor.

İlk başta hiçbirimiz fazla konuşmuyoruz, hava sadece ayakkabılarımızın toprakta çıkardığı çıtırtılar ve ayı çanlarının yumuşak çınlamasıyla noktalanmış kalın, ürkütücü bir sessizlikle doluyor. Sis sivrisinekleri getirmiş gibi görünüyor ve kulaklarımda vızıldarken onları uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Ama bunu yaparken, sisli ormanda bir şey gözüme çarpıyor.

Orada bir şey var, karanlık bir şey gizleniyor, gövdelerin arasında kayıyor.

"Hey çocuklar," diyorum sesimi yükselterek. "Hayal görüyor olabilirim ama sağımızda bir şey var mı? Ağaçların arasına bakın."

Herkes benim baktığım yere bakarken Kincaid içgüdüsel olarak tüfeğine dokunmak için geriye uzanıyor.

Rav, "Bilmiyorum, biz de hareket ederken bunu söylemek zor," diyor. "Belki de st-?"

"Hayır," diye sözünü keser Kincaid, tüfeği omzundan alır. "Hayır, yürümeye devam edeceğiz. Konuşmaya devam ediyoruz. Yüksek sesle."

"Tamam, harika!" Munawar diyor ki. "Çünkü sanırım solumuzda bir şey var."

Başlarımızı yolun diğer tarafına çeviriyoruz. Gözlerimi kısarak hareket eden çalılara benzeyen bir şey görüyorum, ta ki içinden siyah bir şekil yükselene kadar.

"Bu da ne?" Lauren fısıldıyor. "Bu bir ayı mı?"

"Belki de bir kurttur," diyorum, şimdi diğer tarafa bakıyorum. Sağ tarafta bana en yakın olan her neyse, görüş alanımın hemen dışında kalıyor, onca şeyin arasında bulanık, karanlık bir şekil.

böğürtlen çalıları hışırıyor. Sis biraz dağılsa daha iyi görebileceğiz ama hiçbirimiz yaklaşmak istemiyoruz.

"Hayır, bence bu bir ayı," diyor Kincaid. "İki yanımızda iki yetişkin ayı var."

"Grizzlies?" Patrick titrek bir sesle soruyor.

"Kara ayılar," diyor Kincaid. "Bildiğiniz gibi normalde uzak dururlar. Onlar bizi rahatsız etmek istemez, biz de onları rahatsız etmek istemeyiz. Meraklı olabilirler, bize bölgelerinden çıkmamız için eşlik ediyor olabilirler. Bu yüzden yaklaşmıyorlar."

Ama ayılardan söz edildiğinde, dün gördüğümüz anne ve yavruları aklıma gelmiyor. Başka bir şey hayal ediyorum. Yavru keçiyi, kurdu hayal ediyorum. Kürkü kafatasından kaymış, uzun çenesinin beyaz kemiğini, keskin dişlerini, kıvranan misellerle dolu boş göz çukurunu ortaya çıkaran bir ayı görüyorum. Atan bir kalbin küfle kaplandığını, ciğerlerin turuncu sporlarla dolduğunu hayal ediyorum.

Ve ağaçlardaki şekillere baktıkça, gördüğüm şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Ayı da garip bir şekilde hareket ediyor, topallıyor, ayaklarını sürüklüyor ve bazen sis yer yer dağıldığında, sırtlan gibi dimdik duran vahşi bir kürk gördüğümü sanıyorum.

Lütfen bu normal bir ayı olsun, lütfen bu normal bir ayı olsun.

Kincaid'in bana bakarken gözlerini yakalıyorum ve yüzündeki acımasız ifadeden ve silahı tutuş şeklinden onun da aynı şeyi düşündüğünü anlıyorum.

"Cidden, siktir et burayı," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

Ama uyarı görmeyi umarak diğerlerine baktığımda, onaylarcasına başlarını sallıyorlar.

Siktir et burayı.

Yürümeye devam edeceğiz. Zilleri daha yüksek sesle çalıyor. Munawar Bangladeş milli marşını avazı çıktığı kadar söylemeye başlıyor ve ardından en sevdiği kriket takımındaki oyuncuları sayıyor. Sanırım hepimiz onu dinlerken çıldıracakmışız gibi hissediyoruz ama bu sırada

fırça bizi takip etmeye devam ediyor. Kincaid daha hızlı yürümemizi önerdiğinde bile ayılar bize ayak uyduruyor, hareketleri daha da düzensizleşiyor.

"Bunu daha ne kadar sürdürebiliriz?" Kincaid'e söyledim.

"Ne kadar sürerse," diyor silahını sallayarak. "Merak etmeyin, yeterince mermim var."

Normalde, nefsi müdafaa için bile olsa bir ayıyı vurma fikrinden nefret ettiğim için itiraz ederdim. Sanırım ölüme sebep olmaktansa önce biraz hırpalanmayı tercih ederim. Ama bunların normal ayılar olmadığını biliyorum. Bunu ruhumda, kanımda, kemiklerimde hissediyorum. Yani gerçekten hissediyorum, sanki damarlarım titriyor.

Sonra sis yoğunlaşmaya başlıyor, neredeyse ağaçları kapatıyor ama yine de ayıları görebiliyoruz, bu da yaklaşıtları anlamına geliyor.

Çok daha yakın.

"Koşmak istiyorum," diyor Rav, nefesi sığlaşarak. "Ne zaman koşacağız?"

"Asla," diyor Kincaid sertçe. "Bir ayıdan asla kaçmayız. Yaptığımız şeyi yapmaya devam ederiz ve sonunda-"

Bir motor gürültüsü duyulduğunda konuşmayı keser. "Oh, şükürler olsun!" Lauren bağılıyor.

"Geldiler!"

Farlar sisin içinde parlıyor ve ATV son dakikaya kadar bizi göremeyerek neredeyse bizi dışarı çıkarıyor.

"Çok yakındı," diyor Hernandez, kayarak dururken. Önce yüzümüze, sonra silaha bakıyor. "Ne oldu?"

"Ayılar!" Kincaid bağırarak hepimizi arabaya bindiriyor. Boş koltuğu olmadığı için arka taraftaki römorka tırmanıyor ve yumruğunu metale vuruyor. "Hadi, hadi, hadi!"

Hernandez ATV'yi geniş bir açıyla çekmeden önce kendimizi zar zor bağlıyoruz ve ben yolun kenarına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum, böğürtlen ve somon üzümü çalıları kalçalarımın sürtünüyor.

Ve işte o zaman sisin içine, ağaçların içine bakıyorum ve bana doğru saldıran bir yaratığın şeklini görüyorum. Boş bir göz çukuru, beyaz kafatası ve keçeleşmiş saçlar, gırtlaktan gelen bir kükremeyeyle açılan bir ağız.

ATV tam zamanında uzaklaşıyor, kayalar ve toprak geri tepiyor ve Kincaid arkamızdaki römorkta zıplıyor, tüfeğini çıkarıp nişan alıyor ve yolda hızla ilerliyoruz.

"Bunu gördünüz mü?" Özellikle kimseye fısıldamıyorum. "Gördüm," diyor Lauren kararlılıkla.

Rahatlama hissediliyor.

Yarı ölü yaratığı gördü. Ben deli değilim.

"Bak!" Rav bağılıyor.

Yaratıkların yolun ortasına gelişini uzaktan izliyoruz, hala sis tarafından yarı gömülmüş durumdalar, bu yüzden sadece dış hatları görülebiliyor. Peşimizden koşmuyorlar ama aylara başkaları da katılıyor. Görünüşe göre bir düzine kadar ayı toplanmış, sis onları tamamen yutmadan önce bizim gidişimizi izliyorlar.

Lauren uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor. Ben de onun elini sıkıyorum. "Kuduz ayılar olabilir mi?" diye soruyor.

"Belki," diyorum. Ama artık öyle olmadığını biliyorum. Yakınından bile geçmiyor.

Kulübeye döndüğümüzde sis biraz dağılmıştı ve akşam yemeği için doğrudan yemek salonuna girdik. Atmosfer hâlâ gergin, özellikle de ayları gören bizler için ve çoğunlukla sessizce yemek yiyoruz. Tavuklu turtalarımızı yerken diğer gruplar bile gergin görünüyor. Ocaktaki ateşin gürlemesine rağmen içimdeki ürpertiye atamıyorum.

Yemekten sonra bazılarımız ortak odada takılıyor, sıcak çikolata eşliğinde kurabiye atıştırıyor. Ben takılıyorum

Her zamanki ekiple birlikte, gerçi Patrick de bize katıldı, hepimiz köşedeki sandalyelerde oturmuş, gördüklerimiz hakkında konuşuyor, anlamlandırmaya çalışıyoruz. Lauren ve ben ayların yüzlerinin eridiğini gören tek kişiler gibiydik ama diğerleri bizi görmezden gelmedi. Aksine buna inandılar. Bu karşılaşmayla ilgili her şey doğa kanunlarına aykırı görünüyordu.

"Tuhaf hisler," diyor Lauren, bir kurabiye kemirip kalçalarındaki kırıntıların tozunu alırken. "Sadece yolculuktan değil, burası gibi." Etrafını işaret ediyor. "Burası. Kulübeyi."

Aynı fikirdeyim. Erken dönmemizle bir şeyleri kesintiye uğrattığımızı hissediyorum. Kulübenin sadece bir grup binadan ibaret olduğunu biliyorum, ancak bazı günler, özellikle de geceleri, kendine has bir kişiliği olduğunu hissediyorum ve bu hoş bir kişilik değil. Huysuz, belki de. Ve bu gece, gitmemizi istediğini hissediyorum, sanki burada olmamamız gerekiyormuş gibi.

Lauren ayağa kalkarak, "Tamam, aslında bu gece erken yatacağım," diyor.

"Evet ben de," diyor Rav, esnemesini bastırarak. O ve Lauren göz göze geliyorlar ve bize el sallayıp merdivenleri birlikte çıkmadan önce aralarında bilmiş bir bakış geçiyor.

Munawar, "Oh, bunu yapıyorlar," diyor.

Ona dirsek atıyorum ve neredeyse sıcak çikolatasının üzerinde "Tüm Mantarlar Yenilebilir-Bazıları Sadece Bir Kez" yazan tişörtüne dökülmesine neden oluyorum.

"Hayır, öyleler," diyor Patrick. "İyi ki ikisiyle de aynı duvarı paylaşıyorum."

Ve bunun üzerine geri kalanımız yatmaya karar verdi.

Çocuklarla vedalaşıyorum, kapımın kilidini açıyorum ve odama giriyorum. Doğruca lavaboya gidip yüzümdeki ve ellerimdeki tüm kampları yıkıyorum ve zihnim hala karanlıkta olsa bile kendimi temiz ve tazelenmiş hissediyorum.

Aniden inanılmaz yüksek sesli, çınlayan bir alarm çalıyor ve oda kırmızı renkte yanıp sönmeye başlıyor, sanki bir denizaltındaymışım ve bir füze geliyormuş gibi. Ciyaklıyorum ve kulaklarımı

binayı sarsmaya başladığında gürültüyü engelleyemeyen eller.

Varlığından bile haberdar olmadığım hoparlörlerden robotik bir ses "Uyarı," diye anons ediyor. "Bölgede tehlikeli hayvan olduğu bildirildi. Lütfen hemen sığınak arayın. Uyarı. Bölgede tehlikeli hayvan olduğu bildirildi. Lütfen hemen sığınak arayın."

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum, kapıma koşup açtığımda herkesin kimi heyecanlı, kimi panik içinde odalarından çıktığını görüyorum.

"Sence ayılar mı?" Munawar kolumu tutarak söylüyor ve heyecanlı olup olmadığını anlayamıyorum.

"Ne ayısı?" Natasha Justin'in elini tutarak sorar.

Koridorun ilerisinde Lauren ve Rav'ın odasından tökezleyerek çıktıklarını görüyorum, kıyafetleri yamuk yumuk, saçları dağınık. Kendim paniklemeye başlamasaydım, locanın onu engellemesini komik bulurdum.

"İçeride kilitli kaldık!" diye bağılıyor biri aşağıdan.

Hepimiz Toshio'nun kapıyı açmak için çabaladığı ortak odaya giden merdivenlerden aşağı koşuşturuyoruz. Metal kaplamaya çarpmadan önce sadece bir santim hareket ediyor.

"Olamaz, otomatik panjurları var," diyor Justin. "Bu bir banka soygununun ortasında yaşamak gibi bir şey!"

Resepsiyonun kapısı açılır ve Michelle dışarı çıkar, yüzü kıpkırmızıdır ve avuçlarını kaldırmış, telaşlı görünmektedir.

"Panik yapmayın!" diye bağıırır. "Sakin olun. Bu bazen olur, muhtemelen sadece bir panterdir."

Noor, "Evet ama pumalar ellerinden gelse insanlardan uzak dururlar," diye belirtiyor. "Onlar yollarını bulmaya çalışan velociraptorlar değiller."

"Bu görüntüye ihtiyacım yoktu!" Munawar çılgılık atıyor. Kaos. Tam bir kaos.

"Peki pencereler neden kapalı değil?" Lauren pencerelerden birinden dışarı bakıyor.

Bu bana bir fikir verdi. Merdivenlerden yukarı koşup odama dönmeye karar verdim.

Görüntü almak için aceleyle pencereye doğru ilerliyorum. Ağaçların altından koşan insanları görebiliyorum ve kim olduklarını çıkaramasam da bazılarının tüfek taşıdığını fark ediyorum.

Tanrım. Sanırım bu gerçekten büyük bir olay.

İzlemeye devam ediyorum, başka birini, başka bir şeyi bekliyorum, ama hepsi göremediğim bir yere kaçmış gibi görünüyor. Aşağı inip diğerlerine katılmak üzereyken bir hareket gözüme çarpıyor.

Bir hayvan gibi çömelmiş ve solgun bir şekilde sürünüyor, ama sonra karşımdaki sedir ağacının altına girdiğinde doğruluyor ve tırmanırken kesinlikle insan gibi görünüyor. Sedir dalları sallanmaya başlıyor ve arada bir el, ayak ve yüz izleri görüyorum, ta ki sonunda benimle göz hizasında bir dala çıkana kadar.

Boğazımda bir çığlık kopuyor. Bu Clayton.

Yüzü gölgelerle kaplı olduğu için ilk başta anlamak zor ama gölgeler kaygan ve kanla kaplı olduğunu fark ettiğimde ağzım bulantıyla sulanıyor.

Bana doğru bakıyor, çıplak. Göğsünden aşağısı kesilmiş, zimbalar onu bir arada tutuyor. Parmakları dalın etrafında kıvrılıyor ve konuşmaya, bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor.

Tam pencereyi açmak üzereyken aniden arkasına bakmak için dönüyor ve bir grup insan ağacın altına koşuyor. Bir silah patlıyor, pencereyi sarsıyor ve Clayton vuruluyor, ağaçtan düşüyor ve cansız bir yığın halinde yere yığılıyor.

Çığlık atıyorum.

Çığlık atıyorum, çığlık atıyorum ve sonra aşağıda biri bana bakıyor, yüzü gölgeler içinde.

Michael.

Sonra ortadan kayboluyor ve Clayton sürüklenerek gözden kayboluyor, tam o sırada Lauren ve Rav odama koşuyor, onları diğerleri takip ediyor.

"Ne oldu, ne oldu?" diye bağılıyor. "Bir silah sesi duydum!"

Elimi şiddetle sallayarak ağacı işaret ediyorum. "Clayton! Bu bir puma değil, Clayton! Ağaçtaydı ve onu vurdular. Aman Tanrım, onu vurdular, öldürdüler!"

"Clayton?" Lauren tekrarlıyor.

"Clayton eve deniz uçağıyla döndü," diyor Patrick.

"Biliyorum ama yapmadı! Kincaid yalan söyledi, yalan söyledi." Aman Tanrım, bana yalan söyledi. "Hepimize yalan söyledi. Hepsi bize yalan söylüyor! Clayton'dı. Clayton olduğunu biliyorum. Dışarı çık ve kontrol et, kan olacak! Onu ağaçtan vurdular!"

"Tamam, sakın ol," diyor Michelle kapıdan odama girip kalabalığın arasından geçerken ve beni omuzlarımdan kabaca tutarken. "Yalan söyleyen sensin Sydney. Clayton eve gitti. Sen bir puma gördün."

"Hayır, yapmadım," diye hırlayarak ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. "Bırak beni! Çek o lanet ellerini üzerimden!"

Michelle'in tırnakları daha sert batıyor, korkunç pembe dudakları alaycı bir ifadeye bürünüyor ve sonra Lauren orada, kolunu çekiştiriyor.

"Ona dokunmamamı söyledi, şimdi siktir git!" Lauren bağılıyor ve ardından Natasha öne çıkarak Michelle'i diğer kolundan tutuyor. Eğer kafayı yememiş olsaydım, verdikleri destekten son derece etkilenirdim.

Duvara çarpana kadar geriye doğru tökezliyorum. "Yalan söylemiyorum! Clayton'ı gördüm. Onun hakkında yalan söylediler, onu burada tutuyorlar, ameliyat edilmiş görünüyordu ve-"

"Pekâlâ, pekâlâ, burada neler oluyor?" diyor Michael.

Onun kapıdan girdiğini, ardından Everly ve David'in geldiğini görünce donup kalıyorum. "Herkes dışarı çıksın, sen de dahil Michelle."

"Hayır!" Lauren'a tutunmaya çalışarak bağııyorum. "Hayır, sizinle yalnız kalmayacağım. Siz katilsiniz!"

"Aşırı tepki veriyorsun Sydney," diyor Everly sakın sesiyle. "Sorun değil, buradaki herkes senin böyle şeylere eğilimli olduğunu biliyor."

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Buradaki herkes biliyor da ne demek?" Lauren'a bakıyorum. "Ne yaptılar

anlatayım mı?"

Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor.

"Çok şey yaşadığını biliyorlar," diyor Everly yaklaşarak. Lauren'a bakıyor ve başıyla gitmesini işaret ediyor. Lauren yıkılmış görünüyor. "Sorun değil Lauren. Sen iyi bir arkadaşsın. Ama belli ki ağaçta Clayton'ı görmemiş. Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Bize inanmıyorsan, elimizde deniz uçağının kayıtları var. Vancouver'dan Montana'ya kadar olan uçuş bilgileri elimizde. Size göstermekten mutluluk duyarız ama önce zavallı Sydney'le ilgilenmemiz gerekiyor." Bana surat asıyor.

"Siktir git!" Bir çılgılık atıp ona doğru koşmaya çalışıyorum ama Michael önüme atlıyor ve hızlı bir manevrayla kollarımı arkamdan kavıyor.

"Herkes dışarı!" Michael bağıyor. "David, hepsine odalarına kadar eşlik et."

David dener ama kedileri gütmek gibidir, öğrencilerin hiçbirisi bir yere gitmek istemez.

"Beni onlarla yalnız bırakmayın," diye yalvarıyorum.

"Bu kadar yeter Sydney," diye tersliyor Everly. Herkese bakar. "Gördüğünüz gibi, tedaviye ve bakıma ihtiyacı var. Lütfen odalarınıza dönün. Biz sadece hemşirenin ofisinde onu kontrol edeceğiz. İşimiz bittiğinde onu serbest bırakacağız."

"Şimdi!" Michael bağıyor ve bu herkesin zıplaması ve sonra yavaşça odadan çıkmaya başlaması için yeterli oluyor.

"Sakinleşmen gerek," diyor Everly, ceketinden bir iğne çıkarıp koluma batırırken herkese sırtını dönüyor. "İşte oldu. Şimdi seni kuduz aşını yaptırmaya götürebiliriz. Son aşı zamanın geldi."

İğneyi neredeyse anında hissediyorum. Oda yüzmeye başlıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Michael'ın koyu renk gömleğinin kanla kaplandığını ancak o zaman fark ediyorum.

Dünya bulanıklaşmaya başlarken Everly, "İyi olacaksın," diyor. "Bir nöbet geçiriyorsun. Ama endişelenme, Hemşire Everly her şeyi yoluna koyacak."

BÖLÜM 25

Zihnim sürekli gerçeğin içinde ve dışında kayıyor. Bir an karanlığın, sonsuz bir boşluğun içinde yüzüyorum, sonra bir bakıyorum merdivenlerden aşağı sürükleniyorum, bir yanımda Everly, diğer yanımda Michael. Öğrencilerin iyi olup olmayacağını sorduklarını duyabiliyorum. Birbirlerine gerçekten deli olup olmadığını sorduklarını duyabiliyorum. İçlerinden biri Everly'ye saldırmaya çalıştığını ve muhtemelen azar işiteceğimi, belki de eve gönderileceğimi söylüyor.

Ama hemşire odasına götürülmedim. Birden kapı açılıyor, panjurlar kalkıyor ve dışarıya, serin gece havasına çıkarılıyorum. Sis tenimi nemlendiriyor ve nefes almaya, ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalışıyorum.

Onlardan kurtulmam gerek. Evet. Kaçmam lazım.

Beni laboratuvara doğru çekmeye başladılar.

Elimden geldiğince kendimi toparlamaya çalışıyorum ama bu acınası bir çaba. "Ne yapıyorsun lan sen?" Kincaid'in kükrediğini duydum.

Kalbim küt küt atıyor.

O burada, o burada.

Ona bakmak için başımı kaldırmaya çalışıyorum ama sadece siyah savaş botlarının görüldüğü çamurlu zemine bakabiliyorum.

Üzerlerine kan mı sıçramış? Korku bir bıçak gibi içime saplanıyor.

Kincaid'in Clayton hakkında bana yalan söylediğini hatırlıyorum. Tanrım, o ne yaptı?

"Biraz geç kaldınız doktor," diyor Michael soğuk bir sesle. "Kırılıyor."

"O iyi," diyor Kincaid ve beni yakalamak için öne doğru adım atıyor ama Michael onu engelliyor.

"Geri çekil, Wes," diye uyarır Michael.

"Geride mi kalayım?" Kincaid alay eder. "Şu anda ciddi misin?"

O benim hastam."

"Ve becerdiğin bir hasta," diyor Everly nefesinin altında, o kadar acı bir şekilde ki kafatasımın arkasında bir şeylerin kazınmasına neden oluyor.

Kıskanıyor.

"Siktir git Everly," diyor Kincaid. "Bu seni ilgilendirmez."

"Kırılıyor," diyor Michael tekrar. "Ve seansların hiç yardımcı olmadı, bunu görebiliyorum. Önleyiciymiş, hadi oradan. Bir şeyler yapmamız gerek. Beynine bir göz atıp sorununun ne olduğunu görmeliyiz. Bakalım onu düzeltebilecek miyiz?"

Affedersiniz, ne dediniz? Düşünüyorum. İnliyorum, kaçmaya, çılgılık atmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Kincaid sakın görünmeye çalışarak, "Bekle Syd," diyor. "Onu bana emanet ettiniz. İkiniz de öyle yaptınız," diyor onlara, sesi çiğ bir öfkeyle dolup taşıyor. "O yüzden onun kafasına tek bir parmak bile dokundurmayacaksınız, yoksa yemin ederim bu lanet yeri siz de içindeyken yakarım. Özellikle de sen içindeyken."

"Boş tehditler," diyor Michael. "Bunu daha önce de söyledin ama hâlâ buradasın."

"Ben boş tehditler savurmam," diye homurdanıyor Kincaid. "O benim."

Everly iç çeker. "Tam bir mağara adamı. İyi, lanet olsun, ne yaptığın umurumda değil. Benim umurumda değil."

Michael alaycı bir homurtu çıkarır.

"Ne?" Everly tersledi. "Umurumda değil."

"Doğru canım," diyor Michael alaycı bir tavırla. "Bazen kimin senin sonunu getireceğini kestiremiyorum, Sydney mi Wes mi? Belki de ikisi birden, hmmm?"

Everly aniden beni bırakıyor ve yere doğru yığılıyorum, sadece Michael'ın zalim tutuşuyla ayakta durabiliyorum.

Everly, "Hepinizin canı cehenneme," diyor ve ben onun uzaklaştığını duyuyorum.

"Önce sen," diyor Michael nefesinin altından, ama beni hâlâ hastalıklıymışım gibi açılı tutuyor.

"Michael, onu travmatize ediyorsun," diyor Kincaid alçak bir sesle. "Şu anda bunu duyamayacağını, hissedemeyeceğini mi sanıyorsun?"

Michael homurdanıyor ve beni bırakmaya başlıyor. Birden Kincaid öne atılıyor ve beni belimden tutup yukarı çekiyor.

Kincaid başımı göğsüne yaslarken Michael, "Dikkatli olmalısın," diyor. Tüm bedenim kendini bırakıyor, ona doğru yığılıyorum. "Çok daha dikkatli olmalısın."

Kincaid, "Görünüşe göre işleri kontrol altına alması gerekenler sizlersiniz," diyor. "Bir hata daha hepimizi uçurumun kenarına getirir. Ve kaybedecek en çok şeyi olan da sizsiniz."

Michael acı acı güler. "İşte burada yanıyorsunuz, doktor. İşte burada yanıyorsunuz."

Sonra Kincaid ve beni yalnız bırakıp gitti.

"Tanrım," diye yemin ediyor ve başımın üstünü öpmeden önce derin bir nefes veriyor. "Syd, iyi misin?"

Konuşmaya çalışıyorum ama her şey anlamsız geliyor.

"Sorun değil," diyor. "Seni tekneye götüreceğim. Gel hadi."

Eğilip beni kollarına alıyor, totem direğinin ve tahta kaldırımın yanından geçirip rampadan aşağıya, rıhtıma taşıyor.

Beni gemiye ve merdivenlerden aşağıya taşıyor, sonra da uyku odasına götürüp ranzaya yatırıyor.

"Sakinleştiricinin etkisi geçene kadar birkaç saat uyumak isteyeceksin," diyor. "Sana tam olarak ne enjekte ettiklerinden emin değilim ama iyi olacaksın. Ben burada sana göz kulak olacağım. Güvendesin."

Sonra alnımdan şefkatle öpüyor ve battaniyeyi üzerime çekerek beni yatırıyor.

Seni hiç tanımadığım halde güvende miyim? Düşünüyorum. Bana yalan söyledin. Ayakkabılarında kan var.

Elinde kan var mı?

"Günaydın, günışığım."

İnliyorum, sanki biri içeride davul çalıyormuş gibi başım ağrıyana kadar kıpırdanıyorum. Üstümdeki kapağı görmek için gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. Ama güneş yok. Sadece gökyüzünde hızla hareket eden kara bulutlar var. Tekne bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, su yanlara ve rıhtıma çarpıyor.

Başımı yavaşça çevirdiğimde Kincaid'in kabinin köşesindeki koltukta oturduğunu görüyorum, elinde nane çayı gibi kokan bir şey var. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuş, kirli sakalları sakala dönüşmüş. Bitkin görünüyor, bu da benim daha kötü görünmem gerektiğini düşünmeme neden oluyor.

"Hemen ayağa kalkmaya çalışma ya da ani hareketler yapma," diye uyarıyor beni, sert ama sessiz bir sesle. "Bir süre halsiz kalacaksın. Everly'nin sana ne kadar sakinleştirici verdiğini bilmiyorum ama tehlikeli bir miktara yakındı. Bütün gece boyunca baygındın."

Yutkunmaya çalışıyorum ama ağzım pamuk gibi oluyor. Dün geceki tüm olaylar su yüzüne çıkıyor ve onlarla yüzleşmek istemediğim için, Kincaid'e dair algımın değişmesini istemediğim için onları uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Ama çoktan oldu. Kalbim ağırlaştı. Hem de çok ağır.

"Özür dilerim," diyor yüzümü okuyarak. "Gerçekten üzgünüm." Yavaşça dik oturmama yardım ediyor, sonra tekrar oturmadan önce çay bardağını bana uzatıyor.

"Bana yalan söyledin." Keskin bir nefes alıyorum, acıya hazırlanıyorum. "Clayton'ı sen mi öldürdün?"

Başını sallıyor. "Hayır."

"Neden sana inanmıyorum?"

Tek omzuyla omuz silkiyor ve ellerine bakıyor. "Çünkü sana olan güvenimi kaybettim. Bu kadar basit, Syd."

Çaydan bir yudum alıyorum, boğazımı ısıtmasına izin veriyorum, yutmadan önce düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Neden bana yalan söyledin?"

Burnundan nefes veriyor. "Gizlilik Sözleşmeleri." Bana acı dolu bir bakış attı. "Özür dilerim. Gerçek bu."

"Yani şimdi mesele senin bana güvenmemen," diyorum ona. "Bildiğim kadarıyla, ilk deniz uçağıyla gidebilirsin. Fırtınadan hemen sonra. Burada gördüklerini dünyaya anlat. Bu arada bunu yapmamanızı tavsiye ederim. Deniz uçağıyla gitme kısmını değil, onu tavsiye ederim. Sözleşmeyi bozmaktan bahsediyorum. Sizi dava edecekler ve verecek bir şeyiniz olmadığını düşünseniz bile, bir şeyler bulacaklardır. Beni anlıyor musun, Syd? Seni tamamen yok etmeyi kendilerine görev edinecekler." Duraklıyor. "Seni öldürecekler, mecazi anlamda. Öyle ya da böyle."

Yutkunuyorum, korku kaburgalarımı gıdıklıyor. "Gitmemi mi öneriyorsun?"

Arkasına yaslanıyor ve elini çenesinde ileri geri gezdiriyor, kirli sakalları kaşınıyor. "Uçakta seninle gelmem gerekecek. Ama evet. Bence gitmelisin."

Şaşkınlıkla ona göz kırpmıyorum. "Sen ciddi misin?"

"Ne zaman değilim?" diyor bana bakarak. "Fırtına dinmez, seni buradan kalkan ilk uçağa bindireceğim."

"Sen de mi geleceksin? Tekneni ve işini bırakıp gidecek misin?"

"Bir noktada geri dönmek zorunda kalacağım. Belki sadece birkaç günlüğüne gidebilirim ama evet. Seninle ilgileneceğim, Syd. Bakacağımı söylemişim. İstedğin yere yerleşmene yardım edeceğim. Mali durum hakkında endişelenmene gerek kalmayacak, hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmayacak."

"Ancak Madrona Lodge'daki arkadaşlarım için endişelenmem gerekecek. Onların da başı dertte mi?"

Gözlerini bir süre benimkilere kilitliyor, hiçbir şey söylemiyor. Sonra başını iki yana sallıyor. "Hayır."

Titrek bir nefes veriyorum. Sinirlerim o kadar yıpranmış ki, hiçbir şey beni bir arada tutamayacak hale gelene kadar teker teker koptuklarını hissedebiliyorum.

"Clayton hakkındaki gerçeği bildiğim için bana ilaç verdiler," diyorum. "Beni susturmak istediler. Ama aynı zamanda beni bir yere götürüyorlardı. Michael beynime bakmakla ilgili bir şeyler söyledi..."

Başını sallıyor. "Evet. Seni bir EEG'ye bağlarlardı. Beyin dalgalarını ölçerlerdi."

"Ama doğruyu söylediğimi biliyorlar," diyorum. "Peki bunu neden yaptılar? Bu bir tehdit miydi?"

"İyi değilsin Sydney," diyor Kincaid acımasızca. "Bilgisayardaki dosyalarım erişimleri var. Seanslarımızdan sonra ne kaydettiğimi biliyorlar. Halüsinasyonlarını biliyorlar. Uyurgezerliğini. Hayaletler gördüğünü biliyorlar."

"Hayır. Hayır, çünkü ormandaki şeyler, o ayılar, kurtlar, onları sen de gördün. Onlar gerçek."

"Onların gerçek olduğunu biliyorum," diye itiraf ediyor. "Everly ve Michael da öyle. Endişelenmelerinin nedeni bu değil." Duraksıyor. "Onlar da benimle aynı nedenlerden dolayı endişeleniyorlar ama beynine bakmama ve sana ilaç yazmama gerek yok. Tek ihtiyacın olanın zaman olduğunu biliyorum. İyileşmek için zaman. Depresyon da diğerleri gibi bir yaradır. İyileşmesi zaman alır. Hızlı bir çözümü yoktur."

"Ama bana ilaç verdi," diyorum ona. "Bana iğne yaptı." "Ona saldırmaya çalıştın," diye dikkat çekiyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Neden onu savunuyormuşsun gibi geliyor?"

"İnan bana, öyle bir şey yapmıyorum," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Sadece cevapları bilmene izin veriyorum." Ayağa kalkıp dolabı açıyor ve tozluklarımı, temiz bir çift iç çamaşırı ve yeşil kazağını çıkarıyor. "Odana gittim ve sana birkaç kıyafet aldım. Üstünü değiştirmek isteyeceğini düşündüm. Hazır olduğunda ve hâlâ istiyorsan, birlikte Everly'nin ofisine gider ve ona gitmek istediğini söyleriz."

Gitme fikri bana umut veriyor ve yalnız gitmek zorunda olmadığım için minnettarım. Yine de Everly'yi tekrar görme düşüncesi beni hasta ediyor. Sadece ona saldırmaya çalıştığım için değil, ki bu biraz dengesiz ve utanç vericiydi ve bana hiçbir faydası olmadı, ama bana ilaç verdi. Ödümü kopardı.

Ve herkesin gözünün içine baka baka yalan söyledi.

"Bana Clayton hakkında bir şey söyleyebilir misin?" Kincaid uzaklaşmadan önce ona yalvarıyorum. "Hâlâ hayatta mı?"

Duraklıyor. "Emin değilim."

"Onu... onu test yapmak için mi aldılar? Kötü olduğu için mi aldılar? Kimse onu özlemeyeceği için mi?"

Bu yüzden mi buradayım?

Üzerimde testler yapmak istedikleri için mi, ortadan kaybolursam kimse beni özlemeyeceği için mi? Başından beri planları bu muydu?

Seanslarınız hayatta kalmak için değerimi bir şekilde kanıtlamanın bir yolu muydu?

Değerimi kanıtladım mı?

Ama bu son soruları dile getirmiyorum. Cevaptan çok korkuyorum.

Ve Kincaid hiçbir şey söylemiyor. Yüzündeki ifade, gözlerinin çelik grisi, bana izin verilmediğini söylüyor.

Kabin kapısını arkasından kapatarak ayrılıyor ve ben birkaç dakika boyunca çayma bakıyorum.

Hiçbir anlam ifade etmeyen düşünceler, artan bir korku duygusuyla boğuluyor.

Sanırım haklıyım.

Sanırım beni seçtiler çünkü kırılmış ve yalnızdım ve daha fazla parçalanıp parçalanmayacağımı ya da kurtarılıp kurtarılamayacağımı görmek istediler.

Kincaid kaç kere beni kurtarmak istediğini söyledi?

Beni koruması gerektiğini mi?

Beni kendimden korumak için değildi, tam olarak değil. Aynı zamanda beni onlardan da korumak içindi. Bursumu kaybetmem onlar için mutlu bir tesadüf olmalıydı - eve hiç dönmeseydim kimse fark etmezdi.

Düşüncelerime bir şey takılıyor, bir huzursuzluk sızısı, ama ona odaklanmaya çalıştığımda uçup gidiyor. Herhangi bir şey hakkında düşünmek için çok çabalarsam, her şey çözülüyor gibi görünüyor.

Yavaşça giyiniyorum, artan korkuyu uzak tutmak için derin nefes alıyorum. Tekne sallanmaya devam ediyor, dalgalar şimdi biraz daha sert geliyor ve güvertede halatlar direğe çarpmaya başlıyor.

Fırtına neredeyse geldi.

Giyindikten sonra kamaradan çıkıyorum ve kapıda durup Kincaid'in harita masasında oturduğunu ve elindeki bir şeye baktığını görüyorum. Boğazını temizledi ve doğruldu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Nasıl sanıyorsun? Uyuşturulmuş gibiyim. Sanki herkesin bana söyleyip durduğu bir yığın yalan yüzünden aklımı kaybediyormuşum gibi. Sanki burada bir dakika daha kalırsam, bir dahaki sefere o ağaçta ben olacağım, vurulacağım ve kim bilir nereye sürükleneceğim." Kalbim öfkeyle çarpmaya başlıyor, sersemlemiş hissediyorum ve kapı aralığına yaslanmak zorunda kalıyorum.

Kincaid saniyeler içinde tekneyi geçiyor, kollarıyla beni tutuyor. "Saçmalama, Syd. Zihninin senden uzaklaşmasına izin veriyorsun, ve hala etkilerini hissediyorsun.

İlaç. Bak, fırtına yaklaşıyor. Bugün gitmen gereken bir yer yok. Burada kalıp sakinleşebilirsin. Güvendesin. Ciddiyim." Duraklıyor. "Tüfeği olan benim ve çok fazla mermim kaldı," diye şaka yapıyor.

Dikkatle başımı salladım. "Biliyorum. Ama Everly'nin niyetimi bilmesini istiyorum. Bana gitmemin sorun olmadığını söylemesini istiyorum. Bunu duymaya ihtiyacım var."

"Pekâlâ," diyor eğilip bana bakarak. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen bunu hemen şimdi yapabiliriz. Ona seninle birlikte gideceğimi söyleyeceğim."

"Bundan hoşlanmayacaktır," diyorum sessizce. "Muhtemelen hoşlanmaz."

"Kıskanıyor, biliyorsun. Sanırım beni kıskanıyor. Ya da belki seni kıskanıyordur."

Belli belirsiz gülümsüyor. "Bunu ben de biliyorum." "Ama o evli."

"Mutlu bir evlilikleri yok diyelim," diye beni bilgilendiriyor. "Michael'ın nadiren burada olmasının bir nedeni var. Ama boşanmalar pahalıya mal oluyor ve ikisinin de kaybedecek çok şeyi var. Bazı günler görmezden gelmek onlar için daha kolay oluyor. Diğer günler... Michael elinden geldiğince hayatımı cehenneme çevirmeyi seviyor."

Bu küçük dramı, Everly'nin görüldüğü kadar derli toplu olmadığını duymak, Michael'ın Kincaid'in peşinde olduğu anlamına gelse bile, beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Yine de sormak zorundayım. "Onunla hiç yattın mı?"

"Tanrım, hayır," diyor burnunu kırıştırarak. "Everly Elbette güzel ama o bir yılan. İyi anlamda değil." "Ama denedi."

Gülüyor. "Evet. Denedi. Ama bu kadar yeter. Bilmen gereken tek şey, işlerin bir süreliğine berbat bir hal aldığı." Yüzü düşerken onu izliyorum, kahkahası dudaklarında ölüyor. Gözlerine karanlık çöküyor. Sonra tekrar boğazını temizliyor ve bana başını sallıyor. "Gidelim mi?"

Beni kapılara götürüyor ve kapıları açar açmaz soğuk, ıslak rüzgâr saçlarımı geriye savuruyor. Merdivenlerden çıkmama ve tekneden inmeme yardım ediyor. Rıhtım ıslak ve kaygan, dengemi korumak için ona yaslanmak zorunda kalıyorum ama en azından yağmur yağmıyor.

Rampadan yukarı, kuzey yatakhanesine doğru yürüdük. Everly'nin burada bir ofisi olduğunu hiç fark etmemiştim, her ne kadar Kincaid'inkinin tam tersi bir yerde olsa da.

"Burada olup olmadığını biliyor musun?" Ona fısıldıyorum.

Başını sallıyor ve elini kaldırıyor, kapıyı çalmak üzereyken kapı açılıyor ve Dr. Janet Wu dışarı çıkıyor. Sanki onu çok uzun zamandır görmemiş gibiyim.

"Merhaba," diyorum ona, tüm bu olanlarda masum mu yoksa Clayton üzerinde çalışan, ilaçlarını onun üzerinde test eden o mu diye merak ederek.

Gözleri dönüyor ve benden uzaklaşarak Everly'nin ofisine doğru geri geri gidiyor.

Everly ayağa kalkarken aşırı neşeli bir sesle, "Ah, Sydney Denik," diyor. "Janet, Sydney'le doğru dürüst tanıştın mı? Tanıştığını sanmıyorum."

Janet bana sertçe gülümsüyor ve başını sallıyor. "Hayır. Sanırım sen benim bir şeyim olduğunda sınıftaydın..."

"Bölümler," diyor Everly. "Senin bölümlerinden biri. Sorun değil Janet, burada arkadaşların arasındasın. Hatta Sydney sana çok benziyor. Bazıları bana saldırmaya çalışmayı da içeren bu nöbetleri var, ama bu sınıfın ortasında gözyaşlarına boğulmaktan daha iyidir, değil mi?"

"Everly," diye tersliyor Kincaid onu.

Everly şakaklarını ovuşturarak, "Kendine sakla, Wes," diyor. "Bu fırtınanın yarattığı hava basıncı başımı patlayacakmış gibi hissettiriyor. Şimdi, ne istiyorsun? Janet, yine kovuldun. Git hadi." Bileğinin küçümseyici bir hareketiyle onu kovuyor.

Tanrım, Everly hep böyle miydi? Zarafeti ve güzelliğiyle beni kör etti de ben mi göremedim?

"Peki, ne istiyorsun?" Janet telaşla odadan çıkarken Everly iç çekerek yerine oturdu. "Çok kötü bir gece geçirdim. En azından uyuşturulmuştun." Çenesini bana doğru salladı. "Eminim sonuna kadar uyumuştundur, şanslı sürtük."

Bunun üzerine dişlerimi sıkıyorum ve Kincaid elimi sıkıyor.

Kincaid, "Sydney buradan kalkan ilk uçakla evine dönmek istiyor," diyor.

Everly yorgun gözlerini bana diyor. "Bu doğru mu? Yoksa bu onun fikri mi?"

"Bu benim fikrimdi," diyorum ona. "Eve gitmek istiyorum."

Ekşi bir şekilde gülümserken gözlerini bana diyor. "Anlıyorum. Elbette yaparsın, özellikle de dün geceden sonra. Sanırım sana bir özür borçluyum. Seni uyuşturmak istememiştin; bana başka seçenek bırakmadın. Şiddete başvurmaya başlamıştın Syd. Sanırım şimdi özür dileme sırası sende."

Siktir et.

Kincaid, "Onu bir sonraki uçağa bindirin," diyor. "Ve onun yanında oturduğumdan emin olun."

"Et tu, Brutus?" diye soruyor, bir kalem alıyor ve ikimizin arasına bakarken hızla masaya vuruyor. İç geçiriyor ve vurmayı bırakıyor. "Pek şaşırmadım. Bu senin resmi istifan mı Wes?"

"Geri geliyor," dedim ona. "Sadece yerleşmeme yardım edecek."

Homurdanıyor. "Oh, tatlı yaz çocuğu. Hayır, değil. Eğer seninle o uçağa binerse, işi bırakıyor demektir. Sadece teknesi için geri dönecek. Yine de teknenin hâlâ burada olacağını varsaymak büyük bir risk. Çok fazla fırtına geliyor..."

Sertleşir. "Mithrandir'i almak için geri döneceğim. Hepsi bu kadar."

Hayretle ona döndüm. "Ne dedin? Hayır. Bırakamazsın. Bu senin işin, senin hayatın."

"Belki de artık onun hayatı sensindir, Sydney," diyor Everly alaycı bir sesle. "Ne kadar değerli değil mi, gözlerimizin önünde bir aşk hikayesi yaşanıyor." Bana alaycı bir gülümseme fırlatıyor. "Özür dilerim, her şeyi mahvediyor muyum? Çok mu güçlü geliyor?"

Sen mi? Çok fazla, değil mi? Seni sevdiğini, kalbini bıçağın üzerine koyup senin için ölebileceğini söyledi mi? Kahretsin, şimdiden harika işini bırakıp seninle bir yerlere kaçıyor ve sen onun hakkında tek bir şey bile bilmiyorsun, değil mi?"

"Everly," diye homurdanıyor Kincaid ona. "Buradan kalkan ilk uçak.

Eğer sen ayarlamaları yapmazsan, ben yaparım."

Gülüyor. "Kahretsin, bu sabah çok ciddisin. Her neyse, Wes. Kal, git, umurumda değil. Sonunda kaybeden sen olacaksın. İkiniz de kaybedeceksiniz, bunu biliyorsunuz, değil mi?" Uzaklara bakıyor ve ellerini bize doğru sallıyor. "Önemli değil. Geri döneceksiniz. Her zaman geri dönersiniz. Her neyse, aynı uçakta Dr. Wu'ya katılacaksın. İstifa tehditlerinin mevsimi gelmiş olmalı."

"Boş bir tehdit değil," diye homurdandı Kincaid. "Ben boş tehditlerde bulunmam."

Sonra elimi sıktı ve beni kapıya doğru çekti.

Everly'ye dönüp baktığımda yine güldüğünü ve ona hiç inanmıyormuş gibi başını salladığını görüyorum.

"Buradan çıkacağız, değil mi?" Beni koridordan ofisine götürürken ona soruyorum.

"Şu anda deniz uçağı şirketlerini arıyorum. Sizi ve Dr. Wu'yu buradan bir an önce çıkarmak için bizzat kiralamam gerekirse kiralarım."

Kapısının kilidini açıyor, içeri giriyoruz ve telefonu açıyor.

"Hatlar çoktan kesildi," diye gürleyerek telefonu ahizenin üzerine bıraktı. "Lanet olsun. Uydu interneti hâlâ çalışıyor olmalı."

Bilgisayarının başına geçip bir şeyler yazıyor ve ben karşısına otururken bana kaçamak bakışlar atıyor.

"Ne? Seni bir kağıt ağırlığıyla bayıltıp e-postalarımı kontrol edeceğimi mi sanıyorsun?" Alay ediyorum.

Sırıttıyor ve gözlüklerini takıyor. "Aklıma geldi."

Arkama yaslanıp o yazarken izliyorum, yakışıklı yüzünü inceliyorum. Kaşının üstünde bir yara izi var ama nereden geldiğini bilmiyorum. Saçları çok gür ve koyu ama kırmızımsı bir parlaklığı var ve bu rengi annesinden mi yoksa babasından mı aldığını merak ediyorum. Peki nerede doğdular? O nerede doğdu?

Everly haklıydı. Benim için her şeyden vazgeçiyor ve ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Ama bilmek zorunda mıyım? Daha önce de her şeyi bildiğim sevgililerim oldu ve tek yaptıkları ya sıkılmama ya da kalbimin kırılmasına neden oldu. Belki bu sefer, bu şartlar altında, her şeyi yol boyunca öğrenebilirim.

Buradan çok uzakta.

"Düzenli bir deniz uçağı rotası üzerinde olmadığımız için internetten charter uçuş rezervasyonu yapamıyorsunuz," diyor iç çekerek ve hızlıca yazıyor. "Ama az önce Harbour Air'e bir talep gönderdim ve şimdi bazı özel balıkçılık kiralama şirketlerini deneyeceğim. Ücretlerini ödediğim sürece buraya gelip bizi alacaklarını garanti ediyorum."

"Zodyaklardan birine binebiliriz," diye önerdim. "Belki Port Alice'e gideriz. Winter Harbor'ın Port Hardy'ye bağlanan bir yolu olduğundan bahsetmiştin. Orası yasal bir kasaba."

Başını iki yana sallar. "Fırtına geçebilir ama dalgalar birkaç gün boyunca büyük olacak. Girişten ayrıldığımız anda açıkta kalacağız. Kaptan Cook'un yarımadağa fırtınalar burnu demesinin bir nedeni var."

"O zaman ATV'leri alırız," dedim ona.

Eğlenmiş görünüyor. "Bir kötü adamdan kaçmıyoruz Sydney. ATV'ler yavaş ve son çare olur. Eğer zamanında bir uçak kiralayamazsak Mithrandir son çare olur."

Ama işte burada yanılıyor. O kadar yakın ki göremiyor bile.

Burada bir kötü adam var.

Adı da Madrona Vakfı.

BÖLÜM 26

Fırtına devam ettiği için günün geri kalanı olaysız geçti. Arkadaşlarımla yüzüne bakmaya utandığım için Kincaid'in teknesine onunla birlikte geri dönüyorum. Beynim sürekli Clayton'ı düşünmek, Clayton hakkında konuşmak istiyor. Ormandaki hayvanlar hakkında konuşmak istiyorum. Madrona'nın beni bir amaç için mi seçtiğini bilmek istiyorum. Tüm sorular dilimin ucunda, dökülmekle tehdit ediyor ama diğer her şeyle başa çıktığım gibi bununla da başa çıkmaya karar veriyorum. Bunu bir kutuya koyuyorum, üzerine bir fiyonk takıyorum ve kafamın arkasına itiyorum. Buradan çıktığımda, bu lanet sisten ve bu lanet kulübeden kurtulduğumda, tüm kutuları çıkarıp onlarla yüzleşeceğim. Yayları açıp onlarla yüzleşeceğim.

Ama şimdilik, önümüzdeki birkaç gün hayatta kalabilmek için şu ana odaklanmam gerekiyor. Eğer o kutuları şimdi açmaya başlarsam, parçalanacağım ve kimseye faydam olmayacak.

Kincaid benimle ilgileniyor, bu da ona konsantre olmamı kolaylaştırıyor. Benim için yemek yapıyor, seks yapıyoruz ve sonra ben psikiyatrist rolünü oynuyorum.

Onu konuşturuyorum.

"Nerede doğdun?" Yatakta yan yana uzanırken ona soruyorum. Üstümüzde yağmur yağıyor, sesi huzur veriyor. Bütün günün tek güneş ışığı aşağıya doğru eğilmiş

Birkaç saat önce, fırtınadaki bir aradan kaynaklanan tuhaf, koyu sarı bir ışık üzerimizdeydi, ancak sağanaklar yeniden başladı.

Bileğimi tutuyor ve daha önce beni yere bağladığında kemerin kestiği yerin alt tarafını öpüyor.

"Vancouver," diyor. "Gerçek olan, Washington'daki sahte olan değil."

"Hangi yıl?"

Duraklıyor. "Yaşlı olduğum için beni yargılayacak mısın?" Gülüyorum. "Hayır. Ben yaşlı erkeklerden hoşlanırım."

"Yeterince adil. Ben 1985'te doğdum." "Yani otuz yedi yaşındasın."

"Evet." Tereddüt ediyor. "Bu yaşlı sayılır mı?"

"Kesinlikle öyle," diyorum şakacı bir şekilde. "En azından kırk yaşında değilsin."

"Tanrı korusun," diyor elini dramatik bir şekilde göğsüne götürerek.

"Peki ailen nereliydi?"

"İskoçya," diyor. "Aberdeen. Küçükken İskoç aksanım vardı çünkü bana nasıl konuşacağımı onlar öğretmişti. Anaokuluna "Bir Baltalı Katille Evlendim" filmindeki Mike Meyers gibi konuşarak gittim. Bilirsiniz, 'Kafa! Kımıl! Şimdi!" Hangi filmden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen bunu mükemmel bir brogue ile söylüyor.

"Bah," diyor omzuma hafifçe vurarak. "Siz gençlerin iyi filmlerin ne olduğunu bilmediğinizi unutmuşum."

"Görünüşe göre izlemem gerekecek," diyorum. "Buradan çıkar çıkmaz, tabii kuralları çiğneyip bana şu anda bir film göstermene izin verilmezse. Uydu hâlâ çalışıyor mu? Belki Netflix'ten bulabiliriz." Ona yavru köpek gözleriyle bakıyorum, dikkatimi dağıtması için can atıyorum. "Yalvarırım."

Bana hırlıyor. "Yalvarmana hayır diyemeyeceğimi biliyorsun, tatlım." Sonra ayağa kalktı. "Pekala. Burada kal. İzleyeceğiz."

"Ciddi misin sen?"

Teknenin içinde kaybolurken sırtarak, "Ben gerçeğim Syd," diyor.

Uzun zamandır medyadan mahrum kaldıktan sonra gerçekten bir film izleyeceğim için karnım heyecanla çırpınıyor, ama sonra kalbim de çırpınmaya başlıyor. Sanki göğsümde kelebekler serbest kalmış gibi.

Kelebeklerin bana söylemeye çalıştıklarına rağmen Kincaid'e aşık değilim, ama benim için tüm bunları yapmaya istekli olduğuna göre bir şeyler hissediyor olmalı. Ve sadece bana yasak bir Mike Meyers filmi göstermekten bahsetmiyorum. Buradan çıkmamı ve geri dönebileceğim bir hayatım olmasını sağlamak için işinden ayrılmayı göze almasını kastediyorum. Everly'nin alaycı davrandığını biliyorum ama belki de bu değerli bir aşk hikayesinin başlangıcı olabilir.

Ya da belki de kendimi dizginlemem ve günü gününe yaşamam gerekiyordur.

iPad'ile geri geldi. Onun da cırlıçplak olduğunu düşününce manzaranın tadını çıkarmaktan kendimi alamıyorum. "Pekâlâ, her şey çalışıyor ve Netflix'te, hepsi hazır."

Benimle birlikte yatağa tırmanıyor, iPad'i yastığın üzerine koyuyor ve Play tuşuna basıyor.

TriStar Pictures logosu çıkınca sevinçten çılgık atıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ona.

Eğiliyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bunu hak ediyorsun. Kafanı dağıtacak bir şey. Çok şey atlattın, Syd. Ve bunlarla başa çıkma şeklin için seninle gurur duyuyorum."

Bunu bir kutuya sarıp bir kenara itmeyi düşünüyorum ve dikkatimi tekrar filme veriyorum. Ve bunu birkaç gün daha yapmaya devam edebilirim.

Sadece birkaç gün daha.

Sabah büyük bir gürültüyle gelir.

Sabah 6:00 sularında yatak sallanmaya başladı, tekne dalgalar tarafından sudan yukarı ve aşağı kaldırıldıkça tamponlar rıhtıma karşı acımasızca gıcırdıyordu. Bundan sonra ikimiz de uyuyamadık, bu yüzden kalktık ve Kincaid tekneyi rıhtıma sabitlemek için daha fazla halat eklemek üzere dışarı çıktı.

Biz kahvelerimizi içerken, yağmur tekneyi döverken, "En iyisi siz kulübeye dönün," diyor. "Bütün gün fırtınadan başka bir şey olmayacak. Burada olmak pek hoş olmayacak."

İç çektim. Ne gördüğümü bilsem de, beni uyuşturup bir yere götürmeye çalışan Everly olsa da, beni deli bir yalancı gibi gösteren Everly olsa da, geçen gece için hâlâ utanç duyuyorum.

"Dün sen uyurken arkadaşlarınla konuştum," diye beni temin ediyor. "Seni sordular. Hepsi senin için endişeleniyor. Sen onlar için önemlisin, Syd."

"Peki," diyorum kahvenin kalanını bitirirken. "Keşke onlara dün gece bir film izlediğimi söyleyebilseydim." Mike Meyers'ın Harriet hakkında şiir söylemeye başladığı noktada filmi daha önce izlediğimi hatırladım. Yine de keyifliydi. Kincaid'in kahkahalarla güldüğünü görmek de benim için tamamen yeniydi.

Sanırım bu beni ona aşık olmaya bir adım daha yaklaştırdı.

"Onlara söyleyebilirsin, ama sadece kıskançlıktan senden nefret etmelerini sağlama ihtiyacı hissedersen," diye şaka yapıyor.

Muhtemelen haklıdır.

Kahvaltıdan sonra Kincaid beni kulübeye kadar götürdü ve oraya vardığımda sırlıslıkla olmuştum. Beni bırakıyor, onu daha sonra ofisinde ya da teknede bulmamı söylüyor ve ortak odaya adım atmak büyük cesaret istiyor.

Ama bunu yaptığım anda, orada oturan herkes koşarak bana doğru geliyor. Lauren, Munawar ve her zamanki çete bile değil; Christina, Toshio ve Albert, normalde konuşmadığım insanlar.

"Senin için çok endişelendik." "Eve gönderildiğini düşündük." "Tanrım, bu çok korkutucuydu."

"Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım."

"Clayton'a ne olduğunu öğrenebildin mi?"

Elimden geldiğince açıklama yapmaya çalışıyorum, Michael ve Everly'nin beynimin incelenmesini istedikleri kısmı atlıyorum. Yine de ağaçların arasında Clayton'ı gördüğüm konusunda kararlı olduğumu, onun bir puma olmadığını söyledim.

"Yani Clayton kaçtığı için mi burası kilitlendi?" Munawar soruyor.

Güzel soru. "Hiçbir fikrim yok. Belki bir puma vardı. Belki Clayton kaçma fırsatını değerlendirdi."

"Peki sence nerede tutuluyor?" Lauren soruyor. "Bir müdahale sahnelememiz gerekiyor mu?"

Etrafta silahlarla dolaşan karanlık figürleri düşünüyorum. Kincaid'in Madrona'nın ne kadar tehlikeli olduğuna dair uyarılarını düşünüyorum. Her birimizi mahvedecek davaları düşünüyorum.

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Yeterince bilgim yok. Kincaid'in gizlilik anlaşması var. Neler olduğu hakkında konuşamaz."

"Ama gördüğün kişinin Clayton olduğunu doğruladı mı?" diye soruyor temkinli bir şekilde. "Hâlâ burada olduğunu mu?"

Bunu düşündüm. Öyle mi yaptı?

"Clayton'ın hâlâ hayatta olup olmadığından emin olmadığını söyledi," diyorum yavaşça. "Onu öldürmediğini doğruladı."

"Bu çok yardımcı oldu."

"Ama hayır, tam olarak hala burada olduğunu söylemedi. Yine de ne gördüğümü biliyorum. O olduğunu biliyorum."

Şimdi bazılarının yüzünde şüphecilik görmeye başlıyorum, Lauren'ın yüzünde bile.

Lanet olsun, bana inanmıyorlar, değil mi?

Christina, "Belki Clayton'a bir şey olmuştur ama bu konuda konuşmalarına izin verilmeyordur," diyor. "Bu onun hâlâ burada olduğu anlamına gelmez."

"Bütün bunlar hakkında sana gerçekten kim inanmazdı biliyor musun?" Patrick gülerek söylüyor. "Clayton."

Birkaç kişi onunla birlikte güldü ama ben gülmedim. Çünkü Clayton'ın sürekli bahsettiği şey tam da buydu. Beni uyarmaya çalıştığı şey buydu.

"İyi olduğunu gördüğüme sevindim," diyor Lauren, herkes ateşin yanındaki yerlerine dönerken omzuyla beni dürtüyor, benden çoktan sıkılmış. "Beni gerçekten endişelendirdin."

"Kincaid bana gelip sizinle konuştuğunu ve nerede olduğumu söylediğini anlattı."

Gülümsemesi gerginleşiyor. "Bu endişelenmediğim anlamına gelmiyor. Hâlâ söylediklerimde ciddiym. Senden faydalaniyor."

Öfke içimi yakıyor, bir orman yangını kadar hızlı. "Neden bu kadar olumsuz davranıyorsun? Hep birlikte olmamızla ilgili şakalar yapardın."

"Bu hep bir şakaydı Sydney. O güçlü bir pozisyonda. O senin lanet psikoloğun." Sesini alçalttı, etrafına bakındı. "Sen onun hastasısn. Akıl sağlığıyla ilgili sorunların var, bunu hepimiz biliyoruz. Beyninin nasıl çalıştığını, onu nasıl kullanacağını, nasıl manipüle edeceğini çok iyi biliyor. Bu sistematik bir güç istismarı ve iğrenç."

Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum çünkü söylediklerinin çoğu doğru. Ama beni kullanmıyor. Kullanmadığını biliyorum.

Homurdanarak yanından geçiyorum ve ıslak kıyafetlerimi çıkarmak için odama gidiyorum.

Kapıyı kapatıp kırmızı kazağımı ve kot pantolonumu giydikten sonra yatağa oturup birkaç nefes egzersizi yapmaya çalışıyorum. Artık tekneden, Kincaid'den, Everly'den ve fırtına yüzünden iptal edilen derslerden uzakta olduğum için nihayet düşünebiliyorum.

Ve düşündüğümde, kafamın arkasına ittiğim o kutuları çıkarma ihtiyacı hissediyorum.

Hayır, zihinsel olarak onlara uzanırken düşünüyorum. Şu ana odaklan.

Ama Kincaid karşımda olmadığı için dikkatimi ona veremiyorum.

Onları çıkarıp paketlerini açmaya başladım.

İlk kutu, kısa bir süre önce Lauren tarafından bana hediye edilen, kısa süre önce paketlenmiş bir kutu.

Kincaid beni bir şekilde manipüle mi ediyor? Benim kim olduğuma dair derin bilgisi ve benim onun kim olduğunu bilmemem sayesinde, istediğini elde ederken bunu benim fikrimmiş gibi gösterebiliyor mu? Yalancı olduğunu çoktan kanıtladı. O da bir gaslighter mı?

Ayakkabılarında kan vardı, sanırım, başka bir kutu çözülüyor. Ayakkabılarında kan vardı. Kimin kanıydı o? Clayton'ın mı? Onu ağaçtan mı vurdu? Tüfek kullanmayı bilen biri. Kanada'dayız; burada yaygın bir beceri değil.

Clayton'a ne yapıyorlar? Göğsü kesilmiş gibiydi. Yüzü kan doluydu. Kafasını da mı kestiler? Michael beynime bakmak istediklerini söylemişti, "sorunumun" ne olduğunu görmek için. Bakalım onu düzeltebilecek miyiz, demişti. Ama Kincaid sadece elektrot takacakları konusunda ısrar etti. Ya sorun bu değilse? Ya Kincaid bunu biliyorsa?

Bir kutu daha açıldı.

Sonra bir tane daha.

Ya Madrona beni buraya hiçbir şeyim olmadığını bildiği için getirdiyse? Sonra, güvenlik önlemi olarak.

bursumu kaybetmek. Daha önce de dilimin ucunda beni rahatsız eden şey buydu. Ya dekanı arayıp yalan söyleyenler ve bursumu elimden alanlar onlarsa? Açıkça kurgulandığım viral bir video yüzünden bursumu kaybetmemeliydim.

Aman Tanrım, ya Profesör Edwards'ın kızına söyleyecek kadar ileri gidip her şeyi harekete geçirdilerse?

Ellerimi başımın iki yanına bastırıyorum, beynim patlayacakmış gibi hissediyorum. Bu çok fazla. Komplo teorilerinden uzak durmaya çalışıyorum ama buradaki her şey bir komplo gibi geliyor.

Ve kutular çözülmeye devam ediyor. İçlerinden çürüyen kurtlar, ayılar, ciyaklayan yavru keçiler, ormanda beni tutan miseller, beni Everly sanan yerli, ortaya çıkarılan mezar, karda dönen Amani, duşta ölü bir kız, bana evde olduğumu söyleyen fısıldayan ağaçlar şeklinde canavarlar dökülüyor.

Hayır. Burası benim evim değil. Burası asla benim evim olmayacak.

Ayağa kalktım. Burada kalamam. Kincaid'in ne dediğini biliyorum ama ona güvenemem. Beni o uçağa bindirene ve tüm gizlilik anlaşmalarını bozana kadar olmaz.

Ben de öylece oturup bekleyecek ve tüm kontrolü başkasının eline bırakacak biri değilim.

Ya Kincaid havayollarına hiç e-posta göndermediyse?

Bunu düşünme bile, diyorum kendime, ama elimde değil.

Loca şu anda içe dönmüş, benim temsilcilik için verdiğim mücadeleyi izliyormuş gibi hissediyor.

Ve bundan hoşlanmıyor.

Yağmurluğumu alıp üzerime geçiriyorum, yarısı dolu bir su şişesini alıp cüzdanım ve pasaportumla birlikte cebime atıyorum, sonra da merdivenlerden aşağı koşuyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Munawar soruyor ama takip etmiyor.

Kimse takip etmiyor.

Kapıdan çıkıp patikada yürümeye başladım. Rüzgâr sert ama yağmur şimdilik durdu ve benim

Tempom hızlı. Laboratuvarı ve kuzey yatakhanesini geçip ağaç kesme yoluna varıyorum ve sonra doğuya doğru yürümeye başlıyorum. Rüzgâra karşı başımı eğiyor, ormanın dikkatimi dağıtmamasına çalışıyorum. Rüzgârın çekimini hissedebiliyorum, ağaçlar rüzgârda sallanıyor, adımı fısıldıyor ama bir ayağımı diğerinin önünde tutmaya odaklanıyorum.

İşte böyle kaçarsınız. Bir ayağınızı diğerinin önüne atarak bir yere varabilirsiniz.

Pek bir planım yok ama odamda oturup Kincaid'in bir şeyler yapmasını beklemekten iyidir. Eninde sonunda bir yol ayrımı olacağını biliyorum. Eğer sağdaki yoldan gidersem, yarımada ve o aylara ulaşacağım.

Eğer sola, dağın yamacına doğru kıvrılan yola saparsam, beni dokuzuncu kampa götürecektir. En yakın komşular yolun sadece on altı kilometre yukarısında, ne kadar uzun olursa olsun. Bir tomruk kampı gerçekten çok yardımcı olacak mı? Olabilir. Belki orada telefon çeker ve telefonları vardır. Belki yolları kullanabilecek ve beni Campbell River'a götürebilecek bir kamyonları vardır. Beni bir yere götürmeye yetecek kadar kredi kartım var. Belki Madrona Lodge'daki herkesten daha iyi yardımcı olurlar, Kincaid dahil.

Tanrım, ona güvenmek istiyorum. Tüm kalbimle istiyorum. Ama ne olursa olsun, o benim bilmediğim şeyleri biliyor ve eşit olana kadar, sırrımız kalmayana kadar onu uzakta tutmam gerekecek.

Peki ya bu gece buradan çıkarsan? Eğer oduncular yardım ederse?

Sonra Kincaid'e e-posta gönderip bekleyemediğimi söyleyeceğim. Söylediği gibi beni önemsiyorsa, anlayacaktır. Belki yine de bana yardım eder. Etmezse de bir yolunu bulurum. Ben her zaman çözerim.

Bu yeni kontrol duygusu ve umutla daha hızlı yürümeye başlıyorum. Rüzgâr eskisi kadar güçlü değil.

ama yine de, sanki hava benim de acele etmemi istiyormuş gibi, zaman zaman rüzgârlar beni itiyor.

Köşeyi dönüyorum, sedir ve baldıran otlarının arasındaki muhteşem yalnız akçaağaca bakıyorum, yaprakları parlak yeşil ve dolgun, esintide dalgalanıyor.

Hafifçe duraklıyorum, ağacın görünüşünde beni rahatsız eden bir şey var.

İşte o zaman duyuyorum.

İlk başta, bunun sadece ağaçların arasından garip sesler çıkaran rüzgar olduğunu düşünüyorum.

Sonra sesin tanıdık geldiğini fark ettim. Bir kükreme. Bir gümbürtü.

Bir motor.

Arkamı döndüğümde bir ATV'nin bana doğru hızla geldiğini görünce kalbim sıkışıyor. Direksiyonda Kincaid'i görmeyi bekliyorum ve eğer oysa, umarım beni kampa götürmesi için onu ikna edebilirim.

Ama yaklaştıkça, onun Kincaid olmadığını fark ediyorum. Aslında, daha önce hiç görmediğim biri.

İnce yüzlü, kalın gür kaşlı, uzun gri saçlı ve tuhaf, delici gözleri olan yaşlı bir adam.

İşte o zaman onu daha önce gördüğümü hatırladım.

Benimle birlikte deniz uçağındaydı, Madrona'daki diğer yeni personelle birlikte arkada oturuyordu.

Ne oluyor be?!

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diyor adam bana, sesi alçak, eli direksiyonda, gözleri beni delip geçiyor.

"Uh, yürüyüş için," diyorum.

"Gitmenize izin yok," diyor rüzgâr dağınık saçlarını geriye savururken. "Gitmene izin veremeyiz."

Hay sikeyim.

"Benimle gelmek zorundasın," diyor ve araçtan inmeye başlıyor.

Yok artık!

Koşmaya başladım.

Motorun çalıştığını duyana kadar tomruk yolunda koşuyorum ve sonra hızla sağa sapıp ormana doğru koşuyorum, acaba onu yolu tekrar bulabilecek kadar uzun süre kaybedebilir miyim diye merak ediyorum. Çalıların arasından geçiyorum, böğürtlenler tozluklarımı parçalıyor, bana çocukluğumu hatırlatıyor, kendimi ladin ve çam ağaçlarının gövdelerinden itiyorum.

Ayaklarıma dolanan kılıç eğrelti otlarının arasından, kavak korularının arasından koşuyorum ve sonunda duruyorum, ellerimi kalçalarıma dayayıp yere tükürüyorum ve kaçan nefesimi yakalamaya çalışıyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyorum. "Tamam."

Başımı kaldırıp etrafa bakıyorum. Etrafım sedir ağaçlarıyla çevrili, çalılıklar yer yer salalardan oluşuyor ama zeminin çoğu çıplak ve iğnelerle kaplı. Bazı ağaçların gövdelerinde mavi lekeli mantarlar görülüyor; ölü olanlarda ise istiridye mantarları bol miktarda bulunuyor.

Tekrar tükürüyorum ve yere bakıyorum, ATV'nin ya da ormanda peşimden koşan o adamın sesini duymak için kulaklarımı zorluyorum. Rüzgârın uğultusundan başka bir şey duymuyorum.

Bir sonraki adımda ne yapacağımı, nereye gideceğimi düşünmeye çalışırken yerdeki bir şey dikkatimi dağıtıyor.

Az önce ağızımdan çıkan tükürük.

...hareket ediyor.

Daha iyi görebilmek için yaklaşıyorum, kaşlarımı çatıyorum. Karıncaya falan mı tükürdüm?

Ama hiç böcek görmüyorum. Bir solucan dışında.

Solucanlar hariç.

Küçük, ince beyaz solucanlar tükürüğümün içinde kıpırdanıyor.

"İyy," diyorum toprağa bakarak. Ama etrafta başka solucan yok.

Hayır.

Hayır.

Elimi ağızıma götürdüm ve aceleyle sildim.

Onu elimden aldığımda, ince kurtçuklar ıslak parmaklarımın arasında kıpırdanıyor.

"Aman Tanrım," diye bağıyorum ve bir ağaca çarpana kadar geriye doğru sendeliyorum. Ağzımı açıyorum ve öğürmeye başlıyorum, sabah yediğim pastırma ve yumurtaları kusana kadar şiddetli bir şekilde kusuyorum.

Ve kusmuk yığınının içinde onlardan bir yığın var. Beyaz, ince, kıpır kıpır.

Ve giderek artan bir dehşetle, aslında solucan olmadıklarını fark ediyorum.

Onlar misel.

"Aman Tanrım!" Tekrar söylüyorum, bir kez daha kusmaya çalışıyorum, yüzüm geriliyor. Hiçbir şey olmayınca parmaklarımı ağzıma sokuyorum, boğazımdan döküldüklerini, dilimin üzerinde kıvrandıklarını görüyorum. Çığlık atarak, çılgınca, boğulurcasına, boğazımdan iplikçikleri tekrar tekrar çekip çıkarıyorum ve onları özensiz yığınlar halinde yere atıyorum. Tüm bunların dehşetiyle gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

Sonunda hiç kalmamış gibi görünüyor ve ne yapacağımı bilmiyorum. Bu ne anlama geliyor? Bu nasıl oldu?

Arkamda bir dal kırıldı.

Ağaçların arasından kahverengi bir şeyin süzüldüğünü görmek için etrafımda dönüyorum.

Tanrım, hayır. İşler nasıl daha da kötüye gidiyor? Yaratık yaklaşıyor.

Kahverengi

kürk. Beyaz

kemikler. Bir

puma.

Yarı ölü ve yavaş, kasıtlı hareketlerle bana doğru geliyor.

Çığlık atıyorum ama çığlığım boğazımda kalıyor, zaten her şeyden dolayı çok çiğ. Ağaca doğru geri çekiliyorum ve dehşet içinde ona bakıyorum.

Belki Clayton hakkında yanılmışımdır. Belki de Amani'ye yaptığım gibi ona da halüsinasyon görmüştüm. Belki de gerçekten başıboş bir puma vardı. Tam da bu.

Yine de bu puma kimseye zarar verebilecek gibi görünmüyor. Bana bakış şekli - iki cam gibi beyaz göz, bir

Nefes nefese siyah bir dili var ve saldıracakmış gibi görünmüyor. Diğer hayvanlar gibi, kasların ve altındaki kemiklerin etrafına sarılmış miselleri görebiliyorum, ancak her adımda yamalı kürkü dökülse de esas olarak sağlam.

Tam önümde duruyor, iliklerime kadar hissettiğim boş bir bakışla bana bakıyor.

Arkadaş, ya da ona benzer bir kelime olduğunu düşünüyor. Benim bir arkadaş olduğumu düşünüyor.

Uzanıp ona dokunmaya çalışıyorum, hareketlerim benim tarafımdan değil, başka bir şey tarafından kontrol ediliyor. Tüm ormanı kontrol eden şey.

Parmaklarımı burnunun kadifemsi köprüsüne bastırıyorum ve misellerin gözlerinin altından uzanıp, gözler kedinin yuvalarından düşüp bir gümbürtüyle yere inene kadar onları dışarı itmesini dehşet içinde izliyorum.

Neredeyse tekrar kusacağım, midem çalkalanıyor, ta ki şimdi tırnaklarımın altından çıkan aynı iplikçikler dikkatimi dağıtana kadar -tırnaklarımın altından!- büyük kediden gelenlerle birleşene kadar uzanıyor ve yılan gibi ilerliyor.

Ve bir olur.

Bir anlığına birleştik.

Şu anda bana bakan pumanın gözlerinden kendimi görüyorum. Bitkin ve korkmuş görünüyorum, kusmuğum ceketimi kirletiyor.

Sonra orman değişiyor ve ben bir ameliyathanedeyim. Üzerimde parlak ışıklar olan bir masadayım.

"Kedi birazdan uyur," diyor bir kadın sesi ve ardından Everly ve Michael önlükleri, maskeleri ve gözlükleriyle bana bakarken görüş alanımda beliriyorlar.

Bir testerenin vızıltısı gittikçe daha yüksek sesle titreşiyor. Dehşet damarlarıma serum gibi doluyor.

Ve aniden, aydınlık odadan dışarı çekildim. Tekrar fırtınanın içinde, ağaçların arasındayım. Dizlerimin üstünde, ormanın zemininde ağılıyorum. Gözyaşlarım yere dökülüyor ve çok korkuyorum,

Olanlardan o kadar korkuyorum ki yanıma yığılıp top gibi kıvrılıyorum.

Puma burnuyla bacağımı dürtüyor, mırıltılı bir ses çıkarıyor, sonra gözden kaybolana kadar ormanın içinde ilerliyor.

Beni yapayalnız
bırakarak. Sanki hiç
burada olmamış gibi.
Ama ben buradayım.

BÖLÜM 27

UZAKLARDAKİ YILDIRIM GÜRÜLTÜLERİ ortak salonu hafifçe sallıyor.

Lauren ellerini birbirine sürterek, "Çok güzel," diyor. "Adada neredeyse hiç gök gürültülü fırtına olmaz."

Boş boş ateşe bakıyorum, alevlerin içinde kayboluyorum. Sanki beynimi temizliyor, bugün gördüğüm her şeyden arındırıyor gibi hissediyorum. Pumayla olan olayı ve içimdeki miseli bir kutuya koyup bir daha asla bakmamak üzere saracak kadar gücüm olsaydı, yapardım.

Ama hiç gücüm kalmadı. Yapabileceğim tek bir şey kaldığına karar verene kadar uzunca bir süre ormanın zemininde yattım. Ağaç kesme yolunu bulup yolculuğuma devam edebilirdim ama oraya vardığımda yardım gelmeyeceğinden endişelenmeye başladım. Ya fırtına yüzünden kamp boşsa? Ya insanlar varsa ama bana bir kez bakıp deli olduğumu düşündükten sonra beni Madrona'ya geri götürürlerse?

Ya asla gerçekten gidemezsem?

Bu yüzden rüzgârın en güçlü olduğu yöne doğru yürüdüm ve kıyıyı bulduktan sonra rüzgârı takip ettim.

giriş, kayalara çarpan dalgalar ve kendimi kulübede buldum.

Doğruca odama gittim, duş aldım, kusmaya çalışarak bir saat geçirdim, sonra dişlerimi yirmi kez fırçaladım ve bir şişe gargara çalkaladım. Sonra Justin'in kapısını çaldım, çünkü votkası olduğunu biliyordum ve endişelenmesine neden olacak şekilde ondan birkaç shot içtim.

Şimdi biraz sarhoşum, kesinlikle kendimde değilim ve çok korkuyorum. Etrafımda gülüşen ve kutu başında sıcak çikolata ya da şarap içen arkadaşlarım olsa da, kendimi kopmuş ve uzaklaşmış hissediyorum.

Ve açıkçası iğrenmiştim. Ormandan ayrılırken kusmuğuma bakmaktan kaçındım, bu yüzden misellerin gerçek olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ve ceketimin önünde lekeden başka bir şey görünmüyordu. Pumanın gerçekten orada olup olmadığına ya da imgelemin gerçek olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok, ama bunun önemli olduğunu sanmıyorum.

Sanırım gördüğüm şey meselenin özü. Puma ölüyordu, evet, ama aynı zamanda iyi görünüyordu. Aynısı aylar için de geçerli. Kurt yarı ölüydü. Yavru keçi... Bilmiyorum bile. Ama Madrona sadece çiftlik hayvanları üzerinde mantar deneyleri yapmıyor. Bunu vahşi hayvanlara da yapıyorlar. İlk başta vahşi yaşamın Amanita excandescos'u yediğini düşünmüştüm ama durumun böyle olduğunu sanmıyorum. Bunların hiçbirinin mantar yemenin sonucu olduğunu sanmıyorum. Bence Everly ve Michael yaratıkları kasıtlı olarak yakalayıp deneylerinde kullanıyorlar ve işe yaramadıklarında onları geri gönderiyorlar.

Ya da belki de çalışıyorlar. Belki de hayvanlara kameralar takılmıştır; belki de onları doğaya geri bıraktıklarında sağlık durumlarını izliyorlardır.

Yine de bundan şüpheliyim. Hayvanların deneyler, ilaç denemeleri ve yanlış giden testler olduğunu ve tıpkı diğer herkese yaptıkları gibi bir kenara atıldıklarını hissediyorum.

"Sydney?" Lauren yüzümün önünde elini sallayarak "Sydney" diyor. "Alo?"

Tam cevap vermek üzereydim ki birden ışıklar söndü.

Biri çılgık atıyor.

"Elektrikler kesildi!" Munawar ayağa kalkıyor ve sesi paniklemiş gibi çıkıyor.

Rav, "Ama biz jeneratörlü güneş enerjisi kullanıyoruz," diyor. "Biri kapatana kadar elektriğimiz kesilemez."

"Biri kapatmış," diyorum boş boş. "Bu daha önce de oldu. Tüm güçlerini başka bir yere yönlendiriyorlar."

Laboratuvar.

Lauren, "Pekâlâ, el fenerlerimizi ve mumlarımızı yakma vakti geldi," diyor. "Ateşi de yakmaya devam edin."

"Evet, patron," diyor Munawar.

"Haydi," diyor Lauren, beni ayağa kaldırarak. "Artık başıboş dolaşmana izin vermeyeceğim ve kesinlikle karanlıkta yatmana izin vermeyeceğim."

Bu gece pek konuşmadım. Sanırım Lauren Kincaid hakkında söyledikleri yüzünden ona kızgın olduğumu düşünüyor ama durum hiç de öyle değil. Beni doğru yöne ittiği için ona teşekkür etmeliyim, her ne kadar tek istediğim gardımı düşürmek olsa da onun hakkında gardımı düşürmemem gerektiğini bana hatırlattığı için.

Merdivenlerden odama çıkıyoruz ve çekmecedan el fenerimi çıkarıyor, zaten birkaç kez yanlışlıkla açık bırakmıştım, pilleri artık düzgün çalışamayacak kadar zayıf. Sonra bir mum çıkarıp yakıyor, ayrıca şifonyerimin üstünde bir tane daha var.

"İyi olacak mısın?" diye soruyor yatağımın kenarına oturduğumda, kibritin dumanı odanın içinde dolaşırken.

"Beni yatırıyor musun?"

"Hayır," diyor göz kırparak. "Ama elektriğin kesik olmasının avantajını kullanacağım." Kaşlarını imalı bir şekilde sallıyor ve Rav'ın yine gündeminde olduğunu anlıyorum.

Ayrıca benim burada kalmamı ve Kincaid'i aramaya gitmememi istediğini düşünüyorum. Bunun için onu suçlamıyorum. Ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Ona zaten çok şey söyledim ve onun her zaman bir cevabı var.

Kafanın içinde olduğunu söyleyecek.

Gördüğünü bildiğim vahşi hayvanlar.

Muhtemelen neden öyle olduklarını çok iyi biliyordur. Ama ben, misel kusan ben?

Ben, gizli laboratuvarı pumanın gözünden gören ben mi?

Bana her şeyin kafamda olduğunu söyleyecek.

Belki de öyledir.

Belki de her şey gerçekten kafamın içindedir.

Ama her şeyi ondan önce çözebileceğim konusunda kendime güveniyorum.

"Bu gece sakın ol, tamam mı?" Lauren kapıma doğru yürürken dedi ki. "Daha iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler," diyorum alaycı bir şekilde.

Bana dilini çıkarıyor ama kapı kapanmadan önceki o son saniyede yüz ifadesindeki ciddiyeti, gerçekten ne kadar endişelendiğini görüyorum.

Onu geride bırakmak zor olacak.

Ama bu gerekli.

Bir süre yatağın kenarında oturup mumların titremesini izliyorum, düşüncelerim hiçbir yere gitmiyor ve her şeyi düşünüyorum. Sonra günlüğümü elime almaya karar veriyorum ve sadece birkaç günde bir yazmayı hatırladığım kayıtları gözden geçiriyorum. Düşündüğüm ve hissettiğim her şey kaydedilmiş ve bunları okurken, eğer birileri bunu bulacak olursa, sadece deli olduğumu düşüneceklerini hatırlıyorum. Bu, ciddiye alınacak birinin değil, bir delinin atıp tutmaları gibi okunuyor.

Belki ben bile kendimi ciddiye almamalıyım.

Yine de kalemimi elime alıp bugün olan her şeyi yazmaya başlıyorum, kendimi yeniden yaşamaya zorluyorum, her ayrıntıyı kaydetmeye zorluyorum. Sayfalar dolduruyorum.

Saatler gibi gelen bir sürenin sonunda ayağa kalkıp mumu alıyorum ve aynanın yanına gidip kendime iyice bakmak istiyorum.

Woof. Lauren daha iyi göründüğümü söylerken yalan söylemiyordu. Yüzüm bir hayalet kadar solgun, gözlerimin altında mor torbalar var, dudaklarım çatlak ve kuru. Orada durmuş kendime bakıyorum, titreyen mumlar yüzümde dans eden ışık ve gölgeler yaratıyor.

Görünüşüm değişene kadar dans ediyorlar.

Tırnaklarım uzun ve siyah.

Saçım kahverengi.

Sonra tekrar sarıya dönüyor ve Kincaid arkamda beliriyor, elleri omuzlarımda.

Aşağı bakıyorum. Omuzlarım çıplak. O burada değil.

Aynaya bakmak için başımı tekrar kaldırdığımda orada kimse yoktu.

Yalnızım, daha önce olduğum gibi giyinmişim, görünüşüm her zamanki gibi aynı.

Sırtıma doğru esen soğuk bir rüzgâr odadaki mumları söndürürken uzanıp saçlarımin uçlarına dokunuyorum.

Beni karanlığa sürüklüyor.

Çıglık atıyorum ve arkamı dönüp pencereyi açık bırakıp bırakmadığımı kontrol ediyorum.

Ama onun yerine, odamda bir figür görüyorum. Köşede duruyordu.

Beyaz giymek.

Aman Tanrım,

hayır.

O olmaz, bir daha olmaz.

Kızın yüzü, bir çarşaf gibi yana sarkan uzun siyah saçlarının gölgesinde karanlık.

Boynu kırılmış, belli bir açıyla. Bu

Farida.

Karanlığın içinden parlayan beyaz gözler bana bakıyor.

"Ne istiyorsun?" Fısıldıyorum. Vücudumun her yeri titremeye başlıyor, ağzımın tadı bozuk para gibi geliyor. Dehşet kemiklerimi ele geçiriyor, beni bayıltacak kadar şiddetli bir çaresizlik duygusuyla felç ediyor.

Kız hiçbir şey söylemiyor.

Sadece bakıyor.

Odadaki hava yoğunlaşıyor, bunaltıcı bir his veriyor, sönmüş mumların dumanıyla doluyor. Nefes alamıyormuşum, boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Sonra bana doğru bir adım attı.

Boğazıma bir nefes tıkanıyor ve mumu yere düşürüyorum, balmumu yere dökülüyor.

Bir adım daha atıyor.

Sanırım beni öldürecek. Hayatta olmamı kıskanıyor ve beni öldürecek.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen bana zarar verme, ben senin düşmanın değilim."

Bunun üzerine duraksıyor.

Sonra başını yavaşça diğer tarafa yatırır.

ÇAT, ÇAT, ÇAT, boynundaki omurlar kırılıyor, korkunç ses odayı dolduruyor.

Belki gerçek değildir, belki kafamın içindedir, belki beynimi ondan kurtulmaya ikna edebilirim diye gözlerimi kısıtıp kapatıyorum. Onu yok edebilirim, puf.

Gözlerimi açtım.

Yüzü birkaç santim ötede, gözleri dışarı fırlamış, ağzı sessiz bir çığlıkla inanılmaz derecede genişlemiş.

Siktir!

Kendi çığlığım boğazımda takırdayarak beni boğuyor. Neredeyse yere yığılıyorum.

Sonra kız benden uzaklaşıyor ve kolunun benimkinin yanından geçtiğini hissediyorum. Hissediyorum. Soğuk, çok soğuk. Ve dehşet içinde kapıma doğru yürümesini izliyorum. Kapıyı açıyor ve bana bakıyor, başı hala korkunç bir açıda.

Bana bir şey anlatmaya çalışıyor. Gözleri normale dönüyor ve artık o kadar korkutucu görünmüyorlar. İçindeki gerçek kızı görmeye başlıyorum.

Koridora doğru adım atar. Uğuldayan rüzgâr dışında sessiz ve karanlıktır, sadece beyaz acil durum ışığı yanmaktadır. Elektrikler hala kesik olmalı.

Farida devam ediyor için bakış at Ben,
belki de eskisinden daha umutlu.
Onu takip etmemi istiyor.
Bunu düşününce kalbim sıkışıyor. Fırtına hâlâ kulübeyi
dövüyor, yağmur çatıya çarpıyor.
Ama bir ayağımı diğerinin önüne koydum.
Başını sallıyor ve yürümeye devam ediyor,
merdivenlerden aşağı iniyor. Ben de bir kez daha ölü
kızı takip ettim.
Merdivenlerden inip ateşin hâlâ gürül gürül yandığı ama
görünürde kimsenin olmadığı ortak odaya geçiyoruz ve sonra
kapıyı açıp dışarı çıkıyor.
Bir anda sağanak yağmurla karşılaşıyorum, saçlarım
uçuyor.
Farida'nın geceliği esintiyle bile hareket etmiyor.
Dönüyor ve laboratuvara doğru yürüyor.
Olamaz.
Hemen duruyorum, devam edemeyecek kadar korkuyorum.
Ama arkasını dönüp bana yoğun bir bakış attı ve yürümeye
devam etti.
Takip etmek
zorundayım.
Bilmek
zorundayım.
Birini görmeyi umarak çılgınca etrafıma bakınıp peşinden
koşuyorum.
Ama sadece biz, ağaçlar ve fırtına var.
Laboratuvar binasının kapısına doğru yürür ve anahtar
kartına gerek kalmadan kapıyı açar.
Peşindeyim, içeride olmaktan korkuyorum ama fırtınadan
kurtulmaya da hevesliyim. Öğrenme laboratuvarının
ortasından aşağıya doğru yürüyor, doğruca sondaki kapıya
yöneliyor.
Tıpkı daha önce olduğu gibi, açmak için anahtar kartına
ihtiyaç duymuyor ve merdiven boşluğuna adım atıyor.
Tanrım, diye düşünüyorum, kapı yumuşak bir tıkırtıyla
kapanana kadar onun arkasından içeri giriyorum. Dar
merdivenlerin dibindeki titrek ışığa bakıyorum. Artık ölü
kızdan korkmuyorum. Bu yerden korkuyorum. Gerçek
laboratuvardan.

"Ya Everly aşığıdaysa?" Kıza fısıldıyorum. "Michael?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece merdivenlerden aşağı doğru yürümeye başlıyor.

Hay sikeyim. İlk başta, bu kızın bana bir şekilde yardım etmeye çalıştığını ya da benim ona yardım etmemi sağlamaya çalıştığını düşündüm.

Şimdi beni bir tuzağa mı sürüklüyor diye merak ediyorum.

Merdivenlerin başında hâlâ duraksıyorum, devam etmekten çok korkuyorum, Farida nihayet aşağıdan bana bakıyor, eli soldaki kapıda, hiç girmedığım odada. Parmağını ağzına götürüyor, başı o kadar korkunç bir açıda dururken garip bir görüntü oluşturuyor ve bana sessiz olmamı söylüyor.

Siktir, siktir, siktir.

Merdivenlerden aşağı doğru sessizce yürümeye başlıyorum, tekrar kusacakmışım gibi hissediyorum. Vücudumdaki her molekül dehşet içinde donmuş durumda, bu his o kadar aşikar ki tüylerim diken diken oluyor.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda titriyorum ve o kolu çevirip kapıyı açıyor.

Oda loş, sadece köşede bir ışık var.

Burası bir ameliyathane, tıpkı pumanın gözlerinden gördüğüm gibi.

Ortaya yayılmış üç masa var, hepsi de boş. Etrafımızdaki makineler usulca bip sesi çıkarıyor.

Ve odanın köşesinde, tek ışığın olduğu yerde başka bir masa var.

Bunun üzerinde bir ceset var.

Clayton.

Orada yatıyor, masaya bağlanmış. Çeşitli makineler ona bağlı: Serumlar, elektrotlar ve oksijen burnundan giriyor. Yanında bir vantilatör açık, pompanın sesi sabit ama ona bağlı değil. Yanında A-fib kürekleri de var, sanki az önce kalbi durmuş ve biri onu canlandırmaya çalışmış gibi.

Boğazımda bir düğüm korkusuyla yavaşça öne doğru adım atıyorum ve hiç de ölü olmadığını fark ediyorum. Göğsü hafifçe yükseliyor. Kalp monitörü çok yavaş ve sık bir nabız gösteriyor.

Daha da yaklaşıyorum, göğsünden vurulduğunu ve kanlı bir bandajın bölgeyi kapladığını fark ettiğimde dehşet içinde ona bakıyorum.

Daha da kötüsü yüzüne baktığım zaman.

Gözleri açık, kırpmadan tavana bakıyor.

İlk başta kafasına bir şey yapılmamış gibi görünüyor ama sonra saç çizgisi boyunca uzanan zimbaları görüyorum.

Hayalete bakmak ve ona ne yapmam gerektiğini sormak için arkamı döndüm.

Ama hayalet gitmiş.

Kapı kapandı.

Odada sadece Clayton ve ben varız.

Sydney, diyor.

Nefes nefese kaldım ve bana baktığını görmek için arkamı döndüm.

Sen geldin, diyor.

Ama ağzı hareket etmiyor.

Onu kafamın içinde duyabiliyorum. "Ne oluyor lan?" Nefes alıyorum.

Gülümsemeye çalışır, ama çarpıktır. Gözleri sulanmaya başlıyor.

Birden yüzü karardı. Geliyor,

diyor. Saklan. "Ne?"

Saklan!

Birinin merdivenlerden gümbür gümbür inmeye başladığını duyuyorum ve saklanacak bir yer bulmak için çılgınca etrafıma bakıyorum. Siktir, siktir.

Lanet olsun, ne yapacağım?

Ventilatörün arkasına geçip çömeliyorum. Işıktan uzaktaki derin gölgeler sayesinde, vantilatör ve yanındaki bez kaplı ameliyat tepsi beni yeterince koruyor.

Kapı bip sesi çıkardığında yerimde zor duruyorum ve donup kalıyorum. Kapının açıldığını duyunca nefesimi tuttum. Çabuk

ayak izleri takip eder.

"Peki biz nasılız Clayton?" diye soruyor Everly masaya yaklaşırken. Çok yakın. Tanrım, ya beni görebiliyorsa? Sadece bir adım ötemde!

"Tartışmaya daha açık hissediyor muyuz?" Everly devam ediyor. "Hmmm? Tekrar nasıl konuşulacağını öğrendin mi?"

Clayton guruldayan bir ses çıkarır, nefesi hırıltılıdır. "İşte bu kadar. Deneyebilirsin. Bu senin için işleri çok daha kolaylaştıracak.

eğer sohbet edebilirsek."

"Everly," diye fısıldıyor Clayton, sesi boğuk ve zayıf.

"Aferin oğluma," diyor neşeyle. "Biliyor musun Neden buraya döndün Clayton?"

"Hayır."

"Seni neden vurmak zorunda olduğumuzu biliyor musun?"

Hiçbir şey söylemiyor ama kesik kesik nefes alıyor. Onu duymak için zorlanırken beynim kalbimin vın vın sesleriyle doluyor.

"Çünkü sen kötü bir çocuktun," diyor Everly. "Kaçmaya çalışırsan neler olacağını biliyordun. Bu sadece senin hatan, başka kimsenin değil."

Gaslighting'den bahsetmişken.

"Yine de bunu telafi edebilirsin," diye devam ediyor. "Süreci hızlandırabilirsin. Sadece sana birkaç soru sormak istiyorum ve bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Anladın mı?"

Clayton bir süre sonra, "Evet," dedi.

"İkinci kez öldün," diyor. "O ağaçtan vurulduğunda. Hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bu sefer öldüğünü hatırlıyor musun?"

Sessizlik.

O kadar çok sessizlik var ki kalbimi duymasından korkuyorum. Zar zor nefes alabiliyorum ve çömelmış pozisyonda durmaktan kaslarım titremeye başlıyor.

"Evet," diyor.

"Anlat bana. Ne gördüğünü anlat. Bana ölümden bahset."

"O biliyor," diyor.

Sertleşiyorum.

"Kim bilir?" Everly sert bir şekilde söylüyor.

Lütfen beni söyleme, lütfen beni söyleme.

"Sydney," diye tısladı Clayton. "O biliyor."

"O ne biliyor? Nerede olduğunu biliyor musun? Az önce odasıydım. Onu bulamadım."

Aman Tanrım.

"Ağaçtaydım ve vurulduğumu gördü," diye devam ediyor.

"Bana ne yaptığınızı biliyor."

Everly homurdanıyor. "Bir bok bildiği yok. Hiç bilmedi. Ve onun için çok büyük umutlarımız vardı. Ama belki de sen bizim yıldız öğrencimiz olursun Clayton. Şimdiden iki kez öldün ve seni geri getirmek için miselleri kullandık. Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Siktir git."

Gülüyor. "Gördün mü? Kişiliğin bile canlanmaya başladı. Bu hiçbir şeyin silinmediği anlamına geliyor. Bu iyi bir şey Clayton. İyi ve asil bir şey yapıyorsun. Hayatlarınızı bilim için feda ediyorsunuz, daha iyisi için. Alzheimer'ı geçici olarak tedavi edebilmemiz yeterli değil. Geçici olarak ölümü de tedavi edebiliriz."

Tüm bu gerçekler karşısında gözlerim açılıyor.

Mantarlarını ölüleri geri getirmek için kullanıyorlar. Ormandaki o hayvanlar deneyin yan ürünleri değildi; asıl amaç onlardı. Bu test yanlış gitmedi...

Her şey yolunda gitti.

Yutkunuyorum, korku boğazıma yapışıyor, sonra donup kalıyorum, beni duyduğundan korkuyorum.

Ama makineler sesi gömerek çalışmaya devam ediyor.

"Elbette bazı ayarlamalar yapmamız gerekti," diye devam ediyor Everly. "Önceden yeterince iyi değildin ama artık iyisin. Seni iyileştirdik Clayton. Misellerin bir

Bazen kendi başlarına hareket edebiliyorlar ama istediğimiz şekilde davranmalarını sağlamak için onları biraz yola getirmek gerekiyor."

Birden telefonu çaldı ve ben sıçradım.

"Gitmem gerek," diyor sertçe. "Hiçbir yere gitmemeye çalış, tamam mı?"

Sonra aceleyle odadan çıktı. Kapının çarparak kapandığını ve merdivenlerdeki ayak seslerinin azaldığını duyana kadar nefes vermiyorum, hareket etmiyorum.

Bir inilti çıkarıyorum ve sonra kaslarıma kramplar girerek sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Aceleyle Clayton'ın yatağının yanına gidip ona farklı bir gözle bakıyorum.

O öldü.

Ölmüştü.

Şimdi değil.

"Seni buradan çıkaracağım," diyorum Clayton'a, onu tutan kolları çözmeye çalışırken.

Ama başını hafifçe sallıyor.

Artık hayatta değilim Sydney, diyor kafamın içinde. Ama sen yaşıyorsun. Benim gibi olmadan önce buradan gitmelisin, şimdi, bu gece.

"Seni bu şekilde bırakamam," diyorum ona.

Yapmak zorundasın, diyor üzüntüyle. Yoksa öleceksin, sana söz veriyorum. Lütfen git. Her an geri gelebilir ve sen de yanıma bağlanırsın.

Panik göğsümü tırmalamaya başladı. Adam haklı. "Bana bir cevap ver," diyorum hemen. "Kincaid bunu biliyor mu? O da onlardan biri mi?"

Bana baktı ve gözlerini

kırıştırdı. Evet.

Kalbim sıkışıyor.

Şimdi git. Geliyor.

Üzüntümü ve korkumu yutuyorum ve Clayton'dan uzaklaşıyorum. Laboratuvardan kapıya doğru koşuyorum, kapıyı açıyorum ve diğer tarafta Everly'yi görmeyi bekliyorum. Ama kapı boştu. Hızla merdivenleri çıkıyorum, sonra da öğrenme laboratuvarına giriyorum. Kimsenin içeriyi göremeyeceğini bilerek pencerelere doğru koşuyorum,

Özellikle geceleri, fırtınada e l fenerlerinin izlerini arıyorum
ama hiçbir şey yok.

Dışarıya açılan kapıyı açtım ve koşmaya başladım.
Kincaid'in teknesine doğru.

BÖLÜM 28

Rampadan ve rıhtımdan aşağı doğru koşarken yağmur yüzüme vuruyor, neredeyse birkaç kez sıyrılıyorum. Rüzgâr beni yandan vuruyor, yalpalamama neden oluyor, dalgalar teknelerin yanlarına çarpıyor ve tekneler dalgaların içinde şiddetle savruluyor.

Mithrandir'e ulaşıyorum ve kendimi gemiye çekiyorum, salon kapılarından içeri dalıyorum ve bağırarak kamaraya iniyorum.

"Biliyordun!" Çığlık atıyorum.

Merdivenlerden inerken Kincaid'in odasından çıktığını ve kot pantolonunu çektiğini görüyorum.

"Ne oldu?" diyor korkuyla.

"Seni yalancı!" Bağırıyorum, ona doğru hışımla ilerliyorum ve yüzüne bir tokat atıyorum. ÇATIRTI kabinde yankılanıyor ve o kendini toparlayamadan onu göğsüne doğru sertçe itiyorum.

Bir adım geri çekiliyor, eli yanağında, dehşet içinde bana bakıyor.

"Seni pislik!" Tekrar bağırdım. "Clayton'ı gördüm! Ameliyathaneye girdim, onu orada gördüm. Ölmüştü. O öldü, Kincaid. Onu sen öldürdün."

Yüzü soluyor ve zorlukla yutkunuyor. "Ben yapmadım."

"Yalancı! Çizmelerindeki kanı gördüm! Clayton'a sordum ve senin bildiğini söyledi! Onlardan biri olduğunu söyledi!"

"Az önce öldüğünü söyledin," diyor sakince.

"Ve buna rağmen neden konuşabildiğini biliyorsun! Onu öyle ya da böyle öldürdünüz, onu öldürdünüz ve onu canlandırılıyorsunuz. Üzerinde deney yapabilmek için onu tekrar tekrar ölümden geri getiriyorsunuz." Tüm bunların sonsuz acımasızlığı kalbimi parçalıyor. "Hepsi senin lanet uyuşturucularını satabilmen için."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırıyor.

"Gizlilik Sözleşmeni sikeyim! Sizi polise şikayet edeceğim! Hepinizi polise ihbar edeceğim!" Telefonunu aramaya başladım.

"Burada telefon çekmiyor. Fırtına uydudan gelen servisin kesilmesine neden oluyor," diyor. Bana doğru uzanıyor ve ben kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum ama o beni sıkı sıkı tutuyor. "Dinle Sydney, her şeyi açıklayabilirim ve açıklayacağım da. Ama artık güvende değilsin. İkimiz de güvende değiliz."

"Neden? Kimse beni orada görmedi. Clayton da bunu onlara söylemezdi."

Yapar mıydı?

"Bir şeyden şüphelenirlerse monitörlerini kontrol etmeleri yeterli. Burada her şey kaydediliyor, her yerde, her zaman. Bu teknede bile."

Etrafıma çılgınca bakıp kamerayı bulmaya çalışıyorum.

"Gitmeliyiz," diyor, iki omzumu birden tutmuş ve yüzüme bakıyor. "Beni duyuyor musun? Gitmek zorundayız. Tekneyle. Şimdi."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum, özellikle de bu fırtınada!" Bağırarak kendimi onun elinden kurtardım. Dengemi kaybedip harita masasının üzerine düşüyorum, sonra VHF telsizini görüyorum.

Sahil güvenliği arayabilirim!

Ona uzanıyorum ama Kincaid beni arkamdan tutup çekiyor. "Ben açıklayana kadar olmaz," diye homurdanıyor ve beni olduğum yerde tutuyor.

Kıvraniyorum, onunla savaşmaya çalışıyorum ama o çok büyük ve çok güçlü.

"Bırakın beni!"

"Bunu yapamam Syd," diye sert bir sesle kulağıma eğildi.
"Özür dilerim."

Sonra beni geriye doğru çekiyor ve bir eliyle hızla masanın altına uzanıp bir makara ip çıkarıyor.

"Hayır!" Bağırıyorum. "Yardım edin!" Çığlık atıyorum. "Biri bana yardım etsin!" Aman Tanrım, ne yapacak?

"Fırtınada kimse seni duymaz," diyor acımasızca, ipi hızla omuzlarıma dolayarak kollarımı yanlarıma sabitliyor. Sonra beni kanepeye götürüp yere yatırıyor.

Onu ısırmaya çalıştım ama refleksleri çok hızlıydı.

"Burada kal!" diye emrediyor, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Sakin kımıldama. Bütün bunları sana yardım etmek için yapıyorum, Syd. Bana güvenmek zorundasın."

"Sana güveniyor muyum?" Dönüp güverteye çıkana kadar basamakları ikişer ikişer çıkarken haykırıyorum. Motoru çalıştırıyor ve gürültüyle, gümbürdeyerek ve tekneyi sallayarak canlanıyor.

Aman Tanrım. Gerçekten benimle birlikte gitmeye çalışacak. Çok ciddi. Beni kaçırıp fırtınaya götürecektir. Öleceğiz!

Ben öleceğim.

Öleceğim ve bir ameliyat masasına bağlanmış olarak uyanacağım.

Ayağa kalkıp mutfağa doğru koşuyorum. Kollarım sıkıştığı için çekmeceleri açmakta zorlanıyorum. Yan taraftaki lombozlardan Kincaid'in bacaklarının geçişini, iplerin çözülme sesini izliyorum. Bir çekmeceyi açmayı başarıyorum, parmaklarımı bir bıçağın etrafına dolamak için eğiliyorum. Onu bu şekilde nasıl bıçaklayacağım hakkında hiçbir fikrim yok ama hiç yoktan iyidir.

Kolu kavradığım anda tekne geriye doğru hareket etmeye başlıyor, dalgalar kıç tarafa çarpıyor.

Serbestiz, artık iskeleye bağlı değiliz.

"Siktir," diye inliyorum. Birden harita masasındaki GPS konsolu canlanıyor ve güverteden gelen bip seslerini duyabiliyorum. Kincaid kokpitteki sistemde otomatik pilotu kullanarak bir rota çiziyor olmalı, bu da alt kattaki haritada görünüyor.

Bıçağı yanlışlıkla kalçama saplamamaya çalışarak yanına gidiyorum ve teknenin konumunun haritada nasıl görüldüğünü izliyorum. Girişten çıkıp açıktan Kış Limanı'na doğru bir rota çizmiş.

Sikeyim.

VHF'ye bakıyorum, masanın üzerine çıkıp çıkamayacağımı, sonra onu tutmayı başarıp başaramayacağımı merak ediyorum. Belki basmam gereken bir acil durum düğmesi vardır. Ya da ağızlığı basılı tutup Mayday diye bağırırsam belki beni duyarlar.

Kincaid de seni duyacak, sanırım. Peki o zaman ne yapacak?

Şansımı denemek zorundayım. Denemeye değer.

Bıçağı bırakıyorum, onunla güvenli bir şekilde tırmanamıyorum, sonra dizlerimin üzerinde bank koltuğuna çıkıyorum. Masaya doğru eğilerek dengemi sağlamaya çalışıyordum ki bir dalga tekneye yandan çarptı. Bir çığlık atıp iletişim konsollarına doğru uçuyorum ve orada sıkışmış olan bir şeyi yerinden çıkarıyorum.

Morarmış hissederek masanın üzerine düşen küçük kare şeklindeki beyaz kâğıt parçasına bakıyorum.

Polaroid bir resim.

Kincaid'in yanında taşıdığını gördüğüm ve ne olduğunu sormaya her zaman korktuğum Polaroid fotoğrafa büyük bir özlemle baktığını gördüm.

Ama şimdi, tam yüzüme bakıyor. Ve bu benim yüzüm.

Kendi resmime bakıyorum. Ama ben... farklıyım.

Uzun kahverengi saçlarım var, siyah ojeliyim, Miss Piggy tişörtümü ve pijama altlarımı giyiyorum. Kincaid oturuyor.

Yanımda yerde yatıyor, kollarını bana dolamış, çirkin ren geyiği pijamaları giymiş ve ayaklarımızın dibinde paketlenmemiş birkaç hediye var.

İkimiz de kameraya gülümsüyoruz, mutlu görünüyoruz.

Fotoğrafın altında, benim el yazımla şöyle yazıyor:

Madrona 2023'te Syd + Wes Xmas.

Gözlerimi kırpıştırıp anlamaya çalışarak bakıyorum.

2023?

Ama 2022'deyiz.

Haziran 2022'de olduğumuzu biliyorum.

Neden 2023 yazıyor? Neden Kincaid ile birlikteyim?
Neden ona Wes diyorum? Neden saçlarım doğal rengimde?
Neden bunların hiçbirini hatırlamıyorum?

Ve sonra, kafamın arkasında, yapboz parçaları düşmeye başlıyor, onları bir araya getirmeme yetecek kadar değil, ama bir şeyleri kaçırdığımı anlamama yetecek kadar.

Korkunç bir şey.

Birden Kincaid'in merdivenlerden indiğini duyuyorum.

"Çok yavaş gideceğiz ama bir rota çizdim-" Duruyor.

Başımı sallayarak ona bakıyorum, tüm dünyam parçalanmaya başlıyor. Anlamadığım için gözlerim yaşıyor.

Ama anlıyorsun, anlıyorsun.

"Hangi yıldayız?" Kelimelerim titreyerek ona soruyorum.

"Lütfen. Bana hangi yıl olduğunu söyle."

Kincaid'in yüzü çöktü. Yavaşça bana doğru yürüyor ve Polaroid'i alıp bir göz attıktan sonra aletlerin arasına sıkıştığı yere geri koyuyor.

"Bu 2025," diyor.

Başımı sallıyorum, çenem titriyor. "Hayır. Olamaz. Bu 2022."

"2022 yılıydı," diyor sabırla, gözleri hüznü olsa da.

"Şimdi 2025'teyiz. Üç yıl geçti, Syd."

"Neyin üzerinden geçti? Neydi o, neydi o? Neden biz... neden hatırlamıyorum?"

Aşağı uzanıp halatı etrafımdan çözüyor, dalgalar çarptıkça tekne sallanıyor, otomatik pilot kontrolde ama yavaş ilerliyor.

Ben de otomatik pilottaymışım

gibi hissediyorum. Bunların

hiçbiri gerçek değil.

Hiçbir şey gerçek değildir.

Ne haltlar dönüyor?

O sonra kaybolur içine onunçeyreklik, ayrılmak beni sersemletti.

Gerçeklik elimden kayıp gidiyor, beni ham ve dış etkenlere maruz bırakıyor.

2025 yılındayız.

Hayatımın üç yılını kaybettim.

Nasıl kaybettin?

Neden?

Geri döndüğünde elinde bir ayakkabı kutusu vardı. Kutuyu masanın üzerine koydu ve üstünü kaldırarak içine bakmamı işaret etti.

Tereddüt ediyorum, korku o kadar şiddetli ki hareket edebileceğimi sanmıyorum.

Ama sonra yapıyorum. Kutunun içine

baktım. Polaroid fotoğraflarla dolu.

İçeri uzanıp onları karıştırmaya başladım.

Kincaid ve benim birlikte çekilmiş fotoğraflarımız var. Birlikte çekilmiş birçok fotoğrafımız. Ökseotu altında öpüşürken. Dans ederken. Teknede güneşin altında bira içerken. Tarlada bocce topu oynarken. Bir foku beslerken.

Benim ve Dr. Wu'nun bir şeye gülerken çekilmiş fotoğrafları da var. Sayfaları çevirdikçe Dr. Wu'yla çekilmiş bir sürü fotoğraf görüyorum. Yürüyüşe çıkarken, marshmallow kızartırken, laboratuvarda çalışırken.

Janet, sanırım. Ona Janet dedin.

Everly'nin resimleri de var. Noel'de Noel Baba şapkasıyla poz verirken ya da küçük bir

Kardan adam. Bir tanesi balina izlerken, Everly saçlarında rüzgarla kameraya gülümsüyor. O ve ben onun kulübesindeki kanepede pembe martini içerken.

Hatta benim ve Amani'nin sonbahar yapraklarından oluşan bir yığının içine uzanıp onları havaya fırlattığımız bir fotoğrafımız bile var.

Amani.

Gerçek yavaş yavaş içime işlerken gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakmaya başlıyor.

Hatırlamaya başlıyorum.

Başımı kaldırıp Wes'e, onun tanıdık, güzel yüzüne bakıyorum. Gözleri duygularla dolup taşıyor, zar zor dizginleniyor.

"Wes?" Ona fısıldıyorum.

Ağzının köşesi kalkıyor. "Hey, tatlım," diyor sessizce.

Bir damla gözyaşı yanağından

aşağı yuvarlanır. Aman

Tanrım.

Resimlere tekrar bakıyorum, eski hayatım parçalar halinde bana geri geliyor, tüm duygularım önce geliyor.

Ama çok şey eksik. Çok fazla şey eksik.

Biliyorum... Biliyorum...

"Bana ne oldu?" Diye soruyorum ama bunu yaparken bile içimi bir endişe kaplıyor. Gözlerimi kapatıyorum, zihnim hatırlamak için çok çaresiz.

"Duymaya hazır mısınız bilmiyorum," diyor.

"Lütfen artık bana yalan söyleme," diyorum ona, gözlerim fal taşı gibi açılarak. "Lütfen, buna dayanamıyorum."

Başını sallıyor, ağzı acımasız. "Daha sonra."

"Sonra mı?" Ayağa kalkarak tekrarladım. "Ne oluyor Wes? Bana ne oldu? Nasıl oluyor da her şeyi hatırlayabiliyorum ama... ama... en son hatırladığım şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Bu resimlere bakıyorum ve anları hatırlıyorum ama anlar bir araya gelmiyor. Biçim yok. İşlev yok. Bu şeyleri hatırlıyorum ve hepsi bu. Benim hayatım bir mozaik."

"Önce bu fırtınadan kurtulmamız gerek," diyerek merdivenlere doğru ilerliyor.

"Hayır!" Omzuna yumruk atarak ona bağıyorum. "Bana yalan söylemeyi kes! Neden hepiniz bana yalan söylüyordunuz?" Başımı tutuyorum. "Aman Tanrım, düşünemiyorum bile. Düşünemiyorum. Kim olduğumu bilmiyorum." Ona bakıyorum ve bağıyorum, "Kim olduğumu bilmiyorum!"

"Sakin ol," diyor gözlerinde panikle.

"Siktir git!" Bağıyorum. "Bana sakinleşmemi söyleme!" Onu tekrar itmeye çalışıyorum ve halının üzerinde kayıyorum.

Vücudum yana doğru savruluyor ve çevremden, yemek masasının bantlanmış, kırık köşesinin başımı karşılamak için hızla yükseldiğini görüyorum.

Birden Wes'in elleri koluma dolanıyor ve beni yeterince geriye çekerek kanepeye çarpmamı sağlıyor.

İşte o zaman her şey aklıma geliyor.

Her şey aklımı başımdan alan korkunç, varoluşsal bir anda üstüme üstüme geliyor.

Tüm bunlar daha önce de yaşandı ve yine yaşanacak.

Bir gece burada, teknede Wes'le tartışmıştım. Kavga ediyorduk.

Artık birlikte değildik ama kavga ediyorduk. İşler fiziksel bir hal aldı.

Onu ittim ve sanırım o da beni geri itti. Evet, beni itti.

Tam buraya düştüm.

Kafamı masanın köşesine çarptım. Ve hepsi bu kadar.

Hayatım orada sona erdi. O zaman öldüm.

BÖLÜM 29

Kanepeye garip bir açıyla uzanıp Wes'e bakıyorum ve tek düşünebildiğim öldüğüm.

Ben öldüm.

Ölmüştüm.

Ve beni öldüren de o.

"Beni sen öldürdün," diyebildim, kalbim dikenli tellerle sarılmıştı.

Başını kararlılıkla sallar. "Hayır. Ben yapmadım. Bu bir kazaydı."

Beni ayağa kaldırmaya çalışıyor ama elinden kurtulup tökezleyerek çalışma masasına gidiyor ve bıçağı elime alıyorum.

"Geri çekil!" Ona bağıryorum, başım çatlıyor. "Olduğun yerde kal."

"Sydney, lütfen!" diye bağıryor, avuçlarını çaresizlik içinde açmış. "Seni ben öldürmedim. Sana zarar vermedim. Bu bir kazaydı!"

Ama yanılıyor. Yanıldığını biliyorum. Bana hep yalan söylediği gibi yalan söylüyor.

"Beni ittin!"

"Ben yapmadım! Bu bir kazaydı. Ayağın kaydı ve düştün. Seni durdurmaya çalıştım ama yapamadım. Durduramadım. Iskaladım." Gözleri benimkileri arıyor, hızlı ve ateşli. "Tanrım. Lütfen."

inan bana, yapmak zorundasın! Sahip olduğun tek müttefik benim, seni kurtarabilecek tek kişi benim."

"Beni kurtarmak mı?" Acı acı gülüyorum. "Birlikte bile değildik, değil mi? Ayrılmıştık."

Beni bu yüzden mi öldürdü? Tekrar birlikte olmak istediği ve benim istemediğim için mi?

Lanet olsun, neden hiçbir şey hatırlayamıyorum?

Çünkü sen öldün. Clayton'a ne yaptılarsa, sana da aynısını yaptılar.

Ve işte o zaman gerçek hücrelerime işliyor, her parçama sızıyor.

Öldüm ve hayata geri döndürüldüm.

Kalp masajıyla değil. Ventilatörle değil.

Ama Amanita excandescio tarafından.

Ondan önce, o miseli beynime yerleştirmeden önce ölmüştüm.

Uzun zamandır ölüydüm.

"Sanırım hasta olacağım," diye mırıldanıyorum, elimi ağzıma bastırarak.

Wes o anda bana doğru hamle yapıyor ama ben hızlı davranıyorum ve içgüdüsel olarak bıçağı koluna saplarken haykırıyorum.

Acı içinde inliyor, kolunu tutuyor, parmaklarından kan akıyor ve ben VHF'yi almak için dönüyorum. Bastırdım. "Mayday, Mayday! Ben Madrona Lodge'dan Mithrandir. Klaskish Inlet'teyiz ve-"

Wes radyoyu elimden çekip aldı.

Hızla masanın altına girip ellerim ve dizlerim üzerinde onu geçmeye çalışıyorum, ama sonra üzerime geliyor ve beni yere düşürüyor.

Yuvarlanıyorum, ona tekme atıyorum, yüzüne vuruyorum, burnunu kırdığımda kemikler çatırdıyor. Bir çılgık attı ve ben de ayağa fırladım.

Nerede silahı olabileceğini hatırlamaya çalışarak teknenin etrafına bakıyorum. Bir yerlerde bir tüfeği ve bir de işaret fişeği olduğunu biliyorum. Ayrıca sağlıklı düşünemiyorum çünkü içten içe onu işaret fişeği ya da tüfekte vurmanın

Ama o kadar panikledim ki, ne pahasına olursa olsun ondan uzaklaşmalıyım.

Beni bir kez öldürdü, tekrar yapabilir. Sonra ne olacak?

Beni ameliyat etmeye, Clayton gibi masada tutmaya, beni hayata döndürmeye devam mı edeceksin?

Sonunda köşedeki yangın söndürücüyü görüyorum ve duvardan çekiyorum.

Wes tam ayağa kalkmak üzereyken, mide bulandırıcı bir gümbürtüyle kafasının üstüne indiriyorum.

Yere düşer, bayılır.

Orada durup ona bakıyorum, dehşet vücudumu sarsmaya başlıyor, kalbim göğsümde serbestçe atıyor.

Tanrım, ya onu öldürdüysem?

Ne yaptım ben?

"Wes?" Fısıldıyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp nabzına bakıyorum.

Hâlâ bir tane var. Ve ona vurduğum yerde de kan yok.

Daha fazla anı ortaya çıkmakla tehdit ediyor. Onları hoş karşılıyorum, anlamak istiyorum, ama bunun yerine kar taneleri gibi dağılıyorlar, zihnim herhangi bir şeyi işlemek için çok sarsılmış ve paniklemiş. Ama onun ölmesini istemesem de, buradan uzaklaşmalıyım. Ondan. Yardım almalıyım.

Gidebileceğim tek yer Madrona.

Everly beni hayata döndürdü, beni öldüren o değil.

Bana yardım edecek, değil mi? Artık gerçeği bildiğime göre, bana yardım edecektir.

Wes'in yanından geçip tekrar VHF telsizini alıyorum ve kaptanın bilincini kaybettiğini söyleyip GPS konsolunda listelenen koordinatları vererek bir başka imdat çağrısı yapıyorum.

Sonra merdivenlerden güverteye koşuyorum. Rüzgâr ve yağmur beni savuruyor ve arkamdan kulübeye bakıyorum. Girişten daha aşağıdayız ama hala kıyıya oldukça yakınız. Dümene geçiyorum ve hızı bir knot daha düşürüyorum, böylece

tekne sürünüyor. Dalgalar bize çarpıyor ama girişin dışında dalgaların çok daha kötü olacağını biliyorum. Bunun gibi bir teknenin mavi sularda seyir için yapıldığını ve dayak yiyebileceğini biliyorum ve otomatik pilotta kaldığı sürece Wes Winter Harbor'a ulaşacaktır. Umarım bir rıhtıma çarpmadan önce uyanır.

Madrona'ya, ağaçların arasından titreyen ışıklara bakıyorum. Ana binaların elektriği hala kesik olabilir; buradan söylemek zor.

Sadece bir seçeneğim var.

Can simidini arkadan kapıp Hula-Hoop gibi üzerimden geçirdikten sonra teknenin kenarına çıkıyorum.

Kara suya ve dalgalara bakıyorum, indiğimde nefes almayı unutacak kadar soğuk olacağını biliyorum.

Ama zaten bir kez öldüğümü bilmek bunu biraz daha kolaylaştırıyor.

Derin bir nefes

alıyorum. Ve zıplıyorum.

Başımın üzerinden bir dalga geçerken okyanusa bir sıçramayla iniyorum. Halkaya olabildiğince sıkı tutunuyorum, tüm hava ciğerlerimi terk ediyor, uzuvlarım anında tutukluk yapıyor. O kadar soğuk ki kalbimin durduğunu düşünüyorum, batarken tüm karanlık su etrafımda dönüyor.

Sonra can simidinin kaldırma kuvveti devreye giriyor ve tekrar sağ tarafım yukarı gelene kadar suyun içinde yukarı fırlıyorum, yanımdan yavaşça geçip giden tekneye bakıyorum. Dönüyorum ve kıyıya doğru tekmelemeye başlıyorum. Sadece birkaç metre var ve bacaklarım hareket etmeye devam edebildiği sürece ve dalgalar beni kayalara çarpmadığı sürece, ona ulaşabilmeliyim.

Tekmelemeye devam ediyorum, kendime devam etmemi, durmamamı, başaracağımı, kıyıya varacağımı ve her şeyin yoluna gireceğini, Wes'in iyi olacağını söylüyorum.

Ama onu düşündükçe kalbim kanıyor. Onu sevmiştim. Onu gerçekten sevdim, değil mi?

Ve beni sevdi.

Neden ayrıldık?

Neden önceki tüm anılarım silinmiş olarak hayata geri getirildim?

Peki neden daha fazlasını hatırlayamıyorum? Sanki sadece ufak tefek şeyleri hatırlıyorum, sadece Polaroid fotoğraflardan Sydney Denik'i hatırlıyorum. Buradayken ne yaptığımı bilmiyorum. Wes ve benim nasıl aşık olduğumuzu hatırlamıyorum, sadece aşık olduğumuzu biliyorum. Everly'nin o zamanlar bana neden bu kadar iyi davrandığını ve şimdi neden bu kadar acımasız olduğunu hatırlamıyorum.

Sadece hiçbirini hatırlamıyorum.

O deniz uçağından inmeden önce kim olduğumu biliyorum.

Üç yıl sonra o deniz uçağından indikten sonra kim olduğumu biliyorum.

Ortada bir yerde başka bir Sydney var, benim başka bir versiyonum. Aşık olan ve burada kendine bir yuva kuran biri. Kulübede ailesini bulan, Kaliforniya'ya asla geri dönmeyen ama yıl boyunca Madrona'da kalan biri.

Burada mı
çalıştım? Evet,
çalıştım. Burada
çalıştım.

Kayalardan kaçınmaya çalışarak yaklaştıkça farkına varıyorum. Hava bir şey göremeyecek kadar karanlık ama ağaçların altında, kıyı şeridinin daha kontrol edilebilir görüldüğü hafif bir eğimi hedefliyorum ve işte burada dalgalar beni kıyıya çarparak çakıl taşlarına vuruyor.

Deniz suyu tükürerek nefes alıyorum ve sonra kumsalda sürünüyorum. Vücudum titremeye başlıyor ve ısınmazsam hipotermiminin yakında başlayacağını biliyorum.

Sendeleyerek ayağa kalkmayı başarıyorum, spor ayakkabılarım çakıl taşlarının üzerinde kayıyor ve can simidini kenara fırlatıyorum. Omzumun üzerinden Mithrandir'e bakıyorum, yavaşça uzaklaşırken suda bir aşağı bir yukarı sallanıyor.

Ya bir hata yaptıysan? Düşünmeden edemiyorum. Ya Wes doğruyu söylüyorsa?

Ŗu an bunu dŖŖŖnemem. Ben buradayım. O da orada. Ve ne dŖŖŖneceęimi bilmiyorum. Nereden baŖlayacaęımı. TŖm bunlardan Ŗnce bile dengesiz davranıyordu. Tehlikeliydi. Beni bağladı. Yardım çağırmama izin vermedi. Beni kaçıırıyordu. Bunların hiçbiri onun benim iyiliğimi dŖŖŖnen biri olduğunu gŖstermez.

Ama o seni sevdi. O seni sevdi.

Kıyıya doğru yŖrŖyorum, ayaklarım uyuŖuyor ama devam ediyorum, ormana doğru ilerliyorum. Ağağların bana fısıldadıklarını duyuyorum, ama artık beni rahatsız etmiyorlar, ne olduğunu bildikten sonra değil. Elbette onları duyabiliyorum; hepimiz aynı Ŗeylerle birbirimize bağlıyız. Biz biriz.

Ancak baŖlangıęta kulŖbe çok uzak gŖrŖnmese de, yŖrŖdŖke hareket etmek daha da zorlaŖıyor. Ayaklarımı hissedemiyorum, kalp atıŖlarım yavaŖlıyor ve nefes almak zorlaŖıyor. VŖcudum titremeyi bırakmıyor, diŖlerim Ŗyle Ŗiddetli takırdıyor ki bir diŖimi kıracağımdan korkuyorum.

Sen ŖldŖn, kendime hatırlatıyorum. Sen ŖldŖn ve bir diŖ için endiŖeleniyorsun.

Devam ediyorum.

Sonunda ağağların arasından ıŖıklar gŖrŖyorum.

"Yardım edin," diye sesleniyorum ama ses çıkaramayacak kadar gŖsŖzŖm. Bir plan bile dŖŖŖnemeyecek kadar gŖsŖzŖm.

Planım neydi?

Wes'ten kaçtım ve Ŗimdi Everly'ye mi sŖyleyeceęim?

Muhtemelen beynimi kesip açan Everly mi?

Yine de seni kurtarmaya alıŖıyordu, kendime sŖyledim. Everly senin arkadaŖındı. Fotoğrafları dŖŖŖn. O anları dŖŖŖn.

Ormandan tŖkezleyerek çıktım ve personel kulŖbelerinden birinin ŖnŖnde yere yığıldım.

"Yardım edin," diye tekrar bağırıyorum, bu sefer daha yŖksek sesle. "Yardım edin." Ama fırtına çok gŖrŖltŖlŖ.

Ben de sŖrŖnerek, patıkaya ulaŖana kadar toprağın Ŗzerinde ilerliyorum ve sonra Ŗn kapıya sŖrŖnerek var gŖcŖmle vurmaya baŖlıyorum.

Birden diğerk taraftan ayak sesleri duyuyorum.
Kapı açılıyor.
Bir el feneri beni işaret ediyor.
"Sydney?" David'in sesi. "Aman Tanrım."
Gözlerimi ona diktim. "Sanırım Wes'i öldürmüş olabilirim,"
diye mırıldanıyorum.
Gözleri açılıyor ve sonra uzanıp beni ayağa kaldırıyor ve
kamarasına götürüyor. Beni kanepeye yatırıp üzerime bir
battaniye örtüyor, sonra da telsizini alıp etrafta dolaşarak
mumları ve acil durum fenerlerini yakmaya başlıyor.
"Everly? Burada bir sorunumuz var. Sydney benim
kamaramda. Sanırım Wes ile aralarında bir şey oldu."
Telsiz cızırdıyor. "Hemen geliyorum."
Onu yere bıraktı ve bana baktı. "Ne oldu?"
O kadar titriyorum ki cevap bile veremiyorum.
"Siktir," diye küfrediyor. Daha önce küfrettiğini
duyduğumu sanmıyorum ama sonra pokerde kaybettiğinde
nasıl olduğunu hatırlıyorum.
Koridorda kaybolur ve geri döndüğünde yanında bir acil
durum kiti vardır. Fermuarını açıyor ve gümüş bir uzay
battaniyesini yırtıyor.
"Bunu kullanmadan önce kıyafetlerini çıkarmam ve sana
kuru kıyafetler giydirmem gerekecek," diyor. "Bunu kabul
ediyor musun?"
Homurdanıyorum. Tıpkı bir deney olmayı kabul ettiğim gibi
mi?
Bana tuhaf bir bakış attıktan sonra önce kazağımı, sonra
da kot pantolonumu çıkarıyor. Zar zor yardım edebildiğim
için durumu onun için daha da garip hale getiriyorum.
"Hatırlıyorum," demeyi başarıyorum, dişlerim takırdıyor.
"Ne kadar üzgün bir kaybedensin."
Bana inanmaz bir bakış atmak için
duraklıyor. "Pokerde," diye bitiriyorum.
Gözleri genişliyor, kaşları tavana ulaşıyor.
Bildiğimi biliyor.

Everly ve Michael kapıdan içeri daldığı sırada üzerime bir kazak geçirirken elleri titriyor.

"Ne oldu böyle?" Everly soruyor. "Syd, iyi misin?"

David onlara ters ters bakar. "Sanırım biliyor."

Everly ve Michael birbirlerine şaşkınlıkla bakıyorlar. Sonra Everly bana baktı. Gerçekten bana baktı.

Ben de ona bakıyorum. "Merhaba, Everly."

Gözleri seğiriyor ve yavaşça başını sallıyor. "Merhaba Sydney." Titrek bir nefes veriyor ve yavaşça bana doğru yürüyor, yanımda dizlerinin üzerine çöküp elini kalçama koyuyor. "Wes nerede?"

"O gitti," diyorum ona. Ağzı açık kaldı. "Ölmemiş. Ama iyi olmadığından endişeleniyorum. Teknede. Denizde. Otomatik pilotta. Onu bayıltmak zorunda kaldım."

"Neden?" Michael kollarını kavuşturarak sorar.

"Çünkü beni kaçırdı. Beni bağladı. Beni buradan götürüyordu."

Everly'nin gözleri kısılr. "Ama sen gitmek istemiyor muydun?"

"Fırtınada olmaz. Ve sonra hatırladım... Hatırladım." Durakladım. "Beni öldürdüğünü biliyor muydun?"

Üçü de geriliyor ve okuyamadığım bir bakış atıyorlar.

"Biraz çay koyayım," diyor David çabucak. "Seni hemen ısıtacak bir şeylerim var."

Mutfağa doğru gözden kayboluyor ve Everly dizimi sıkıyor. "Seni öldürdü de ne demek Syd?"

"Yani, hatırlıyorum," diyorum ona, her geçen saniye beynim daha da bulanıklaşsa da. "Teknede tartışıyorduk ve neredeyse kafamı masaya çarpıyordum. İşte o zaman her şeyi hatırladım. Nasıl öldüğümü hatırladım."

Michael boğazını temizler. "Ve Wes'in bunu bilerek yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Beni itti," diyorum ona.

"Seni ittiğini hatırlıyor musun?" Everly soruyor.

Başımı salladım. Gerçi şimdi düşünmeye çalıştığımda, anıyı canlandırmaya çalıştığımda biraz değişiyor. Bulanıklaşıyor.

"Bu yeni bir bilgi," diyor Everly. "Biliyor musun, öfkesinin onu ele geçireceğinden hep şüphelenmiştik. Sana çok takıntılıydı Syd, bunu hatırlıyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. "Artık ne hatırladığım hakkında hiçbir fikrim yok. Sakladığı resimleri gördüm ve o sahneleri hatırlıyorum, ama geri kalan her şeyi... Madrona'da ne yaptığımı hatırlamıyorum. Wes'le ne zaman birlikte olduğumuzu ve neden ayrıldığımızı hatırlamıyorum. Onun saplantılı olduğunu söylüyorsunuz..."

"Çok," diyor Everly. "Sık sık bir şey yapacağından korkardık."

"Everly," diyor Michael uyarıcı bir sesle.

"Ne?" diyor, saçlarını omzunun üzerinden savurarak. "Bu doğru. Gitmene izin veremezdi, değil mi? Onun olmanı istiyordu ve eğer olamazsan, başka kimse sana sahip olamazdı."

Sertçe yutkunuyorum. Hayır. Bu pek mantıklı değil. Wes beni öldürmüş olabilir, o anda şiddete başvurmuş ve kötü davranmış olabilir ama bu beni gerçekten soğukkanlılıkla öldürdüğü anlamına gelmez.

"Hayır, hayır, bu bir kazaydı" diyorum, anılar yeniden canlanıyor. O anı saptamak için çok uğraşıyorum ama yapamıyorum. Daha önce her şey gün gibi ortadaydı ama şimdi sadece bir bulanıklık var. Belki de kafamı çarpmam ve gerçekten ölmem bunu yaptı.

Belki de hiçbirini hatırlamıyorum.

Belki de zihnim boşlukları dolduruyor, daha önce olan olaylara dayanarak bildiğimi düşündürüyor.

"Bak ne diyeceğim, Syd," diyor Everly. "Bu fırtına sona erdiğinde, polisi işe dahil edeceğiz ve suç duyurusunda bulunacağız. Seni öldürmeye çalıştığını söyleriz."

"Everly," diye tekrar uyarır Michael. "Acele bir şey yapmadan önce bunu tartışalım. Burada, bırakın polisleri, herhangi biri için bile çözülmesi zor olacak çok şey var." Bana baktı. "Onu teknesinde bıraktığınızı söylediniz. Hayatta olduğundan emin misin?"

David elinde sıcak bir fincan çayla çıkarken başımı sallıyorum. "Nabızı atıyordu. Otomatik pilot Winter Harbor'a ayarlandı. Ama ya yolda ölürse? Ya onu öldürdüysem?"

"Hmm," diyor Michael, bu fikirden en ufak bir rahatsızlık duymuyor gibi görünüyor. Bir telsiz çıkarır ve düğmeye basar. "Keith? Roderick seninle mi? Mithrandir'in yolunu kesmesi için bir Zodyak gönder. Girişte olmalı. Navigasyon ışıkları açık. Ve evet, fırtına olduğunun farkındayım."

"Onu durduruyor musun?" Ben soruyorum.

"Polisler bir şey yapamayabilir ama biz yapabiliriz," diyor dişlerimi diken diken eden bir sırıtışla.

"Geri dönmenin ne kadar harika olduğunu söyleyebilir miyim, Syd?" Everly dizimi sıkarak söylüyor. "Yine bizden birisin. Locayı değiştirmeye çalışmaktan vazgeçtin. Locanın seni değiştirmesine izin verdiğinde neler olduğunu gördün mü?"

Beni neye dönüştürecek? Çaydan bir yudum alırken düşünüyorum. Acı ve asidik ama sıcaklığı yatıştırıcı. Şimdi neyim ben?

"Ama ben nasıl sizden biri oldum?" diye sordum. "Neden Madrona'da kaldım?"

Düşünmeye çalışıyorum ama başım çarpmaya başlıyor. Acaba beynimdeki miseller fazladan mı çalışıyor? Bunun düşüncesi, orada gerçekten neler olduğu, zihnimi döndürüyor. Çok fazla sorum var ve nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Michael, "O burs olmadan gidecek hiçbir yerin yoktu," diyor.

Burs mu? Oh, evet. Bu gerçektir. Gerçektir.

"Kaldın çünkü hırslıydın," diyor Everly gururla. "Çünkü başarıyı her şeyden çok istiyordun."

Çünkü büyük işler için yaratıldığınızı biliyorsunuz. Çünkü değerini kanıtladın. Ne de olsa o parlak zekân tüm bunların sırrını keşfetti."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, anlamıyorum.

"Sonunda mantarların büyümesi ve yeni sinapslar oluşturmaları için gereken reseptörleri bulan sizdiniz" diyor bana. "Bunu, Parkinson ve Alzheimer'dan iltihaplanma ve beyin hasarları için çığır açan bir tedaviden alıp daha da derin bir şey yapmayı başaran sizdiniz. Ölümü aldatmanın bir yolunu buldunuz."

Ona göz kırpıyorum, oda hafifçe dönüyor.

"Ne demek istiyorsun?" Soruyorum ama kelimelerim kulağa tuhaf geliyor. "Atılımı yapan sensin, Syd! Bu Zaman aldı ama başardınız. O fareyi öldürmemizi ve hayata döndürmemizi mümkün kılan senin araştırmaları ve keşfin oldu. Ve sonra insan testleri için hazır olduğumuzda, bize ilk hastamızı bulan da sendin. Senin ahlaki çöküşün olmasaydı bu adımı atamazdık."

Dünya altımdan kayıp gidiyor. Hareketsiz kalıyorum ama oda dönmeye devam ediyor.

Hayır.

"Ne?" Fısıldıyorum, anılar beni tehdit ederken kalbim kurşunla dolu.

"İntihar mutlu bir kazaydı," diyor Everly. "Zavallı Farida programı hazmedemedi. Ama sen kafasını kesip açmamızı ve miselleri onun üzerinde kullanmamızı önerdiğinde, reddedemedik. Elbette, ilk seferinde işler yolunda gitmedi. Ya da ikinci ve üçüncüde. Ama çok ısrarcıydınız ve sonunda doğru sonuca ulaştınız." Duraksıyor. "Bu ilerlemeyi hiç görmemiş olman çok kötü. Çünkü onu senin üzerinde kullanmak zorunda kaldık."

"Hayır," diye soluk soluğa kalıyorum, kendimi akın akın gelen anılardan korumaya çalışıyorum.

Hayır, asla
yapmam. Asla
yapmam.

Ama hatırlıyorum,
hatırlıyorum. Kim olduğumu
hatırlıyorum.

O zamanların Sydney'i.

Hatırlıyorum.

Ben kötü adamdım.

Korku boğazıma bıçak gibi saplandı.

Burada kötü adam benim.

Fincan elimden düşüyor, çay üzerime sıçıyor. "O ben
değildim. O ben değildim. Ben asla..."

Michael, "Belirli parametreler ortadan kalktığında,
kurallar artık geçerli olmadığında insanların neler
yapabildiğine şaşıracaksınız," diyor. "Bu alanı bu kadar
büyüleyici yapan şeylerden biri de bu."

Hareket etmeye çalışıyorum ama koltuğa yığılıyorum, ne
olduğunu anladıkça uzuvlarım her saniye daha da ağırlaşıyor.

Çay.

"Sen... sen bana ilaç verdin," diyorum, korku beni ele
geçiriyor.

"Mecburduk Syd," diyor Everly alaycı bir ifadeyle. "Geçen
seferki gibi karşılık vermeni istemiyoruz." David'e bakıyor.
"Carvalho'yu ara ve ameliyathaneyi hazırlat."

"Ben kendim giderim," diyor David. "İkinizin de onunla
başa çıkabileceğinden emin misiniz?"

Everly bana bakıyor ve gülümsüyor. "Tabii ki. Merak etme,
Syd. Yakında bunların hiçbirini hatırlamayacaksın. Seni
yeniden bağlayacağız ve yeniden başlayacağız. Beynini kaç
kez durdurup başlatmak zorunda kaldığımızı biliyor musun?"
Gülüyor. "Hayır, tabii ki bilmiyorsun. Bütün mesele de bu
zaten. Zihnini kaç kez öldü ve geri getirildi, saymayı bıraktım.
Ama merak etme, vücudun saymaya devam ediyor."

Michael bana gülümsüyor. "Buna alışkınsın."

Sonra David kulübeden ayrılıyor.

Her şey bulanıklaşıyor.

Michael ve Everly yaklaşıyor.

BÖLÜM 30

KOLTUK beni bütünüyle yutuyor gibi görünüyor. Konuşmak, çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama tek kelime bile edemiyorum.

O çayın içinde ne vardı?

Zihnim keskin, en azından olabildiğince keskin, beynimin yüzde yüz yerinde olmadığını düşünürsek, ama bundan bir çıkış yolu düşünemiyorum. Neler olduğunu bile anlamıyorum.

Anlamak istemiyorum.

Tek istediğim gerçektir, ama şimdi gerçeğin gömülü kalmasını istiyorum.

Everly iç geçirdi ve yanımdaki kanepeye oturdu. "Soruların olduğunu biliyorum. Fotoğrafları gördüğünü ve hafızanı tazelediklerini söylemiştin. Sanırım Wes'in o kutuyu saklamasına şaşırmamalıyım. Duygusal bir çocuk. Ona yapmamasını söyledim. Ona bir gün onu bulma ihtimalin olduğunu söyledim, peki ya sonra? Bunu nasıl açıklayacaktık?"

"Görüyorsun ya Sydney," diyor Michael, sehpanın üzerine oturarak. "Bu sefer nasıl biri olacağın hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Ne kadar zeki olacaktın? Aynı kişi mi olacaktın? Misel kişiliğini, kim olduğunun özünü değiştirir miydi?"

"DEHB'nizden kurtulduğunuzu biliyoruz," diyor Everly. "En azından çoğunu. Bu yüzden Wes senden ilaçlarını bırakmanı istedi. Sana hiçbir faydası olmayacaktı ve değişmeden çalıştığından emin olmak zorundaydık. Misel yeni yollar yarattığında, sıfırdan başladı. Sizi canlı bir ortamda incelemek istedik; buradaki günlerinizden hiçbir şey hatırlamanızı istemedik. Aslında tekrar aynı kişi olup olamayacağınızı görmek istedik. Doğaya karşı yetiştirme."

Duraksıyor ve başını iki yana sallıyor. "Söylemeliyim ki, olduğun kişi çok daha hoş. Hâlâ bir fişek gibisin ama çok daha ahlaklısın. Hırsın azalmış. Bunun nedeni Wes'e ilk seferinden daha önce aşık olman ve onun senin üzerinde iyi bir etkisi olması mı bilmiyorum. Ama sanırım bunu asla bilemeyeceğiz."

"Sorun şu ki," diye ekliyor Michael, "DEHB'nizden kurtulduğumuzda, sizi mükemmel yapan pek çok şeyden de kurtulduk. Bunlar aynı zamanda bir engeldi, evet. Ama artık o odaklanma yoktu sende. O dürtü ya da hırs. Aynı değildi. Daha önce olduğunuz Sydney değerli hissetme şansı için her şeyden vazgeçebiliyordu ve siz, bu siz? Senin içinde o yoktu."

"Sadece yeterince zeki değilsin," diyor Everly basitçe. "Beni yanlış anlama. Bunda yanlış bir şey yok. Sen hala çok zekisin, Syd. Ama bir dahi değilsin. İçinde doğru zamanda kullanılmayı bekleyen bir deha vardı, ama şimdi... kuyu kurudu. Açıkçası, Wes'i suçluyorum. İlk seferinde ona bu kadar çabuk aşık olmadın. Birbirinizi bulmak için zaman ayırdınız. Ve ona aşık olmadan önce, buradaki rolünü buldun. Sen ve ben mi? Arkadaş olduk. Gerçekten iyi arkadaş."

İç geçiriyor, ellerine bakıyor ve başını sallıyor. "İlk seferinde düşüncelerle beni uçurmuştun. Fikirlerinle. Ve düşündüm ki, evet, ekibimizde tam da ihtiyacımız olan kişi bu. Sen dualarımızın cevabıydın. Wes o gece kamaramıza sendeleyerek girdiğinde..." Bakıyor.

alt dudağını kemirerek uzaklaştı. "Dünyamın sona erdiğini sanmıştım. Senin öldüğünü söyledi. Sana baktım, kafandan akan kana baktım ve anladım. Öldüğünü biliyordum."

Dudaklarından titrek bir nefes çıkıyor, yanaklarından süzülen gözyaşlarını öfkeyle siliyor. "Ama umut vardı, biliyor musun? Syd'in başkalarına yaptığını neden Syd'e yapmayalım diye düşündüm. Biz de yaptık. Ve işe yaradı. İşe yaradı Sydney. Şu anda buradasın, bunun kanıtı."

"Ne yazık ki aynı kız değilsiniz," diyor Michael huysuzca.

Tanrıya şükür aynı kız değilim, sanırım.

"Wes, beynin yeniden gelişmeye vakit bulamadan seni ele geçirdi," diyor Everly, kaşları hayal kırıklığıyla çatılmış bir halde. "Ona odaklandın. İşine değil. Hayallerine değil. Çok az tanıdığın bir adam için tüm bunları görmezden geldin. Ama sanırım bunca zamandır onu bir şekilde tanıyordun."

Biliyordum. Biliyordum.

Bağlantıyı hissettim.

Kaçınılmaz olduğumuzu biliyordum.

"Romantik, değil mi?" Everly hülyalı bir iç çekişle ekliyor. "Onu bulmuş olman ve ona yeniden aşık olman. Zaman ve ölüm sizi ayırsa da hiçbir şey sizi birbirinizden ayıramaz."

Hiçbir şey bizi ayıramazdı.

"Biliyorsun, onun hayallerini gerçekleştirdin," diye devam ediyor. "Bunu yapmak istemedi. Senin geri dönmeni istemiyordu, bu şekilde değil, ama seni tekrar görmek için o kadar çaresizdi ki sonunda her şeyi yapmaya karar verdi. Seni sevmekten hiç vazgeçmedi, Syd. Ne olursa olsun. Saplantıyı aşkla karıştırdığında bile. Ölümünden bile vazgeçmedi. Elbette seni tekrar canlı görmenin onun için ne kadar zor olacağından haberi yoktu. Madrona'ya girdiğinde onun kim olduğunu bilmeden yürümeni izlemek."

senin için ölüyor. Her gün hayatının aşkı değilmışsin gibi davranmak zorunda kaldı."

Michael kuru kuru gülüyor. "Pek iyi bir iş çıkaramadı. Ama sana göz kulak olmak zorundaydı, değil mi? Herhangi bir sorun olmadığından, beyninin çalıştığından emin olmalıydı. Zavallı herif. Neredeyse onun için üzüleceğim. Ama hiçbir şey onu başına gelecekler kadar incitemez."

Sehpadan kalkıp üzerime doğru geliyor.

"Sana anlattıklarımızı kabullenmek için zaman istediğine eminim ama bu zamanın da bir son kullanma tarihi var," diyor ve sözleri damarlarımda buz gibi dolaşüyor. "Başlangıçta, deneyin ancak siz ne olduğunu bilmeden sizi inceleyebilirsek başarılı olacağınızı düşündük. Sen ölümü hatırlamadan. Bu yüzden deniz uçağında beynini sıfırladık ve ilk uçuşuna geri döndürdük. Bunun sorunsuz olmasını umuyorduk."

"Ama artık Clayton'a sahip olduğumuza göre, beynin ölümle uzlaşma kapasitesi olduğunu anlıyoruz. Öldüğünüzü bilmek sizi yıkmayacak. Aynı anılarla devam edebilirsin. Ama ne yazık ki senin için Sydney, çok şey biliyorsun. Şu anda olduğun kişi, eskiden olduğun kişiyle bir arada yaşayamaz. Var olamaz. Gitmene izin verirsek, sadece sorun yaratırsın."

O haklı. Bir dünya soruna neden olacağım.

Wes'in sözünü tutup burayı yerle bir edeceğim.

"Bu yüzden miselyumun yeniden başlamasına izin vermeliyiz," diye ekliyor Everly. "Mantarlar bizim onlara verdiğimiz değerden çok daha akıllı. Onlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimizi, bu organizmaların kaynaklarından neredeyse hiç yararlanmadığımızı düşünmek. Gelecek heyecan verici, değil mi? Merak etmeyin, siz de bunun bir parçası olacaksınız. Hala oynayacak bir rolünüz var. Sadece bunu bilmeyeceksiniz."

Michael uzandı ve homurdanarak beni ayağa kaldırdı. Kollarında gevşemiştım. "Şimdi gel, Sydney. Yeniden başlamamız gerek."

İçimden çığlık atıyorum.
Sıfırlanmak istemiyorum.
Bağlantıların kopmasını istemiyorum.
Karşı koymaya çalışıyorum ama çayın içindeki ilaçlar beni etkisiz, çaresiz, işe yaramaz hale getiriyor.
Büyük bir hata yaptım. Wes'i asla terk etmemeliydim.
Wes, Tanrım, Wes.
Şimdi hatırladım.
Michael'ın beni kollarımın altından tuttuğunu, Everly'nin bacaklarımı tuttuğunu ve beni kulübeden çıkarıp fırtınanın içine taşıdıklarını hatırlıyorum.
Deniz uçağından indiğim ilk günü, o gerçek ilk günü hatırlıyorum.
Amani bütün uçuş boyunca benimle sohbet etti. Arkada iki personel vardı; onları Roderick ve Melly olarak hatırlıyorum. Uçaktan indim ve David bizi karşılamaya geldi, bana ve Amani'ye kulübeye kadar eşlik etti.
Ve Wes'i ilk kez orada gördüm.
Totem direğinin yanında durmuş, Janet ile konuşuyordu.
David bizi tanıştırdı ve Wes benimle göz göze geldi, ben de onunla göz göze geldim ve "Beni mahvedecek, değil mi?" diye düşündüğümü hatırlıyorum.
Ama Profesör Edwards yüzünden bursum kesilmişti. Wes'e olan ilgimi bilerek dizginledim. O da benden yaşça büyük bir profesördü ve ben tamamen yanmıştım. Ve Everly onun yerine bana yapıştı. Önce ona bağlandım.
Aylar geçtikçe ve Madrona'da kendimi buldukça, ancak o zaman Wes'in yanında gardımı indirmeye başladım.
İlk seferinde psikoloğum o değildi. O zamanlar zorunlu danışmanlık yoktu. Ama o benim öğretmenimdi. Sınıfta ve sınıf dışında onun etrafında çok bulundum.
Yakınlaştık. Onu çekici buluyordum, tabii ki buluyordum. Nasıl bulmayayım ki? Wes bir beyin cerrahıydı. Adam sızıyordu

seks ve yetkinlik. Ve o zaman bile, elik gibi, sakın dış görünüşünün altında, serbest bırakılmayı bekleyen bir hayvan olduğuna dair bir sezgi vardı. Genelde öyledir.

İlk pşmemizi hatırlıyorum. Beni balina izlemeye davet etmişti, sadece ikimiz. Teknenin metrelerce yakınında geçici bir orka sürüsü gördük. Çok yaklaşmak ya da kazara onlara çarpmak istemediğimiz için yasalara uygun olarak motoru kapattık. Teknelerin çok yaklaşması nedeniyle çok fazla balina gereksiz yere ölüyor. Ama o zaman bile, biz kıyıdaki büyük dalgaların üzerinde sürüklenirken, orkalar yanımızdan yüzerek geçtiler. Bu şimdiye kadar gördüğüm en heyecan verici şeydi ve sanırım adrenalin bunu yapmama neden oldu çünkü eğildim ve Wes'i yanağından öptüm, beni onları görmeye götürdüğü için çok minnettarım.

Sonra beni dudaklarımdan öptü, gerçekten öptü.

Ondan sonra ona vurulmuştum.

Çok hızlı bir şekilde aşık oldum.

Başlarda bunu bir sır olarak sakladık. Odamdan gizlice çıkıp tekneye giderdim. Bazen ofiste buluşurduk. Bazen hava karardıktan sonra çardakta, kimse görmesin diye piknik masasının altına baş harflerimizi kazıdığđ yerde.

Serbest düşüşte kollarımı iki yana açarak Wes'e aşık oldum.

Kendimi tutmadım.

O da kendini tutmadı.

Ailesiyle bile telefonda konuştum. Moira ve Ross Kincaid. O zamanlar Vancouver'da, Wes'in onlar için satın aldığı Howe Sound manzaralı güzel bir mlkte yaşıyorlardı. Kulübeden ayrılma fırsatım olduğunda ziyaret etmemi söylediler.

Bana Noel hediyeleri gönderdiler.

Ben de onlara Zoom ağrıları gönderdim.

Kulübeden ayrılma şansım hiç olmadı.

Ve sonra, ben Wes'e aşık oldukça ve o da bana aşık oldukça, Everly daha da soğudu.

Kıskançlaştı. Sahiplenici. Michael'la evli olması önemli değildi; benim ve Wes'in ilgisini istiyordu ve ikimiz de ona istediğini vermiyorduk.

Beni ona karşı kıskırtmaya başladı.

Beni manipüle etti ve ben de çok saf olduğum için buna kandım.

Kendimi Wes'e bu kadar kaptırırsam asla bir araştırmacı olamayacağımı söyledi. Tüm odağımı mantarlara, bilime vermem gerekiyordu. Bana ilişkimin kurallara aykırı olduğunu hatırlattı, bu onun kafasından uydurduğu bir şeydi ve beni ibret olsun diye cezalandırmakta kararlıydı.

Bizi ayırdı çünkü ben çok zayıftım, yanlış şeylere çok takılmıştım. Wes, ben yanında olduğum sürece işini seve seve bırakacağını söylerken ben kurallara uydum.

Aşk istedim.

Onun sevgisini istedim.

Ama aynı zamanda şöhret, önem ve hayranlık da istiyordum. Yolumu kaybettim.

Wes'i kaybettim.

Ve sonunda, dünyaya damgamı vurmak için ne kadar ileri gidebileceğimi anladım.

BÖLÜM 31

ŞİMDİ, bir zamanlar güvendiğim iki kişi tarafından şiddetli bir fırtınanın içinden, kesinlikle tekrar öldürüleceğim bir laboratuvara doğru taşınıyorum.

Ya da en azından beynim öyle olacak. Belki kalbimi durdurmazlar. Muhtemelen beni hayatta tutacaklar. Beynim tamamen yok olduktan sonra hayati fonksiyonlarımı devam ettirmenin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Bu sefer hızlı bir çalışma yapmak isteyecekler, her parçam -bu ben- yok olana kadar miselleri kesecekler.

Bakım barakalarından birine yaklaşırken Everly Michael'a, "Tanrım, çok ağır," diye yakınıyor ve beni taşırken homurdanıyor. "Onu ilk getirdiğimizde çok hafifti. Hatırladın mı? Kaslarının körelmesiyle bir şeylerin ters gittiğini fark edeceğini düşünmüştüm. Sanırım eve döndüğünde tembel bir kaltaktı."

"Everly," diye uyarıyor Michael onu, zor nefes alıyor. "Şimdi tam bir amcık gibi davranıyorsun."

"Elimde değil," diyor. "Karnının normal boyutuna geri dönmesi uzun sürmedi. İştahı geri geldi ve şimdi ona bir bakın."

"Andrew'un yemeklerini bilirsin," diye yorum yapıyor Michael. "Geçen hafta o kaz ciğeri turtasını yaptığında

cennetteydi. Onlardan bir düzine yiyebilirdim."

"Ah, evet," diyor oflayarak. "Ama içindeki kaloriler çok saçmaydı. Yani siz erkekler için sorun yok ama fit bir eş istiyorsanız Andrew havuç çubuklarından karışımlar yapmalı. Hey, belki karnabahar kaz ciğeri de yapabilir. Neden olmasın?"

"Sen ona sor." Kulübeye girdiğimizde Michael inliyor. "Bu kulağa çok saçma geliyor." Bana tutunurken bir anahtar kartı okutuyor ve gizli bir kapı açılıyor.

Oh lanet olsun. Burası tünellerin girişi, değil mi? Laboratuvara gidenler? Yani kimse beni laboratuvara girerken görmeyecek. Belki Lauren, Munawar ya da biri götürüldüğümü görür diye umuyordum.

Ama hala gecenin bir yarısı.

Muhtemelen güneş doğmadan ölmüş olacağım. Sonra tekrar uyanmış olacağım.

Başka biri.

O deniz uçağından inip Amani'nin nereye gittiğini merak etmek dışında hiçbir anısı yoktu.

Ve Wes...

Siktir.

Buraya geri getirilirse ve kim olduğu ve benim için ne ifade ettiği hakkında hiçbir fikri olmadan, benim bunları tekrar yaşadığımı görmek zorunda kalırsa...

Düşüncesi bile kalbimi parçalıyor.

Geçen ay neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Ya da ondan önceki ayları. Ya da ondan önceki yılları.

Adam, eski kız arkadaşını kazara öldürdükten sonra onun sayısız başarısız girişimle hayata döndürüldüğünü ve sonunda bir tanesinin tuttuğunu görmüştür.

Çılgılık atmak istiyorum.

Ancak yapbozun parçaları yeniden düzenlenir ve tekrar yerlerine kayar.

Çünkü bu bir kaza olmalıydı. Wes beni asla öldürmezdi. Beni çok sevdiğini biliyordum.

O zaman.

Ama sanırım seni itti. Seni itti. Ellerini sana doğru uzattı.

Öyle miydi? Wes teknede kameralar olduğundan bahsetmişti. Bakmak için o görüntülere ulaşabilir miyim? Everly ve Michael o görüntüleri görmüş olamazlar mı? Neden Wes'in bunu yapmış olabileceğine inandırmaya çalıştı?

Seni yine kandırıyor, diye düşünüyorum kendi kendime. Seni hala manipüle ediyor.

Tüm bunlar daha önce de yaşandı ve yine yaşanacak.

Everly ve Michael beni laboratuvar binasındakine benzemeyen dar bir koridora taşıyorlar. Çılgılık atmak, hareket etmek için elimden geleni yapıyorum ama zihnim çalışsa da bedenim çalışmıyor. Bedenimle hiçbir bağı olmayan bir beyin gibiyim. Bu ironik çünkü birkaç saat içinde beyni olmayan bir beden olacağım.

Bu düşünce ölümden daha kötü.

Silinmektir.

Olduğum her şey, şu anda var olan her şey yok olacak. Burada tanıdığım ben'den kopmuş başka bir ben devam edecek ve aynı şey yine olacak.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Beni dar bir koridora taşıdılar. Tünelin ortasındaki bir ışık dışında burada hiç ışık yok. O da titriyor. Duvarlar toprak. Daha klinik görünümlü bir şey beklerdim ama belki de bir sonraki tadilat budur.

Sonunda beni kapıdan geçirip o dar merdiven boşluğuna getirdiler.

Ameliyat odasına giriyoruz.

Etrafıma bakmaya çalışıyorum ama başımı oynatmadan pek bir şey göremiyorum. Üç masadan birine yerleştirildim.

Ortada. Sanırım köşede Clayton'ı seçebiliyorum ama ceset olup olmadığından emin olamıyorum.

Şimdi, kör edici tepe ışıklarına bakıyorum.

"Merak etme Syd," diyor Everly, Colgate gülümsemesiyle üzerime abanarak. "İşin bittiğinde eskisi kadar iyi olacaksın. Şu anda yaşadığın tüm bu acılar? Artık var olmayacak. Bunların hiçbirisi olmayacak. Bu harika değil mi?"

Ama silmek istemiyorum. Hiçbirini silmek istemiyorum.

o.

"Onu bağlayalım mı?" Michael soruyor, giyiyor ameliyat maskesi.

Everly gözden kayboluyor ve ben bir musluk sesi duyuyorum. "Eğer istersen. David ona çayın içinde çok şey verdi, değil mi?"

"Hareket etmeyecek," diye geliyor David'in sesi ve onun da onlarla birlikte odada olduğunu fark ediyorum.

Kendimi masaya daha da gömülmüş hissediyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Kendimi nasıl özgür bırakacağımı bilmiyorum.

"Onu uyutmalıyız," diyor Michael, mantığın şaşırtıcı sesi.

"Yapamayız," diyor Everly. "Halihazırda tükettikleriyle bu çok tehlikeli. Bu haliyle onu ameliyat etmemiz gerekecek."

Hayır. Tanrım, biri bana yardım etsin.

"Sakinleştirici verilmiş olması acıyı hissetmeyeceği anlamına gelmez," diyor Michael hiddetle.

"Şu haline bak, sevgili kocacığım. Sonunda bir vicdan çağrısı yapıyorsun. Bu senin için ruhunun karanlık bir gecesi miydi?"

"Bu biraz insanlık dışı."

"Uzun zaman önce bir takım ahlaki değerlere sahip olabilirdin ama olmadın. Artık senin için çok geç. Jiletleri uzatsana. Bunu düzgün bir şekilde yapmak için zamanımız yokmuş gibi hissediyorum."

"Saçını kazıtırsan anlar. Sydney bu yüzden hiç yakalanmadı. Hiç yara ya da iz yoktu."

"Şey, kafasının arkasında bir iz var, ama eminim onun bir ben ya da sivilce olduğunu düşünmüştür. Kafanın arkasıyla ilgili harika bir şey bu. Eğer saçınız varsa, orada neler olduğu hakkında hiçbir fikriniz olmaz."

Arkadaki belli belirsiz şişliği düşünüyorum. Her zaman bir tür ben olduğunu düşünmüşümdür, gerçi kabuk bağlamış gibiydi. Oraya mı girmişlerdi?

"Jiletler lütfen," diyor Everly test edercesine. "Küçük olacak.

Zar zor fark edecektir. Sonra delmeye başlayabiliriz." Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Jiletin çalıştığını duyuyorum.

Hareket etmem için kendime bağıriyorum.

Beynimdeki misellere bir şeyler yapmaları, sakinleştiriciyi geçersiz kılmaları için bağıriyorum.

Ama hiçbir şey yok.

Sadece zar zor işleyen bir beyin.

Deha yok. Plan yok.

Sonra laboratuvarın kapısının açıldığını duydum. Everly nefes nefese kaldı.

"Wes," diyor Michael sert bir sesle. "Roderick seni getirdi mi?" Kalbim göğsümün içinde sıçırıyor.

Wes! O burada. Yaşıyor.

İçimde kelebekler gibi uçuşan rahatlama bana güç veriyor.

"Roderick'i gemime el koymaya çalışırken gördüm," dediğini duyuyorum Wes'in odanın ucundan. Keşke başımı çevirip onu görebilecek kadar gücüm olsaydı. "Zapt edilmesi kolaydı."

"Olduğun yerde kal," diyor David. Metalin kaydığını duyuyorum ve bir silah ya da bir tür silah aldığını hayal ediyorum. Bu düşünceye neredeyse gülecektim, ama sonra Michael'ın muhtemelen silahı ondan alarak görüş alanından çıktığını görüyorum.

"Ne yapacaksın, Michael?" Wes diyor ki. "Beni vuracak mısın? Clayton'a yaptığın gibi beni de mi vuracaksın?"

"Sanki umurundaymış gibi," diye tersliyor Everly. "Onu eve göndermek isteyen sendin. Hepsi senin küçük sevgilin

daha iyi hissedebilirdi. Acıması."

"Evet, onu eve göndermek istedim," diyor Wes kararlılıkla. "Ama ölmesini istemedim. Sonunun bir sonraki deney olmasını istemedim. Sydney'den sonra bunun sona ereceğine dair bana söz vermiştin."

Michael, "O zaman programdan sorumlu olmamanız iyi bir şey," diyor. "Her şey analiz, ilerleme yok."

"Ölüm yok. Vicdan rahat. Kaybedemem," diyor Wes. "Bu komik," der Everly, "çünkü Sydney burada onu öldürmeye çalıştığın izlenimine kapıldım."

"Yapmadığımı biliyorsun," diyor sessizce. "Görüntüleri gördün. Görüntüler hâlâ bende."

Tanrıya şükür. Şükürler olsun!

"Bugünlerde doktorluk yapmak çok kolay," diye düşünürken gözlüklerinin altından parlayan gözleriyle bana bakıyor. "Son anların böyle olduğu için üzgünüm Syd. Hafızan silinmeden hemen önce eski sevgilinin seni öldürdüğünü öğreniyorsun. Daha da kötüsü, eski sevgilin de öldürülüyor. Ya da belki de ölmedi. Belki de burada kalıp kim olduğunu hatırlamadan senin yeniden başlamanı izlemek zorunda kalır."

"Hangi hayatı yeniden başlatırsa başlatsın, onu tekrar bulacağım," diye homurdanıyor Wes ve kalbim sanki ona dönmeye çalışıyormuş gibi göğsümde sertçe çarpıyor.

Everly yüzünü bana çeviriyor. "Ama bu çok üzücü olurdu. Sürekli böyle öldüğünü görmek? Oh iyi."

"Yani beni vuracaksın. Öldüreceksin. Bu mudur yani?" Wes yüksek sesle söylüyor. Sesinde sinirlerimi dans ettiren bir ton var. Birine kendini aptal gibi hissettirmek üzereyken kullandığı bir ses bu. Sadece akademideki insanlar bunun ne olduğunu bilir.

"Yapmak zorunda değiliz," diyor Everly ona. "Michael'ın istediğinden eminim, ama bir yanım sana yeniden cehennemi yaşatmak istiyor. Sadece eğlence için."

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

"Yani biz Sydney'i ameliyat ederken sen olduğun yerde kalacaksın." Çenesini Michael'a doğru salladı, yüz ifadesi acımasızdı.

"En azından ne yaptığınızı açıklayabilir misiniz?" Wes soruyor. Yine ses tonu. Sanki bir sınıfın önündeymiş gibi davranıyor. Sanki öğretiyormuş gibi. "Onu öldürüyor musun?"

"Onu öldürmüyoruz," diyor Everly sertçe. "Sadece beynini yeniden düzenliyoruz. Madrona'da olanlar hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi."

"Peki Clayton?" Wes soruyor. "O nerede?"

Everly dişlerini gıcırdatarak, "Diğer laboratuvar da iyileşiyor," diyor, sabırsızlığı belli oluyor.

"Onu sen mi öldürdün?"

Michael homurdanıyor.

"Öldürmeyi tanımla." "Onu vurduğunu gördüm."

"Çünkü laboratuvar dan kaçtı."

Everly umutsuzca iç geçirir. "Wes, cidden. Ya ameliyata yardım et ya da defol git buradan. Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Yani miseli Sydney'nin beynini yeniden yazmak için kullanıyorsun. Sonra ne olacak? Öğrenciler onun aynı olmadığını anlayacak. Onları hatırlamayacak."

"Belki de onu birkaç gün öncesine geri götürebiliriz," diye düşünüyor Everly. "O zaman onları hâlâ tanıyor olur ve son birkaç haftayı hatırlamaz. Her neyse, öğrencileriniz bir avuç aptal. Dürüst olmak gerekirse, hepsinin yeniden kablolamaya ihtiyacı var."

Süper misel kulağımdan mı bilmiyorum ama Munawar'ın uzaktan "Aptallar!" diye bağırdığını duyduğuma yemin edebilirim.

Everly ve Michael'ın dikkat kesilmelerinden anladığımı kadarıyla onlar da bunu duyuyor.

"O da neydi?" David'in sorduğunu duydum.

"Neydi o?" Wes tekrarlar. "Oh. O mu? Üzgünüm, bunu açıklamam gerekirdi. Teknede uyandıktan sonra Mithrandir'i rıhtıma geri götürdüm. Sonra buraya gelmek yerine, telefonumu ve iPad'imi kaptığım gibi

Doğruca ana kulübeye gittim ve orada bütün öğrencileri uyandırıp Janet ve Gabriel'e ulaştım."

Umut içimde yükseliyor, çiçek açmaya çalışıyor.

"Ayrılırsak diye içlerinden birine bir iPad verdim. Bluetooth'u etkinleştirdim. Telefonumu yanımdan ayırmadım. Onları buraya yönlendirdim. Cebime koymadan önce telefonun kayıt yaptığından emin oldum. Yani sen gevezelik ederken, onlar söylediğin her şeyi duydular. Hepsi şu anda merdiven boşluğundalar. Başka aptalca bir şey yapman ihtimaline karşı tanık olmakta ısrar ettiler."

"Hepsini öldüremezsin" diye eklerken sırtıttığını duyabiliyorum.

İşte o zaman bir şekilde başımı çevirecek gücü buluyorum.

Kapıya doğru bakıyorum ve Wes'in orada durduğunu görüyorum, yüzüne attığım tekmeden dolayı burnu kanamış ve morarmış, ama bana gülümsüyor. Gözleri benimkileri tutuyor, bana iyi olacağımı söylüyor.

Ona güvenmemi

söylüyor. Başımı

sallamayı başarıyorum.

Sana güveniyorum.

Sonra her şey siyaha döner.

BÖLÜM 32

"BİRİ ELEKTRİĞİ KESMİŞ!" Ameliyathane karanlığa gömülürken David bağırır. Everly çığlık atar. Merdiven boşluğundaki öğrenciler çığlık atıyor. İnsanların koştuğunu duyuyorum ve biri masamı yana döndürmeye yetecek kadar bir şeye çarpıyor ve yuvarlanıp yere düşüyorum.

"Yardım et Wes," diye seslenmeye çalışıyorum, yuvarlanmaya çalışıyorum, uzuvlarım hâlâ işe yaramıyor.

Biri koşarken elime basıyor ve ben çığlık atıyorum. Bir kargaşa var, insanlar bağırıyor, kavga ediyor.

Aniden bir silah patladı.

Bir patlama, odayı kısa sürelğine aydınlatan ve kulaklarımı patlatan iki patlama.

Daha fazla çığlık atılıyor, şimdi çok şiddetli.

Kalp atışlarım kafamın içinde o kadar yüksek ki her şeyi bastırıyor.

Sanırım Wes'in acı içinde haykırdığını duyuyorum, ya da belki de David'di, ve sonra başka bir şey çarpıyor, cam kırılıyor, metal metale çarpıyor.

"Michael! Michael!" Everly çığlık atıyor. "Aman Tanrım, Michael, iyi misin?"

Bacaklarıma ağır bir şey düşüyor, belki de vantilatör, beni hapsediyor.

Bir silah sesi daha.

Bu sefer, cam bir şeyi fırlatıp paramparça ediyor.

Sonra bir WHOOSH!

Aniden odanın köşesinden alevler yükselir ve karanlığı aydınlatır.

Yerde cansız yatan Michael'ı görebiliyorum, başından kan akıyor, boş bakışları doğrudan bana bakıyor. Buz gibi bakışları ölümden beter.

Wes'e bakıyorum, elinde bir tabanca, zor nefes alıyor, alevleri izliyor. "Bu sodyum metilat," diyor kendi kendine, sonra etrafına bakınmaya başlıyor. "Sydney! Sydney!" diye bağırıyor.

"Buradayım!" Tam Everly'nin bir ameliyat masasının arkasından çıkıp kapıya doğru koştuğunu gördüğümde sesleniyorum.

Ama Rav kapının girişinde duruyor, Hernandez elinde tüfekte yanında, Munawar aralarına bakıyor.

Hernandez tüfeği Everly'ye doğrultuyor. "Bunu aklından bile geçirme," diyor.

Bu sırada Wes bana doğru koşuyor ve homurdanarak vantilatörü bacaklarımdan kaldırıyor.

David'i hiç göremiyorum.

Wes beni ayağa kaldırarak, "Buradan hemen çıkmalıyız," diyor. "Kısa, sığ nefesler al. Kimyasalları içine çekmemeye çalış."

Beni kollarında taşıyor ve herkesin toplandığı ve Everly'nin içeri girmeye çalıştığı kapıya doğru koşuyor.

"Herkes dışarı. Burası havaya uçacak!" Wes bağırıyor.

Everly kaçmaya çalışarak Rav'ı tırmalamaya başlar, ancak Hernandez tüfeğin dipçliğini kafasının arkasına indirerek yere yığılmasına neden olur. Justin onu merdivenlerden yukarı sürüklemelerine yardım etmek için araya giriyor, odadaki tek ışık

Ameliyathaneye hızla yayılan alevler merdiven boşluğundan geliyor.

Herkes yaklaşan alevlerin yarattığı panikle bağırıp çağırarak merdivenleri tırmanıyor. En üstteki kapı eğitim laboratuvarına doğru açıldığında, içeriye hava giriyor ve altımızdaki yangını körükleyerek Clayton'ın tutulduğu diğer odaya doğru yayılıyor.

"Clayton," diye bağıyorum, kollarından kurtulmaya çalışıyorum. "Clayton'ı almalıyız."

"Özür dilerim," diyor Wes, merdivenlerin tepesine vardığımızda bana daha sıkı sarılarak. "Gitmesine izin vermeliyiz."

Alevler merdiven boşluğundan çıkıp öğrenme laboratuvarına girerken biz de odaya daldık.

"Hadi, hadi, hadi!" Herkes can havliyle laboratuvara doğru koşarken Wes bağıyor, alevlerin sıcaklığı arkamızda. Çeşitli kimyasallar alev alıp yanmaya başlayınca bir vınlama, vınlama, vınlama sesi duyuluyor, patlama tehlikesi çok yakın.

Fırtınanın içine daldık, rüzgâr arkamızdan laboratuvarın içine doğru esiyordu.

"Koşmaya devam et, koşmaya devam et!" Wes bağıyor. "Rıhtıma doğru, baş-"

Laboratuvar patlar.

Wes ve ben bir ısı duvarı tarafından yere fırlatıldık. Kulaklarım çınlıyor ve alevler üstümüze ulaşırken Wes bedenimi kendi bedeniyle örtüyor. Kendimi yanıyormuş gibi hissediyorum.

Dehşet içinde inliyorum ve Wes beni sabit tutuyor, nefesi düzensiz ve sabit, gürültünün üzerinde duyabildiğim tek şey.

"İyi misin?" diye sorar. "Devam etmeliyiz." "Evet," diye fısıldıyorum ve o da üzerimden kalkıp beni Ayaklarım. Artık biraz daha hareket edebiliyorum, bu yüzden ona yaslanıyorum ve rıhtıma doğru topallayarak yürümeye başlıyoruz.

"Herkes iyi mi?" Wes bağıyor, öğrencilerden bazıları çamura bulanmış halde kendilerini yerden kaldırıyor, diğerleri ise çoktan rampadan aşağı koşmaya başlamıştı.

"Everly'yi kaybettik!" Hernandez bağıyor.

"İşte orada!" diyor biri. "Kuzey locası."

Kapıdan binanın içine doğru koştuğunu görmek için ona bakıyoruz.

"Onu durdurmalıyız," diyorum ama Wes başını sallıyor.

"Yapacağız," diyor. "Ama önce hepimizi Güvenlik. Yangın tüneller boyunca yayılacak. Rüzgar onu diğer binalara taşıyacak. Tutulamayacak kadar ıslak olabilir, olmayabilir de ama tüm yerleşke alevler içinde kalabilir ve bunu söndürecek bir itfaiye teşkilatı da yok."

"Güzel," diye mırıldandım.

Rampaya ulaştığımızda bana bakıyor ve titrek bir gülümseme veriyor. "Kulaklarıma müzik, Syd. Kulaklarıma müzik."

Yolun geri kalanını koşarak kat ediyoruz; öğrenciler, genellikle yüzer uçakların bağlandığı rıhtımın ucuna aceleyle bağlanmış olan Mithrandir'in etrafında toplanmış durumda. Fırtına diniyor ve dalgalar büyük olsa da daha az dalgalı ve rüzgar azalıyor.

"Kafana vurduğum için özür dilerim," diyorum ona. "Sana inanmadığım için özür dilerim. Sana güvenmediğim için."

Beni kendine yaklaştırıyor. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Bunca zamandır sana yalan söylemek zorunda kaldığım için özür dilerim."

Kalabalığın önünde duruyoruz. Herkesi görüyorum, şok olmuş ve endişeli yüzleri kıyıdaki ateşle aydınlanıyor: Lauren, Munawar, Rav. Justin, Natasha, Toshio, Noor. Patrick, Albert ve Christina. Daha önce hiç tanışmadığım için Madrona'da yeni biri olduğunu anladığım Hernandez ve yakın arkadaşlarımdan biri olan Janet.

Gözleriyle karşılaştım ve bana başını salladı. O gün laboratuvarımdan ağlayarak çıkmasının sebebinin ben olduğumu şimdi anlıyorum. Bana ne yaptıklarını görmeye dayanamamıştı. Arkadaşlarından birinin öldüğünü ve onu tanımayan biri olarak hayata döndürüldüğünü görmeye dayanamamıştı.

Ama sanırım artık seni tanıyorum. Ve söz veriyorum aynı kişi değilim.

"Hepinize yalan söylemek zorunda kaldığım için özür dilerim," der Wes gruba. "Hepiniz parlak zekalısınız. Bundan çok daha iyisini hak ediyordunuz."

"Sanırım biz de yalancıydık," diyor Lauren bana bakarak. "Bize senin özel bir vaka olduğunu söylediler Sydney. Travmatik bir beyin hasarı geçirdiğini ve bunun 2022 olduğunu düşündüğünü söylediler. Hiçbirimizin yıldan bahsetmemize ya da dünyada olup bitenler hakkında konuşmamıza izin verilmedi."

Bunu tekrar düşündüm. "Clayton bana özel deyip durdu."

"Sert oynardı," diyor Wes. "Sana yalan söylemekte herkesten daha çok zorlandı."

Bana sürekli doğruyu söylemeye çalışıyordu. Sadece bunu yapmanın garip bir yolu vardı.

"Bir dakika," diyorum Lauren'a dönerek. "Kardashian'ları izlemeyi özlediğini söylemiştin. Yani 2025'te hâlâ oynuyor mu?"

Küçük bir kahkaha atıyor. "Maalesef, evet." "Başka ne kaçırdım?"

"The Last of Us," diyor Munawar heyecanla. "Bir izleme partisi verebiliriz!"

Herkes hep bir ağızdan "Hayır," diyor.

"Aman Tanrım, Munawar, neyin var senin?" Rav sorar.

Munawar omuz silkiyor. Video oyununu oynadım ve ormandaki zavallı mutasyona uğramış yaratıklarla aralarındaki paralellik çok yakın.

"Peki şimdi ne olacak?" Wes'e sordum. "Peki ya buradaki hayvanlar? Onlar üzerinde deney yapıldı." Duraklıyorum, korku göğsümü ele geçiriyor. "Olamaz, onlar üzerinde deney yapan ben miydim?"

"Hayır," diyor inatla. "O Wes ve Everly'ydi ve sen öldükten sonraydı. Her ne kadar dahi olsan da tatlım, sen bir doktor ya da beyin cerrahı değilsin. Ameliyatları ya da testleri sen yapmadın. Bunu mümkün kılan sadece senin formülündü."

Ama ölü bir kızı onlara sürükleyen bendim, diye düşünüyorum, Farida'nın öldüğünü öğrendiğimde neler olduğunu şimdi parça parça hatırlıyorum. Ben... ben... "Sen kimseyi öldürmedin," diye fısıldıyor Wes, beni temin etmeye çalışarak. "Aslında, diğer öğrencilere ne olduğunu öğrendiğiniz anda, intihar ederek ölmediklerini, kasten öldürüldüklerini anladığınızda, polise söylemeye çalıştınız. Ama Everly'nin boynunda bir ilmik vardı.

boynunu."

"Gizlilik Sözleşmeleri," diyor Janet, bana doğru yürürken. "Hepimizi zincire vurdular." Ormanın içine doğru bakıyor. "Misel onların beynini sizinkini aldığı gibi almadı. Hayvanlar sonsuza kadar yaşamayacak. Acı çekmiyorlar. Buradaki yağmur ormanında her şey hâlâ mükemmel bir denge içinde. Orman zeminiyle bütünleşmeleri uzun sürmeyecek. Buradaki tüm farklı mantarlar onları yiyip bitirecek. Kalıntıları gübre olarak toprağa karışacak ve buradaki ağaçların büyümesini sağlayacak. Ağaçlar bize hava verir. Bu böyle devam edecek."

Rüzgâr saçlarını geriye savuruyor ve gözlüğünün altından bir damla gözyaşını siliyor. Yağmurluğunun altına pijamalarını giydiğini ancak şimdi fark ediyorum. Aslında herkes Wes tarafından uyandırılmıştı.

Cehennem gibi bir gece geçiriyoruz.

"Bak," diyor Hernandez.

Bakışlarını takip ediyoruz. Kuzey yatakhane yanıyor.

"Everly," dedi Wes acımasızca. "Muhtemelen orayı yakıp yıkıyordur. Tüm kanıtları yok ediyordur."

"Tüm o araştırmalar," diyor Janet. "Onca yıllık çalışma, hayat değiştiren onca araştırma duman olup uçuyor."

Ama bu konuda üzgün görünmüyor. İlk başladığımda tek istediğim Alzheimer'a bir çare bulmaktı. Ne pahasına olursa olsun büyükannemin intikamını almak, onun kaybı karşısında çaresiz hissetmemek istiyordum.

Bu intikamın bir saplantı haline gelmesine izin vermem, bu saplantının beni geri dönüşü olmayan bir yola sokmasına izin vermem yeterliydi.

Ben de hâlâ bunu istiyorum. Bir tedavi istiyorum. Bir tedavimiz vardı. Madrona Pharmaceuticals buna hazırды. Sadece daha fazla teste ihtiyacımız vardı. Ama sonra çok daha büyük bir şey dikkatimi dağıttı: Ölümün tedavisi.

Tedavisi olmaması gereken bir şey.

Yolumu kaybettim.

Kendimi

kaybettim.

Hayatımı

kaybettim.

Ve yine de, bir şekilde, hala buradayım.

"Yorgunum," diyorum usulca, Wes'e doğru eğilerek.

"Biliyorum," diyor başımın üstünü öperek. "Hepimiz öyleyiz." Boğazını temizliyor ve gruba bakıyor. "Ne yazık ki kimsenin ana kulübeye geri dönmesinin akıllıca olacağını sanmıyorum. Sadece alev almakla kalmaz, aynı zamanda personelin geri kalanının nerede olduğunu bilmiyorum ve bizim tarafımızda olduklarını sanmıyorum."

Janet bize "Elektriği kesmek için jeneratöre gittiğimde Roderick'i gördüm - sanırım uzun süre hareketsiz kalmadı," diyor. "Nick, Michelle ve tamirci Keith ile birlikteydi. Bir ATV'ye bindiler. Uzakta başka bir ATV varmış gibi geliyordu ama emin olamadım. Belki de personelin geri kalanı kaçmıştır."

"Aman Tanrım, ahır!" Aniden haykırdım. "Gidip hayvanları kurtarmalıyız!"

Janet beni hemen, "Çoktan hallettim," diye temin etti. "Keçileri ve tavukları serbest bıraktım. Onlara bir şey olmaz." Wes'e bakıyor. "Madrone'nın alevler içinde kalma ihtimali olduğunu söylemiştin. Bunu her zaman yerine getirdiğini biliyorum."

"Boş tehditlerde bulunmam," diyor omuz silkerek.

"Yani eşyalarımızı geride mi bırakacağız?" Munawar diyor ki.

Sonra nefesi kesildi. "Olamaz, bütün mantar gömleklerim."

"Size yeni gömlekler alacağız, tamam mı?" Wes diyor ki. "Herkesin pasaportları ve cüzdanları hâlâ üzerinde mi?"

Öğrenciler ceplerini yokluyor ve başlarıyla onaylıyorlar. Hiçbirinin bavullarını ve eşyalarını bırakmaya razı olduğunu sanmıyorum.

ama başka seçeneğimiz yok.

Lauren, "Keşke hâlâ telefonum yanımda olsaydı," diyor.

Wes, "İşte bu yüzden her zaman buluta yedekleme yapıyoruz," diyor.

Öğrencilerin yaklaşık yarısı onları desteklemedikleri için homurdanıyor ve herkes kendi arasında söylenmeye başlıyor.

Wes bana döndü. "Merak etme, telefonun bende. Uzun zamandır bende."

Farkına vardım. "Demek büyükannemin resmi bu yüzden değişti."

"Doğru anlamadım mı?" diye sorar. "Üzgünüm, denedim. Buraya ilk geldiğinde duvar kâğıdının büyükannen olduğunu biliyordum çünkü sana onu sormuştum ama tam olarak nasıl bir resim olduğundan emin değildim. Numara yapmaya devam etmek için zorlayıcı pek çok şey vardı."

"Spor ayakkabılarım gibi," diyorum ona. "Bu yüzden onları odama gizlice soktun."

"Yürüyüşte onları mahvettin," diyor. "Sana yenilerini almak zorunda kaldım ama zamanında gelmediler. Postanızı almak için tekneye binmek zorunda kalmanın tehlikeleri."

Şimdi hatırladım. Wes ve ben yürüyüşe çıkmıştık ve excandesco için yiyecek arıyorduk ve sağanak yağmura yakalandık. Çamurda ilerlemeye devam edebilmek için saatlerce devrilmiş bir kütüğe sığınmak zorunda kalmıştık.

"Peki ya Miss Piggy tişörtüm?" Ben soruyorum.

Bana mahcup bir bakış attı. "Bir gece yırtıldı."

Oh. Anlıyorum. Anlıyorum. Zihnimde seks yaptığımıza dair belirsiz bir anı var, kazayla yırttı, sonra bileklerimi birbirine sabitlemek için geri kalanını yırttı.

"İtiraf etmeliyim ki, benim için en zor kısım saç rengini doğru yapmaktı," diyor gözlerinde hüznü bir bakışla.

"Saçımı mı boyadın?"

Başını sallayarak yüzümdeki bir tutamı fırçalıyor. "Mecburdum. Doğal rengine dönmeye karar verdiğinde

Burada. Everly boyayı aldı, eşleştirmeye çalıştı. Sanırım belki de çok uzun süre beklettim, bilmiyorum. Daha önce hiç kimsenin saçını boyamamıştım."

Ona dik dik bakıyorum. "Ben ölüyken saçımı mı boyadın?" Cesedimi, Wes'in boyayı saç tellerime sürdüğünü hayal ediyorum. "Bunun ürkütücü mü yoksa romantik mi olduğunu bilemiyorum."

"İkisi de olabilir," diyor. Sonra yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Her şeyi hatırlamadığımı biliyorum. Her şeyin anlam kazanmasının uzun zaman alacağını biliyorum. Ve belki de hiçbir zaman anlam kazanmayacak. Ama bana tekrar güvenmen ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim."

Beni usulca, tatlı tatlı öpüyor ve alnını alnıma yaslayarak geri çekiliyor. "Seni seviyorum, Syd. Seni tüm varlığımla seviyorum. Ve senin de beni sevmene gerek yok. Daha önce ayrıldığımızı biliyorum. Biliyorum ki bu yeni sen beni eskisi gibi tanımıyor. Biliyorum-"

"Bildiğini sandığın şeylerin yarısını bile bilmiyorsun," diye sözünü kesiyorum, kalbim göğsümde genişliyor, çiçek açıyor ve çiçek açıyor. "Ben de bilmiyorum. Ama ruhum biliyor. Kalbim biliyor. Her zaman öyle oldu."

Elimi yüzünde gezdiriyorum, sakalının, dudaklarının yumuşaklığının ve nihayet sistemimden çıkan uyuşturucunun tadını çıkarıyorum.

"Seni seviyorum Wes," diyorum ona ve varlığımın her özünde, eski ve yeni her parçasında, her nöronun derinliklerinde, hiç durmadığımı biliyorum.

Sonra onu öpüyorum, o da bana sıkıca sarılıyor ve hayattaki bazı bağların ölümle bile koparılamayacağını anlıyorum.

Biri alkışlıyor.

Sonra, başka biri alkışlar.

Alaycı golf alkışları, ama yine de.

Hernandez, "Her şey iyi güzel de, buradan gerçekten çıkacak mıyız, yoksa burada kalıp sevişmenizi mi izleyeceğiz?" diyor.

Ayrılıyorruz. Bunun için en iyi zamanı seçmedik, değil mi? Kaos dolu bir dünyanın ortasında bir anlık samimiyet.

"Pekala," diyor Wes boğazını temizleyerek. "Hepiniz ne diyorsunuz? Tekneye binip buradan defolup gidelim mi? Yoksa rıhtımda durup kulübenin yanışını mı izlemek istersiniz?"

Munawar elini kaldırdı. "Oyumu kulübenin yakılması yönünde kullanıyorum."

"Ben de," diyor Lauren.

"Ben de üç," diyor Janet.

Hepimiz iskelede durup laboratuvarın ve kuzey yatakhanesinin yanışını izledik. Kısa süre sonra yangın ana kulübeye, oradan da yemekhaneye sıçradı. Mucizevi bir şekilde, çevredeki tüm ağaclar hayatta kalıyor, su dolu gövdeleri ve tüm yaprakları alev alamıyor, binaların ahşapları ise çıra gibi tutuşuyor.

Belki de loca bunu başından beri istiyordu.

Her zaman, saldırmak için bekleyen bilinçli bir avcı gibi olduğunu düşünmüşümdür.

Ama belki de loca bize zarar vermeye çalışmıyordu.

Belki de tek istediği özgür kalmaktı.

BÖLÜM 33

"GÜNAYDIN, GÜNIŞIĞIM."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, ambarın penceresinden içeri süzülen güneşe uyanıyorum.

"Güneş," diye mırıldanıyorum, gözlerimi siper ederek.
"Aman Tanrım."

Madrona Lodge'dan ayrıldığımızdan bu yana bir hafta geçti ve Brooks Yarımadası'ndan Tofino'ya kadar olan tüm yolculuk boyunca güneşli tek bir gün bile olmamıştı. Şu anda güneşin üzerimde parlayan cennet gibi hissettirdiğini söylemek yetersiz kalır.

Batı kıyısındaki yolculuk sadece birkaç gün sürdü, Wes gece gündüz tekneyi yönetti ve biraz yelken deneyimi olan Janet ile vardiyalı olarak çalıştı, geri kalanımız ise dalgalı denizlere göğüs gerdi. Elli metrelik bir yatta on dört kişiyle, herkesin mevcut her yüzeyde uyuduğu kalabalık bir kaç gündü, ama sonunda, sahildeki en büyük topluluk olan sörfçü kasabası Tofino'ya çekildik ve hepimiz kıyıya ayak bastığımız anda yeri öptük.

Bundan sonra, kafamızı toparlamak ve medeniyette olmanın tadını çıkarmak için bir ya da iki günümüz vardı. Öğrenciler sık sık kafelere, barlara, kitapçılara, taco kamyonlarına uğruyor, yerel halkla ve yapacak hiçbir şeyi olmayan turistlerle sohbet ediyordu.

Madrona ile. Wes cömertçe herkesi yerel otellerde ağırladı. Ben onunla birlikte teknede kalmayı tercih ettim, sadece eksik parçaları bir araya getirmek için değil, aynı zamanda birbirimizi yepyeni bir şekilde tanımak için zaman ayırdım ve sessiz kaldım.

Benim de kendimi daha iyi tanımam gerekiyordu. Kim olduğumla kim olduğumu uzlaştırmak için. Ölüm ve ölmek hakkında düşünmek.

Wes bir gece bana ölümün nasıl bir şey olduğunu hatırlayıp hatırlamadığımı sordu.

Keşke yapsaydım.

Aylarca ölü kaldım ama hiçbirini hatırlamıyorum. Bu beni daha çok korkutmuyor ya da daha az korkutmuyor. Hâlâ ölümden sonraki hayata inanıyorum -büyükannemden kalma bir şey bu- sadece oraya gidip gitmediğimi hatırlamıyorum.

Sanırım bazı şeyler unutulmak içindir.

En azından, beni Farida'ya bağlayan şeyin ölümüm olduğunu düşünüyorum. Ben onu bir hayalet olarak görebiliyordum, o da beni görebiliyordu çünkü ben çoktan öbür tarafa geçmiştim. Sanırım ilk başta beni korkutmaya çalıştı, yaptıklarımın intikamını almaya çalıştı ama sonra bana ne olduğumu, neye dönüştüğümün gerçeğini göstermeye çalıştı.

Ben de kendime öyle diyorum zaten.

Birkaç gün geçtikten sonra, grup olarak ne yapacağımıza hep birlikte karar verme zamanı gelmişti. Kulübenin yanması hala haberlere çıkmamıştı ve oradaki kimseden haber alamamıştık. Everly'ye ne olduğunu bilmiyoruz, sadece muhtemelen hayatta olduğunu biliyoruz. Michael'ın öldüğü kesin, Wes tarafından vuruldu. David de büyük ihtimalle öldü, muhtemelen o da vuruldu. Bunun için bir nebze olsun vicdan azabı duymaya çalışıyorum ama bunu başaramıyorum.

Wes, tabii ki zor durumda ama kendi metanetli yöntemiyle. Bazı geceler onu yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle suya bakarken yakalıyorum. Nasıl öldüklerini düşündüğünü biliyorum. Kendini suçladığını biliyorum. Ama sonra onu bana bakarken yakalıyorum ve yüzüne neşe ve rahatlamanın geri döndüğünü görüyorum ve kendine buna değdiğini söylediğini biliyorum.

Grubun bir kısmı -Janet ve Hernandez ile Natasha, Patrick ve Rav gibi birkaç öğrenci- Madrona'yı adalete teslim etmek istiyordu. Diğer öğrenciler ise her şeyi unutup evlerine dönmek istiyordu. Onları suçlayamazdım. Onların yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım.

Wes ve ben, Everly ve Madrona'yı kesinlikle mahkemeye vermek istiyorum. Tam olarak nasıl yapacağımdan emin değilim çünkü gün ışığına çıkmaması gereken bazı şeyler var. Örneğin, bana yapılanlar hakkında hiçbirimiz gerçeği söyleyemeyiz. Dünya bir insanın tekrar tekrar diriltilmesine hazır değil. Eğer biri benimle ilgili gerçeği öğrenirse, hayatımın geri kalanında testlere ve incelemelere tabi tutulurum.

Elbette kimseye gizlilik sözleşmesi imzalatmadık. Eğer birisi bir gün boşboğazlık etmek isterse, yapabilir. Kimse onlara inanmayacak.

Ancak yapabileceğimiz şey, Everly'yi yerel vahşi yaşam üzerinde yasadışı ve etik dışı deneyler yaptığı gerekçesiyle mahkemeye çıkarmak. O zavallı yaratıklar hala ormanda. Onlar bizim kanıtımız. Olay onların topraklarında gerçekleştiği için yerlileri de bu işe dahil edebileceğimizden eminim; aynı şey eyalet hükümeti için de geçerli.

Tek sorun Gizlilik Sözleşmeleri. Ama iyi bir avukat tutarsak bunların geçersiz olduğunu kanıtlayabiliriz.

Wes ayrıca Tofino'ya ulaştığımızda herkesin geri dönüş uçak biletlerini de ödeyerek Madrona'dan aldığı maaşın hakkını verdi. Herkes, özellikle herhangi bir yasal işlemle ilgili olarak iletişim halinde kalmayı kabul etti. Lauren, Munawar ve Janet'e veda etmek özellikle zor oldu ama en azından Lauren buradan çok da uzak olmayan Victoria şehrinde, Munawar ise Vancouver'da yaşıyor. Her ikisini de yakında tekrar görebileceğim.

Janet'e gelince, her ne kadar Toronto'ya geri dönmüş olsa da, sanırım en iyisi birbirimizi fazla görmememiz. O benim arkadaşımdı ama aynı zamanda Madrona'yı da temsil ediyordu. Şu anda, oraya bağlanmak istediğim tek kişi Wes ve bunun nedeni de

Birbirimize o kadar derinden bağılıyız ki Madrona sayılmaz bile. Wes ve beni birlikte hatırladığımda, onu hatırlıyorum, kulübeyi değil.

Kendi hafızama gelince, bazı şeylerin geri dönüşü hala yavaş. Yüzleşmek ne kadar zorsa, hafıza da o kadar uzak durmak istiyor. Ne kadar korkunç bir insan olduğumu bilmek istemiyorum, yine de sanırım hatırlamak işime geliyor. Eğer hatırlamazsam, tarihin tekerrür etmeyeceğini nereden bileceğim?

Bununla birlikte, nihayetinde ölümüne yol açmış olsalar da, ahlaki değerlerimin son dakikada ortaya çıktığını biliyorum.

Peş peşe iki şey oldu. Birincisi, yerlilere ne olduğunu anladım. Madrona'dan hisse senedi opsiyonlarının bir yüzdesini aldıklarını ve aynı zamanda sabit ödeme yapıldığını sanıyordum. Eksandesko toplamak için arazilerine gittiğimde kazıklandıklarını öğrendim. Ormanda gördüğüm adam, Samson, bildiğimden daha fazlasını bildiğimi varsayarak benimle gerçeği yüzleştiren kişiydi.

Sonra laboratuvarı da bir öğrencinin cesedini buldum, Kim adında iyi tanıdığım bir kızdı. İntihara meyilli olmadığını biliyordum; uyuşturucu kullanmadığını da biliyordum. Ama aşırı doz almış gibi gösterilmişti. O zaman neler olduğunu anladım, Everly ve Michael onu öldürmüş ve daha önce Jack adında bir adamın intihar etmesine neden olmuşlardı.

Ondan sonra o kadar sinirlenmiş ve korkmuştum ki Everly'ye patladım. Onu hapse attıracağımı söyledim. Hiçbir şeyi ne doğruladı ne de yalanladı ama bir kez daha lanet olası Gizlilik Sözleşmelerinden bahsetti. Ondan sonra Wes'i görmeye gittim, bu işle bir ilgisi olduğunu ya da en azından bildiğini ve bana söylemediğini düşündüm. En azından Everly öyle görünmesini sağlamıştı. Kavga etmeye başladık, sadece cinayetler ve yerlilerin sikilmesi yüzünden değil, ayrılma sebebimiz olan Everly'nin beni manipüle etmesi yüzünden de.

Büyük bir patlamaydı.

İş fiziksel bir
hal aldı. Ona
tokat attım.
Wes'i sertçe ittim.
Onu tekrar itmeye çalıştım ama yolumdan çekildi.
Öne doğru düşmeye başladım. Kendimi aşırı düzelttim,
böylece halının üzerinde kaydım ve sonra geriye doğru
düşmeye başladım.

Wes beni yakalamak için
uzandı. Ama beni zamanında
yakalayamadı.
Kafamı masanın köşesine vurdum, tam da
-Ya da yanlış nokta.

Ve öldü.
Wes birçok kez görüntüleri görmek isteyip istemediğimi
sordu çünkü kazayı kaydetmişti. Ama ben hep hayır dedim.
Şimdi hatırlıyorum. Gerçek ölümümü görmek istemiyorum.
Başıma gelenlerle yüzleşmekte yeterince zorlanıyorum; bunu
kendi gözlerimle görmeme gerek yok.

"Al," diyor Wes, kahvemi uzatırken.
Ranzada doğrulup kahveyi ondan alıyorum ve uzun bir
yudum içiyorum. Teknede bana kahve getirmesi sabahın,
hatta belki de günün en güzel kısmı. Seks dışında tabii ki.
"Teşekkür ederim," diyorum ona, fincanın üzerinden
bakarak. Eskiden teknede Munawar'ın takdir ettiği bir
mantar bardağı vardı ama ben ona mantarla ilgili her şeyi
attırdım. Artık mikolog olmanın benim için doğru bir kariyer
seçimi olduğundan emin değilim. "Ekstra güçlü yapmışsın."

"Önümüzde büyük bir gün var," diye açıklıyor. İlerleyen
saatlerde gelgit durulduğunda ve marinanın etrafındaki akıntı
bu kadar şiddetli olmayı bıraktığında, Ucluelet kasabasına
yelken açmaya devam etmeye karar vererek geri dönüyoruz,
ardından hayatı çözerken Barkley Sound adalarında birkaç
hafta serserilik yaparak geçireceğiz.

Çözülmesi gereken çok şey var.
Düşünecek çok şey var.

Ve çok derin düşünmek istemediğim pek çok şey var.

"Hazırlanmadan önce sana bir hediyem var," diyor Wes. Ranzayı çevreleyen dolaplardan birinin altına uzanır ve bir ayakkabı kutusu çıkarır.

"Daha fazla Polaroid mi?" diye sordum. Fotoğrafları incelemek ve hafızamı tazelemek için o kadar çok zaman harcadım ki anıların orada kalacağından emin oldum. Wes eninde sonunda kendi sinir devrelerimin miselleri geçersiz kılacağını düşünüyor, t a ki bir gün beynim tamamen normale dönene ve miseller tartışmalı hale gelene kadar. En azından bu konuda bana yardım edecek doğru kişi o.

"Hayır," diyor kutuyu önüme koyarken. Bana kararlı bir bakış attı. "Şimdi, bunlarla hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. İstersen onları atabilirsin. Ya da onları geri koyabilirim ve sen de birkaç yıl sonra bunlarla bir şeyler yapmaya karar verebilirsin. Buna birlikte karar verebiliriz. Ama bilmeni istedim."

Kutunun üstünü kaldırıyor.

İçine baktım.

Kağıtlar. Bazıları daktilo edilmiş ve basılmış, bazıları benim tavuk tırnığı el yazımla yazılmış, dağınık halde yüzlerce kağıt var. "Nedir bu?" diye soruyorum. diye soruyorum ama birkaç kelime ve formül görünce gerçeği anlıyorum.

Amanita excandescio üzerine yapılan tüm araştırmalar, Alzheimer ve diğer nörolojik hastalıklar için gerekli olan araştırmalar.

"Tamamlandığından emin değilim," diyor. "Ve tabii ki artık mantarlara da sahip değiliz. Ama bu doğru yönde atılmış bir adım. Bunu hep teknede tuttun; sanırım bir parçan çalınacağından endişeleniyordu. Everly her şeyi yaktığında bunu yakmadı. Eğer istersen, bir gün hazır olursan, bunu birlikte halledebiliriz. Tedaviye giden başka bir yol bulabiliriz."

Alt dudağım titremeye başlıyor, içimi bir duygu seli kaplıyor.

Birincisi, bu araştırmaya gerçekten yardımcı olabilecek kadar zeki ve iyi olduğum gerçeği, en başta Madrona'ya katılmak istememin asıl sebebiydi.

İki kişilik... Bu bir umut. Bunun işe yaraması için gerekli malzemeler olmasa bile, bu doğru bir başlangıç. Ve umut çok güçlü bir şeydir.

"Gel buraya," diyor Wes, kahveyi elimden alıp rafa koyduktan sonra beni kendine doğru çekiyor. Kollarını bana doluyor ve ben ağlıyorum. Her şey olduğundan beri pek ağlamamıştım ama şimdi her şey doruğa ulaşıyor.

"Bir gün, yaptığın iş dünyayı kurtaracak," diyor Wes. "Ama o günün ne zaman geleceğini sana bırakıyorum."

Onun kucağında ağlıyorum, o da beni yatıştırıyor.

Sevilme, değerli olma, bu dünya için yeterli olma hissi iliklerime işleyene kadar beni tutuyor. Beni buna inandırıyor.

Sonra kutuyu kenara itip onu öptüm.

Yatağa tırmanıyor ve biz de yatağa düşüyoruz, kıyafetlerimiz saniyeler içinde çıkıyor, vücutlarımız çarşafırlara dolanıyor.

Bu sabah güneş doğarken bana karşı nazik ve yumuşak davranıyor, zaman zaman beni hafifçe dizginliyor, onun evcil hayvanı olduğumu, sonsuza dek onun olduğumu ve her zaman benimle ilgileneceğini fısıldıyor.

Onun ruhu her zaman benimkini bulacak. Her zaman yaptığım gibi ona teslim oluyorum. O ana teslim oluyorum.

Yarına teslim oluyorum.

Geleceğin bize ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece bir ayağımız diğerinin önünde, ilerlemeye devam etmemiz gerektiğini biliyorum.

Wes'in her zaman dediği gibi, "Geçmiş geçmişte kaldı."
"Sadece şimdi ve yarınımız var."

EPILOG

7 EKİM 2027

VANCOUVER - Bir yargıcın Cuma günü verdiği karara göre, ilaç denemeleriyle ilgili yasadışı deneylerde kullanılmak üzere vahşi hayvanları yakalamakla suçlanan eski Madrona Vakfı CEO'su Everly Johnstone'un davasında jüri seçimi Salı günü başlayacak.

Ancak Cuma günü hakim, aynı zamanda davada adı geçen Madrona Pharmaceuticals'ın CEO'su olan babası Brandon Johnstone'un davanın duruşma yapılmaksızın tamamen düşürülmesi yönündeki yeni talebini de değerlendirecek.

Dava, Everly Johnstone ve merhum eşi Michael Peterson'un Vancouver Adası'nın kuzeybatısında, Mquqin/Brooks Yarımadası Parkı yakınında ve üzerinde bulunan eski Madrona Lodge Araştırma Laboratuvarı'nın çevresindeki arazide pumalar, ayılar, geyikler, rakunlar ve kurtlar üzerinde etik dışı ve izinsiz deneyler yaptıklarına tanık olduklarını söyleyen eski çalışanlar Dr. Wes Kincaid, Sydney Kincaid, Dr. Janet Wu ve Dr. Gabriel Hernandez tarafından açıldı. BC Eyalet Hükümeti ve Quatsino Birinci Ulusunun, Johnstone'un suçluluğunun kanıtlanması halinde ayrı bir dava açmayı da düşündüğü söyleniyor.

Johnstone'un şu anki savunma avukatı, "Bayan Johnstone duruşmaya devam etmek istiyor, mahkemede kendi gününü yaşamak istiyor" dedi,

Langdon Alder, Cuma günü mahkeme dışında gazetecilere yaptığı açıklamada. "Başından beri hikayenin kendi tarafını anlatmak ve bu davanın işten çıkarılmayı hazmedemeyen hoşnutsuz eski çalışanlar tarafından açıldığını kanıtlamak istediği konusunda oldukça kararlı. Saklayacak hiçbir şeyi olmadığından emin ve suçlamaları rahatsız edici ve yanlış buluyor."

Madrona Lodge, vakfın 2025 yılının Haziran ayında bir fırtına sırasında elektrik kontağından çıkan yangın nedeniyle yanan araştırma laboratuvarının bulunduğu yerdı. Aynı yangın iki çalışanın, yukarıda adı geçen Michael Peterson ve pansiyonun müdürü David Chen'in yanı sıra misafir yüksek lisans öğrencilerinden biri olan Montana'dan yirmi üç yaşındaki Clayton Wade'in ölümüyle sonuçlandı. O zamandan bu yana Madrona Vakfı, araştırmalarına henüz açıklanmayan yeni bir yerde devam edeceğini söyledi.

Davanın açılmasında etkili olan çalışanlardan ikisi, Madrona'daki kariyerleri sona erdikten kısa bir süre sonra evlenen Dr. Wes Kincaid ve eşi Sydney Kincaid'in duruşmada tanık olarak yer alması bekleniyor. Şu anda Mithrandir adlı tekneleriyle dünyayı dolaşıyorlar ve Dr. Kincaid'in Sınır Tanımayan Doktorlar için beyin cerrahı olarak çalışabileceği ülkelerde duruyorlar.

Grave Matter'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım bu yolculuktan keyif almışsınızdır (biraz düşündükten sonra). Yorumlar çok takdir ediliyor ve eğer kitabı beğendiyseniz, yazarlar için kulaktan kulağa yayılma çok önemli.

Benden birkaç özel notun yanı sıra Kitap Kulübü Tartışma Soruları ve aşağıdaki bağlantılar için lütfen okumaya devam edin

benzer hisleri olan kitaplar.

SON SÖZ

Bu kitap için mantarlar hakkında sonsuz araştırma yapmış olsam da, bazı (tamam, çok fazla) bilimsel özgürlükler alındı. Bununla birlikte, İsveç'teki Uppsala Üniversitesi'nde evrimsel biyoloji profesörü olan Dr. Anna Rosling'e özel olarak teşekkür etmem gerekiyor. Grave Matter'daki araştırma ve ilerlemelerle ilgili sorularım için kendisine ulaşmamda bana ilham veren "karanlık mantarlar" hakkındaki bulgularıydı ve bilimi gerçekliğe dayandırmak için yardım ve önerileri için çok minnettarım.

Komik bir hikaye; en sevdiğim yazarlardan biri olan T. Kingfisher'ın bir mantar korkusu olan What Moves the Dead kitabının yazarın notu/son sözünde Kingfisher, Silvia Moreno-Garcia'nın (bir başka favori yazarım) Mexican Gothic kitabını eline aldığı anda kitabını yazmaya nasıl başladığını ve "Aman Tanrım, Moreno-Garcia'nın on kat daha iyisini yapmadığı çöken bir Gotik evde mantarlarla ne yapabilirim ki?" diye düşündüğünü anlatmış.

Meksika Gotik'ini ya da What Moves the Grave Matter'ın yarısına gelene kadar ölüydüm ve onları okurken, "Aman Tanrım, Moreno-Garcia ve Kingfisher'ın 100 kat daha iyi yapmadığı mantarlarla ne yapabilirim?" diye düşündüm.

(Bu arada, bu iki kitabı da okumanız için size bir işaret).
Ancak Kingfisher'ın belirttiği gibi, "Evet, bu yapıldı, ama siz henüz yapmadım."

Ve bu düşünceyle, mantar korkusuna kendi yorumumu katarak Grave Matter'ı yazmaya geri döndüm. Sydney'e (ona tüm nöroderjik sorunlarımı verdim) ve Kincaid'e (sadece sevdiği kız için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu), Munawar'a (şu anda kaç tane mantar kelime oyunu tişörtüm olduğunu bana sorun), Madrona'daki tüm öğrencilere, hatta zaman zaman Everly'ye aşık oldum. Kitabı kalbim boğazımda, kendimi aptal gibi korkutarak yazdım, bir yandan da mantarlarla ilgili gerçek bilimsel gelişmeleri kitabın olmasını istediğim şeyle harmanlamaya çalıştım.

Başlangıçta kitabın kara mantarlar hakkında olacağını düşünmüştüm.

-Ancak Dr. Rosling ile konuştuktan sonra, Amanita excandescio'nun (tamamen kurgusal, gerçek değil) daha fiziksel olmasına ihtiyacım olduğunu fark ettim (oysa kara mantarlar fiziksel değildir).

Her neyse, umarım bu yazıyı okumak sizi mantar dünyası ve bu organizmaların yapabildiği ve henüz yüzeyini bile çizemediğimiz inanılmaz şeyler hakkında daha fazla meraklandırmıştır. Ayrıca umarım Vancouver Adası'nı ziyaret etmeniz için sizi cesaretlendirmiştir. Size söz veriyorum, burası çok güzel (ve kitabın geçtiği bölgenin fotoğraflarını görmek isterseniz, lütfen Instagram'ıma göz atın: @authorhalle) ve doğanın korkutucu olmaktan çok daha güzel olduğunu söyleyebilirim.

Bununla birlikte, eyaletimizin sloganının Süper, Doğal (doğaüstü) British Columbia olmasının bir nedeni var...

TEŞEKKÜRLER

Son zamanlarda kitaplarımı okuyorsanız, teşekkür yazılarıma genellikle "bu kitap yazmak zorunda kaldığım en zor kitaptı" diyerek başladığımı biliyorsunuzdur.

Mezar Meselesi'nin yazma zevkine eriştiğim en kolay kitaplardan biri olduğunu söylemek için buradayım. Belki de "kolay" en iyi kelime değil çünkü bu kitapta çok fazla araştırma yapıldı ve bu benim ilk psikolojik gerilim kitabım olduğu için, kitabı tersine mühendislik yapmak ve alıştığımdan daha fazla ayrıntıyla planlamak zorunda kaldım. Araştırmayı ve olay örgüsünü severim ama yine de bu şekilde dallanıp budaklanmak zor oldu.

AMA... Bu kitabı yazarken her saniyesinden büyük keyif aldım. Hiçbir zaman bilgisayarımın başına oturup "yazmam lazım" demedim. Kelimeleri yazmamı engelleyen o DEHB tuğla duvarı önümde hiç kaymadı. Kelimeler akıp gitti. Gerçekleri kontrol etmek ya da doğru miktarda ipucu bıraktığımdan emin olmak için durup başlamak zorunda kaldığımda bile, kelimeler gelmeye devam etti. Bu kitap mutlak bir keyifti ve bu keyif benden asla alınamaz.

Sonunda, bir ay boyunca Madrona Lodge'da sıkışıp kalmış gibi hissettim ama Sydney'in aksine, kesinlikle ayrılmak istemedim.

Ne yazık ki, kitap artık tamamlandı ve bu yüzden bunun gerçekleşmesine yardımcı olan insanlara teşekkür etmeliyim.

İlk olarak, kocam Scott. Grave Matter fikrini Mayıs ayında, Vancouver Adası çevresinde bir ay süren yelken gezimize çıkmadan hemen önce buldum (eğer kaçırdıysanız

Baştaki ada haritasına bakarsanız Vancouver Adası'nın devasa olduğunu görürsünüz - Vermont ya da Tayvan'dan daha büyüktür). Hikayeyi batı kıyısında kurmak istediğimi biliyordum ve sonunda Scott Burnu'nu (ne yazık ki kocamın adını taşımıyor) döndüğümüzde, Brooks Yarımadası'nı dönebilmek için beş gün boyunca Winter Harbor "kasabasında" (tam zamanlı nüfus: iki) hava durumunun düzelmesini bekledik. Bu süre zarfında, Grave Matter kafamda şekillenmeye başladı ve olay örgüsü ve araştırma başladı. Madrona'yı tekneyle yaklaşık bir saat uzaklıktaki Klaskish Inlet'te kurmaya karar vermeme rağmen Winter Harbor, Madrona Lodge için ilham kaynağı oldu (bir dahaki sefere Vancouver Adası'na tekrar yelken açtığımızda, KESİNLİKLE orada, özellikle de kitabı kurduğum koyda duracağız).

Her neyse, Scott tüm teşekkürü hak ediyor, sadece Mezar Meselesi'ni yazmayı ne kadar çok istediğim ama yazamadığım (tüm yaz boyunca başka kitaplar için çeşitli teslim tarihlerim vardı) hakkında yakınmamı dinlemekle kalmadı, sonunda başladığımda, milyonlarca farklı fikri ve ipucunu ona aktarmama izin verdi. Ayrıca ilk bölümü yüksek sesle okumamı sabırla dinledi ve bana bu kitabın "özel" olduğunu bildiğini söyledi. Onun desteği ve hevesi olmadan bunu yapamazdım (çünkü 85+ kitap sonra bile bu kitap ve tür benim için yeniydi ve ben cesaretlendirilmeye çok ihtiyacı olan biriyim!)

Ayrıca Lauren Cox'a da çok sabırlı olduğu ve bu sürümü olabilecek en iyi hale getirmeme yardımcı olduğu için teşekkür etmem gerekiyor. Sen gerçekten en iyisisin! Laura Helseth'e kasırga sırasında yaptığı düzeltmeler ve beta çalışması için, One Love Editing'den Sandy'ye 11. saatte yanımda olduğu için. Düzeltmeleri ve destekleyici mesajları için Kara Malinczak. Cora McCormack, tanıtım yazılarımdaki tüm yardımları için (ve Scott dışında kitabın sonunu bilen tek kişi olduğu için). Harika kapak tasarımları için Hang Le ve Lisa Ericco. Betul Ericki'ye harika bir beta olduğu için.

Son olarak, beni destekleyen ve bu kitap için heyecan duyan tüm okuyucularıma teşekkür ederim. Bu kitabı olabilecek en iyi hale getirmeye çalışmamda bana gerçekten yardımcı oldunuz. Mezar Meselesi'ni Ekim ya da Kasım ayındaki ürkütücü sezon okumaları haline getiren tüm kitap kulüplerine özel bir alkış!

Umarım beğenmişsinizdir!

Eğer bir kitap kulübündeyseniz ya da okuduklarınızı düşünmenize ve işlemenize yardımcı olacak ekstra sorular istiyorsanız, sayfayı çevirin!

KİTAP KULÜBÜ TARTIŞMA SORULARI

1. Sydney nörodiverjan olmakla ilgili olarak "bizi nasıl dışladıklarını, bize yan gözle baktıklarını ve ne kadar "akli dengesiz" olduğumuzla ilgili özlü yorumlar yaptıklarını, özellikle de kadınsı görünüyorsak" söylediğinde, erkeklerin aksine kadınlara nasıl davranıldığı konusunda bir çifte standart olduğunu düşünüyor musunuz?

2. Sydney'in Profesör Kincaid ile olan dersinde, insanların DEHB ve diğer nörolojik bozukluklardan tamamen kurtulmak için bir hap alabileceklerini öne sürer. Bu fikir Sydney'i rahatsız ediyor çünkü her ne kadar daha zayıflatıcı yönleriyle başa çıkmak için ilaç kullanıyor olsa da, tamamen kurtulmanın onu kendisi yapan şeyleri elinden alabileceğini düşünüyor. Nörodejeneransız veya nörodejeneranslı birini tanıyorsanız, bu değerlendirmeye katılır mısınız? Neden ya da neden olmasın?

3. Potansiyel bir bilim insanı olarak Sydney'in hayvan deneylerine karşı karışık duyguları var. Alzheimer'ın tedavisi gibi bilim ve sağlık alanındaki ilerlemeler için bunun gerekli bir kötülük olduğunu biliyor, ancak bir hayvansever olarak bunu uzlaştırmakta zorlanıyor. Sizce hayvanların test edilmediği bir gelecek var mı?

4. Kaybın hem Sydney'in hem de Kincaid'in hikâyelerinin merkezinde nasıl yer aldığını, ancak farklı şekillerde olduğunu tartışın.

5. Kincaid ve Sydney kuzgunların, "Yaşayan dünya ile ruhlar dünyasını birbirine bağlamak" da dahil olmak üzere birçok farklı anlamı olduğunu tartışıyor. Yaşam ve ölüm arasında bir arabulucu." Kincaid'in Sydney söz konusu olduğunda bu rolü üstlendiğine inanıyor musunuz?

6. Karakterlerin çoğu yalan söylüyor. Sizce Sydney de kendine yalan söylüyor muydu?

7. Madrona Lodge'un bu kadar izole edici olmasının nedenlerinden biri de internet ve telefon erişiminin olmaması. Üç ay boyunca e-postalarınızı, sosyal medyayı kontrol etmeden veya arkadaşlarınıza mesaj atmadan hayatta kalabilir misiniz? Sizce bu kılık değiştirmiş bir lütuf olur muydu?

8. Grave Matter'ın temalarından biri de hırsın ve başarıya tırmanmanın ne kadar tehlikeli olabileceğidir. Hiç başarı ile ahlakınız arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığınız oldu mu? Bunun başkalarının başına geldiğini gördünüz mü?

9. Mantarların dünyası son derece büyüleyici ve derinlemesine keşfedilmemiş. Örneğin biyohibrit robotlar kısmen bilgisayar, kısmen mantardır ve mantar elektrik sinyallerinin dijital komutlara dönüştürülebildiği nispeten yeni bir keşiftir. Son zamanlarda, "klinik öncesi çalışmalar, erinasinlerle zenginleştirilmiş Aslan Yelesi'nin günlük öğünlere dahil edilmesi halinde iskemik inme, Parkinson hastalığı, Alzheimer hastalığı ve depresyonda iyileşmeler olabileceğini göstermiştir." Grave Matter mantarlar hakkındaki görüşünüzü değiştirdi mi? İyi yönde mi yoksa kötü yönde mi?

10. Havanın Madrona Lodge'daki yalıtılmışlık ve çaresizlik duygusunu nasıl etkilediğini tartışın.

11. Sydney ve Kincaid arasında kopması mümkün olmayan derin bir bağ vardır. Bazı insanların ruh eşi olduğuna ve şartlar ne olursa olsun kaderlerinde birbirleriyle birlikte olmak olduğuna inanıyor musunuz?

12. Wes Kincaid, gizli doğası ve Sydney'in sınırlı bakış açısı sayesinde bu kitap boyunca bir gizem. Grave Matter'ın nasıl olacağını hayal edebiliyor musunuz?

onun bakış açısından? Kitaptan önceki ve kitap sırasındaki olayların Kincaid için ne kadar farklı ve zor olabileceğini tartışın. Bonus çalışma: Mezar Meselesi'nin öncesinde, sırasında ve sonrasındaki olaylarda Kincaid'in bakış açısından bir novella istiyorsanız, lütfen yazara bildirin çünkü bunu yazmak için can atıyor:)

MEZAR MESELESİ GIBİ DAHA FAZLASINI MI İSTİYORSUN?

Drakula Düeti'nden Kan Portakalı'na bir göz atın.

New York Times çoksatan yazarı Karina Halle'den sırlar ve yalanlar, tehlikeli ilişkiler ve yasak, öğrenci-öğretmen, ikinci şans aşk hikâyesiyle dolu karanlık ve lezzetli bir Dracula yeniden anlatımı geliyor.

"Kalbim her zaman seninle olacak."

Dahlia Abernathy'nin bildiği tek Şey intikamdı. Ailesi k    k yaşta vampirler tarafından   ld  r  l  nce Dahlia hayatının geri kalanını Cadılar Loncası'nın kontrol   altında onları   ld  rmek i in eğitilerek ge irmiŐtir. Son g  revi onu İtalya'nın Venedik kentindeki prestijli bir m  zik akademisine gizli g  revle g  nderir. Amacı nedir?   ğretmeni ve Bram Stoker'ın Drakula'sına ilham veren k  t   Ő hretli vampir Profes  r Valtu Aminoff'u   ld  rmek.

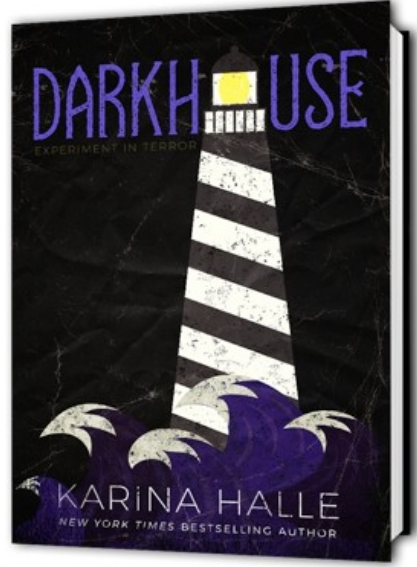
Ama Profes  r Aminoff gibi tehlikeli bir vampire yaklaşmak başka bir Şeydir. Ona aşık olmak başka bir Şeydir. Dahlia'nın g  r  n  Ő  bir b  y   ile gizlendiğinden, Valtu'nun yeni karanlık saplantısı haline gelen kadının aslında daha   nce iki kez sevip kaybettiği kadının reenkarnasyonu olduğundan haberi yoktur.

Dahlia ise   ld  rmek i in g  nderildiği adamın hayatının aşkı olduğunu hatırlamamaktadır.

AŐkları bir kez daha zamanın   tesine ge ebilecek mi? Yoksa kaderli aŐıklar tarihin tekerr  r etmesine izin mi verecek?

The X-Files'ın Supernatural ile buluŐması gibi yavaş ilerleyen ama bol seviŐmeli bir korku romantizm dizisine ne dersiniz?

DARKHOUSE, bir çift amatör hayalet avcısını konu alan Experiment in Terror Serisi'nin ilk kitabıdır.

Perry Palomino görünüyor gibi senin ortalama Görünüşte yirmi yaşlarında bir kız. Biriyle çıkma konusunda şansı yaver gitmemiştir, işi berbattır ve hayattaki yeri konusunda hayal kırıklığına uğramıştır, tam olarak ne istediğinden ve nereye gittiğinden bile emin değildir. O Ayrıca görür Hayaletler, hangi yapar şeyler ekstra karmaşık, özellikle ne zaman o yap herhangi bir şey için olmak Normal.

Ancak normal insanlar Oregon sahilindeki terk edilmiş ve perili olduğu söylenen bir deniz fenerini keşfetmeye gitmezler ve burada, ölüleri görme yeteneğini web dizisinde kullanmak isteyen esrarengiz bir yapımcı olan Dex Foray'in dikkatini çeker.

Perry ilk başta Dex'in amatör hayalet avı programında onunla çalışmak istediğinden emin değildir. Dex kendini beğenmiş, alaycı, gizemli ve belki de biraz rahatsızdır, üstelik sinir bozucu derecede seksidir. Ama Perry Dex'le birlikte çalıştıkça, akıl sağlığı her fırsatta test edildikçe, bu adama aşık olmanın en korkutucu şey olabileceğini fark eder.

Bazen gerçekten korkmamız gereken hayaletler
geçmişimizde yaşayanlardır.

KEŞFEDİLMEMİŞ SULAR'DAN BİR ALINTI

Aşağıda Scott Mackenzie'nin yazdığı psikolojik gerilim romanı Uncharted Waters'dan bir alıntı yer almaktadır:

Şişeyi açıyorum ve şişelendiği günden bu yana ilk nefesini almasına izin veriyorum, sonra iki bardak dolduruyorum.

"Bugün okyanusun ortasındaki hayali çizgiyi geçtiğimiz gün. Atlantik'i yarılادık, Azorlar'a giden yolu yarılادık. Gemimizi ve denizi onurlandırıyoruz. Yelken açtığımız milleri kutlamak için içiyoruz ve Neptün'den önümüzdeki miller boyunca bizi korumasını diliyoruz." Ben kadehimi kaldırıyorum, Tenn de onunkini kaldırıyor. "Çılgın Kadın'a."

"Çılgın Kadın'a," diye yanıtlıyor Tenn.

Bardaklara dokunup birer kadeh içiyoruz. Buza ihtiyaç duymayan mükemmel bir rom ve ikimiz de kadehlerimizdeki tüm romu boşaltarak tekrar içiyoruz. Ben tekrar dolduruyorum, sonra tekrar içiyoruz.

"Yapılacak bir şey daha var," diyorum sinsi bir gülümsemeyle.

Tenn açık denizde yüzmekten korktuğunu ifade etti ve neredeyse iki hafta önce karayı gözden kaybettiğimizden beri suya girmedi. Güvenli olduğunu düşünmeseydim bu fikri desteklemezdim.

"Hadi, aynı anda atlayacağız," diyorum elimi uzatırken.

"Bilmiyorum," diyor, ses tonunda bu fikri unutmak istememe neden olan gerçek bir korku var.

"Peki, eminim Neptün anlayışla karşılayacaktır."

Tenn bardağını tekrar ağzına kadar dolduruyor ve yüzünü buruşturarak içiyor. "Ah, bunu yaptığımı inanamıyorum," diyor ayağa kalkıp teknenin kış tarafına doğru yürürken. Belimdeki havluyu çıkarıyorum, kapıyı açıyorum ve elini tutuyorum.

Tenn elimi sıkıca tutuyor ve ikimiz de orada çıplak bir şekilde durup mavi suya bakıyoruz. Düşünmek için çok fazla zamanım olmamasının en iyisi olduğunu hissediyorum, bu yüzden öne doğru eğiliyorum ve o da eğiliyor.

Tenn bir çığlık attı.

Atlıyoruz.

Su düşündüğümünden daha soğuk ve ilk başta beni şok ediyor. Suyun altında kalıyorum ve gözlerimi açıyorum, ne kadar berrak olduğuna şaşıyorum. Çılgın Kadın'ın dibini görebiliyorum. Bu açıdan çok savunmasız ve küçük görünüyor. Tenn'in bacakları çılgınca tekmeliyor ve etrafında beyaz kabarcıklar var. Gerçeküstü görünen bu dünyanın tadını çıkarmak için bir süre aşağıda kalıyorum ama Tenn'le birlikte suya girmeden önce kıyıda köpekbalığı ya da başka bir şey olup olmadığını da görmek istiyorum. Mavi su, Çılgın Kadın'ın gövdesi ve Tenn'in tekmeleyen ayaklarından başka bir şey yok.

Tenn'in yanında yüzeye çıkıyorum.

"Ahhhh!" Tenn, korku ve neşe arasında bir yerde karnavala özgü bir çığlık atıyor.

"İyi misin?" diye sordum.

"Ahhhh!" diye tekrar bağılıyor, bu sefer korkudan ziyade sevinçle. Sonra derin bir nefes alıyor ve suyun altında kayboluyor.

Onu yüzeyin altından takip ediyorum. Tenn bir balık gibi yüzüyor, ayaklarını tekmeliyor ve akrobatik bir zarafetle taklalar atarak Çılgın Kadın'ın altına doğru ilerliyor. Bu sefer sancak tarafında yüzeye çıkıyor ve ben de yaklaşık yirmi metre ötede yüzeye çıkıyorum. Yavaşça birbirimize doğru yüzüyoruz. Altınızda yaklaşık 20.000 feet su olması garip bir duygu. Benim bile tekmeleyen ayaklarıma bir şey takılacakmış gibi bir endişem var.

Yaklaştıkça korkusunun büyük bir kısmının yok olduğunu görebiliyorum.

"Tamam hayatım, bence Neptün mutlu olmalı. Benim işim bitti," diyor önümde suya basarken.

"Önce bayanlar." Tekneden sarkan merdiveni gösteriyorum.

Tenn tırmanıyor, ben de arkasından geliyorum.

Sıcak gün bizi halsiz hissettirdi ve yüzmek çok iyi geldi. Kendimi temiz, gençleşmiş ve romdan biraz sarhoş hissediyorum.

Tenn kendine cömert bir bardak dolduruyor ve bana da bir tane dolduruyor. Kalçaları zihninde çalan bir şarkı eşliğinde bir o yana bir bu yana sallanıyor, tenindeki su damlaları güneşte parıldıyor. Başında şapkası ve göğüslerinin arasından sarkan uzun bir kolyesi var ama başka bir şey yok.

Masanın üzerindeki yarısı boş şişeye bakıyorum ve elimde olmadan Tenn'e tadını çıkardığımız romun değerini bildiriyorum.

"Az önce yaklaşık bin dolar değerinde rom içtik."

Tenn ağzında bir ağız dolusu rom tutuyor, şok içinde donup kalmış. Suçluluk duygusuyla yutkunur. Aşırı pahalı rom içmek bir liveaboard'un sezgilerine aykırı bir savurganlıktır. Bu para Karayipler'deki liveaboard yaşam tarzını en az bir yıl sürdürebilecek türden bir paradır.

Ay. İtiraz edemesin diye yolun yarısına gelene kadar ona söylemek istemedim.

"Bu kadar pahalı bir romun varlığından bile haberim yoktu. Olay nedir dostum?" diye soruyor.

"Stan'ın içkisiydi. Özel bir günde içeceğimizi söylemişti. İnanın bana, Atlantik'in ortasında bir yelkenlinin üzerinde bunun tadını çıkardığımız için mutlu olurdu."

Tenn bir an durup şişeye bakıyor ve çok uzun süredir tanımadığı ama çok sevdiği belli olan adamın anısını düşünüyor.

"Stan'e," diyor kadehini kaldırarak.

"Stan'e," diyorum ve bardağımın kenarını onunkine değdiriyorum.

İkimiz de göz teması kurarak içiyoruz.

Tenn, üzerinden güzelce sarkan sarı bir güneş elbisesi giyiyor.

"Pekâlâ Vince, Atlantik'in ortasında iki bin dolarlık bir şişe rom içiyoruz. Sana bir şey söylemek için doğru zamanı bekliyordum ve işte o an geldi."

Tenn endişeli görünüyor. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve onun endişesi bana da geçti. Neyi itiraf etmesi gerekebileceğine dair hızlı spekülasyonlar yapıyorum. Tüm spekülasyonlarım ve endişelerim en büyük korkumun etrafında dönüyor. En kötü kabusum. Söyleyeceği her ne olursa olsun, içinde bulunduğumuz büyüü, onunla aramızdaki kopmasını istemediğim derin bağı bozacağından korkuyorum.

"Endişelenmeli miyim?" Ben soruyorum.

"Hayır, her şey yolunda ama bunu sana nasıl söyleyeceğimi tam olarak bilmiyorum," diyor Tenn endişeyle. "Hadi, güneşten çıkmam lazım." Şişeyi kaptığı gibi kulübeye doğru ilerliyor. Ben de onu takip ediyorum.

Tenn şişeyi masanın üzerine bırakıyor ve yemek masasından çok bir kanepede oturuyormuş gibi derin bankın üzerine yığılıyor.

Tenn, kadehinin kalan kısmını karıştırırken, "Sanırım bunu daha iyi anlatabilirim, sevgilim," diyor

etrafta. Romun içinde cevaplar varmış gibi bardağı inceliyor. Belki de vardır.

Onun karşısına oturdum.

"Dediğim gibi, Sylvester beni küçük Karayip tatillerine götürürdü ve yelkenli kiralardık. Manhattan'daki kış aylarıyla büyük bir tezat oluşturunuyordu, güneş çok iyi geliyordu ve o penceresiz bar yerine açık havada olmak güzeldi. Yelkenli teknelerinde yaşayan insanlarla tanıştım, çiftler, aileler, yalnızlar - her türden insan. Bana çok güzel bir kaçış gibi geldi. Beni en çok şaşırtan şey, bu insanların ne kadar az şeye ihtiyaç duyduğuydu. İşte Karayipler'de bir yelkenlide yaşama hayali burada başladı. Sylvester ve ben en başından beri lanetlenmiştik. Ancak ayrıldıktan sonra onun için çalışmaya başladım. Bir yelkenli alıp New York'u geride bırakacak kadar para biriktirme planımı biliyordu, bu yüzden bana lokantada şarkı söylemekten biraz daha fazla kazandıran birkaç iş verdi."

"Ne tür işlerdi bunlar?" Şüpheyle sordum. "New York'tan Miami'ye gittim ve döndüm. I

bilmem gerekenden fazlasını bilmiyordum ve ben de böyle olmasını istiyordum. Tek kural bagaja bakmamam ve belirli bir motelde kalıp belirli bir yere park etmem gerektiği idi. Sabah ayrıldığımda başka bir arabayla New York'a geri döndüm. Buna aldırış etmedim. Yolculukları hep sevmişimdir ve yol boyunca küçük kasabaları gezmeyi severim. Allman Brothers'ı dinler ve açık otoyolda hayaller kurardım. Gelecekteki yelkenlimi ve ona sahip olduğumda neler yapacağımı hayal ederdim."

"Bir kadın ne yapması gerekiyorsa onu yapmalı. Seni yargılamıyorum, Tenn," diye onu temin ederim.

"Dahası da var," diye ekliyor biraz da suçluluk duygusuyla.

"Tamam. Sanırım yarın iki bin dolarlık bir akşamdan kalma olabiliriz," diyorum ikimizin de kadehlerini doldururken.

Tenn yavaşça bir yudum alıyor ve bir anının içinde kaybolurken gözleri derinleşiyor. "Daha fazla para istediğime karar verdim. Sylvester için bu işleri yapmaya devam etmek

Bir tekne alacak kadar birikim yapmama yetecek kadar uzun bir süre. Konuşma iyi gitmedi ve ondan sonra başka bir sefer yapmadım. Aylarca konuşmadık. Onu ara sıra lokantada görüyordum ama o ben yokmuşum gibi davranıyordu. Boşanma belgelerini imzalamak dışında ondan istediğim hiçbir şey yoktu. Elimden geldiğince kenara para koymaya devam ediyordum ama denize açılmak için bir tekne alacak kadar param olmadan önce yaşlanmış ve saçlarım ağarmış olacaktı. Sonra bir gün iş ortağı Jesse, vardiyamdan sonra benimle konuşmak istedi."

"Ah evet. Jesse. İyi birine benziyordu," diyorum alaycı bir şekilde.

"Sylvester'ın ona New York'tan ayrılma ve bir yelkenli alma hayallerimden bahsettiğini ve bana bu hayalimi gerçekleştirebileceğini söylediğini anlattı. Bunu benim için gerçekleştirebilecek tek bir iş olduğunu söyledi." Tenn bardağından bana doğru baktı.

Göz teması kuruyoruz. Bana ne söylediğini tam olarak anlayamasam da kendimi hazırlamamı istediğini söyleyebilirim. Gözleri geniş ve yoğun.

"Bu yelkenlide yaşadığına göre, son işi senin yaptığını varsayıyorum," diye mantık yürütüyorum.

"Bundan daha karmaşık" diye ekliyor.

Gözlerimiz birbirimizde kalıyor.

"Vince, iş bu. Şu anda bir operasyon yapıyoruz. Ama bu sefer Sylvester öldü ve ben bagaja baktım."

Tenn banktan kayıyor ve zeminin ortasına doğru ilerliyor. Ardından tik döşeme tahtalarından birini sıyrıyor, içine uzanıyor ve siyah bir duffle çantası çıkarıyor. Onu bana doğru kaydırıyor, ben de alıp masanın üzerine koyuyorum. Tekrar bana katıldığında gözlerimiz buluşuyor ve bu anın benim için bu yolculukta bir dönüm noktası olacağını biliyorum. Çantanın içinde ne olduğunu asla unutamayacağım.

Tenn derin bir nefes alır ve çantayı açar. Küçük, siyah tuğla şeklinde bir paket çıkarır ve mutfak masasından bir bıçak alarak çantayı keser ve beyaz, sert bir madde ortaya çıkar.

"Bagajda bulduğum şey buydu," diyor Tenn. Şimdi o anın stresıyla ağır ağır nefes alıyor.

Çantaya bakıyorum ve neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Çantayı açmak için kullandığı bıçağı hâlâ elinde tutan Tenn'e dönüp bakıyorum.

"Ne kadar?" Ben soruyorum.

"Zeminde ne kadar var ya da değeri ne kadar?" diye soruyor.

"İkisi de." Sesim çatlıyor.

"Değerinin ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim kompartımda sekiz çanta olduğu."

"Bu çok fazla." Tuğlayı elime aldım, ne kadar hafif olduğuna şaşırdım. Belki de sadece iki kilo. Geriye dönüp baktığımda, yaklaşık otuz tuğla olduğunu tahmin ediyorum. Eğer her torba aynıysa...

"Vay anasını. Beş yüz kilo kokainle denize açılıyoruz."

Tenn, "Sanırım işimiz bittiğinde bu romdan bir şişe daha alabileceğiz," diyor.

"Biz" kelimesini nasıl kullandığını fark ettim. Sanırım bu işte birlikteyiz. Bir şey söylemek istiyorum ama kelimeleri bulamıyorum. Bardağımda kalanı içiyorum.

Tenn önüme oturdu ve hızlıca konuştu. "Asıl anlaşma, tekneyi Azor Adaları'na getirmem, biraz karada zaman geçirmem, adayı keşfetmem ve ardından Sylvester'ın benimle buluşacağı Miami'ye geri dönmemdi. Teknenin gövdesinde saklı olan parayı o alacak, tekne de bende kalacaktı. Hepsi bu kadardı. Ama Sylvester gitti."

"Doğru," diyorum.

"Tamam, o zaman, parayı bırakırız ve para ve tekneyle birlikte yelken açarız."

"Doğru."

Tenn, "Atlantik'i beş yüz kilo kokainle geçiyoruz," diyor.

"Bunun değeri ne kadar?" diye soruyorum. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyor Tenn.

Nedenini bilmiyorum ama gülmeye başlıyorum ve Tenn de benimle birlikte gülüyor. Onu kendime çekiyorum ve ikimiz de nefes nefese pşyoruz. Ona yalnız olmadığını, onu koruyacağımı göstermek istiyorum. Ona güçlü olacağımı, bunun üstesinden gelebileceğimi göstermek istiyorum. Daha sert pşyoruz, kalplerimiz yasadışı bir uyuşturunun duvarlarıyla çevrili olma düşüncesiyle çıldırıyor, zihinlerimiz romdan bulanık. Sarı güneş elbisesini yukarı çekiyorum ve açık kokain torbasının yanındaki bankta sevişiyoruz. Bir süre birlikte uzanırken ona "Her şey yoluna girecek," diyorum. Uzaklaşmadan önce onu alnından hafifçe öpüyorum. Başörtüsünü indirirken bir gülümseme paylaşıyoruz. giyinir ve bir bardak su almak için mutfağā gider. Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve etrafıma 360 derece bakıyorum. Sudan başka görecek bir şey yok. Ama yelkenler sevinçle dalgalanıyor ve hareket ederken yüksek ses çıkarıyorlar. Rzgârımız var. Hafif bir gümbürtüyle yelkenler doluyor ve bizi ittiklerini hissediyorum. Yelken açıyoruz.

YAZAR HAKKINDA

Karina Halle bir senarist, eski bir m zik ve seyahat gazetecisi ve River of Shadows, The Royals Next Door ve Black Sunshine'ın yanı sıra hafif ve seksi romantik komedilerden korku/paranormal romantizm ve karanlık fanteziye kadar 80 farklı  ılgın ve romantik kitabın New York Times, Wall Street Journal ve USA Today  oksatan yazarıdır. S ylemeye gerek yok, hangi t rden hoşlanıyorsanız, muhtemelen onun i in bir aşk romanı yazmıştır.

Seyahat etmediği zamanlarda, o, kocası Scott ve yavruları Perry, zamanlarını Victoria, BC'deki muhtemelen perili, 120 yıllık bir ev, yelkenli tekneleri Norfinn ve Los Angeles'taki apartman daireleri arasında b l şt r yorlar. Daha fazla bilgi i in www.authorkarinahalle.com adresini ziyaret edin.

Onu Facebook, [Instagram](#), Pinterest, BookBub, Amazon ve [Tik Tok](#)'ta bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.